BELGELERLE TKP/ML - 2

FIRTINALAR İÇİNDE BIÇAK SIRTINDA...

CİLT - 2

Umut Yayımcılık

Demirdağ ismi, devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesine sarsılmaz bağlılık, yılmaz kararlılık, bitmez süreklilik, büyük cüret ve ölümüne savaştır.

Demirdağ ismi, komünist bilinç, devrimci azim ve bilimsel cesarettir.

Mehmet Demirdağ yoldaş mücadelemizde yaşıyor ve yaşatılacaktır!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

Filipinler Komünist Partisi
Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist) Halk Savaşı
Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist
Yunanistan Komünist Partisi (Marksist Leninist)
Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist) Halkın Gücü
Almanya Marksist Leninist Partisi
Güney Afrika Komünist Partisi (Marksist Leninist)
Arjantin Devrimci Komünist Partisi
Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist)
Devrimci İnşa-İsviçre

ISBN 975-7919-08-X (TK.N
ISBN 975-7919-10-1 (CİLT 2)

BELGELERLE TKP/ML - 2

FIRTINALAR İÇİNDE BIÇAK SIRTINDA...

CİLT-2

UMUT YAYIMCILIK: 34
BELGE DİZİ: 2
CİLT: 2
BİRİNCİ BASKI: Ekim 2000

DERLEYEN: İsmail Emre
KAPAK TASARIM: Ayfer Yıldız
YAYINA HAZIRLIK: Umut Yayımcılık
BASKI: Kayhan Matbaacılık
ISBN 975-7919-08-X (TK.NO)
ISBN 975-7919-10-1 (CİLT 2)

UMUT YAYIMCILIK
Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sok. No:23/2
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33

BELGELERLE TKP/ML - 2

CİLT-2

FIRTINALAR İÇİNDE BIÇAK SIRTINDA...

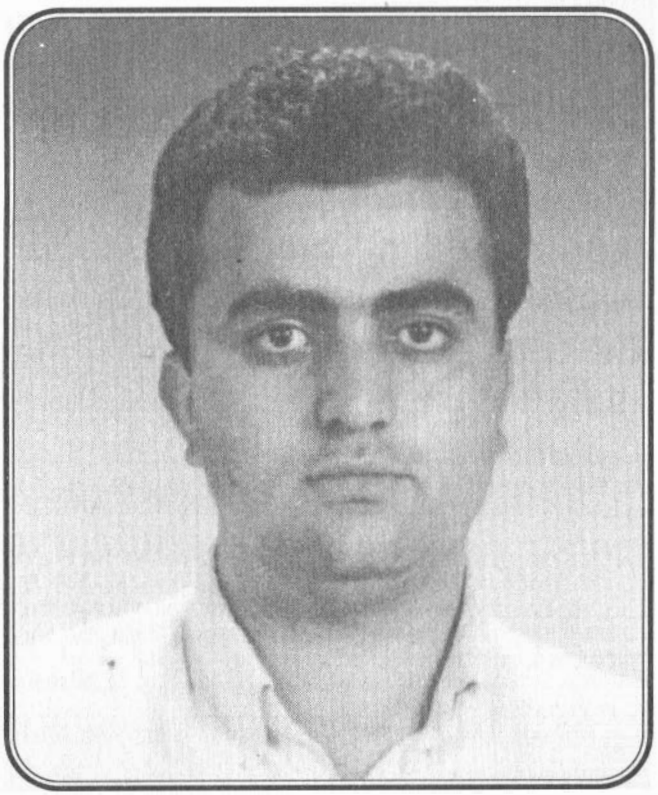

İÇİNDEKİLER

2. BÖLÜM

Enternasyonal mesajlar..... 12
Bize ölüm yok, intikam andımız, savaş naralarımız var..... 22
TKP/ML MK Kasım '97 tarihli bildirisi..... 33
TKP/ML TİKKO 2 No'lu Gerilla Bölgesi Komutanlığı
Kasım '97 tarihli bildirisi..... 46
TKP/ML YDB 28 Kasım '97 tarihli açıklaması..... 57
TKP/ML Enternasyonal İlişkiler Bürosu
Aralık '97 tarihli bildirisi..... 65
Yeniden İnşa'nın Mimarı, önderimiz Mehmet Demirdağ
Halk Savaşı'na kumanda etmeye devam ediyor
(Ozan Can Bakış)..... 72
Yeniden ve sürekli inşa (Bulut Çiçek)..... 76
Devrim sayısız şehitlerin omuzlarında yükselir (Ferhat Ali)..... 79
Şehitlerimizi halkımızın yüreğine gömerek, proletaryanın elinde
bayraklaştırarak, bayrağı zirvelerde dalgalandırarak yürüyelim;
Parti'nin Yeniden İnşası'nın, Halk Savaşı'nın
politik-askeri kadroları olalım..... 83

3. BÖLÜM

Yeniden İnşa'nın şehitleri

Yeniden İnşa'nın Mimarı ve savaşçılarının yoldaşları ve aileleri tarafından anlatımı..... 94

1) Yeniden İnşa'nın Mimarı Mehmet Demirdağ..... 95

Mehmet Demirdağ'a..... 96

Uzun yürüyüş sürüyor ve and olsun ki yorulmayacağız..... 98

Önderimize..... 112

Önderimiz Mehmet Demirdağ'ın annesi Servi Ana ve ablası ile yapılan röportaj..... 116

2) Yeniden İnşa'nın önderlerinden, 15 Ocak '97 tarihinde TC zindanlarında ölümsüzleşen Komutan Polat İyit'e..... 122

TKP/ML-MK açıklaması..... 124

"Kavga ve Parti varoldukça ben yaşayacağım"..... 130

Şehitlerimiz kavga bayrağımızdır. Polat yoldaş kavgamızda bayraklaştı. Bu bayrak yere düşmeyecek (Ozan Can Bakış)..... 136

Polat yoldaşın annesi Gezer Ana ile yapılan röportaj..... 140

Polat yoldaşın Ölüm Orucu ve SAG direnişinde yoldaşlarına ve dostlarına mesajları..... 146

3) Yeniden İnşa'nın savaşçısı ve komutanı 20 Ekim '97 tarihinde Amasya Taşova'da ölümsüzleşen Özgür Kemal Karabulut'a..... 150

Can'a, Can yoldaşa..... 153

Elalıma..... 160
Özgür yoldaşın annesi Sultan Ana ile yapılan röportaj..... 179
Güle güle Özgür yoldaş, güle güle Özgürüm..... 190
Özgür yoldaşın ağabeyi/yoldaşına yazdığı mektup..... 194
4) Yeniden İnşa'nın savaşçısı Ümit Çağlayan San'a..... 197
Savaşını yükselteceğiz, intikamını alacağız!..... 199
Ufaklık'a..... 201
Merhaba Ümit..... 207
Ümit yoldaşın ailesiyle yapılan röportaj..... 210
Ümit yoldaşın son mektubu..... 223
5) Yeniden İnşa'nın savaşçısı Ümit Dinler'e..... 226
Ese Yurdu şehitleri ve Ümit Dinler'den Parti'nin yönelimine uyum sağlamasını öğrenelim..... 226
Ümit yoldaşın ailesiyle yapılan röportaj..... 238
Ümit yoldaşın ailesine mektupları..... 245
6) Yeniden İnşa'nın savaşçısı Duran Salman'a..... 247
Cenk Türküsü..... 250
Yakınıyla röportaj..... 252
Naksalbari köylüsünün direniş ruhunu Tokat dağlarında yaşatmanın adı: Duran Salman..... 260
7) Yeniden İnşa'nın kadın savaşçısı Dilek Konuk'a..... 266
Yaşı küçük, yüreği büyük Meral'imize..... 267
Güzel yoldaşım Dilek'e..... 269
Tanya..... 271

4. BÖLÜM

1) Yeniden İnşa'nın Mimarı ve savaşçılarının halkımız ve yoldaşları tarafından sahiplenilmesi..... 273
Onlar, güneşin sofrasında en onurlu yerlerini aldılar..... 274
Sarıgazi: Cenazede okunan metin (TKP/ML) .....
279
Gerilla cesetlerine işkence..... 282
Stajyer avukatlar Zeynel Polat ve Filiz Kalaycı ile röportaj..... 284
Savaş, çelikleşmiş yüreklerin harcıdır..... 290
"Oğlumun beynini çıkarıp almışlar. Oğlumun beyninden korktular."..... 297
Sargazi bizimdir, bizim kalacak!..... 307
Basına ve kamuoyuna..... 313
2) Şehitlerimizin sosyalist basın tarafından sahiplenilişi..... 315
Özgürlük ve Sosyalizm Yolunda Atılım..... 316
Halkın Günlüğü..... 322
Emeğin Kurtuluşu Kavgasında Alınteri..... 326
Halk İçin Kurtuluş..... 328
3) Burjuva basından haber-yorum-fotoğraflar..... 329
4) Şehitlerimizin zindan cephesinden sahiplenilişi ve anma etkinlikleri..... 332
5) Şehitlerimizin savaşımızda yaşatılması ve intikamlarının alınması bağlamında çeşitli eylemler ve anma toplantıları..... 346
6) Şehitlerimizin sahiplenilmesi ve tanıtılmasının bir biçimi olarak: İlanlar..... 377
7) Şehitlerimiz için yazılan şiirler, yazılar..... 389

2. BÖLÜM

KOMÜNİST-DEVRİMCİ PARTİ VE ÖRGÜTLERİN MESAJLARI

MEHMET DEMİRDAĞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

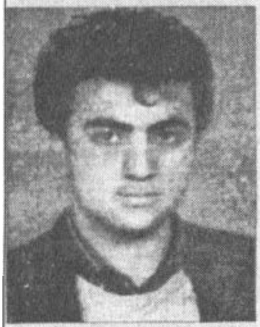

Her türden saldırının yoğun olarak yaşandığı bir dönemde, TKP/ML'yi büyük kararlılıkla 2. OPK'ya taşıyan 2. OPK'da gündeme gelen sapmaların iç yüzünü komünist bilinç ışığında gün ışığına çıkararak mahkum eder. [illegible]

[illegible] TKP/ML'yi yeniden inşa eden, [illegible] TKP/ML'yi [illegible] önderlik ettiği bir dönemde, mücadelenin [illegible] şehit düşen Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş [illegible] mücadelemizde sonsuza dek yaşayacaktır.

Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş [illegible] sarsılmaz bir bağlılıkla enternasyonal proletarya [illegible] ve onun öncü gücüne önderlik eden bir komünist lider olarak mücadelemizde daima yaşatacaktır.

DEMİRDAĞ yoldaş her şeyden önce [illegible] MLM ve ML MZD [illegible] her [illegible] ideolojik ve siyasal [illegible].

DEMİRDAĞ ismi, devrime, sosyalizme ve komünizm mücadelesine sarsılmaz bağlılık, yılmaz kararlılık, bitmez süreklilik, büyük cüret ve ölümüne savaştır.

DEMİRDAĞ ismi, komünist bilinç, devrimci azim ve bilimsel cesarettir.

Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş mücadelemizde yaşıyor ve yaşatılacaktır!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Filipinler Komünist Partisi

Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist) Halk Savaşı

Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist

Yunanistan Komünist Partisi (Marksist Leninist)

Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist) Halkın Gücü

Almanya Marksist Leninist Partisi

Güney Afrika Komünist Partisi (Marksist Leninist)

Arjantin Devrimci Komünist Partisi

Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist)

Devrimci İnşa-İsviçre

Mehmet Demirdağ mücadelemizde yaşıyor!

Her türden saldırının yoğun olarak yaşandığı bir dönemde, TKP/ML'yi büyük kararlılıkla 2. OPK'ya taşıyan; 2. OPK'da gündeme gelen sapmaların iç yüzünü komünist bilinç ışığında gün ışığına çıkartarak mahkum eden;

Ciddi düzeyde dejenerasyona uğratılan komünist ilkelere cansiperane sarılarak, mücadelenin her kesitinde ilkeleri üzerinde TKP/ML'yi yeniden inşa eden süreci başlatan ve sınıf mücadelesi odağından ayağa doğrultup daha güçlü yürümesini sağlayan;

Enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına karşı taşıdığı ulusal ve uluslararası görevlere en zor dönemde kararlıca sarılan ve en çetin koşullarda TKP/ML'ye layıkıyla önderlik ettiği bir dönemde, mücadelenin doruğunda şehit düşen Mehmet Demirdağ yoldaş, sınıfsız-sömürüsüz bir toplum yaratma mücadelemizde sonsuza dek yaşatılacaktır.

Mehmet Demirdağ yoldaş, devrimci hareketin geçici yenilgi döneminde sarsılmaz bir bağlılıkla enternasyonal proletarya ideolojisine, siyasetine ve onun öncü gücüne önderlik eden bir komünist lider olarak mücadelemizde daima yaşayacaktır.

Demirdağ yoldaş, her şeyden önce envai tür MLM ve ML MZD karşıtı sapma ve çizgilere; her görüntüde ortaya çıkan düşmana karşı ideolojik ve siyasal duruştur.

Demirdağ ismi, devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesine sarsılmaz bağlılık, yılmaz kararlılık, bitmez süreklilik, büyük cüret ve ölümüne savaştır.

Demirdağ ismi, komünist bilinç, devrimci azim ve bilimsel cesarettir.

Mehmet Demirdağ yoldaş mücadelemizde yaşıyor ve yaşatılacaktır!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Filipinler Komünist Partisi
Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist) Halk Savaşı
Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist
Yunanistan Komünist Partisi (Marksist Leninist)
Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist) Halkın Gücü
Almanya Marksist Leninist Partisi
Güney Afrika Komünist Partisi (Marksist Leninist)
Arjantin Devrimci Komünist Partisi
Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist)
Devrimci İnşa-İsviçre

Yoldaş Mehmet Demirdağ'ın şehit düşmesine dair mesajdır;

Filipinler Komünist Partisi, Yeni Halk Ordusu ve Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi adına, Genel Sekreteriniz, yoldaş Mehmet Demirdağ'ın silahlı devrimci savaşı geliştirme mücadelesinde 23 Kasım 1997'de şehit düşmesini derin kardeşlik duygularımızla anıyor, acınızı paylaşıyoruz. Dünyanın her köşesinde emperyalizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı amansızca mücadele yürüten yoldaşlar ve diğer devrimciler için bu kayıp büyüktür.

Onun, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in devrimci teori ve pratiğine olan sıkı sıkıya bağlılığı, işkence tezgahlarında devrime olan sarsılmaz inancı, Halk Savaşı'nı daha ileri safhalara taşımak için gösterdiği kararlı önderliği ve kavganın merkezinde şehit düşüşü tüm Filipin ve dünya devrimcileri için esin kaynağıdır.

O, sınıf kavgasına tüm benliğiyle atılarak devrimin şanlı şehitleri kervanına katılan Partinizin kurucu önderi ve 1. Genel Sekreteri İbrahim Kaypakkaya, şehit düşen 2. Genel Sekreteri Süleyman Cihan ve şehit düşen 3. Genel Sekreteri Kazım Çelik'lerin mirasını layıkıyla taşıyan ve Onlar gibi bu onurlu davada şehit düşen büyük devrimci bir simadır. Aynı zamanda, devrim gibi onurlu bir dava için yaşamını feda eden, şehit düşen 400'ün üzerinde kadro, üye ve savaşçılarınızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Sizin ve dünyadaki diğer tüm devrimciler gibi, biz de derin acı ve sınıf kinimizi devrimci mücadeleye daha güçlü biçimde aktaracağız. Devrim şehitlerimizden aldığımız ilhamla, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi önderliğinde silahlı devrimci savaşa daha sıkı ve sağlam sarılarak, sonuna kadar mücadeleyi sürdüreceğiz.

Yaşasın yoldaş Mehmet Demirdağ'ın şanlı anısı!
Yaşasın TKP/ML ve önderliğindeki TİKKO ve TMLGB!
Yaşasın dünya halklarının devrimci mücadelesi!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Filipinler Komünist Partisi Merkez Komitesi
31 Aralık 1997

Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) Merkez Komitesi'nden TKP/ML Merkez Komitesi'ne;

Saygıdeğer yoldaşlar;

Bugün, sizden aldığımız bir haberden ötürü üzgünüz. Genel Sekreteriniz, yoldaş Mehmet Demirdağ'ın 23 Kasım 1997'de silahlı bir çatışmada 4 yoldaş ile birlikte Türk ordusu tarafından katledildiğinin haberini aldık.

MLPD'nin Merkez Komitesi adına, TKP/ML'den tüm yoldaşlara ve şehitlerin ailelerine en derin üzüntülerimizi belirtmek istiyoruz. Mehmet Demirdağ da sömürü ve ezilmişliğe karşı mücadelede, yaşamını yitiren diğer tüm insanlar gibi, enternasyonal proletaryanın tarihinde layık olduğu yeri mutlaka alacaktır.

Emperyalist dünya sistemi derin toplumsal bir kriz yaşamakta, çürümüşlüğü ve can çekişmişliği daha çok açığa çıkmaktadır. Fakat bu sistem kendiliğinden düşmeyecektir. Kapitalist üretim tarzının enternasyonalleşmesinin nedeninin karşısında bize düşen görev, işçilerin, köylülerin ve diğer ezilen yığınların dünya çapında verdikleri mücadeleleri yeni bir doğrultuda, enternasyonal tekelci kapitalizmin diktatörlüğüne karşı, güçlerini birleştirerek enternasyonal sosyalist devrime hazırlamak olmalıdır.

Her iki partimizin, kardeşçe ortak çalışması uluslararası düzeyde sürdürülen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin yenilenmesi demektir. Mehmet Demirdağ'ı anmanın en iyi yolu, üzüntüyü güce çevirmek ve aktif olarak enternasyonal Marksist-Leninist ve işçi hareketin birliğini desteklemektir.

Tüm Dünya Proleterleri, Birleşiniz!

En içten devrimci selamlar.

Stefan Engel/MLPD Başkanı
7 Ocak 1998

TKP/ML MK'sına ve tüm yoldaşlara;

Değerli yoldaşlar;

Büyük bir üzüntü ve öfke ile TKP/ML MK'sının Genel Sekreteri, Mehmet DEMİRDAĞ yoldaşın 23 Kasım 1997 tarihinde şehit düştüğü haberini aldık. Bugün, Türkiye ve dünya proletaryası için böylesi değerli bir yoldaşın büyük kaybının derin üzüntüsü içindeyiz.

Bu üzüntümüz, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının emperyalizme ve işbirlikçilerine, her türden sömürü ve baskıya karşı verdiği mücadelede en ön saflarda savaşan yoldaşımızın kaybının üzüntüsüdür. Öfkemiz, yoldaş Mehmet Demirdağ'ın katledilmesinden sorumlu faşist Türk devleti ve ağababalarınadır.

Tüm dünya komünist ve devrimcileri bu komünist önderin yaşam tarzını irdeliyor ve bundan öğreniyorlar. Onlar da, Mehmet Demirdağ'ın anladığını anlıyor ve yoldaşın umutlarını paylaşıyorlar. Komünist Mehmet Demirdağ yoldaş, her türden sömürü, baskı ve haksızlığa kaynaklık eden nedenleri etraflıca irdelemiş, komünist bilinç ile bu gerçekliği en ince ayrıntısına kadar inceleyerek yorumlamış ve bunu değiştirmek, yoketmek için her türden düşmanı ile amansız mücadeleye girmiştir.

Bu bilinç ışığında, yoldaş Mehmet Demirdağ'ın anısına, özgür bir gelecek ve sömürüsüz yarınlar uğruna yaşamlarını feda eden tüm yoldaşlar anısına mücadelemizi sürdürüyoruz ve sürdüreceğiz.
Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Yunanistan Komünist Partisi (Marksist Leninist) Merkez Komitesi
10 Ocak 1998

Değerli TKP/ML'li yoldaşlar;

Bizler, yoldaş Mehmet Demirdağ'ın Kasım 1997'de faşist Türk ordusuyla girdiği bir çatışmada şehit düştüğünü bir şokla öğrenmiş bulunmaktayız. Bu büyük kayıptan ötürü sizlere başsağlığı diliyor ve bu acı gününüzde sizinle birlikte olduğumuzu belirtiyoruz.

Bu önemli kaybınıza rağmen, Türkiye'yi, faşist iktidardan kurtararak özgürleştireceğinize olan inancımız tamdır. Mücadelenizde başarılar dilediğimizi ve sizlerle dayanışma içinde olduğumuzu bir kez daha bilmenizi isteriz. Devrimci selamlarımızla.

Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist)
Avrupa Koordinatörlüğü
12 Ocak 1998

TKP/ML Enternasyonal İlişkiler Bürosu'na ve tüm yoldaşlara;

Değerli yoldaşlar;

Partimiz, Güney Afrika Komünist Partisi (Marksist Leninist), Genel Sekreterinizin, Partinizin önderliğinde savaşan silahlı güçler ile düşman kuvvetleri arasında çıkan bir çatışmada şehit düştüğüne dair haberi aldı. Partimiz, bu büyük kayıptan ötürü doğan yasınıza ortaktır. Türkiye ve T. Kürdistanı işçi sınıfı ve ezilen yığınların kurtuluş mücadelesine önderlik ederken verdiğiniz bu değerli kayıpta sizinle olduğumuzu bilmenizi isteriz.

Yoldaşın ölümü büyük bir dava uğrunadır. Onun ölümü, dünya insanlığının her türden sömürü ve baskıdan kurtarılarak, gerçek bir barış ve kardeşliğin hakim olduğu özgür bir dünya uğrunadır. Yoldaşı derin acı ve sınıf kinimizle anıyoruz.

O her türden düşmana karşı, her koşul altında kararlıca mücadele eden ve komünist mücadelede örnek teşkil edecek bir simadır. Onun umutlarıyla bütünleşmek ve intikamını düşmandan sormak zorundayız. Güney Afrika Komünist Partisi (Marksist Leninist), sonuna kadar devrim şiarınızla sizinle omuz omuzadır.

Komünist selamlarımızla

Güney Afrika Komünist Partisi (Marksist Leninist)
Enternasyonal İlişkiler Bürosu
26 Ocak 1998

TKP/ML Merkez Komitesi'ne

Ocak 1998 tarihli Merkez Komite toplantısına giderken, yoldaşlarımız son gelen postayı bana ilettiklerinde, gelen mektuplar içinde, şehit düşen 4. Genel Sekreteriniz yoldaş Mehmet Demirdağ'ın şehit düştüğüne dair gönderdiğiniz dökümanlar da vardı. Bu haber, öncelikle bende büyük bir şok yarattı. Çünkü partiniz ile yakın ilişkilere girmiş ve diğer yoldaşlara nazaran daha iyi tanıyordum.

Çok kısa bir açıklamadan sonra Merkez Komite toplantımız, Mehmet Demirdağ şahsında tüm komünizm ve devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Hemen akabinde, MK toplantısına M.Demirdağ yoldaşın şehit düşmesine ilişkin raporu sundum. Tüm Merkez Komite üyelerimiz konu üzerinde görüş ve duygularını ifade ederek, M.Demirdağ yoldaşın devrimci anısına sahip çıkacaklarını ve devredilen kızıl bayrağı layıkıyla taşıyacaklarını belirttiler. Yoldaşla; acınız bizim acımız, kaybınız bizim kaybımızdır. Bu acı günde TKP/ML'nin tüm yönetici kadrolarından, üye ve taraftarlarından daha sağlam duruş göstermelerini bekliyoruz. Sonuna kadar devrim şiarınızda, sizinle omuz omuzayız. Bu kısa notla birlikte, Partimiz ve MK Genel Sekreterimizin konuya ilişkin kısa mesajını da gönderiyoruz.

Değerli yoldaşlar;

Partiniz TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri yoldaş Mehmet Demirdağ'ın şehit düştüğünü büyük bir şokla öğrenmiş bulunuyoruz. Bu büyük kayıp sadece sizin değil, aynı zamanda bizim de kaybımızdır. Devrimci savaşın doruğunda şehit düşen yoldaşımızın mücadelesi önünde saygı ile eğiliyor, bıraktığı mirastan büyük onur duyuyoruz. Yoldaşımızı katleden TC devletine, öfkemiz büyük, sınıf kinimiz daha keskindir. Kaypakkaya ile başlayan büyük kayıplarınızı biliyoruz. Devrimci mücadelede daha güçlü olmanızı ve yaralarınızı bir an önce sarmanızı bekliyoruz.

Acaba, TKP/ML gibi, dört genel sekreterini şehit vermesine rağmen, hala mücadeleyi hiç ara vermeden büyük bir kararlılıkla sürdüren bir Komünist Parti tarihte var mıdır, pek bilemiyorum.

İnanıyor ve biliyoruz ki, daha önceden olduğu gibi, bu kayıpta da TKP/ML, devrim bayrağını gene yükseklerde taşıyacak ve layıkıyla koruyacaktır. Ki TKP/ML tarihi, buna fazlasıyla tanıktır.

Yoldaşlar, derin acı ve sınıf kininizde sizinle beraber, omuz omuzayız. Şehitlerimizin sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya için bedel ödemeleri ve büyük fedakarlıkları asla boşa gitmeyecektir. Devrimci selamlarımızla.

Hindistan Komünist Partisi (Marksis Leninist)
Halkın Gücü Genel Sekreteri K.Ramchandıran
Ocak 1998

TKP/ML'ye

TKP/ML Merkez Komitesi şehit düşen 4. Genel Sekreteri Komünist Önder Mehmet Demirdağ'ın 23 Kasım 1997'de TC ordusu ile girilen bir çatışmada şehit düştüğü haberini aldık. Şu bir gerçektir ki, egemen sınıflar zor duruma düştükçe, devrimci mücadelenin gelişmesi karşısında daha çok azgınlaşıyor ve saldırganlaşıyor. TC devleti, içinde bulunduğu derin ekonomik, siyasal ve sosyal krizi, Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci mücadeleyi infaz, işkence ve katliamlarla bastırmaya çalışarak aşmaya çalışıyor.

23 Kasım 1997 tarihinde TC ordusu ile TKP/ML'nin silahlı bir gücü olan TİKKO arasındaki çatışma da bunun bir göstergesidir. Bu çatışmada, TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri dahil olmak üzere beş yoldaşımız katledilmiştir. İki yoldaşımız Karadeniz'de toprağa verilirken, diğer üç yoldaşımız ise 28 Kasım 1997'de faşist TC ordusunun her türlü engellemelerine rağmen kitlesel bir şekilde İstanbul'da toprağa verildiler.

Onlar, teker teker veya toplu katledip infaz etseler de, yoldaşlarımız enternasyonal proletaryanın ve ezilen dünya halklarının devrimci mücadelesinde sonsuza kadar yaşayacaklardır. Bu mücadele sınıfsız ve sömürüsüz bir toplum için devrimin devamcıları arasında sürekli yeni kahramanlar çıkaracaktır.

Devrimci önderlerin mücadelede şehit düşmesi şüphesiz büyük bir kayıptır. Ancak Mao'nun da dediği gibi "Binlerce anı, binlerce kahramanlar bizden önce gittiler ve büyük bir cesaretle yaşamlarını halkın çıkarları için feda ettiler. Onların bayraklarını doruklara kaldıralım ve kanlarıyla bıraktıkları izlerden ilerleyelim."

Şehit düşen tüm yoldaşları saygı ve onurla anıyoruz!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Devrimci İnşa-İsviçre

Not: Devrimci İnşa-İsviçre örgütü, Barbara Anna Kistler yoldaşın eski örgütüdür. (Bu yazının genişletilmiş şekli İsviçre radyosunda haber olarak verilmiştir.)

BİZE ÖLÜM YOK! İNTİKAM ANDIMIZ, SAVAŞ NARALARIMIZ VAR! KOMÜNİST ÖNDER MEHMET DEMİRDAĞ VE KARADENİZ ŞEHİTLERİMİZ YAŞIYOR! ONLAR , SINIRLI BİR YAŞAMI SINIRSIZ BİR DAVAYA, DEVRİME ADADIKLARI İÇİN ÖZGÜRLÜĞÜ KAZANDILAR...

Açıklama: *Bu yazı, Mehmet Demirdağ ve yoldaşlarının şehit düşmeleri üzerine Özgür Gelecek Sayı 109'da yayınlandı. Faşizmin komünist önder ve savaşçıları yok edemediğini, onların bizimle yaşadıklarını ve konuştuklarını ifade etmesi açısından yazı* ***Mehmet Demirdağ*** *imzasıyla yayınlandı.*

Yas tutmaya vaktimiz yok. Karamsarlığa, yılgınlığa kapılmaya hakkımız yok. Devrim yürüyüşünde, duygusallığa, duraklamaya, geride durmaya yer yok. Bunu anlamayanlar, bunu bilmeyenler, böyle yaşamayanlar, böyle davranmayanlar ve ateş hattında bu bilinçle yürümeyenler, yürümesini becermeyenler; size bu yürüyüşte yer yok. Karadeniz fırtınasının şiddetini bilmeyenler, onun karayüzünün acımasızlığını öğrenemeyen, Karadeniz'in kara rüzgarına karşı yürüme cesareti gösteremeyenler; size yaşam, size güzellikler, size gelecek, size kurtuluş, size devrim, size özgürlük yok.

"Devrim bir ziyafet değildir... Devrim bir sınıfın diğer bir sınıfı yerle bir ettiği bir ayaklanma, bir şiddet hareketidir."

Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm için savaşı böyle anlamayanlar, böyle konumlanmayanlar, böyle donanmayanlar savaşın, devrimin, Partinin Yeniden İnşa'nın insanı olamazlar. Parti yaşamında, devrim yürüyüşünde kalıcılaşamaz, ölümsüzleşemezler.

"Devrim bir ziyafet değildir." Devrim bir alt-üst oluş, bir acımasız YIKMA ve İNŞA etme sürecidir. Devrim bir ölüm-kalım, acımasız bir şiddet hareketidir. Devrim fırtınalar içinde, bıçak sırtında yürümekte ustalaşmaktır. Devrim, faşizmle dişe diş, göğüs göğüse kavga etme, ağır bedeller ödeme, ağır bedeller ödettirme sürecidir. Devrim, bir savaştır, savaşın hem kendisi hem de sonucudur. Devrim için savaşıyoruz, savaşın içinde devrimler yapıyoruz, devrimcileşiyoruz. Savaşın içinde savaşın kanunlarını kavrayarak zafere yürüyoruz.

Devrimcilere, komünistlere ölüm yok!

Devrim için, sosyalizm için, komünizm için savaşanlara, bu can bedeli savaşta şehit düşenlere ÖLÜM YOK!

Sınırlı bir yaşamı, sınırsız bir davaya, devrime, özgürlüğe adayanlara ÖLÜM YOK!

Eskiyi yıkma, yeniyi yaratma cüretini gösteren ve yaratanlara ÖLÜM YOK!

Kendini dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adayan ve bunun için savaşanlara ÖLÜM YOK!

Savaşın en önünde yürüyenler, mücadelenin ateşiyle tutuşan, her yenilgide her kayıpta kalbi kanayan, her zaferde halkımızla, yoldaşlarımızla birlikte umutlu olan, zafer şiarlarını atanlara ÖLÜM YOK!

Can bedeli savaşta şehitlerimizi kızıl bayraklara sararak güneşe gömenlere, yaralarını sarıp kızıl bayrağımızı taşıyanlara, doruklara dikenlere ÖLÜM YOK!

Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yol göstericiliğinde engellenemez, bastırılamaz olan Halk Savaşı'nın kahraman önderleri ve savaşçılarına ÖLÜM YOK!

Parti için, halk için, devrim için, ideolojimizin, siyasetimizin, ideallerimizin yaşamda cisimleşmesi için yaşamın her alanında savaşanlara ve şehit düşenlere ÖLÜM YOK!

MLM'i ve Parti'yi kavramış, devrimi kavramış, ülkeyi kavramış, halkın ruhunu kavramış proleter devrimci-komünist kişiliğin tüm özelliklerini kendinde cisimleştirmiş komünist önderlere ve savaş kişiliğini kuşanmış savaşçılarımıza ÖLÜM YOK!

Her türlü anti-MLM ideolojiye karşı mücadeleyi elden bırakmayan, her türlü tasfiyeciliğe karşı, her türlü ideolojik dejenerasyon, siyasal sapma, örgütsel laçkalaşmaya karşı Yeniden İnşa sürecinde öne çıkma cesareti ve atılganlığını gösterenlere, Yeniden İnşa'nın mimarlarına ve savunucularına ÖLÜM YOK!

Halk Savaşı Stratejisini, devrimin temel stratejisi olarak pratikte yürütenlere, gerilla savaşını süreklileştirme ve kalıcılaştırmada yeni tarzı üretenlere, uygulayan ve uygulatanlara ÖLÜM YOK!

Enternasyonal Proletaryanın uluslararası bayrağı olan MLM'in hem dünyada, hem Türkiye'de daha güçlü dalgalanması ve daha yukarı çekilmesinde güçlü adımlar atanlara ve Enternasyonal Proletarya'nın da önderleri arasına katılanlara ÖLÜM YOK!

Halk Savaşı'nı "Savaşın reçetesi yoktur, yasaları vardır" kavrayışıyla Türkiyelileştirmeye çalışanlara ÖLÜM YOK!

Bilgi, cesaret, tutku ve güzellikleriyle ışık olan, her türlü dar kafalılar kampına bir bomba gibi düşüp orayı parçalayan; savaşın, Parti'nin, halkın ve düşmanın bütünlüklü olarak kavranmasının olmazsa olmazlığını sağlayanlara ÖLÜM YOK!

Başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul köylülük ve emekçi halkın, gazetecinin, aydının, sanatçının devrimdeki rolünü gören ve "geçinmeci kitle çizgisi" biçimindeki eski tarzı mahkum eden, kitlelerin eğitilmesi, örgütlenmesi, savaştırılması ve kazanılmasının Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm mücadelesinde olmazsa olmazlığını savunan ve uygulayanlara ÖLÜM YOK!

"Düşmandan korkmak çok anlamsızdır... Beni asıl yaralayan ve üzen, dostların arkamdan attıkları oklar ve yaralandığımızda dost bildiklerimizin yüzünde gördüğüm o acı gülümseyiştir" anlayışıyla, iç ihanetlere ve düşman saldırılarına karşı en zor koşullarda bile dimdik ayakta duranlara, yürümemiz gereken yolda emin adımlarla yürüyenlere ÖLÜM YOK!

Proleter kültür-ahlak, proleter devrimci yaşam normlarına uygun yaşayan ve savaşanlara, "özel yaşam"cılığı mahkum edip partili ve savaşçı yaşamı günün 24 saati yaşayanlara ve yaşatanlara ÖLÜM YOK!

Bize ÖLÜM YOK! İntikam Andımız, Savaş Naralarımız VAR!

Bunu böyle bilsin dostlarımız ve düşmanlarımız!

Savaş sürdürüyoruz... Savaşta bedel ödemek kaçınılmazdır. Ancak sadece bedel ödemek değil, aynı zamanda ve esasta da bedel ödettiriyoruz, ödettireceğiz.

Bedel ödeme ve ödetme bilinci; **halka, devrime, Parti'ye** ve yoldaşlara bağlılık, yüksek derecede bir **feda ruhu**, ölümü küçültme ve komünist iradenin gücüyle proletaryanın bilimsel ideolojisi olan MLM'in ışığında Demokratik Halk İktidarı, Sosyalizme ve Komünizme yürümektir.

Şehitlerimiz, şehit naralarının ("Herşey Parti İçin, Parti Devrim İçin!", "Yaşasın Partimiz TKP/ML" sloganlarının) daha güçlü atılması, ideolojimizin, siyasetimizin, pratiğimizin derinlik kazanmasının kızıl ırmaklarıdır. Şehitlerimiz, ideolojimizin, ideallerimizin, savaş kararlılığımızın, Ağrı, Munzur, Toros, Kaçkar dağları kadar kalıcı ve görkemli-heybetli zirveleridir. Bu zirveler güneşi ve yıldızları fethetmeye taşıyor bizi.

Bundandır ki, 25 yıllık sınıf savaşımımızda ve özellikle bugün savaşın sürdürülmesinin pratiğinde Parti'nin Yeniden İnşası'nda her bir şehidimiz kısa vadede önemli bir "kayıp" ancak orta ve uzun vadede tam tersine güçlü bir kazanımdır.

Savaşın yasalarını anlayanlar ve kavrayanlar, Parti'nin Yeniden İnşası'nı anlayanlar ve kavrayanlar için bu böyledir. Böyle de olmak zorundadır.

25 yıllık savaş tarihimizde çok büyük "kayıp"lar verdik. Çok büyük bedeller ödedik. Ancak her defasında "kayıp"ların yerini doldurduk. Düşmana da bedeller ödettik, kayıplar verdirdik. Kan-revan içinde süren bu savaşta yüzlerce savaşçı onlarca önder kadro yitirdik. Tüm bunlara rağmen sınıf savaşımından geri durmadık, çıkardığımız derslerle her defasında yaralarımızı sardık ve yürüdük. **Yürümeye devam ediyoruz, yüremeye devam edeceğiz.**

Ne Parti Kurucu Önderimiz İ.Kaypakkaya'nın işkencehanelerde şehit edilmesi Partimizin önderliksiz bırakılması, ne 1976'larda Ko-

ordinasyon Komitesi'nin Parti çizgisinden uzaklaşarak Parti'yi önderliksiz bırakması, ne 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü'ne karşı dirayet göstermeyerek sınıf mücadelesini terkedip yurtdışına sığınan mülteci Yurtdışı Hizbi'nin kaçkınlığı, ne 2. MK'nın 1984'lerden itibaren savaş gerçeğinden koparak oportünist ve giderek revizyonist bir hatta savrulması ve Parti çizgisine ihanet etmesi; ne 1987 3. Konferans delegeleri olan ve Parti'nin en yetkin önder kadroları olan Ünal Küçükbayrak, Zeki Uygun, M.Kemal Yılmaz, A.Rıza Boyoğlu, Hüseyin Tosun, İbrahim Polat gibi kadrolarımızın şehit edilmesi ve akabinde Sol-Sekter DABK'ın Parti'den ayrılması; ne 1994 Nisanı'nda Parti'yi tamamen tasfiye etmeye çalışan darbeci-tasfiyeciliğin tüm azgın saldırıları... ne ideolojik dejenerasyonun ve savruluşun ürünü olan sağ-sol tasfiyecilik; ne tam da bu süreçte ihanetin "oluşum"u; ne II. OPK'ya silah çekip Parti iradesini teslim almaya çalışan Parti düşmanları; ne de her dönem olduğu gibi, özellikle 1994 Nisan darbe ve tasfiyecilik sürecinde ve sonraki süreçte batan gemiyi ilkin fareler terk eder misali Parti'yi, mücadeleyi terkedip yurtdışında ve yurt içinde bir böcek gibi yaşayanlar... 25 yıl boyunca bunların hiçbiri ama hiçbiri bizi yolumuzda yürümekten alıkoyamadı. Tüm bu iç ihanet ve dış darbeler sonucu elbette yara aldık, elbette zayıfladık, elbette durakladık, sarsıntılar yaşadık...

Ancak **bunlar, sınıf savaşımında kararlı ve ısrarlı olanlar için, proletaryanın bilimsel ideolojisi MLM'den gıdasını alan ve bunun ışıklı yolunda yürüyenler için, bu engebeli yolda bir bükümtüden ibarettir. Bu engel her zaman aşılır, bu büküntü her zaman geçilir. Tarihimiz bunun kanıtıdır. Şehitlerimiz bunun kanıtıdır.**

Bakalım tarihimize! Bakalım direnişlerimize, fedakarlık ve kahramanlıklarımıza! Engebeleri nasıl aştığımız, büküntüleri nasıl geçtiğimiz görülecektir.

Yakın geçmişteki ihanetlere bakalım. Bunların vurduğu darbeleri

nasıl aşmışız? Dejenere edilen, hedefinden saptırılan ve tamamen tasfiye edilmeye çalışılan Partimizin nasıl yeniden ayakları üzerine dikildiğine, Yeniden İnşa sürecine nasıl sokulduğuna bakalım. Yeniden İnşanın üzerinde yükseldiği eski tarz-yeni tarz hesaplaşmasına bakalım. **Eski tarzın yıkılması ve yeni tarzın egemen hale getirilmesi çabasının başlıbaşına bir direniş, kendi içinde bir zafer olduğuna bakalım.** Partimizin Yeniden İnşa sürecinde, bu yeni tarzla savaşın nasıl rotasına sokulduğuna bakalım ve bunu önemle görelim. Parti'nin, tabandan tavana kadar yeni tarzı oluşturmak için, savaşı esas olarak gerilla alanında geliştirdiğini ve bunun da partide, kitlelerde yeni bir düşünüş, yeni bir ruh yarattığını görelim ve bunun önemini kavrayalım. Bunu göremeyenler, buna burun kıvıranlar sürecin özelliklerinden, Parti'nin yaşadığı tasfiye sürecinden bi-haber, eski düşünüşe göre kalıplarıyla savaşa ve savaşın yasalarına bakmaya çalışanlardır. Bu anlayışta olanlar, sınıf savaşımının yasalarını ve Bolşevik Parti tarzını kavrayamadıklarından ötürüdür ki, Parti'yi, en zor dönemlerde terketmişlerdir. Yılgınlığa, karamsarlığa kapılmışlardır. Çözümlerin değil, çözümsüzlüğün; örgütlenmenin değil, dağılmanın; birliğin değil parçalanmanın; ileriye gidişin değil, yerinde duruşun, statükoyu koruyuşun; iradi müdahalenin, dönüştürmenin kazanmanın değil, kendiliğindenciliğin, liberalizmin; Bolşevizmin değil Menşevizmin, çevreciliğin, yasal tasfiyeciliğin bir parçası, bir savunucusu ve pratik uygulayıcısı olmuşlardır.

Sağ ve sol tasfiyecilikte cisimleşen tüm hastalık ve sapmaların karşısına Parti'nin Yeniden İnşası'nı sınıf savaşımında gerçekleştirmenin gereğini vurgulayan ve bunun pratiğini yaşamın her alanında sürdüren komünist kadrolar can bedeli mücadeleyle çıkmış ve Parti'nin yaralarını sarmış, büküntüyü bir kez daha esasta aşmışlardır.

II. OPK, bu yeni sürecin şekillenmesinin ilk adımı olmuştur. Bugün, girilen rota daha da netleşmiş, ürünleri henüz yetersiz de olsa ortaya çıkmıştır.

Bu bize neyi göstermiştir? Şunu: MLM biliminin ışıklı yolunda ısrarlı, kararlı, feda ruhuyla, proleter devrimci yaşam ve Bolşevik çalışma tarzıyla ileri atılındığında; ideolojimizin ve siyasetimizin kitlelere taşınmasında, düşmanla dişe diş mücadele edildiğinde her türlü tasfiyeciliğin alt edilebilir, her türlü bükününün geçilebilir olduğunu göstermiştir.

Tüm tasfiyecilik süreçlerine ve tasfiyeci akımların ortak özelliği olan ideolojik saldırı sonucu ideolojik yıpratma, ideolojik yozlaşma, ideolojik sapma ve siyasal tıkanıklık, tüm bunların sonucu olarak örgütsel laçkalık, örgütsel yıkım ve Menşevizm biçimindeki durum; sağ ve sol tasfiyecilik sonucu Parti'nin sokulmak istendiği rota oldu. Bu anlamda, sözkonusu tasfiyeci rotanın Parti üzerinde önemli etkisi olduğu II. OPK tarafından belirlenip önderlik tarafından ele alınırken, sürecin ve sorunların **çözülmesi gereken esas halkasının ideolojik tasfiyeciliğin önüne geçmek olduğu, Yeniden İnşa sürecinin ancak böyle tamamlanacağı belirlemesi yapılmaktadır**. Bu anlamda yaşanan tasfiyecilik sürecini anlamayan ve kavramayanların onu bu zeminden kopartarak darlaştırması, yüzeyselleştirmesi, tek yanlılaştırılması tehlikesi mevcuttur. Komünist Önder Mehmet Demirdağ, bu sürece ve savaşa şöyle yaklaşmamızı emretmektedir:

"İdeooljik mücadelenin, sorgulamanın ve arınmanın en üst düzeyde sürdürülmesi (...) hedeflerimize ulaşmanın temel zeminidir. Bu sağlanmadan yanlışın, yetmezin yıkılarak yerine doğrunun, yeterlinin inşa edilmesi mümkün değildir. Bu nedenle ideolojik mücadele, sorgulama ve arınma her sorunda temele oturtularak kesintisizce yürütülmelidir." (abç)

M.Demirdağ yoldaş, Yeniden İnşa'yı böyle anladı, böyle kavradı ve uyguladı. Parti'nin bütününde savaşın içinde uygulatmaya çalıştı. Savaşın pratiğinde Parti'nin Yeniden İnşası'nın aynı zamanda ideolojik mücadelenin bir parçası olduğunu, ideolojik mücadelenin de bu süreçte **"özellikle savaşa göre şekillenme"**, Bolşevik partinin

örgütlenme, çalışma tarzına, savaş Partisi'nin gerektirdiği disipline göre şekillenme, yani savaşın insan tipini yaratma ve tüm bunlar içinde başlıca öneme sahip **"geçinmeci kitle çizgisinin yıkılması"**, tüketici, asalak, hazırcı yaşam tarzının yıkılması sorunlarında yoğunlaşmanın zorunluluğuna önemle vurgu yapmaktadır. Tüm bu yıkılması gereken hastalıkların ve zaafların sonuçlarıyla veya yüzeysel biçimiyle değil, esasta temelde, yani ideolojik boyutlarıyla yıkılması gerektiğini önemle kavramamızı istemektedir. Bir meseleyi ve süreci analiz edip gerçekleri gösterdikten sonra da **"Şimdi artık bu sürece yeni ve daha güçlü bir dalgayla başlamanın uğultuları duyuluyor"** diyerek toplumsal gelişmelerin boyutunu ve buna karşı görevlerimizi yerine getirmenin olanaklı olduğuna vurgu yapıyor. Peşinden de, bu gelişmelere müdahale için, devrimi ve Parti'yi büyütmek için, savaşı yükseltmek için; **"Bilgi-birikim ve tecrübenin edilgen tabularını yıkıp savaşın, Parti'nin samimi taraftarlarını somut görevlere ve coşkuya taşıyın"** komutunu vermektedir.

"Azmeden başarabilir" yeter ki savaşı, Parti'yi anlayın. Yeter ki partili savaşçı kişiliğin ne demek olduğunu anlayın.

"Kolaylığa değil zorluğa,
Ayrılığa değil birliğe,
Yorulmaya değil ısrara,
Tükenişe değil zafere meyledenler başarabilir."

Devrimciler başarabilir, komünistler zaferin sahibi olabilir. Zira üzerinde **'Kazanacaksın'** yazılı panonun bulunduğu yeni dünyanın kapısından girişe mahkum edilen bir sınıf ve öncü müfrezesi olarak buna mecbur kılındık. Kazanacağız; oluk oluk kan, milyon milyon can pahasına bile olsa düşmanı tırnağımız ve etimizle; kazma-kürek ve yabamızla, orak çekiç ve şalterimizle; ideolojimiz, siyasetimiz ve iktidar stratejimizin hizmetinde patlayan silahımızla yenecek ve kazanacağız. Enternasyonal proletaryanın engellenemez dayanışması, işçi sınıfı ve halkımızın mücadele ısrarı ve zengin kavga tecrübesi

ve Partimizin yakaladığı bilge evrenin inanç ve gücüyle yükleneceğiz ve kazanacağız.

"Başta, varlığını ve yol göstericiliğini borçlu olduğumuz Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın ve yüzlerce Parti şehitimizin yaşamını, sosyal kurtuluş kavgasını, sosyalizm ve komünizm ideallerine armağan ederken bizlere bıraktıkları coşkun direniş azminin ideolojik ve ahlaki mirasından aldığımız ilham; tarihe, halkın gücüne ve yığın rolüne olan inanca sıkı sıkıya bağlılığımızın zorunlu sonucu olarak kazanacağız.

Kazanacağız ve tepeden tırnağa giydirene kadar yerküreye bu şiarı her ne gerekiyorsa toplumsal kurtuluş ve evrensel özgürlük için bizden ne isteniyorsa onu devrimci yasaların hizmetine sunduk ve sunacağız."

Bizden ne isteniyorsa onu devrimci yasaların hizmetine sunduk ve sunacağız. İşte zorlukların üstesinden gelen bilinç ve sorumluluk ve güç buradan gelmektedir. Yeniden İnşa sürecinin mimarı olma niteliği bu kavrayış ve pratikten; atılımcı ruhtan, cesaret ve kararlılıktan gelmektedir. Direnmeye, savaşmaya ve kazanmaya olan inançtan gelmektedir. Her türlü zorluk, her türlü ihanet, her türlü kayıp ve yenilgi karşısında, komünist öndere ilham kaynağı olan ve tüm komünistlere en ağır süreçlerden ustaca çıkmasını, dayanmasını ve yola devam etmesini sağlayan düşünüş tarzı şudur: **"Komünistlerin öğretmeni zor'dur. Zor olan; kendini, toplumu ve dünyayı değiştirmektir, bu başarılabilir. Şartı; ideolojimizde, siyasetimizde ve sınıf savaşında ısrar etmektir."**

Şunu bilmeliyiz ki, komünist önderimizin yeri, kısa zamanda doldurulamayacak kadar savaşımız ve Partimiz açısından önemlidir. Acımız büyük, öfkemiz derindir. Ancak şunu da bilmeliyiz ki, bilimsel ideolojimiz, doğru siyasal hattımızla birleşen doğru ve etkin örgüt ve pratik hattımız korunduğu ve yeniden üretildiği sürece bu boşluğu doldurmak çok zor olmayacaktır. Parti tarihimiz bunu on-

larca kez kanıtlamıştır. Yine şunu bilmeliyiz ki, Partimiz'de ve sınıf savaşımında politik-askeri kadroların, bireylerin özellikle belli dönemlerde önemli ve belirleyici rolü vardır. Ancak, bizim gibi Maoist bir Parti'nin kolektif önderlik anlayışından ötürü Parti, esasta önderliksiz kalmayacaktır. Bu anlamda kolektif Parti önderliğimiz savaşa ve Parti'nin Yeniden İnşası'na önderlik etmeye devam etmektedir. Sınıf savaşımının bütünlüklü kavranışı ve yetkin pratiği kendi önder kadrolarını da sürekli yaratacaktır. Önemli olan ve asıl olan proletaryanın savaş stratejisi olan Halk Savaşı'nın özgün yasalarını kavramak ve savaşı Türkiyelileştirerek sürekli hale getirmektir. Halk Savaşı'nın kudretine ve hükmüne inanmak ve bu yolda yürümek tüm sorunların çözümünde önemli bir role sahiptir.

Karadeniz şehitlerimizin, sürecimiz ve savaşın Karadeniz'de aldığı biçim açısından çok ayrı ve önemli bir yeri olduğunu belirtmeliyiz. Ancak Karadeniz şehitlerimiz: Mustafa Suphi'den, Mahir Çayan ve yoldaşlarına, Baba Erdoğan'dan, Tuncay Çarıkçıoğluna, İsmail Bulut'tan Kazım Ekici'ye, Fatsa-Ordu şehitlerinden Mete Nezihi Altınay'a, Nilüfer Atav'dan Yıldız Çiçek'e, Muzaffer Kahraman'dan Dilek Konuk'a, Özgür Kemal Karabulut'tan Ümit Çağlayan San'a, Duran Salman'dan Ümit Dinler'e ve daha adını sayamadığımız nice şehitlere kadar hepsi Partimizin, halkımızın, devrimimizin şehitleridir. Gerek ulusal kurtuluş savaşçıları, gerekse sosyal kurtuluş savaşçıları; kahramanlıkları, feda ruhu, atılganlıkları, cesaretleriyle bize örnek olmaya, yol göstermeye devam ediyorlar.

Başta komünist önder Mehmet Demirdağ olmak üzere tüm Karadeniz şehitleri kavgamızda yaşıyor, savaşıyor ve bize yol gösteriyor. Bu yolda yürümeye, savaşmaya ve intikamlarını almaya söz veriyoruz.

"Ya kızıl kanımız toprağa akacak; ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!"

TÜM İNANÇ VE MİLLİYETLERDEN HALKIMIZ! DEVRİMCİLER! YOLDAŞLAR! ENTERNASYONAL PROLETARYANIN TÜRKİYE VE TÜRKİYE KÜRDİSTANI ÖNCÜSÜ, EZİLEN HALKIMIZIN KURTULUŞ UMUDU PARTİMİZ TKP/ML'NİN GENEL SEKRETERİ KOMÜNİST ÖNDER MEHMET DEMİRDAĞ YOLDAŞ ZAFERLE PARILDAYAN GERİLLA SAVAŞIMIZ İÇİNDE ŞEHİT DÜŞTÜ!

Enternasyonal proletaryanın sınıfsız, sınırsız bir dünya yaratma idealleri doğrultusunda; Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin yol göstericiliğinde emperyalizme, faşizme, feodalizme ve komprador kapitalizme karşı yaşadığımız coğrafyada, 25 yıldır bağım-

sızlık, Halk Demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi veren Partimiz TKP/ML, bir önderini daha devrim kavgasının göbeğinde, zaferle parıldayan gerilla savaşımız içinde şehit verdi. Partimiz TKP/ML'nin Genel Sekreteri Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş, Partimiz TKP/ML önderliğinde savaşan Halk Ordusu TİKKO gerillalarının, 23 Kasım '97 tarihinde, Tokat'ın Yaylacık Dağı/Ese Yaylası'nda faşist TC ordusuyla girdiği çatışmada 4 yoldaşıyla birlikte şehit düştü. Komünist önder Mehmet DEMİRDAĞ ve yoldaşları, faşist diktatörlüğe karşı sınıf kinlerini kusan kızıl kurşunları ve son nefeslerinde haykırdıkları "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO!" sloganlarıyla savaşçı geleneğimize bir yenisini daha ekleyerek, şanlı mücadele tarihimizde Ese Yaylası şehitleri olarak yerlerini aldılar.

Komünist Önder Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş, komünist önderlerimiz İbrahim KAYPAKKAYA, Süleyman CİHAN, Kazım ÇELİK yoldaşlardan sonra Partimiz TKP/ML'nin, faşist TC devletine karşı savaşında şehit düşen 4. Genel Sekreteri'dir. 25 yıllık mücadele tarihimizde 4 Genel Sekreterimizi ve onlarca önder kadromuzu faşist diktatörlüğe karşı can bedeli yürüttüğümüz Halk Savaşı içinde şehit verişimiz, başından itibaren devrimci zora dayanan ülke devrimimizin gereği olarak Partimiz TKP/ML'nin ve önderlerinin sınıf düşmanlarımız karşısındaki uzlaşmaz, savaşçı niteliğinin göstergesi olarak değerlendirilmek zorundadır. Aynı zamanda devrime gebe çelişkilerinin boyutuyla yaşadığımız toprakların doğurganlığının; bu çelişkiler üzerinde yükselen sınıf savaşının ve bu savaşı ciddiye alan, bu savaşın ihtiyaçlarına göre şekillenmiş savaşçı bir komünist partisinin savaşın kızgın pratiği içerisinde nice önderler yarattığının ve yaratacağının da kanıtıdır bu durum. Sınıflar varoldukça sınıf savaşları varolacak; sınıf savaşları varoldukça da, bu zorlu savaşlar bağrında sınıfın önderlerini doğallığıyla yaratacaktır. Sınıf savaşları tarihince kanıtlanmış bir gerçekliktir

bu.

Ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yol gösterici ışığı olarak güzergahını aydınlattığı Partimiz TKP/ML birikimi ve bedeller ödemeyi göze alan cüretiyle, devrim kavgasının göbeğinde daha nice önderler yaratma potansiyeline sahiptir. Yeter ki, şehitlerimizin uğruna canlarını verdikleri ilkeler kavgamıza yön versin! Yeter ki, "Aslolan savaşın sürekliliğinin sağlanması, kızıl bayrağın daima doruklarda dalgalanmasıdır" şiarıyla, önderliklerde somutlaşmış ideolojik-politik-örgütsel birikimi savaşın sürekliliğini sağlayacak şekilde örgüte maletme bilinciyle hareket edilsin! Yeter ki, son nefeslerinde "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO!" sloganını haykıran şehitlerimizin halka, devrime, Parti'ye bağlılıkları, kararlılıkları ve cüreti kavga andımız olsun!

Tüm inanç ve milliyetlerden halkımız!
Devrimciler; yoldaşlar!

Sınıf savaşları zemininde yükselen tarihin ilerleyişinde kitlelerin yıkan ve yaratan dönüştürücü gücü önemlidir. Kitlelerin bu potansiyelini örgütleyerek harekete geçiren ve yön veren öncü müfrezelerin, öncü müfrezeler içinde de önderlerin nitelikleri tarihin akışını etkileyen önemli unsurlardır. Hatta sınıf savaşları tarihinde öyle anlar görülmüştür ki, kitleler üzerindeki etkisiyle önderlerin nitelikleri bu tarihsel ilerleyişte hızlandırıcı ya da yavaşlatıcı olarak fazlasıyla önemli roller üstlenebilmiştir.

Partimiz TKP/ML'nin Genel Sekreteri komünist önder Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş da Partimizin ilkeleri üzerinde ayağa doğrulus sürecinin önderi olarak tarihteki yerini almıştır.

Partimiz TKP/ML 1992-1995 yılları arasında, tarihinin en zorlu, en çalkantılı, en karmaşık sürecini yaşadı. Partimiz, geçmişte kendi bünyesinde çıkan ve kendisini DABK olarak adlandıran sol oportünizmin niteliğine, zaaflarının boyutunu yeterince iyi değer-

lendiremeyerek 1992 yılında DABK ile birlik gerçekleştirdi. Tarihimizde "2. MK oportünizmi"olarak bilinen sağ oportünizme tepki zemininde yükselen; Partimizin genel hattı'nı soldan yorumlayan; salt askeri bakış açısından muzdarip; partinin örgütsel işleyişini, disiplinini, ilkelerini hiçe sayan DABK içinde somutlaşmış sol oportünizm yıllar içinde daha da sistemleştirdiği dejenere olmuş kültürüyle 1992 Birliği sonrası Partimizi uğraştırmış ve bu niteliklerinin ürünü olarak 1994 yılında gerçekleştirdiği Parti içi darbeyle, Parti içindeki tahribatlarını uç noktaya vardırmıştır. Sol oportünizmin kendisini "darbecilik" biçiminde gösterdiği "1994 darbesi'yle birlikte Partimiz, dağınıklığın had safhaya vardığı bölgesel döneme girmiştir. Marksist-Leninist-Maoistler, Partimizin farklı alanlarında birbirlerinden bağımsız olarak darbeciliği mahkum etmiş ve temsicilerini seçerek, yeniden merkezileşmeyi sağlamak üzere yapacağı konferansı örgütlemek için Konferans Örgütleme Komitesi (KÖK)ni oluşturmuşlardır. Bu süreç, Marksist-Leninist-Maoistler'in sadece kendisini o özgülde "darbecilik" biçiminde göstermiş sol oportünizme karşı mücadele süreci değil; aynı zamanda sol oportünizmi bahane ederek Parti çizgimize karşı güvensizliği/tepkileri geliştirmek üzere, dağınıklığın sürmesi için merkezileşme karşısında ayak direyen ve uluslararası alanda burjuvazinin "sosyalizm öldü" teranelerinden etkilenmiş, devrimin zorlu süreçleri karşısında güçsüz sağ oportünizme, tasfiyeciliğe karşı da mücadele sürecidir.

Yaşam içinde her olay ve olgudaki her sonlanış, aynı zamanda yeni bir başlangıcı ifade eder. Sağ tasfiyeciliğin tüm engellemelerine karşı 1995 yılında Marksizm-Leninizm-Maoizm'in zaferiyle sonuçlanan Partimizin 2. Olağanüstü Parti Konferansı, "Sağ sapmanın panzehiri sol sapma, sol sapmanın panzehiri sağ sapma olamaz! Her türden anti-MLM sapmanın panzehiri MLM'dir" anlayışıyla, tarihimizde sağ ve sol oportünizmin Partimiz üzerindeki tah-

ribatlarını değerlendirerek darbecilik ve sağ tasfiyeciliği mahkum etmiş; örgütsel olarak dağınıklık sürecine son vermiştir. Aynı zamanda 2. OPK'mız, "sol" ve sağ oportünizmin üzerimizdeki ideolojik-politik-örgütsel tahribatlarını giderme, ilkelerimiz üzerinde yeniden ayağa doğrulma sürecimizin de başlangıcı olmuştur. Bu yönüyle ve 2. OPK'mız tarihsel bir öneme sahiptir. 2. OPK sonrası Partimiz, tüm yetmezliklerine, eksikliklerine karşın, tarihinden çıkardığı dersler ve büyük bir cüretle sınıf mücadelesinin engin denizine atıldı. Örgütsel olarak yeniden inşa eşliğinde girmiş olduğu "sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma ve gerilla bölgelerinde Parti'nin inşasını sağlama" yönelimiyle birlikte Partimiz faşist diktatörlüğe karşı mücadelesinde gözle görülür bir gelişme katetmiştir. Bu gelişme, bir yönüyle "sol" ve sağ oportünizmin ideolojik-politik-örgütsel tahribatlarından arınmış komünist kişiliği, bolşevik çalışma tarzını, sürekliliği sağlanmış örgüt ve sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma çabalarımızın ürünüyken; diğer yönüyle de bu gelişme yeniden şekilleniş çabalarımızın başarısının da teminatı olacaktır. Olumsuz süreci olumluya çeviren çok yönlü bu silkiniş, Partimizin büyük bedeller ödenerek elde edilmiş itibarının ayaklara düşürüldüğü güvensizlik ortamında, en zorlu koşullara rağmen bilinciyle, yüreğiyle, dişiyle, tırnağıyla, kanıyla, canıyla halka devrime ve Parti'ye bağlılıkta ısrarın ve bunun sonucunda harcanmış büyük emeklerin ürünüdür. Ve doğal olarak harcadığımız emeklere değer verme bilincimiz sayesinde; bedeller ödenerek yaratılmış ilkelerimiz, değerlerimiz karşısındaki her türlü karşı duruşun, güneşin karşısındaki buz misali erimeye mahkum olduğu da bilinmektedir.

Bilindiği gibi sınıf mücadelesinin zorlu süreçleri, her zaman için sınıf mücadelesinin içindeki bireylerin, örgütlerin gerçek niteliklerinin açığa çıkmasında turnusol işlevi görmüştür. Bu zorlu süreçler kimilerinin devrim saflarından kaçıp düzene yedeklenmesine

tanık olurken; kimilerinin de devrim kavgasında zorlu dönemlerin insanları olarak öne çıkışla, zorluklarla mücadele içinde çelikleşmesine tanık olmuştur. Ve süreç ne kadar zorlu, ne kadar çetinse kaçışlar gibi öne çıkış ve çelikleşme de o kadar hızlı ve kapsamlı olmuştur. İşte, Parti tarihimizde de sözünü ettiğimiz bu zorlu süreç, bir komünist önderin genç yaşında Partimizin ilkeleri üzerinde ayağa doğruluş sürecinin önderi olarak öne çıkışına tanık oluyordu: Komünist Önder Mehmet DEMİRDAĞ yoldaşın...

Partimizin Genel Sekreteri, komünist önder Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş bu zorlu süreçte "sol" ve sağ oportünizmle mücadele içinde MLM bilimini bayrak edinerek çelikleşti; savaşın kızgın pratiği içinde bilgi, birikim, ısrar ve cüretiyle önderleşti. 23 Kasım günü bedenen aramızdan ayrılsa da yaşamı ve son nefesinde dahi yaşamına yön veren ilkeleriyle yoldaşlarına öğretmeye, önderlik etmeye devam ediyor, komünist önder Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş.

Tüm inanç ve milliyetlerden halkımız!
Devrimciler; yoldaşlar!

Partimiz TKP/ML'nin Genel Sekreteri komünist önder Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş 1970 yılında Dersim Merkez'de doğdu. Ailesinin geçim zorluğu nedeniyle göç etmesiyle birlikte öğrenimine İstanbul'da başladı. Her zaman övünç duyarak anlattığı, babasının, hamallık yaparak ailesini geçindirme, çocuklarını okutma çabası karşısında ailesine yük olmamak için yatılı okul sınavlarına girdi ve kapıları daha çok zengin çocuklarına açık olan Kabataş Lisesi'nin yatılı bölümünü kazanmayı başardı. Yaşamının birçok alanına damgasını vuran başarma azmi okul yıllarında da kendisini gösteriyordu. Kabataş Lisesi'ni üçüncülükle bitirip üniversite sınavlarında İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Elektrik-Elektronik Mühendisliği'ni kazandı. Tarihindeki isyanları ve Partimizin kuruldu-

gün günden beri yürüttüğü faaliyetleri sonucu devrimci geleneğe sahip Dersim'de doğmuş yaşıtları gibi devrimci düşünceler ve Partimiz ile tanışması her ne kadar çocukluk yıllarına uzansa da Partimizle örgütsel ilişkiye geçişi üniversitede başladı. 1987 yılında gerçekleştirdiğimiz 3. Konferansımız sonrası gençlik örgütümüz TMLGB'nin yaratılmasında öğrenci gençlik alanında önemli rol oynayan ve tarihimizde Yel Dağı şehitleri arasında yer alan abisi Ali DEMİRDAĞ'ın (Doktor Hüseyin), O'nun Partimiz düşüncelerini öğrenmesi ve TMLGB saflarında örgütlenmesinde önemli katkısı oldu.

Parlak zekası ve başarma azmi ile TMLGB saflarında hızla öne çıktı. Faşist diktatörlüğün tüm yasaklarına rağmen ülkemizde, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak ısrarla kutlanan 1 Mayıs'lardan, Partimizin damgasını verduğu '90 1 Mayıs Harbiye Direnişi'nde ön saflarda yerini aldı. Düşmanın kurşunlarına karşı yoldaşlarıyla birlikte taş ve molotoflarla direnirken, yanıbaşındaki yoldaşı düşman kurşunlarıyla yaralandı; kendisiyse gözaltına alındı. Gözaltındayken düşmana ifade vermezken; düşmanı kendi mahkemelerinde yargılayarak, 1 Mayıs'ı ve Harbiye Direnişi'ni savunan ve bayraklaştıran Partizan yüreklerin içinde yeraldı. Kısa süre kaldığı cezaevini tam bir okul gibi kullanma becerisi gösterdi ve siyasal olarak daha da yetkinleşmiş bir şekilde kavganın içerisinde yerini aldı. 1991 yılındaki 1 Mayıs gösterilerinde de gözaltına alınarak bir süre daha cezaevinde kaldı.

Partimiz TKP/ML'nin "bir silah bir gerilla, bin silah bin gerilla" kampanyalarında, TMLGB'nin Partimizin ve savaşın ihtiyaçlarına göre seferber edilmesiyle gençlik alanında kadrosal boşluk yaşanıyordu. Gençlik Komitesi'ne atanacak yoldaşlar arasında ideolojik-politik-örgütsel önderlik vasıflarıyla ilk akla gelen yoldaşların başında Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş geliyordu. '91 yılında Partimizin gençlik alanındaki önderliğine Gençlik Komitesi'ne atanan

Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş, aynı yıl Partimizin Aday Üyesi oldu.

Partimizin gençlik faaliyetlerinin yaygınlaşması ve kökleşmesinde önemli rol oynadı; gençlik örgütlenmesinin toparlanıp, yaygınlaşmasında deyim yerindeyse ülkenin dörtbir yanında ayak basmadık yer bırakmadı. '92 yılının başında TMLGB bünyesinde uç veren ve TMLGB önderliğindeki bazı kişilerin bürokratlığını bahane ederek örgütlenme ilke ve işleyişimizi ayaklar altına alan sol görünümlü, özündeyse, devrim kaçkını pratikleriyle kanıtladıkları gibi sağcı, kariyerist hizbin mahkum edilmesinde, yaratılan tahribatların giderilmesinde yine en önde O vardı.

Partimiz TKP/ML ile DABK arasında gündeme gelen '92 Birliği sonrası Geçici Birleşik Gençlik Komitesi üyesi olarak görev yaptı. 1992 yılı Kasım ayında gerçekleştirilen TMLGB Kuruluş Kongresi'nde, Partimizin örgütlenme ilkeleriyle taban tabana zıt, özünde bürokratik, sağcı tarzın yüzüne taktığı "sol" maskenin açığa çıkartılmasında ve Kongre tarafından mahkum edilmesinde başrol oynadı. İlk başta azınlıkta olmasına rağmen fikirlerini sistemleştirmedeki başarısı ve yanlışların üzerine yürümedeki ısrarı ile TMLGB kuruluş kongresine damgasını vuran kişi oldu. Kongrede TMLGB Merkez Komitesi'ne seçildi. MK içi görevlendirmede de örgütçülüğü hesaba katılarak, TMLGB örgütlenmesinin yoğunlaştığı İstanbul'un TMLGB İl Komitesi sorumluluğuna getirildi. Bu dönemde TMLGB'nin savaşa göre şekillenmesinde, askerileşmesinde de belirleyici rolü oldu. Bir yandan TMLGB'nin düşmana yönelen saldırılarının arttırılmasını örgütlerken, bir yandan da saldırıların üst boyutlara çıkartılmasında, düşmana yönelik bombalı saldırılarda bizzat görev aldı.

Parti içi iki çizgi mücadelesinde her dönem ilke edindiği; kişisel, grupsal kaygılar yerine yanlış anlayışlarla mücadele yöntemini 1. OPK döneminde de sürdürdü. Sonraları, kendisini "Oluşum"

olarak ifade eden ya da zorluklar karşısında kaçışı tercih eden kimi şahsiyetlerin gerçekle, pratikte de kanıtlanmış "boş"luğunu, çapsızlığını o dönem revaçta olan "sol"culuk ve "keskin"likli perdeleme çabalarının deşifre edilmesinde, 1. OPK öncesi gençlik alanındaki Parti Alt Konferansı'nda Parti çizgisini sahiplenen ve MLM hattımızı, sağ ve sol yorumlarından arındırmaya çalışan yoldaşlarının başındaydı.

Komünist önder Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş Partimizin 1993 yılında gerçekleştirdiği 1. Olağanüstü Parti Konferansı'nda TKP/ML Merkez Komitesi Yedek Üyeliği'ne seçilirken, MK 1. toplantısında da TMLGB Genel Sekreterliği'ne getirildi. Gerek Partimizin gençlik alanındaki politikalarının sistemleştirilmesinde, gerekse de TMLGB'nin ülkenin dört bir yanında kurumsallaşmasında ideolojik-politik-örgütsel önderlik gerçeğini kendisinde somutlaştırıyordu. Bu gerçeklik kolektivizmi yadsımasından değil; yoldaşları arasında doğal önderlik vasıflarını taşımasından ve yoldaşlarınca böyle görülmesindendi. Yoksa üstün örgütçülük yeteneği sayesinde çevresindeki tüm yoldaşları harekete geçirip, inisiyatiflerinin gelişmesine de olanak sağlamasıyla her zaman kolektivizmin oturtulmasının, örgütün kurumsallaşmasının teminatı olmuştur.

'93 yılının sonlarında Partimizin bir dizi değerli kadrosunun düşman eline geçmesiyle Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş, yedek üyelikten TKP/ML MK asil üyeliğine geldi. Partimizin önder kadrolarının engellenmesini fırsat bilen, Askeri Komisyon içinde yuvalanmış sol sekter kariyerist klik, sonradan darbeyle sonuçlanacak hizipsel faaliyetlerini arttırmıştı. Solsekter kariyerist klikle somutlaşmış sol oportünizmin Partimizin örgütsel işleyiş ve ilkelerini hiçe sayan hizipsel faaliyetlerinin mahkum edilmesi için Parti iradesinin harekete geçirilmesi anlayışını hakim kılmak üzere gerilla bölgesinde yapılacak Merkez Komitesi toplantısına katılmaya gitti.

Ancak acemice gerçekleştirdiği darbeye kılıf arama çabasına giren darbeciliğin "MK toplantısına çağırdık, gelmediler" yalanlarının muhatabı oldu. O, darbeciliğin yarattığı tahribata karşı Partimizin bir önderi olarak amansız ve ilkeli mücadele yürüttü. Bir taraftan darbeciliğin ideolojik-politik-örgütsel olarak dejenere olmuş tüm yönleriyle mahkum edilmesi çabası içindeyken; diğer taraftan da darbeyle birlikte bölgesel döneme giren Partimizin dağınık güçlerinin toparlanması, merkezileşmesinde belirleyici bir misyon üstlendi. Dağınıklığın tahribatları daha da arttıracağının bilinciyle; sınıf mücadelesi diye bir kaygısı kalmamış ve darbeciliğin yarattığı tahribat zemininde yükselen tasfiyeciliğin, dağınıklığı süreklileştiren girişimlerinin boşa çıkartılmasında amansız oldu. Bu dönemde O'nu gençlik alanından gerilla bölgelerine kadar bütün faaliyet alanlarında görmek mümkündü.

TMLGB örgütlülüğünden seçilmiş, Konferans Örgütleme Komitesi (KÖK) üyesi olarak katıldığı KÖK 1. toplantısında, Parti'nin toparlanmasında çok açık bir şekilde gösterdiği ideolojik-politik-örgütsel önderlik vasıflarından dolayı KÖK sekreteri seçildi. Aynı dönemde Partimizin toparlanmasında etkili olan KÖK Sekreter Yardımcısı Halil Çakıroğlu yoldaşın şehit düşmesi ve bazı yoldaşların engellenmesiyle, omuzladığı yük kat be kat artmıştı. Ancak hiçbir görevden kaçınmadı; bilinç ve kararlılıkla üstlendiği tüm görevlerin üstesinden gelmesini bildi. Bir yandan, sınırlı imkanlarla gerilla bölgesinin ihtiyaçlarının giderilmesini örgütlerken; diğeryandan, Partimizin dağınıklığına son veren ve ilkelerimiz üzerinde ayağa doğrulma sürecimizin başlangıcı olması yönüyle tarihi bir öneme sahip 2. OPK'mızın gerek teorik alt yapısının, gerekse pratik örgütlenmesi için canla başla çalıştı.

Partimiz TKP/ML'nin 1995 yılı Haziran-Temmuz aylarında gerçekleştirdiği 2. Olağanüstü Parti Konferansı (OPK)nda ideolojik olarak tükenmişliğine siyasal kılıflar arayan bir dizi kaçkının ve

suçlunun niteliğini ortaya çıkaran, ideolojik mücadelede ısrarlı ve ilkeli davranan Marksist-Leninist-Maoist'lerin başında yine o vardı.

Marksizm-Leninizm-Maoizm'in zaferiyle sonuçlanan 2. OPK'da TKP/ML Merkez Komitesi üyeliğine, Merkez Komitesi toplantısında da TKP/ML Genel Sekreterliği'ne seçildi. Ve şehit düştüğü ana kadar, Partimizin ilkeleri üzerinde ayağa doğruluş sürecinde, tüm sınırlılıklara rağmen savaşçı bir komünist partisi yaratılmasında partimizin başında yerini aldı.

Eğer 2. OPK'mız ile; Partimizin genel hattını sağdan ve soldan yorumlayan/çarpıtan sapmaların ideolojik-politik-örgütsel etkileri açığa çıkartılarak; edinilen deneyimlerle örgütsel yeniden inşa sürecinde savaşçı bir komünist partisinin yaratılması güzergahına girilmişse; "sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma ve gerilla bölgelerinde Parti inşasını sağlama" yolunda emin adımlarla yürünüyor ve düşmana karşı etkili yönelimiyle ülke gündemine ağırlığımız konuluyorsa, devrim kavgasının göbeğinde, Partimizin başında yer alan Partimiz TKP/ML'nin Genel Sekreteri Mehmet DEMİRDAĞ yoldaşın emekleri tartışılamayacak kadar apaçık ortadadır.

Komünist önder Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş tüm devrimci yaşamı boyunca, şiarlaştırdığı "devrimin atak, bilgili, fedakar kadroları olalım' anlayışına uygun yaşadı, savaştı. Ve silah elde savaşıp son nefesinde "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO" sloganını haykırarak ölümsüzleşti. O'nun genç yaşta bedenen aramızdan ayrılışının, Partimiz açısından büyük bir kayıp olduğu açıktır. Ancak O'nun ve yoldaşlarının bilinç, emek, kan ve canlarıyla yeniden şekillendirecekleri Partimiz TKP/ML "Sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı" güzergahına kilitlenmiştir. Ve bugün Partimiz yaralarını sarma beceri-bilgi, birikim ve kararlılığına sahiptir. Çünkü komünist önder Mehmet DEMİRDAĞ yoldaşın hedeflediği

gibi, Partimizin Halk Savaşı güzergahındaki emin adımlarla yürüyüşünde tek başına bireyler değil; ilkeler, kurumlar belirleyicidir. İşte Partimiz TKP/ML ilkeleri üzerinde dimdik ayakta, kavganın ortasındadır. Uzun yıllar alacak bir savaşın daha ilk aşamalarında oluşumuz, gözümüzü korkutan bir gerçeklik değil; aksine, Başkan Mao'nun *"İşimiz çok, vaktimiz yok/Onbin yıl çok uzun/Sarıl güne, sarıl saate"* dizeleri eşliğinde, tüm benliğimizle kavgaya atılma cüretimizi kamçılayan bir geçekliktir.

Tüm inanç ve milliyetlerden halkımız!
Devrimciler; yoldaşlar!

Partimizin Genel Sekreteri Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş, Partimizin ilkeleri üzerinde ayağa dikilme sürecinin, ideolojik-politik-örgütsel olarak hedeflediği komünist kişiliğin, çalışma tarzıyla komünist kadronun örneğidir.

O, Parti içi iki çizgi mücadelesinde her türden sapmaya karşı Marksizm-Leninizm-Maoizm bayrağını ısrarla dalgalandıran; her türden anti-MLM akıma karşı göğüs geren kişiliğin adıdır.

O, her koşulda atak, inisiyatifli, kendiliğindencilik karşısında müdahaleci, olmazı olur yapan yaratıcı kişiliğin adıdır.

O, her koşulda pratiği/deneyimi teorileştirme bilgeliğine; teori ile pratiği birleştirme pratikçiliğine sahip kişiliğin adıdır.

O, her koşulda düşman karşısında direniş geleneğimizi yaşatan ve son nefesinde "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO!" sloganıyla bayraklaştıran halka, devrime, Parti'ye bağlı, fedakar kişiliğin adıdır.

O, devrim kavgasında tasasız ve tereddütsüz yürüyen kişiliğin adıdır.

O, ilkeler üzerinde ayağa doğruluşun adıdır.

Ve komünist önder Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş bu nitelikleri, yaşamına yön vermiş ilke ve değerleriyle yoldaşlarına öğretmeye,

önderlik etmeye devam ediyor.

And olsun ki, öğrenmesini bileceğiz!

Komünist önder Mehmet DEMİRDAĞ yoldaşın yaşamı, tasasız ve tereddütsüz savaşa atılma çağrısıdır.

And olsun ki, savaşaçağız!

Ve and olsun ki, BİZ KAZANACAĞIZ!

Komünist Önder Mehmet Demirdağ yoldaş, kavgamızda yaşıyor, savaşıyor!

Ilse Yaylası şehitleri ölümsüzdür!

Şehitlerimizin hesabını savaşımızı dizginlerinden boşandırarak soracağız!

Komprador patron-ağa devletini yıkacağız, halk iktidarını kuracağız!

Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!

Yaşasın kavgamızın yol gösterici ışığı, Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Yaşasın bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelemiz!

Yaşasın zaferle parıldayan Halk Savaşımız!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!

TKP/ML Merkez Komitesi
Kasım 97

TC'NİN ASKERİ GÜÇLERİ İLE TOKAT ESE YAYLASINDA GİRİLEN ÇATIŞMADA FAŞİST GÜÇLERE ONLARCA KAYIP VERDİRİRKEN PARTİMİZ TKP/ML'NİN GENEL SEKRETERİ KOMÜNİST ÖNDER MEHMET DEMİRDAĞ BAŞTA OLMAK ÜZERE 5 HALK SAVAŞÇIMIZ: "HER ŞEY PARTİ, HER ŞEY SÜREKLİLİĞİ SAĞLANMIŞ GERİLLA SAVAŞI VE KIRSAL ALANDA PARTİ İNŞASI İÇİN" ŞİARIMIZI DAĞLARIMIZDA YANKILANDIRARAK, "YA KIZIL KANIMIZ TOPRAĞA AKACAK, YA KIZIL BAYRAĞIMIZ DORUKLARDA DALGALANACAK" SAVAŞ SLOGANIMIZI ŞEHİTLEŞEREK BAYRAKLAŞTIRDILAR!

Partimiz TKP/ML önderliğinde savaşan Halk Ordumuz TİKKO'nun süreklileşen ve yaygınlaşan savaşı, düşmana yönelen vuruşları ile Karadeniz ve İç Anadolu, TC'nin gündemindeki ilk sıraları almış, T. Kürdistanı sonrası genelde Karadeniz, özelde Tokat'ta ayağının altındaki toprağın kaydığını farkeden faşist diktatörlük MGK önderliğinde bir dizi konuda önlem alarak, çeşitli düzenlemelere gitmiş, bölgedeki güçlerini ve olanaklarını en üst seviyeye çıkararak sürdürdüğü saldırıları ve askeri operasyonlarını yaygınlaştırıp yoğunlaştırmıştır.

Bütün bu gelişmeleri daha önceden belirleyen Bölge Komutanlığımız ve komutasındaki güçlerimiz daha öncekilere ek gelişmelere denk düşen yeni düzenlemelerle; bölgede faaliyet sürdürmeye başlayan diğer devrimci güçlerin hareket tarzlarını da yakından izleyerek, örgütler arası ilişkiler boyutunda gerekli bilgi alış-verişinde bulunarak, karşılıklı uyarı-dayanışma faaliyetleri ile hareket tarzını belirleyerek savaşımını sürdürmektedir.

Durum böyleyken; '94 darbesi sonrası bölgedeki güçlerini ibret verici bir tarzda tasfiye ederek, o süreçten bu yana bölgede bulunmayan, Karadeniz'in esasta ordumuz olmak üzere diğer devrimci güçlerce gündeme oturtulması sonrası, bölgeye sınırlı bir güç aktaran darbeci güruh; ideolojik-siyasi gıdasını darbecilikten alan, dağınık, belirsiz, plan-programsız askeri harekat tarzıyla, bizim olduğu kadar, diğer devrimci örgütlerin faaliyetlerini de olumsuz etkilemekte, örgütler arası ilişkiler boyutundaki değerlere sığmayan, ordumuz faaliyetlerini sabote edici, direkt düşamana hizmet eden pratiklere girmekten geri durmamaktadır. Öyle ki bir dizi olumsuz pratiğin yanında, hiç haberleri olmayan yakalanmalarını, operasyonlarını kendilerine aktarıp bizi ilgilendiren yönlerine ilişkin bilgi istemlerimize, köylü politikacılıklarıyla "bizim değil", "haberimiz yok" benzeri cevaplar vererek, uyarıcı olma görevlerini yerine getirmeme, tavırları bir yana; karşılıklı olarak hemfikir olunan, düş-

manın yoğunlaşmasına neden olacak eylem vb. gibi faaliyetlerden uzak durulması gereken alanlar olarak tespit edilen ve önemli faaliyetlerimizi sürdürdüğümüzü aktardığımız alanlarda bilinçli askeri pratiklere girerek, faaliyetlerimizi direkt düşmana hedef haline getirerek, neye hizmet edildiğini, devrimciliklerini sorgulatan pratiklere girebilmekteler.

İşte çarpıcı yanlarıyla ortaya koyduğumuz bu objektiflik kapsamında, düşman güçleri, dışımızdaki dost güçlerin dostluğa sığmayan pratiklerinin yarattığı bu dezavantajlı durumları da değerlendirerek; sonbahar operasyonlarındaki daha önceki "geniş alanda yaygın, fakat geniş olmayan" hareket tarzını değiştirmiş, "dikkat çekilmiş ve deşifre edilmiş alanlarda dar, yoğun ve kapsamlı" bir yönelime girmiş ve operasyonlarını 23 Kasım günü Tokat'ın Yaylacık Dağı olarak adlandırılan bölgesinde yoğunlaştırmıştır.

Operasyon dahilindeki bölgede bulunan bir gerilla birliğimiz, hazırlıklı olduğu düşman operasyonunu farketmiş ve alandaki görevleri gereği düşmanla karşılaşma yerine, gizlenme ve operasyonu atlatma hedefine uygun düzenlenmiştir. Fakat düşmanın binlerce askeri, özel timi, komandosu, zırhlı araç ve helikopter takviyeli, kısaca bölgedeki tüm güçleri ile yaptığı arazi taraması karşısında bir çatışma kaçınılmaz hale gelmiş ve savaşçılarımız, kalabalık bir düşman gücüne ilk ateşi açarak yoğun bir şekilde bindirmişlerdir. Bu beklenmeyen ve ani saldırımızla düşman güçleri onlarca kayıp ve yaralı vermiştir. Düşmanın karşı ateşiyle dar bir alanda, göğüs göğüse ve yaklaşık bir saat süren yoğun çatışmada, düşmanın güçlerimizi kuşatma ve imha çabaları boşa çıkartıldığı gibi, çatışma boyunca düşmana kayıp verdirilmeye devam edilmşitir. Operasyonu yöneten düşman rütbelileri çatışma alanının çok uzaklarında oldukları yetmiyormuş gibi "şartland" denilen zırhlı araçlarına sığınmış, bunlardan inmiyor: Çatışma boyunca çatışmanın sürdüğü alanın hava sahasından özellikle uzak duran "skorsky"ler alana sürek-

li güç ve çatışmanın yoğunluğundan tükenen cephanelerini takviye ederken, geri dönüşlerinde boş gitmiyor, sürekli ölü ve yaralı taşıyordu.

Düşman açısından tam bir bozgun ve kargaşa şeklinde devam ederek; üstlerin altlarına, birbirlerine bağırıp-çağırmalarıyla, küfürleşmelerle, yardım çığlıklarıyla "kayıpları arttırmayın" uyarılarıyla gün boyu süren çatışmadan, gerilla birliğimiz, çatışma alanını ve çemberini yararak geri çekilirken, sloganların eşliğinde düşmana yönelen kızıl kurşunlarıyla Partimiz TKP/ML'nin, ordumuz TİKKO'nun savaş ve direniş geleneğine bir yenisini daha ekledi: "ESE YAYLASI ÇATIŞMASI."

Ese Yaylası çatışması büyük bedeller ödenerek yaratılan savaş ve direniş geleneğimizde yine büyük bedeller ödenerek yerini aldı.

Ese Yaylası çatışmasında, düşmanla ilk andaki yoğun çatışma sırasında, başta Partimiz TKP/ML'nin Genel Sekreteri Komünist Önder Mehmet Demirdağ olmak üzere 4 halk savaşçımız şehit düştü.

Tokat, Yaylacık Dağı'nın Ese Yaylası, 23 Kasım'da, Partimiz TKP/ML'nin önderliğinde savaşan Halk Ordusu savaşçılarının yarattığı destansı bir çatışmaya ve direnişe tanıklık ederek, tarihinin en büyük muharebesini yaşadı.

Ese Yaylası, enternasyonal proletaryanın yaşadığımız coğrafyadaki kurmayı Partimiz TKP/ML'nin genel sekrteri komünist önder Mehmet Demirdağ yoldaşın kavganın ortasında silah elde, sloganlarla şehit düşüşüne tanık oldu.

Ese Yaylası, Partimiz TKP/ML önderliğinde savaşan Halk Ordumuz TİKKO'nun savaşçılarının "Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak" savaş sloganımızın bir kez daha bayraklaştırılmasına tanık oldu.

Ese Yaylası, başta Partimiz TKP/ML'nin Genel Sekreteri Komünist Önder Mehmet Demirdağ olmak üzere, yoldaşlarımızın ça-

tışma boyunca ve son nefeslerinde "Yaşasın Partimiz TKP/ML. Halk Ordumuz TİKKO!" sloganlarıyla, halka, devrime ve Partiye bağlılıklarına tanık oldu.

Ese Yaylası, yoldaşlarını çatışma alanından çıkarmak için göğsünü düşman mermilerine siper eden TİKKO savaşçılarının, yüce yoldaşlık duygularının en üst boyutta yaşanışına tanık oldu.

Bunlar dışında, çatışma sonrası düşman tarafından yapılan açıklamalar "şehitlerimizin sayısı ve ele geçen bir kısım malzeme dışında" tamamen özel savaşın propaganda mekanizmalarına yakışır özelliklere sahip olup, kendi kayıplarından hiç bahsetmeyen çatışmayı, öncesini, sonrasını objektif olarak yansıtmaktan uzak, abartılı ifadelerdir.

Ese Yaylası çatışmasında şehit düşerek bayraklaşan yoldaşlarımız şunlardır:

Partimiz TKP/ML'nin Genel Sekreteri, Komünist önder Mehmet Demirdağ...

Dersim'in "Zinhar"ı Karadeniz'in "Ünal"ı Ümit Dinler

1974, Tunceli ili Ovacık ilçesi Yeşilyazı nahiyesi doğumlu olan Ümit yoldaş, Partimizle örgütlü olarak Marmara Bölgesinde ilişkiye geçti. Bir taraftan işçilik yaparken, diğer taraftan Parti ile ilişkisini aksatmadan sürdürdü. Kısa zaman içinde kendini geliştirerek aktif faaliyete geçti.

1991'de Doğu Karadeniz'de (Artvin) Parti faaliyeti görevini yerine getirirken bir ihbar sonucu yakalandı. Yaşı küçük olmasına rağmen 3.5 ay Erzincan zindanında tutuklu kaldı. Zindan sonrası, mücadelesine kaldığı yerden, fakat daha büyük görevler omuzlayarak devam etti. 1 Nolu Gerilla Bölgesi'nde kuryelik faaliyetini sürdürürken, Partimizin gerillaya katılma çağrısına olumlu yanıt vererek gerillaya katıldı. '94 darbesi sonrasında darbeci-tasfiyeci güruhun girişimlerine aktif tavır alarak, Partiyi sahiplenen yoldaşlar

arasındaydı. Bölgesel dönemin etkisiyle kısa bir süre gerileme dönemine girdiyse de, kendisini toparlayarak mücadelesini sürdürdü. İdeolojik sorgulayıcılık noktasındaki yetersizlikleri nedeniyle, 2. ÖİK sonrası KKSG'nin demagojilerinden etkilenerek çok kısa bir süre Partimizle örgütsel bağlarını kopardıysa da KKSG'nin ideolojik-siyasal-hukuksal gerçekliğini görünce tekrar Parti saflarına döndü. Özeleştirisiyle birlikte Marmara Bölgesinde semt faaliyetinde, faaliyet sürdürdü. Israrlı talebi üzerine 2 Nolu Gerilla Bölgesi'ndeki gerillaya katılan Ümit yoldaş, Partimizin gerilla alanındaki yenilenme, kendini aşma pratiğinin örneklerindendi. Partimizin ileri sempatizanı olan Ümit yoldaş, ordumuz TİKKO'nun komutanlarındandı.

Yılmaz kod adlı Sivas ili Şarkışla ilçesi Emlakhüyük köyü doğumlu Ümit Çağlayan San

Yoksul, ilerici ve demokrat bir ailenin çocuğu olarak 1974 yılında dünyaya geldi. Yaşamı işçilikle geçen yoldaşımız Partimizin düşünceleriyle Sarıyer bölgesinde tanıştı. Kısa zamanda İMLGB'nin işçi alanının aktif bir militanı olan Ümit yoldaş, darbe sonrası sürecin bulunduğu bölgede daha bir çeşitleşen olumsuzluklarına ve her türden Parti düşmanı akımın güvensizlik tohumları ekmesine karşı etkin bir mücadele yürüterek, Parti'yi her dönem sahiplendi, görevlerini aksatmadan sürdürdü. 1996 yılında düşman operasyonları sırasında engellenen Ümit yoldaş, zindanı, Parti'nin ve yoldaşlarının yardımıyla, kendisi için yenilenmenin ve daha üst boyutlarda yeniden üretmenin bir aracı olarak kullandı. '96 Ölüm Orucu'nda, Parti'nin kendisine verdiği her türlü görevi tereddütsüz ve coşkulu bir şekilde yerine getirdi. Zindan sonrası, mücadelesine bıraktığı yerden, fakat daha bir bilinçli ve sıkı sarıldı. Parti'nin "Herşey sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı, herşey gerilla bölgele-

rinde Parti inşası için" perspektifine, yeraldığı Gençlik Birliğinden kan taşıyan gönüllü yoldaşlardandı. Gerillaya '97 yılında katılan Ümit yoldaş, sayısız sağlık problemlerine ve kendisine engel teşkil eden çeşitli feodal bağlarına rağmen, "Parti ve mücadele nerede olmamı gerektiriyorsa oradayım" sözüyle, savaşı öğrenmeye, Parti'ye ve yoldaşlarına üst boyutta bağlı bir şekilde kendisini sürekli aşmaya çalıştı. Ve bunu başarmanın örneklerindendi. Partimiz TKP/ML'nin ileri sempatizanı olan Ümit yoldaş TİKKO savaşçısıydı...

Duran Salman (Özgür)

1977'de, Tokat-Almus'a bağlı Dadukta (Çambulak)köyünde orta halli bir köylü ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Duran yoldaşın gerillaya katılana kadar yaşamının çoğunluğu çobanlık yaparak geçmiştir. Partimizle 1992 yılında TİKKO gerillaları sayesinde tanışan Duran yoldaş, Partimizin düşüncelerini öğrenmek için yoğun bir çaba içine girerek, Partimizin mücadelesini benimsemiş ve halk ordumuza bir dizi yardımlarda bulunmuştur. '94 darbesi sonrası Partimiz ile darbecilerin farklılığını pratikte gözlemleyen yoldaş, kısa bir sürede gerçekleri görmüş ve safını Partimizden yana belirlemiştir.

Yaz ve bahar aylarında yaptığı çobanlık dışında kışları çalışmak için gittiği İstanbul'da Parti ile bağını sürdüren yoldaşımız, kitlesel gösteriler, korsan gösteri ve molotoflama gibi bir dizi pratiğe militan bir tarzda katılmıştır. Parti'nin kendisine verdiği her türlü görevi yerine getirmek için canla başla çalışmıştır.

Gerilla savaşımızın bölgede yarattığı etkisinin ve katılımların bir örneği olan Duran yoldaş, '97 yazında TC'nin askere çağrı pusulasını yırtıp atarak, Halk Ordusuna katılmıştır.

Yaylada doğan ve dağı, ormanı, doğayı çok iyi bilen Duran yoldaş halkımızın sözlü edebiyatının iyi bir taşıyıcısı, askeri olarak

gelişmeye çok açık, birliğin ve yoldaşlarının her sorununa kafa yoran ve üreten özellikleriyle siyasal-ideolojik-askeri yönlerden tam bir değişim ve yenilenme içindeydi.

Gerillaya katılma sonrası kısa bir süre silah yerine nacak (küçük balta) taşıyan yoldaşa, takılan kendi ve civar köylülerine "Ben gerekirse TİKKO'da sonsuza kadar nacakla dolaşırım" cevabıyla örgüte ve yoldaşlarına bağlılığın ve güvenin çarpıcı örneklerini sergiliyordu.

Partimizin geri sempatizanı, ordumuz TİKKO'nun savaşçısı Duran yoldaş Tokat'lı olup da Tokat dağlarındaki ilk şehidimiz olma özelliği ve İsmail Hanoğlu yoldaş ile komşu köylü olması ile de anılacaktır.

Dilek Konuk (Meral)

Tokat merkeze bağlı Dive (Günevi) köyünde... tarihinde yoksul bir köylü çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesinin, geçim sıkıntısı nedeniyle Tokat merkeze göç etmesi, gerek merkeze yakınlığı, gerekse de geçimlerini sağlamak için köydeki olanakları değerlendirme çabası içinde köyle bağlarını sürdürmelerini engellemedi.

Dilek yoldaşın köyü geçmişten beri devrimci demokrat özellikleriyle, cuntanın idam ederek katlettiği Seyit Konuk gibi yiğit devrimcilere sahip oluşu (Seyit Konuk, Dileğin yakın akrabası olmaktadır) ve '90'lardan bu yana Partimizin faaliyetinin süreklileştiği, gerillaya katılmaların olduğu bir yer olma özelliğiyle de yoldaşımızın devrimcileşmesinde ve Partimizle tanışmasında etkili olmuştur.

Dilek yoldaş ailesinin geçim sıkıntısı içinde yaşadığı binbir türlü zorluk içinde büyüdü. Bu, onun yaşam karşısındaki duyarlılığını artırmış ve bununla birleşen, köyünün devrimci geleneği O'nu, köyündeki devrimci değerlerin diğer gençler gibi doğal bir mirasçısı haline getirmiştir.

İlk, orta ve lise eğitimini başarılı bir şekilde Tokat merkezde ta-

mamlayan Dilek, ailesinin "çabuk iş bulsun" kaygısıyla gönderdiği endüstri meslek lisesinin ikinci yılında Partimizle örgütsel bağ kurdu. Bu kapsamda bir taraftan kendini yetiştirme, bir taraftan da okul ve gençlik çevresinde ulaşabildiği insanları örgütleme çabası içine girdi. Okul sonrası genç ve deneyimsiz olmasına rağmen, düzenin ona sunduğu sahtelikleri, elinin tersiyle iterek, çok önemsediği ailesinin kendisini engelleme çabalarına da karşı koyarak sınıf mücadelesinin görev ve sorumluluklarını omuzlamaya soyundu.

Partimizin "sürekliliği sağlanmış gerilla savaşımı yaratma ve gerilla alanlarında parti inşası" yönelimine paralel '97 yazında bölgeden gerillaya çekilen yoldaşlardandır Dilek.

"Partimiz ne derse onu yaparım, nerede ihtiyacı varsa oraya giderim"in yaşı küçük, yüreği ve bilinci büyük örneğidir Dilek.

Kısa süren gerilla yaşamında da yeni yaşam ve düşünce tarzının, savaşın gerektirdiği değerlerin donanımının yoğun savaşımı içinde oldu. "Eski"nin her direnişini yoldaşları ve Parti ile aşmaya-yenmeye çalıştı. Bu çabasını devrime, halka ve Parti'ye bağlılığın, cesaretin ve kahramanlığın bütünleştiği şehitliğiyle somutladı.

Partimiz TKP/ML ile geri sempatizan düzeyinde örgütlü olan yoldaş TİKKO savaşçısıydı. Sahiplendiği miras üzerine gölge düşürmeden taşıdı, geliştirerek yaşattı. Bölge gençliğine, yoldaşlarına bu mirasın sahiplenicisi nice Dileklere devretti.

Hülya Uğur

Sivas doğumlu olan Hülya, gerici faşist bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Çocukluğu ve gençliği bu ideolojinin yoğun etkisi altında geçti. Lise dönemlerinde gençlik örgütümüz TMLGB'nin faaliyetleri çevresinde yer aldı. Zamanla GB içinde yer alarak aktif faaliyete geçti. ..... yılında GB saflarından Parti faaliyetinin Şehir Askeri Komiteleri alanına geçti. İstihbarat alanlarında faaliyet sürdürürken GB içinde çıkan bir hizip girişimine katıldı. Partimize

yönelik operasyonlarda gözaltına alınarak cezaevine girdi. Cezaevi çıkışından sonra yine parti saflarında, çeşitli alanlarda faaliyet sürdürdü. Darbe ve darbe sonrası süreçte Parti saflarında kaldı.

Partimizin '96 baharında yaşadığı merkezi engellemeler sonrası, gelişmeleri değerlendiren, örgütün düşman saldırıları karşısındaki durumunun nedenlerini araştıran, değerlendiren PMK tarafından bunlara bağlı çeşitli nedenlerle gözlem altına alınması kararlaştırılan Hülya, 2 No'lu gerilla alanına getirildi. Hülya'yı burada bir yıl kadar gerilla pratiği içinde gözlemleyen SB, O'nun hakkında elde ettiği sayısız veri nedeniyle, bir düşman unsuru olduğu kuşkusunu güçlendirdiğinden, O'nu tutuklayarak soruşturmayı derinleştirdi.

Soruşturmanın gelinen aşamalarında bir düşman sızması olduğu yönlü çokça veri olmasına rağmen, bunları itiraf etmeye yanaşmayan Hülya, bunları ideolojik-siyasal kirlenmişliği, üst boyutta taşıdığı feodal-burjuva zaaflar vb. ile açıklamaya çalışmaktaydı. Soruşturmayı daha da derinleştirerek Hülya'nın itiraflarını sağlamayı hedefleyen SB'nin bu faaliyeti Hülya'nın çatışmada vurulmasıyla kesintiye uğradı. Gerekli organlarla hukuksal yönü netleştirilene kadar bu kişi, "hakkında bir kısım iddialar nedeniyle açılan bir soruşturmanın tutuklusu bir PÜ" olarak değerlendirilecektir.

Dipnot: *TKP/ML, daha sonra yaptığı değerlendirmede, Hülya Uğur'un düşman ajanı olduğu kararına varıldığını açıkladı.*

Bir yerde sömürü, zulüm, katliam varsa, orada bunlara karşı koyuş ve savaşım da vardır. İşte Partimiz TKP/ML önderliğinde Halk Ordumuz TİKKO'nun sürdürdüğü savaş, böylesi haklı ve meşru bir savaştır. Ve savaşın kaçınılmaz olan bir dizi sonucu gibi şehitlerimiz de her zaman sözkonusu olacaktır. İşte Ese Yaylası çatışması ve şehitleri böylesi bir gerçekliğin ürünüdürler.

Bizler şehitlerimizi anmanın, onların hesaplarını sormanın sava-

şımımıza daha üst boyutta sarılmak, düşmana vuruşlarımızı büyütüp yaygınlaştırmakla olacağı bilinci ve kararlılığıyla savaşımımızı sürdürerek şehitlerimizin bizlere bıraktığı kızıl bayrağı daha yukarılara yükselterek dalgalandırmaya devam edeceğiz.

Yaşasın Ese Yaylası çatışmamız ve direnişimiz!

Ese Yaylası şehitleri, sürekliliği sağlanmış gerilla savaşına can bedeli kenetlenişimizin zafer kararlılığımızın anıtıdır!

Ese Yaylası şehitlerimizin hesabını sormak, savaşımımızı büyütmek ve yaygınlaştırmak için TKP/ML saflarında örgütlen, TİKKO saflarında savaş!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!

Yaşasın Halk Savaşı!

Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!

TKP/ML TİKKO 2 No'lu Gerilla Bölgesi Komutanlığı
Kasım '97

PARTİMİZ TKP/ML'NİN GENEL SEKRETERİ KOMÜNİST ÖNDER MEHMET DEMİRDAĞ, KAVGANIN MERKEZİNDE VE HALK SAVAŞI YOLUNDA ŞEHİT DÜŞTÜ!

Devrimciler, yoldaşlar: Sömürülen ve ezilen emekçiler;

Kapitalist-emperyalist sistemin esaret zincirleriyle kıskaca alınan, bir avuç zümrenin sömürü ve zulmünün cenderesi altında katledilen enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları, bugün, komünist öncü müfrezeler aracılığıyla sınıfsız-sömürüsüz bir dünya uğruna sürdürdüğü savaşı daha çok büyütüyor. Aydınlığı müştulayan özgürlük savaşçıları, düşmana daha güçlü vuruşlarla inlerken ve daha büyük bedeller ödettirirken, gerektiğinde en

ağır bedelleri ödemekten de geri kalmıyor.

Sınıf mücadelesinin zorunlu ve kaçınılmaz yasalarını en doğru ve en bilimsel tarzda benimseyerek bilince çıkaran, enternasyonal proletaryanın ülkemiz somutundaki biricik temsilcisi, sömürülen ve ezilen halkın tek komünist öncü gücü Partimiz TKP/ML, düşmana daha güçlü vuruşlarla gerilla savaşını ilerletirken, mücadeleyi can bedeli ve büyük ısrarla büyütürken, 23 Kasım 1997 tarihinde **Genel Sekreter komünist önder Mehmet Demirdağ yoldaşı kavganın doruğunda şehit verdi!**

Özgürlük isyanını güçlendirdiğimiz, kıvılcımı yangına dönüştürerek umudu daha da büyüttüğümüz bir dönemde, komünist önder Mehmet Demirdağ'ı kaybetmemizden ötürü acımız büyük, yaramız derindir. Ancak komünist önderimizden devraldığımız kızıl bayrak, bundan böyle, biz yoldaşları tarafından yere düşürülmeden yine yükseklerde ve yine görkemlice dalgalandırılacaktır.

Biz komünistler; emperyalizm, faşizm, feodalizm ve her türden gericiliğin, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına dayattığı zorunlu ve kaçınılmaz savaşta, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ışığında "ölüme de tilili" diyerek kavgaya can bedeli atılarak özgürlük ateşine gönüllü tutuşanlarız. Bizim ölümlerimiz; sınıfımızla, düşüncemizle, dava ve inançlarımızla, umut ve özgür geleceğimizle sıkı sıkıya kenetlenen en sağlam dostlukların ilanıdır. Bizim ölümlerimiz; her çeşit haksızlığa, zulme, sömürüye ve insan soyunun kendisine yabancılaştırılmasına karşı verilen mücadelede, insanlığın en soylu geleneğini temsil eden ve yaşamı daha üst boyutta sürekli üreten başkaldırıdır.

İnsanlık tarihinin son ama, en keskin ve en çetin sınıf mücadelesinin verildiği günümüz sürecinde, prolatarya ile burjuvazi arasında süren kıyasıya kesintisiz savaşta, her dönem proletarya çok değerli önderlerini kaybetmiş, kaybedecektir. Kapitalizmin temsilcisi ve zifiri karanlık sahibi burjuvazi ve yedekleri, milyarlarca ezi-

len ve sömürülen emekçinin alınteri, işgücü üzerine kurdukları kanlı diktatörlüğünü sürdürmek için, kendilerinin mezar kazıcısı olan proletarya sınıfına, özelliklede onun sınıf temsilcisi ve en ileri müfrezesi olan komünist partilerine ve onun önderlerine karşı alçakça saldırılarda bulunmuş ve katletmiştir.

Dünyanın, Türkiye ve T.Kürdistanı diye adlandırılan toprağında da proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşta, çeşitli milliyet, azınlık ve inançlardan Türkiye proletaryası ve onun öncü gücü TKP/ML, çok değerli komünist önder ve militanlarını, bu onurlu kavgada şehit vermiştir. Fakat, emperyalizmin, geri bırakılmış ülkelerdeki kiralık uşakları komprador burjuvazi ve toprak ağalarının tüm işkence, katliam ve vahşetine rağmen Türkiye proletaryası ve Öncü Müfrezesi'nin mücadelesi asla durmamıştır. Proletarya ve Öncüsü, sınıf düşmanlarıyla girdiği bu zorlu savaşta, kaybettiği önderlerinin yerine her zaman yenilerini yetiştirmesini bilmiştir. Buna, sınıf mücadelesi tarihi tanıktır.

Mustafa Suphilerden devralınarak Mehmet Demirdağlara taşınan güzergah ve Karadeniz'in TKP/ML önderliğinde Kızıldeniz olma süreci

Faşist Kemalist diktatörlük, daha dün komünist önder Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını alçakça Karadeniz'de katlederken, Türk faşist diktatörlüğünü ebedi kılmayı amaçlamıştı. Ne var ki tüm bunlar, sonuçsuz çırpınışlardan başka bir şey değildi. Çünkü burjuvazi ile proletarya arasında kıyasıya süren sınıflar savaşımında, bilimsel sosyalizmi kendisine rehber edinen ve insanlığın gerçek kurtuluşunu sağlayacak proletaryanın, kapitalizmi altetmesinin bütün koşulları mevcuttur. Bu koşulları yaratan ve sürekli canlı tutan olgu ise, burjuvazinin ta kendisidir. Çünkü eskiyen, çürüyen ve yok olmaya yüz tutarak yeniye karşı ayak diremeye çalışan kapitalist sistemin, tıpkı kendisinden önceki sistemler gibi, toplumlar tarihinin çöplü-

güne atılması kaçınılmazdır.

TKP/ML, kurulduğu günden itibaren enternasyonal proletaryanın bilimi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kendisine rehber edinmiş bir Komünist Partidir. TKP/ML, proletaryanın bu şaşmaz yolundan asla vazgeçmemiş ve 25 yıllık mücadele yaşamında önüne koyduğu devrim perspektifi doğrultusunda, İbrahim KAYPAKKAYA, Süleyman CİHAN, Kazım ÇELİK ve son olarak 23 Kasım 1997'de Karadeniz'de, Genel Sekreteri Mehmet DEMİRDAĞ'ı, sınıfsız sömürüsüz topluma ilerleyen güzergahın şanlı mücadelesinde şehit vermiştir. Bu kayıplar, Partimiz açısından büyük olmakla birlikte, aynı zamanda onun, proletarya davasındaki kararlılığının, dirayet ve MLM bilimine olan bağlılığının göstergesidir.

Bundan böyle Karadeniz ismi, TKP/ML ile anılacak ve onunla yaşam bulacaktır. Mustafa Suphi, Mahir Çayan, Tuncay Çarıkçıoğlu ve Hasan Toylarla derin yasa giren Karadeniz, artık Özgür Kemal ve Komünist Önder Mehmet DEMİRDAĞ ve yiğit savaşçı yoldaşlarının kanlarıyla kızıllaşan kızıldeniz olma yolunda emin adımlarla ilerliyor. Fırat ve Dicle kendi içine kapanık, yalnız değildir artık. Kızılırmak, çöl sessizliğine bürünen bu yalnızlığa kan kusmuş, nokta koymuştur. Kızılırmak, Fırat ve Dicle'ye ulaşmak için Karadeniz'e MLM bilimiyle en üst boyutta donanan bir beyin ve demir gibi bir yürek vermiştir artık. Onlarca yıldır Karadeniz'de susturulan, baskı altına alınıp ezilen, katledilip asimile edilen tüm azınlıklar, sömürülen bütün emekçiler, özgür ve bağımsız bir geleceğe TKP/ML ile ulaşacaktır. Her şart ve koşul altında Karadeniz'de kazanan güç; TKP/ML-TİKKO önderliğinde savaşan, ezilen ve sömürülen Karadeniz halkı olacaktır.

Partimizin 2. OPK sonrası girdiği olumlu süreç ve merkezi halkada ciddi yoğunlaşması noktasında Önder yoldaşın katkıları çok büyüktür. O'nun, Parti'nin girdiği süreci bilimsel tarzda tahlil edemeyen, Parti'nin MLM güzergahını yeterince kavramayan; merke-

zi halka gerçekliğine alışılagelmiş yöntemle yaklaşan ilkeleri üzerinde Parti'yi yeniden inşaa etmeyi yeterince bilince çıkaramayan, statükoculuğa saplanarak cüretli adımların atılması yönünde sorun çıkaranlara ilişkin yaklaşımının ne olduğunu, şu küçücük alıntıda dahi görebiliriz:

"25. kuruluş yıldönümü etkinliklerinin finalinde bütün üyeleri ve militanlarıyla tarih içinde doğrulduğu anın ideolojik-politik cevherleri, tepeden tırnağa kuşanarak tüm görkemiyle sarksın. Ve böyle olacak yoldaşlar! Kararlıyız, bilincimiz berrak, yönelimimiz net, beklentimiz, gerçekliğimize uygun ve bilimseldir! Bunu anlamaya çalışalım, ideolojimize inanç, merkezi politikada dirayet gösterelim, bakın nasıl olmadık şeylerin sahibi oluruz. Zira incelendiğinde görülecektir ki, en büyük zaafımız tespitlerimize uygun davranmamak taktik politikalarımızı yaşama geçirmekte olması gereken sabrı göstermemek olmuş ve inançsızlık bu zaafımızdan filiz vermiştir. Şimdi bunları kırmaya başladık, sıra köklerini söküp atma sürecine gelmiştir..."

Komünist Partisi, keskin sınıf mücadelesinde yılgınlıklara, yalpalamalara, Parti'nin mücadelesine engel olanlara asla müsade edemez. Partimiz bütün bu hastalıklı akımlara karşı mücadelesinde 2. OPK'sını gerçekleştirerek yüzünün akı ile çıkmıştır. Devrimci rotasını; mücadelesini daha da ilerletme, silahlı mücadeleyi geliştirme kararlılığını ortaya koyarak, bugün herkesçe bilinen Karadeniz'de sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı gerçekliğini yaratmıştır.

Marksizm-Leninizm-Maoizm yaşıyor: TKP/ML Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm yolunda emin adımlarla ilerliyor!

Partimiz TKP/ML, bugüne kadar Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizm yolunda sürdürdüğü savaşımda İbrahim KAYPAKKAYA, Süleyman CİHAN, Kazım ÇELİK ve son olarak 23 Kasım 1997 yılında Tokat'ın Yakıl (Ese) Yaylası'nda faşist TC devletinin

kolluk güçleriyle girdiği çatışmada Ümit Dinler (Ünal), Duran Salman (Özgür), Dilek Konuk (Meral), Ümit Çağlayan San (Yılmaz) yoldaşlarla birlikte şehit düşen Mehmet DEMİRDAĞ (Halil, Barış) gibi komünist önderlerini, onlarca kadro, üye ve savaşçısını yitirdi. Komünist Önder Mehmet Demirdağ'ın yitirilmesi, elbette Partimiz ve Türkiye devrimi açısından büyük bir kayıptır ve çeşitli milliyet, azınlık ve inançlardan Türkiye proletaryasının, emekçi halkımızın ve dolayısıyla da enternasyonal proletaryanın acısı derindir. Fakat ne Partimiz TKP/ML, ne de çeşitli milliyet, azınlık ve inançlardan Türkiye proletaryası ve emekçi halkı, faşist Türk devletine karşı verdiği savaşımı asla durdurmayacaktır. Tersine derin bir sınıf kiniyle düşmana daha güçlü vuruşlar gerçekleştirecek ve sürekliliği sağlanmış gerilla savaşıyla mücadeleyi tepe noktaya çıkartacaktır.

Partimiz TKP/ML'nin 2. OPK ile girdiği yönelim ve merkezi halkada yoğunlaşma temelinde bugüne kadar attığı ciddi adımlar, savaşı büyütmeye ve kıvılcımı yangına dönüştürmeye her zamandan daha çok muktedirdir. Biz komünistler, sınıf mücadelesinde onlarca önderimizi, binlerce savaşçımızı yitirebiliriz bilimsel öngörüsüyle kavganın enginliğine atıldık. 2. OPK ile başlatılan ve 25. kuruluş yıldönümümüz ile hızlandırılan süreç, bundan sonra daha üst düzeye çıkartılacaktır. Bundan hiç kimsenin en ufak bir kuşkusu olmasın!

Savaşımız asla duraksamadı. Parti inşaamız ve mücadeleyi tepe noktaya çıkarma iddiamız bir an olsun gerilemedi. Türkiye ve T.Kürdistanı bozkırlarını tutuşturacak kıvılcımın yangına dönüştürülmesi kararlılığımız, kattiyen etkilenmedi. Önder yoldaşımızın kaybı ile bugün üzüntülü ve hüzünlüyüz, ancak Komünist Önderimizin, en kötü süreçte büyük azim ve cüretle en önde taşıyarak bugüne ve bu düzeye ulaştırdığı kızıl bayrağı, daha ileri mevzilere taşımakla görevli olan biz yoldaşlarına, bugün daha büyük görev ve

sorumluluklar düşmektedir. Bu onurlu ve bir an olsun geciktirilmeyecek zorunlu görevden birinci derecede sorumluluk taşıyan bizler, acılarımızı, silahlı mücadeleye hizmet temelinde şekillenen bir cephe gerisini örgütlemekle ve savaşı her alanda büyütmekle gideceğiz.

Kürt, Türk ve diğer azınlık milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi TKP/ML, kaybettiği önderlerinin yerine yenilerini yaratma gücüne sahiptir. Çünkü proletarya ve emekçi halkımız bitmediği müddetçe TKP/ML'nin de ne savaşımı ne de önderleri ve savaşçıları katledilmekle bitirilebilir. Halk savaşçıları bir ölür, binlerce doğar. Kurucu Önderimiz Kaypakkaya yoldaşın 18 Mayıs 1973'te katledilmesinden, Parti Genel Serketerimiz Demirdağ'ın katledilmesine kadar her defasında; "TKP/ML'yi bitirdik, çökerttik" vb. histerik çığlıklarını atan faşist TC devleti, TKP/ML'yi çökertmek bir yana, TKP/ML, düşmana inat Türkiye ve T. Kürdistanı halkının umudu olmayı her geçen gün daha da büyütüyor.

İşte Komünist Önderimiz Mehmet Demirdağ da, TKP/ML'nin savaşçı geleneğini sürdürmüş, günümüzde "sosyalizm bitti" çığlıkları atan emperyalist burjuvazi ve onun etki alanındaki oportünist ve revizyonist koroyu boşa çıkarmış, enternasyonal proletaryanın MLM'nin kızıl bayrağını hep yukarılarda tutmuştu. Bu komünist gelenek, komünizme dek sürecektir. Bu kızıllığı lekelemeye çalışanlar proletaryanın ve ezilen halkların tokadıyla tarihin çöplüğüne atılmaya mahkumdurlar.

Partimizin 2. OPK ile girdiği süreç ve kuruluşunun 25. yıldönümünde hızlandırdığı savaşım, Büyük Ekim Devrimi'nin 80. ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin 30. yıldönümü ile yangına dönüşerek tüm bozkırları saracaktır. İşte Komünist Önder ve Partimizin şehit düşen 4. Genel Sekreteri MEHMET DEMİRDAĞ'ın kaybını bu bilimsel anlayış çerçevesinde ele alıyoruz. Yaşamın her alanın-

da üreten, yaratan demir disiplinle çelikleşmiş bir TKP/ML'yi, ilkeleri üzerinde mutlaka inşaa edeceğiz. Önder yoldaşın sınıfa, halka, komünizme ve Parti'ye karşı taşıdığı sarsılmaz güven ve inancı kendimize her koşul altında rehber edineceğiz.

Önder yoldaşa, dış ve iç saldırıların her türlüsüne ve MLM karşıtı bütün çizgi ve sapmalara karşı mücadeleyi tavizsizce her şart altında sürdüreceğimize söz veriyoruz. 2. OPK ile, şehit düşen 4. Genel Sekreterimiz önderliğinde girdiğimiz yönelimi daha da güçlendireceğiz. Onun, MLM bilimi öncülüğünde bize göstermiş olduğu hedeflere daha güçlü yöneleceğiz. Komünist Önder Mehmet DEMİRDAĞ yoldaş, önceki önderlerimiz gibi rahat olsun, zira dağların doruklarında, kavganın merkezinde çeliğe su verilmiştir. Partimiz TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri, Komünist Önder Mehmet Demirdağ yoldaş ölümsüzdür!
"Herşey sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı için" şiarıyla Komünist Önder, mücadelemizde sonsuza dek yaşatılacaktır!
Yaşasın Partimiz TKP/ML, önderliğindeki TİKKO ve TMLGB!
MLM bilimiyle donanmış; İ. Kaypakkaya, S. Cihan, K. Çelik ve M. Demirdağ önder yoldaşların kızıl güzergahında ileri!
Yaşasın Halk Savaşı!
Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!
Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür!

Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist
Yurtdışı Bürosu
28 Kasım 1997

SELAM OLSUN KIZIL ŞAFAKLA GÜNÜ AYDINLATAN YENİDEN İNŞA'NIN MİMARINA VE GÜNEŞE SEVDALANAN ÖLÜMSÜZ PARTİZANLARA!

Emekçiler, dostlar, yoldaşlar;

Enternasyonal proletaryanın ülkemizdeki temsilcisi ve sömürülen, ezilen yığınların komünist öncü müfrezesi TKP/ML'nin, emperyalizm ve yerli uşaklarına karşı can bedeli 25 yıldır sürdürdüğü mücadele günümüzde, daha yoğun ve amansız biçimde devam etmektedir. Düşmanın envai tür saldırılarını her defasında boşa çıkartan TKP/ML, Halk Savaşı yolunda Demokratik Halk İktidarı, sosyalizm ve komünizm mücadelesini ısrarla sürdürmektedir.

Her çeşit sömürü, zulüm ve haksızlığın kaynağı olan emperyalizmi en çok korkutan, rüyalarını kaçırtan olgu, hiç kuşku yok ki,

geri bırakılmış yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ulusal ve sınıfsal temelde sürdürülen gerilla savaşlarıdır. Özellikle de bu korkunun en büyüğü, MLM bilimi öncülüğünde Halk Savaşı Stratejisi'yle sürdürülen gerilla savaşında yaşanmaktadır. Genelde askeri yönü daha fazla öne çıkmakla birlikte, bu savaş, her şeyden önce ideolojik ve politik bir savaştır. Bu savaşta, sömürülen enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının çıkarları, yaşamı ve özgür geleceği vardır. Bu savaş, sömürülen ve ezilenlerin varolma, yaşama ve kurtuluş savaşıdır. Çünkü kurtuluşun ve özgürlüğün bir tek yolu vardır, o da ezen ve sömürenlere karşı silah elde can bedeli savaşmaktan geçer.

Bu savaş, gaspedilen ve yok edilmeye çalışılan tüm değerlerin tekrar kazanılmasını sağlıyor. Bu savaş, enternasynal proletarya ve ezilen halklar arasında varolan ayrılıkları, farklılıkları ve sınırları ortadan kaldırıyor. Özgür iradeler en çok bu savaşla özgürleşiyor. Bunun içindir ki, sınıfın önderleri ve isimsiz neferleri bayrama gider gibi savaşa gidiyor. Çünkü; yaşamın yolu savaştan ve küçültülen ölümlerden geçiyor. Herşey savaşla güvenceye alınıp, savaşla kazanılıyor.

TKP/ML, iç ve dış düşmanların her türden saldırılarını boşa çıkartarak 1995'de 2. OPK'sını başarıyla sonuçlandırdı. Parti, 25 yıllık mücadele tarihinin dersleri üzerinde, artık yeni bir süreç başlatıyordu. Bu süreç kendisini; enternasyonal proletaryanın bilimine, ideolojisine, ilkelerine, teorisine, politikasına, pratiğine olan sarsılmaz bağlılıkta ve sınıfa, devrime, halka, Parti'ye ve komünizme olan sadakatin devrimci-teori ile devrimci-pratik arasında yakalanan uyumda ifade ediyordu. Bu süreç kendisini, Parti'yi Yeniden İnşa etmede, ilkeleri üzerinde proleter disiplinle ayağa doğrultmada sürekliliği sağlanmış bir gerilla savaşında izah ediyordu. Ve bu sürecin mimarları ve militanları ürettikçe, yenilendikçe, arındıkça ve savaştıkça, Parti'nin harcı sağlamlaşıyor ve Parti ilkeleri üzerinde

ayağa doğruluyordu.

İşte TKP/ML, hedeflerini büyüterek kendisini devamlı yetkinleştirirken, gerilla savaşını sürekli hale getirip yaygınlaştırırken, kavganın merkezinde, savaşın odağında Yeniden İnşa'nın baş mimarı Parti Genel Sekreteri ve Yeniden İnşa'nın militanlarını şehit verdi. Parti Genel Sekreterimizin kaybının bizler açısından ne denli büyük olduğunu söylemeye hiç gerek yok. Çünkü süreci siyasal-ideolojik-askeri açıdan en iyi gören, hedefleri berrakça gösteren yoldaşların başında geliyordu Genel Sekreterimiz. Ancak, bu önemli kayıp ile ne savaşımızın gelişimi ve yürüyüşümüzün ilerleyişi ne de Parti inşamız ve yeni atılımlarımız engellendi.

Savaşın kızgın pratiği içinde Partimiz, kolektif Parti önderliğinde yaşanan kadro eksikliğini kısa sürede giderecektir. Çünkü; proletarya ve öncüsü, sınıf düşmanı ile girdiği bu kıyasıya savaşta önder kadrolarını sürekli üretecek ve yetiştirecek güçtedir. Temellerinin önder yoldaş tarafından atıldığı, çerçevenin Mimarımızca belirlendiği ve hedeflerin Genel Sekreterimizce gösterildiği kolektif Parti önderliğimiz, daha büyük deney ve tecrübelerle görev başındadır! Partimizin örgütlü tüm militanları, daha büyük sorumluluklar ve görevler üstlenmek, Yeniden İnşa'yı ve savaşı daha ileri mevzilere taşımak için, kolektif Parti önderliğimizin perspektifleri doğrultusunda safları çelikleştirip, kızıl bayrağı daha yükseklerde devraldılar.

2. OPK ile safları netleştiren ve Yeniden İnşa'nın anlam ve önemini bilince çıkarmış partizanlarda, umutsuzluğa, çaresizliğe ve kaygısarlığa katiyen yer yoktur. Çünkü her birimiz, özellikle 2. OPK'mız ile umudu, çözümü ve savaşı büyütme gibi onurlu bir görevi üstlenmiş bulunmaktayız. Mücadelenin farklı alanlarında mevzilenen ve daha çok mevzilenecek olan Partizanlar, kolektif Parti önderliğimizin perspektifleri doğrultusunda safları daha çok sıklaştırıyor. Yeniden İnşa'nın şekillenişinde ve yeni yönelimimizin hat-

tında daha çok kenetleniyoruz. Kızıl bayrağı yere düşürmeden bize devreden yoldaşlarımız, bedenleriyle tohum olup toprağa birer birer düşerlerken, düşmandan hesabın kat kat sorulması için topraktan binlerce ürün vererek bize daha çok yakınlaşıyorlar. Bu ölüm değil yaşamdır, hem de savaşla özgürleşen onurlu bir yaşamdır.

2. OPK'nın kararları ve kolektif Parti önderliğimizin taktik politikaları doğrultusunda mücadelesini sürdüren Enternasyonal İlişkiler Büromuz (EİB), Yeniden İnşa'nın mimarı ve militanlarını, mücadelesini ve hedeflerini daha çok büyüterek ve savaşa daha üst düzeyde katılarak anacaktır. Enternasyonal faaliyetimiz, Yeniden İnşa'ya uygun şekillenmede, Parti'yi ideolojik-politik-teorik-askeri-örgütsel-sosyal-kültürel-ahlaki vb. alanlarda ilkeleri üzerinde ayağa dikmede, alışılagelmiş tüketici ve yakınmacı pratiği kapı dışarı etmede, savaşa uygun ve savaşa hizmet temelinde faaliyetlerini daha güçlü örgütleyecektir. Enternasyonal proletaryanın bilimi MLM önderliğinde hedeflerini, ürünlerini ve kendisini sürekli aşmada, sosyalist yarışma anlayışı ile diğer alan, kurum ve organlarımızla daha güçlü ve ileri mevziler için yarışacaktır.

Şimdi biz Partizanlar; mücadele alanlarında kollektif Parti önderliğinde safları sıklaştırmalı, mevzileri daha da güçlendirmeliyiz. Hedefler yükseltilerek umut daha fazla büyütülmelidir. Kendimizi sürekli aşmalı, savaşa göre şekillenerek savaşı daha çok büyütmeliyiz.

Şimdi biz Partizanlar; kolektif Parti önderliğinde devrimci teoriyi devrimci pratikle daha çok bütünleştirmeliyiz. Yığınları, sorunları ve düşmanı tanımak, savaşı her alanda büyütmek için zihinsel tembelliğe dur diyerek, daha fazla bilimsel araştırmalar yapmalıyız. MLM biliminin diyalektik ve tarihsel materyalist yönteminin teleskopik ve mikroskopik silahını daha yetkince kuşanarak görevlere dört elle sarılmalıyız.

Şimdi biz Partizanlar; kolektif Parti önderliğinde politik çalış-

manın önemini daha iyi kavrayarak yetkinleşmeli, ideolojik mücadelenin anlamını daha derin bilince çıkararak netleşmeliyiz. Sınıfımız-halkımız-devrimimiz-komünizm ve Partimiz için bedel ödeme bilincini savaşçı, militan bir kimlik kuşanarak çelikleşmeliyiz.

Şimdi biz Partizanlar; kolektif Parti önderliğinde sınıfımızın ve ideolojimizin sağlam, istikrarlı adamı olma bilincine varmalı, envai tür akıntı ve rüzgara göğüs germe dirayetini göstermeliyiz. Mücadeleyi üç-beş yıla ayarlayarak ayrılmayı ve kaçmayı planlayan hükümet adamı örneğindeki gibi değil, her şart ve koşul altında devlet adamı (sınıf ve ideolojinin adamı) olma direncini göstererek bir yaşam boyu sürdürmeyi zorunlu görev bilmeliyiz.

Şimdi biz Partizanlar; yakınarak, hayıflanarak ve üzüntülere kapılarak sorunların hiçbir zaman çözülemeyeceğini iyi bilmeli, zihinsel ve fiziksel tüketici bir pratikle mevzilerin oluşturulamayacağını ve savaşta ilerlemenin kaydedilmeyeceğini çok net biçimde görmeliyiz. Yılgınlığa ve karamsarlığa düşman, cesaretsizlik ve cüretsizliğe kindar, sınırlılığa ve statükoculuğa beynimiz ve yüreğimiz çoktan doymuş olmalıdır.

Şimdi, biz Partizanlar; kolektif Parti önderliğinde bilimsel cesareti bilenerek hata, yanlış ve zaaflarımızı net biçimde ortaya koymalı, eleştiri ve özeleştiri mekanizmasını daha iyi işleterek yanlış ve hatalarımızı daha çabuk, zaman aşımına uğratmadan anında aşmalıyız. Bireysel üretimi ortak çalışmaya en üst düzeyde motive ederek kolektif üretimi artırmalı, genel merkezi politikayı en yaratıcı tarzda somuta uyarlayarak uygulamalıyız.

Şimdi, biz Partizanlar; kolektif Parti önderliğinde örnek inisiyatif ve yetkinliklerimizi artırmalı, müdahale etme ve çözme yeteneklerimizi geliştirmeliyiz. Örnek tavır ve yaşamımızla geniş yığınlar üzerinde doğal otorite yaratmalı, militan ve ihtilalci, politik ve yetkin mücadele kabiliyetimizle kavga dostlarımız arasında saygınlık uyandırmalıyız.

Şimdi, biz Partizanlar; kolektif Parti önderliğinde sınıfın-ideolojinin-teorinin-Parti'nin adamı olarak bilgiye, araştırmaya, mücadeleye, olanağa, mevziye, çelikleşmeye doymaz aç birer yeni öğrenci olmalıyız. Kulaklarımız çok daha hassas olmalı, ancak en çok beynimiz ve hizmetindeki yüreğimiz duymalı, gözler çok yakının mikroskopu ve en uzağın teleskobu görevini görmeli fakat en fazla bilincimiz ve kontrolündeki kalbimiz görmelidir.

Bizler, enternasyonal alanda mücadele yürüten Partizanlar olarak; Yeniden İnşa'nın Mimarı'nın da içinde yer aldığı kolektif Parti önderliğimizin belirlediği perspektifler doğrultusunda, mücadelemize daha sıkı sarılarak hedeflerimizi büyüteceğiz. Mücadele alanımızda Parti'yi layık olduğu yere ve hak ettiği düzeye kesin suretle taşıyacağız. Çalışma tarzımızı ve mücadele anlayışımızı Yeniden İnşa'nın gereklerine yaraşır duruma getireceğiz. Kendimizi sürekli aşmayı, hedefleri devamlı büyütmeyi ve politikleşmeyi Yeniden İnşa'nın emrettiği düzeye ulaştıracağız.

Yeniden İnşamızın Mimarı ve kolektif Parti önderliğimizin önemli bir kadrosu olan Mehmet Demirdağ yoldaşın, "... Durum iyidir, çünkü çözümsüzlüğün değil çözümün, dağılmanın değil birleşmenin, karamsarlığın değil umudun yolundayız...", "... Kararlıyız, bilincimiz berrak, yönelimimiz net, beklentimiz gerçekliğimize uygun ve bilimseldir!.. Zira incelendiğinde görülecektir ki, en büyük zaafımız tespitlerimize uygun davranmamak, taktik politikalarımızı yaşama geçirmekte olması gereken sabrı göstermemek olmuş ve inançsızlık bu zaafımızdan filiz vermiştir. Şimdi bunları kırmaya başladık, sıra köklerini söküp atma sürecine gelmiştir..." vb. net perspektifleri mücadele alanımıza zengin taktiklerle uygulayarak görevlere daha sıkı sarılacağız.

EİB, Yeniden İnşa sürecinin başlatılmasıyla birlikte; alışılagelmiş eski çalışma tarzı, anlayış ve küçük hedeflerden ciddi oranda koparak, Yeniden İnşa'ya gücü oranında katkıda bulundu. Kolektif

Parti önderliğimizin perspekitfleri doğrultusunda belirlenen hedeflere öncelik ve ağırlık verdi. Genel merkezi politikayı özgüle yaratıcı tarzda uygulamaya çalışarak, hedefleri ve amaçları önceden belirlenmiş somut projeler üzerinde yoğunlaşarak, belli kazanımlar elde etti.

Bizler için, Partimizin Yeniden İnşası'nın Mimarını ve militanlarını anmak demek; sınıfımıza, ideolojimize, bilimimize, teorimize ve Partimize daha sıkı sarılarak daha büyük ürünlerle, daha üst aşamada yeniden doğmak demektir. Bizler "hata, zaaf, yanlış ve eksikliklerimiz, kendilerini tekrarlayan biçimde değil, her gün, ay ve yıl eksiklik ve zaaflarımızı aşarak, yenilenmeli ve değişmeliyiz" bilimsel öngörüsüyle, mücadeleye sarılıyoruz. MLM bilimi öncülüğünde sınıfa-halka-devrime ve Parti'ye daha sıkı sarılarak, ürünleri çoğaltarak, hedefleri yükselterek, savaşı ilerletip sınıf mücadelesinde daha ileri atılarak yoldaşlarımızı anacağız. Biz Partizanlar özgür bir gelecek, sınıfsız-sömürüsüz bir toplum için bedel ödemeyi gönüllü kabullenmiş ve köhnemiş, karanlığa mahkum edilmiş bir yaşamın sahibi düşmanımıza çok daha büyük bedeller ödettirmeyi de zorunlu, kaçınılmaz ve tarihsel bir görev biliriz.

Selam olsun kızıl kanlarıyla şafakları kızıllaştıran Yeniden İnşa'nın mimarı ve militanlarına!

Selam olsun kızıl kanlarıyla Karadeniz şafağını kızıllığa tutuşturan Partizanlara!

Selam olsun Taşova, Topçam direnişleriyle Karadeniz'i Kızıldenizleştiren halk savaşçılarına!

Selam olsun enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına!

Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

TKP/ML Enternasyonal İlişkiler Bürosu
Aralık 1997

İleri Adım

Özan Can Bakış

Yeniden İnşa'nın Mimarı, Önderimiz Mehmet Demirdağ Halk Savaşı'na kumanda etmeye devam ediyor

YENİDEN İNŞA'NIN MİMARI, ÖNDERİMİZ MEHMET DEMİRDAĞ HALK SAVAŞI'NA KUMANDA ETMEYE DEVAM EDİYOR

İleri Adım/Ozan Can Bakış

Ancak yaşarken, savaşımlarıyla çığır açanlar, ölümleriyle abideleşir, ölümleriyle bayraklaşırlar.

İdeolojik ölüm, düşünsel ölüm, kişilik ölümü ölümlerin en sıradanı, en bayağısıdır. İster devrimci, komünist olsun, kimden yana, kimin, hangi sınıfın ideolojisinden besleniyor, gıdasını hangi kültürden, hangi ahlaktan, hangi hukuktan alıyor, yani ideolojik şekillenişine bakacağız.

Burjuva-feodal ideoloji ve onun tüm türevilerinin ölümü, hem de bayağı bir ölümü ifade eder. Bu ideolojiden, bu düşünceden, kültürden, ahlaktan beslenen toplum ve kişilik, gerçek anlamda çürütülmüş, düşkünleştirilmiş, adeta bitkisel yaşama sorulmuş bir "yaşam"ı yaşamaktadır. Fiziki olarak yaşayan, ancak tüm insani

fonksiyonları esas olarak dumura uğratılmış bu insan tipinin, insanlık adına yaşadığı bir şey kalmamıştır. Burjuva-feodal ideoloji toplumu ve bireyi bayağı bir ölüme mahkum etmiştir.

Proletarya ideolojisi YAŞAM'dır. Öldürülmüş, bitkisel yaşama sokulmuş toplumu, kişiliği yeniden diriltmek, insanlaştırmak ve insanca yaşatmaktır. Proletarya ideolojisinden, kültüründen, ahlakından gıdasını alan toplum, böyle yaşayan birey, sadece bugünü değil, geleceği temsil etmekte, geleceği kendi sosyal yaşamında yaşamakta, büyütmektedir. Bu ideoloji ve düşünceden gıdasını alan yaşam, savaşım kişiliği olarak ölür. Bu bilimseldir. Doğanın kanunu olduğu gibi, sınıf savaşımının da kanunudur. Ancak ölen fizik, ideolojiyi, geleceği kendinde cisimleştirmiş ise, büyütmüş ve yeniden üretmiş ise kişilik ideolojide, savaşımda yaşıyor, yaşatılıyor demektir. Önemli olan budur. Yaşamı ve ölümü böyle algılamaktır.

Yaşarken ölümsüzleşmek! Ölürken yaşamak ve bayraklaşmak! Nasıl olacak bu? Şöyle: Proletaryanın bilimsel ideolojisiyle donanmak, poreleter devrimci yaşamı içselleştirmek, prolatarya ideolojisinden sürekli beslenmek ve burjuva-feodal toplum ve insan tipinin tüm iğrençlikleriyle sınıf savaşımının her alanında 'direnmek-savaşmak-kazanmak' perspektifiyle bugünü yaşamak, geleceğe emin, kararlı adımlarla yürümekle...

Devrimciler, komünistler ölür. Bu doğanın ve savaşın yasasıdır. Ancak proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm ölmez. Devrimler ölmez. Bu da sınıf savaşımının yasasıdır. Diyalektik-materyalizmin yasasıdır.

Sıradan olan, rezil olan, rüsva olan ideolojik ölümdür. Düşünsel ölümdür. Kişilik ölümüdür. Devrimciler, komünistler böylesi ölümden korkarlar. Böyle rezil ölümden korkmalıdırlar. Düşman ideolojisinin güçleri böyle ölümlerle gerçek zaferler kazanırlar, proletarya güçleri, parti, halk, devrim böyle ölümlerle gerçekten zayıflar, gerçekten kan kaybeder ve giderek yenilgilerden kurtula-

maz, bitkisel yaşama girer, ölümlere mahkum olur.

Devrim, sosyalizm, komünizm adına, Parti, sınıf savaşımı, halk adına bir şey üretmeyenler, üretileni büyütüp yaşatamayanlar, Partinin önderliğindeki sınıf savaşımının, Halk Savaşı'nın kişiliğini kuşanamayanlar gerçekte ölü olanlardır. Bugün ve gelecekte yaşamayanlardır.

Partinin Yeniden İnşa sürecinin önemini kavramayan, Yeniden İnşa sürecinin misyonunu yüklenemeyen, eski tarzın temsilcisi olmakta ısrar eden bürokrat, tüm dinamiklerini yitirmiş asalak ve geçinmeci, sıradan toplum bireyinin kişiliğinden kopamamış ve "sıradan devrimci"liği bir tarz haline getirmiş kişilik, ne savaşın kişiliği olabilir, ne geleceği yaşayabilir, ne de yaşatabilir. Bu kişilik, burjuva-feodal ideolojiden gıdasını aldığı için ölü ya da "bitkisel yaşam" sürdüren kişiliktir. Bu kişilk, devrimi, Parti'yi omuzlayarak ileri gitmez, savaşı ileri taşımaz. Aksine bir ölüm gibi Parti-'nin, devrimin savaşçı kişiliğinin omuzlarına çöker. Yük olur. Bu ölü kişilikten kurtulmak, bunu değiştirmek, dönüştürmek, dönüşmüyorsa bundan arınmak savaş kişiliği açısından başlıca görevlerden birisidir. Bunu anlamak zorunludur. Bu düşünsel ölüm, ideolojik ölüm ve kişilik ölümünün ürünü olan insan tipinden kurtulmak vazgeçilmez görevlerden biridir. Böyle bir kişilik ya değiştirip dönüştürülerek ileriye, sınıf savaşımının kişiliğine büründürülecek ya da tasfiye edilerek savaş partisinden arındırılacaktır. Bu ölü kişiliklerle uzun zaman birarada yaşanamaz, yaşanmamalıdır! Savaşın kanunu, Bolşevik Parti anlayışı bize bunu emrediyor.

Bu söylediklerimiz, Yeniden İnşa sürecinin tarzının kendisidir. Aykırı karşılanabilir. Bu önemli değil. Önemli olan sınıf savaşımına, Parti'ye, yeni sürece aykırı olmamasıdır. Eski tarz bundan rahatsız olmuyorsa, problem vardır. Rahatsız oluyorsa bu iyidir, iyi yoldayız. Yürümeye devam!..

Sınıf savaşımı tüm şiddetiyle devam ediyor. Elbette kişiliklerde,

eski tarz ile yeni tarz arasında bunun şiddeti yansıyacaktır. Önder yoldaşımız Mehmet Demirdağ bunu derin bir kavrayışla şöyle ifade etmektedir:

"Fırtınalar içinde, bıçak sırtında yürüyoruz!"

İdeolojik-politik-örgütsel savaşım, bıçak sırtında yürüyebilme cüreti ve yeteneği göstermektir. Bunu ayrıca işleyeceğiz. Şimdilik geçiyoruz.

Bedenen yitirdiğimiz önderimiz, Parti'nin Yeniden İnşası'nı, Gerilla Savaşı'na önderlik etmeye devam ediyor... Yol göstermeye devam ediyor ve bize şu yolda yürümemizi emrediyor: Bu yolda yürümekle, Partili kişiliğe, savaş kişiliğine kavuşabileceğimizi, bu kişilikle devrime yürüyebileceğimizi söylemektedir.

"Teorimize ve stratejimize, yaşadığımız topraklara ve dünya gerçeğine vakıf, diyalektik materyalist yöntemi içselleştirmiş, politik olarak üretken, planlı, disiplinli, hedefli bir çalışma tarzı uygulayan, kolektivizmi içselleştirmiş, her an öğrenci, her an öğretmen, 24 saat komünist, deneyimli, dersler çıkarmayı bilen, çıkardığı dersleri uygulayan, geniş kitlelerle siyasi, canlı bağları olan, savaşçı, fedakar, gözüpek, inisiyatifli, ufku geniş, karmaşık problemlerin içinden çıkabilen, eleştiri ve özeleştiride bilimsel, hesapsız, yaşamın hiçbir anında, hiçbir kişisel çıkar, rahat ve kolayı gözetmeyen, tamamen PARTİYE, DEVRİME, HALKA ve YOLDAŞLARINA kendini adamış, geniş bir kadro yapısına sahip olmamız Demokratik Halk Devrimi'ni zafere ulaştırmamız için zorunludur." (Mehmet Demirdağ)

Yaşamı ve düşünceleriyle çığır açan önderimiz, ölümüyle böyle bayraklaşmaktadır. Bu bayrak daha da kızıllaştırılarak yükseklere çekilecek ve dalgalandırılacaktır. Bu görev bizim...

Azmeden başarabilir! Yaşamıyla ölümsüzleşebilir, ölümüyle bayraklaşabilir.

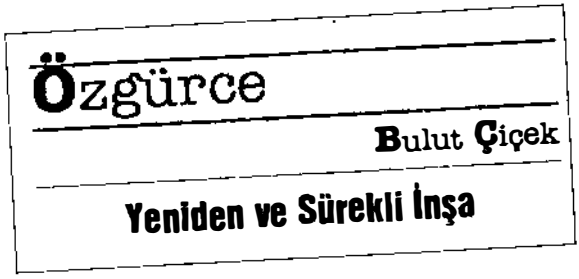

YENİDEN VE SÜREKLİ İNŞA

Özgürce/Bulut Çiçek

Komünist Partisi inşası süreklidir. Ortak ideolojik-politik çizginin belirlenmesi ve örgütün temel gövdesinin oluşturulmasındaki inşa etme ilk adımdır, kuruluştur. Ancak kuruluşuyla birlikte başlayan inşa süreci parti yaşamı boyunca durmaksızın devam eder. Çünkü parti durmaksızın sınıf mücadelesini yürütür ve durmaksızın ortaya çıkan sorunlara çözüm üretir, ona göre politika belirler, örgüte ona göre biçim verir ve sorunları ancak böylece çözebilir... Sınıf mücadelesinin doğası ve diyalektik materyalizmin görüş açısı bunu gösteriyor.

Sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu her özgül süreç, KP'nin inşası için de özgül bir süreçtir. Özgül görevler ortaya çıkarır, özgül çalışma tarzlarını gerekli kılar. KP, sınıf mücadelesinin sorunlarını baştan sona tekdüze bir çalışma tarzıyla, sadece stratejik düzeydeki politik belirlemeleri tekrar etmekle çözemez. Somut koşulların nesnel-gerçekçi tahliliyle hareket eder, stratejiye hizmet eden taktik belirlemeler, yönelimler ve özgül örgütlenme biçimleriyle sınıf mücadelesini yürütür, önderlik eder... Ve yine ideolojik sorunlar her an karşımıza yaşayan canlı hayat içinden burjuva ide-

olojisinde kaynak bulan envai çeşit tez çıkarırlar. KP, burjuva ideolojik akımlara karşı, durmaksızın bir savaşım yürütür. Bu savaşım, Parti içinde de burjuva sapma ve çizgiye karşı sürer. Bu aynı zamanda, bu çizgilerin politik izdüşümleriyle, kültürel-sanatsal ve ahlaksal yansıyışlarına karşı da mücadelenin durmaksızın süreceği, KP'nin de bu savaşımı zaferle taçlandırması için kendini onun gereklerine göre örgütsel olarak da yeniden-yeniden inşa etmesi demektir. **Bilinmektedir ki; doğru bir strateji, ancak sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu duruma yanıt verdiğinde ve günün sorunlarını stratejiye göre düzenlenmiş çalışma ile çözerek ilerlediğinde yaşam bulmuş ve ancak böylelikle kendini gerçekleştirmiş olacaktır.**

Kısacası, Parti inşası baştan sona kadar bitmeyen, sınıf mücadelesinin ihtiyacına göre Parti'yi sürekli yenileyen ve şekillendiren bir süreçtir.

Bugün Proletarya Partisi kendisini sınıf mücadelesi koşullarında; ilkeleri üzerinde ayağa dikilme merhalesini aşma ve sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını sürdürme noktasında konumlandırmıştır. Bir başka deyişle, **Halk Savaşı'nın Türkiyelileştirilmesi** noktasında olumlu mesafeler katetmiştir.

Ancak bunu sadece olağan sınıf mücadelesi koşullarından geçerken ve onun ihtiyaçlarını karşılama düzeyinde değil; hem 12 Eylül'ün izlerinin devrim cephesine nüfuz edişdeki ısrarlı saldırıları hem de Parti'yi içten dejenere etme ve tepeden darbeleyip tasfiyeye yeltenen darbeciliğin yarattığı yozlaşma ortamında sürdürmektedir.

Parti bu süreçte öyle ideolojik-politik ve örgütsel saldırılarla tahrip edilmiştir ki; soldan ve sağdan saldıran bu tasfiyeci çizgilerin örgütsel tasfiyesiyle iş bitmemiştir. Köklü bir şekilde ideolojik arınma, siyasi yetmezliklerin aşılması, örgütsel yapının ilkeleri üzerinde Yeniden İnşası ve bunların başarısının anahtarı olarak yeni tipte kadronun, yani **Parti kişiliğinin** yetiştirilmesi gerekmektedir.

İçinden geçtiğimiz inşa süreci o nedenle; zaten devamlılığı olan

olağan inşa sürecinin ötesinde özel bir süreçtir. **Yeniden İnşa** sürecidir. Bu anlamıyla bozulanları tamir etmek değil, daha üstün niteliklerle Yeniden İnşa etmek bir zorunluluktur.

Böyle olunca, sürecin yüklediği görevler de daha ağır olmaktadır. Daha çok çaba, görevlerde daha üst düzeyde bir yoğunlaşma ve daha üst düzeyde kendinle/kendinizle hesaplaşma ve bütün bunları sınıf mücadelesinin kızgın pratiği içinde hayata geçirme...

İdeolojik arınma ve savaşçı Parti kişiliğini yaratma en önemli halkadır. Çünkü, ideolojik dejenerasyon her alana nüfuz etmektedir. Dünya görüş açısı dejenere olduğunda; politik ele alıştan tutalım da örgüt anlayışına kadar her yere, her şeye nüfuz eder, onu bozar. Yoldaşlık ilişkileri yozlaşır. Demokratik-merkeziyetçilik uygulamaları dejenere olur... Burjuva yaşam tarzı va ahlakı yol bulduğu her çatlaktan sızar ve onu büyük bir gedik haline getirir... Savaşçı kişilik gider, şikayetçi kişilik gelir. Kendini sorgulama ve savaşa göre şekillenme gider, hep başkalarını yargılama çizgisi hakim olur. Kolektivizm, disiplin, geneli düşünme ve kendini Parti'ye sunma gider; bireycilik, alancılık, kendini Parti'nin üstünde görme ve Parti'yi kendine göre şekillendirme hakim olur. Tek merkez gider, çok merkez hakim olur...

Bugün Proletarya Partisi bu yönlü yönelimlere tepeden bir darbe vurmuş ve **her şeye proleter tarzda yeniden çekidüzen vermekte** önemli merhaleler katetmiştir. Bu otorite görülmelidir... Şehit düşen Yeniden İnşa'nın Mimarı ve savaşçı yoldaşların kişiliğinde işte bu Yeniden İnşa'nın sembollerini, Parti kişiliğini bulmaktayız.

Söylemenin-yapmanın; faşizme ve yanlış anlayışlara karşı savaşmanın, bu savaşın onurlu bir ürünü olmanın en has göstergesi olan bu yoldaşlarımıza ve Partimize layık olmak istiyorsak; Yeniden İnşanın önderliğinin direktiflerini kavramaya ve onu yaşanır kılmaya vargücümüzle sarılmalıyız.

Kendimizi ideolojik arınmaya tabi tutmalı, Yeniden İnşa'nın ilkeleri ve savaşçı kişiliği çizgisinde örgütlenmeliyiz.

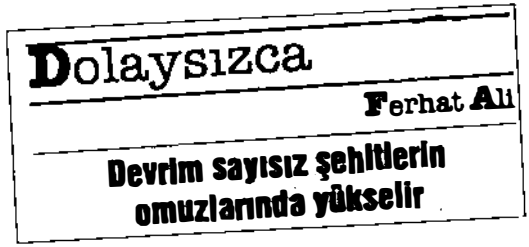

DEVRİM SAYISIZ ŞEHİTLERİN OMUZLARINDA YÜKSELİR

Dolaysızca/Ferhat Ali

Savaş sürüyor, hamle büyüyor, devrim tırmanıyor... Şehitler düşüyor, umut yükseliyor, Parti yüceliyor...

Ve devrim ve devrimci savaş örgütü ve Karadeniz Hamlesi en rafine temsilcisini, önderini süreğen gerilla savaşında yitiriyor.

Her devrimin, onun tuğlalarını ören devrimci savaşçı örgüt için ağır bedellere yol açması devrimin evrensel yasasıdır. Devrim denen soylu yolun basamaklarını tırmanmak isteyen herkes, devrimin doruğuna zorluklarla, acılarla, sayısız devrim şehitleriyle varılacağını bilir. Devrim, şehitlerin özverisi ile onların omuzlarında yükselir; kan ve canla kazanılır. Son bir yılda giderek büyüyen Karadeniz Hamlesi, bu hamlenin hem "askeri" hem "mimarı" Mehmet Demirdağ da dahil Özgür'ü, çifte Ümitleri, Duran'ı ve Dilek'i ateş çemberi altında, mücadelenin o kızgın ateşinde ara-

mızdan çekip aldı.

Burjuva-feodal rejimin askeri teknikle donanmış en seçme asker, polis ve sivil güçlerinin demir ağı içinde devrim tırmanıyor. Şehitler vererek, acıları göğüsleyerek, erişilmeze yetişerek, umudu tazeleyerek tırmanıyor. Büyüyen devrim de, eşi görülmemiş birleşmiş, merkezileşmiş karşı-devrim yaratarak ilerliyor. Şimdilerde karşı-devrimin en koyulaştığı alanlardan biri de Karadeniz. Emeğin köleleştirilmesi üzerine kurulu rejim tüm gücüyle bu alana yükleniyor. Daha "tohum" halindeyken, "serpilip gelişmeden", "kökleşmeden" bitirmek istiyor gerillayı. Devrimi besleyen kanalları tıkayarak, hareket alanını daraltarak, dar bir alana hapsederek, eylemsizliğe tutsak ederek ve de kayıplarla gerillanın maneviyatını bozarak devrimci savaş örgütünü kalbura çevirmek istiyor karşı-devrim güçleri.

Devrimci sınıf savaşımcısı örgütün şehitleri devrim tarihine aklını, yüreğini ve bedenini koydular. Tıpkı Çartistler, Liebknechtler, Rosalar gibi... Tıpkı Kaypakkayalar, Mahirler, Denizler ve Mazlumlar gibi...

Ama unutulmasın, devrimci mayalanma zamanıdır; gerillada kökleşme dönemidir. Büyüyen savaş, devrim saflarından bazen en seçkin önderleri çekip alır. Ama her defasında yerlerini yeni yoldaşları doldurur.

Devrimci savaş hamlesi büyüyerek, kesintiye uğramadan Halk Savaşı basamaklarını sonuna dek tırmanmayı sürdürüyor. Devrimimize karşı ne denli karşı-devrimin fırtına bulutları toplanırsa toplansın, Karadeniz Hamlesi hızından hiçbir şey yitirmeksizin yaratıcı devrimci eylemiyle sürüp gidiyor. Bu büyük hamle ortasında yitirdiklerimiz kararlılık ve saldırı ruhu ile yola koyuldular, ardılları da aynı gözüpeklik ve yiğitlikle bu hamlede kökleşmeyi devrim andı saymışlardır-asla **"gölgeye çekilmeden"**.

Yol gösterilmiş, gerilla ayağa doğrulmuştur... Ve burjuva-feodal

devlet baltayı taşa vurmuştur. Granit kadar sağlam bir temel üzerinde Karadeniz hamlesi kökleşiyor. Muharebe meydanlarında verilen kayıplar değil Halk Savaşı'nı geriletmeyi, devrimci silahlı mücadelede daha da kökleşmenin coşku ve enerjisini geride kalanlara aşılıyor. Aslolan bu hamleyi besleyen unsurları, olguları ve koşulları anlamak ve yaşamın her alanında buna uygun olarak yeniden "kalıba dökülmektir". Karadeniz Hamlesi, adı "devrim" olan bir tek şeye, bir tek ideale, tek bir amaca, o yüce tutkulu sevdaya yönelmişti. Mehmet Demirdağ ve yoldaşlarının tek amacı da bu yüce tutku, bu muhteşem yol, bu yolun sonundaki aydınlık gelecekti.

Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ideolojik yol göstericiliğinde devrim denen soylu yola kilitlenmek ve savaşçı Parti ruhuyla yeniden "kalıba dökülmek". Anın tarihsel koşulları ısrarla bunu emrediyor. Halk Savaşı rotasında şehit düşen her şehidin ardılarından istediği budur. Israrla, inatla ve inançla yeniden kalıba dökülmek... Günlük yaşantıyla, pratik koşuşturmayla, kitle çalışmasıyla, örgütsel çalışmayla ve de **"devrimin askeri"** olarak yeniden kalıba dökülmek. Mehmetlerin yolu fena halde bunu emrediyor. Karadeniz Hamlesinin kendisi de yeniden kalıba dökülmenin ilk gökgürlemesi değil miydi?

Yeniden kalıba dökülmede aslolan, ideolojik olarak kalıba dökülmektir. Gerisi buna tabidir. İdeolojik olarak netseniz, açık bir ideolojik kimlik sahibi iseniz, bu sağlamlık tüm bir çalışmaya etkide bulunur, yalnızca kendisini değil, çevresini de dönüştürmede gecikmez. İdeolojik olarak sağlamca donanmış devrimci örgütte alınan göreli yenilgilerden hemen sonra, umutsuzluk ve düş kırıklığı saflarda çok az rağbet bulur. Zaferin yenilgilerle içiçe ilerleyeceği gerçeğine rahatlıkla vakıf olunur.

Bizimki gibi bir ülkede, yani süreğen faşizmin, süreğen devrimci durumun, süreğen bunalımın ağlarına takılmış bir ülkede; toprak-köylü-ulusal sorunun, demokratikleşme ve siyasal özgürlük so-

rununun her daim ülkenin tepesinde asılı kalarak çözümsüz kaldığı yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede devrimde direnmek, ilk adım olarak Halk Demokrasisi ve bağımsızlıkta direnmek ve bu direnişin yolu olarak Halk Savaşı Stratejisi'nde direnmek ve bu direnişi geniş bir zaman dilimine yayarak sebatla ele almak aslolandır. Nedir ki, Halk Savaşı'nın birkaç on yıllık perspektifle, uzun solukluluğu ve çetin bir savaşımı gerektirdiği çoğu kez anlaşılmamış bulunuyor. **"Bugünden yarına"** devrim mantığı, Halk Savaşı teorisinin Uzun Süreli Savaş Stratejisi'ne terstir. Alınan kısmi bir darbeden hemen sonra umutsuzca bocalayanların sayısı az değildir. Devrimi kırlardan şehirlere taşımak demek, uzun süreli savaş mantığında sebat etmek demektir. Kuru gürültü ve **"fantastik maceracılığı"** kapıdışarı etmek demektir. Daha nice şehitler ve hem de şimdikinden daha fazla şehitler verilecek. Daha büyük acılar, zorlu yollar katedilecek. Nice yenilgiler ve yengiler içiçe yaşanacak; geri çekilmeler ve saldırılar; tepelere tırmanış ve vadilere savruluş, coşku ve bunun kırılışı... Halk Savaşı budur. Buyük, geniş, zengin düşünüş. Karmaşık, dolambaçlı, çetin ilerleyiş. Yenilgi içinde zafer ve antitezi...

En çok, Karadeniz şehitleri bunun bilincindeydi. Mücadelenin ateş hattındaydılar. Bu hamlenin mimarları ve askerleriydiler. Aslolan bu hamlede kökleşmek, bu hamlenin yarattığı çekiciliği, Karadeniz şehitlerine layık bir tarzda umudu büyütecek çizgide diri, taze, kalıcı tutmaktır. Gerisi kolay.

Devrimci sınıf savaşımcısı ve onun devrimci savaşçı örgütü geçmişte çekildiği sığ suları aşmış, gerilla savaşında yeterince kökleşmiş bulunuyor. Şimdi umudu diri tutma, burjuva-feodal rejimin surlarında gedik açma zamanıdır. Baştan sona askerileşme, "devrimin askeri" olma, yeniden "kalıba dökülerek" taze başlangıca omuz verme, silahların eleştirel gücünde ısrarla ilerleme zamanıdır.

ŞEHİTLERİMİZİ HALKIMIZIN YÜREĞİNE GÖMEREK, PROLETARYANIN ELİNDE BAYRAKLAŞTIRARAK; BAYRAĞI ZİRVELERDE DALGALANDIRARAK YÜRÜYELİM... YÜRÜYELİM; PARTİ'NİN YENİDEN İNŞASI'NIN, HALK SAVAŞININ POLİTİK-ASKERİ KADROLARI OLALIM!

Büyük depremler süreci yaşayanlar, büyük acılar yaşayanlar çelik gibi olurlar.

Büyük bir deprem, büyük bir ihanet, büyük bir yıkım ve tasfiye

sürecinden çelikleşerek çıktı Yeniden İnşa'nın mimarları ve savaşçıları.

"Çeliğe büyük ısı ve ani soğutmayla tav verilir. Bu onu sağlam kılar, bu yüzden onu hiçbir şey kıramaz."

Yeniden İnşa'nın Mimarı Komünist Önder Mehmet Demirdağ ve kahraman şehitlerimiz büyük ısı ve ani soğutmayla tava gelmiş, proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm ile yeniden şekillendirilmişlerdir. Onları yenilmez, yıkılmaz kılan, onları önderliğe taşıyan, sürece yön veren konumuna getiren sınıf savaşımının bu gerçeği ve gerçeğin bilimsel tarzda yorumlanması, değiştirilmesi, yeniden yaratılmasıdır.

Burjuva-feodal kişiliğin devamı ve bir parçası olan küçük-burjuva kişiliğin; DÜŞÜNÜŞ tarzının, ÇALIŞMA tarzının, DAVRANIŞ tarzının ve YAŞAM tarzının yıkılması, değiştirilmesi, dönüştürülmesi ve PROLETER DEVRİMCİ KİŞİLİĞİN YARATILMASI **başlıbaşına bir direniş, başlıbaşına bir devrim, başlıbaşına bir zaferdir. Bu, eski tarz ile yeni tarz arasındaki muazzam bir ideolojik savaştır.** Bu savaşı Marksizm-Leninizm-Maoizm ışığında ve Bolşevik Parti normlarına göre sürdürmek politik-askeri kadroyu çelikleştiriyor. Yeniden İnşa'nın politik-askeri kadrosunu yaratıyor. Yeniden İnşa'nın kadrosu sınıf savaşımını büyütüyor, sınıf savaşımı Parti'yi ve kadrosunu sürekli yeniden şekillendiriyor ve yeniden yaratıyor. Geleceği kuşanıyor, bugünü kazanıyor. Bugünü kazanarak geleceğe yürüyor. **Önderimiz Mehmet Demirdağ gibi, TİKKO komutanı Özgür Kemal Karabulut gibi... Savaşçılarımız gibi...**

Halk Savaşı'na kumanda eden Proletarya Partisi'nin kadroları, önderimiz Mehmet Demirdağ'ın çizdiği şu yolda yürüyerek ÇELİKLEŞEBİLİR, **"Devrimin bilgili, atak, kararlı kadroları"** haline gelebilirler.

Proletarya Partisi'nin, Halk Savaşı'nın politik-askeri kadro kriteri şudur:

"Teorimize ve stratejimize, yaşadığımız topraklara ve dünya gerçeğine vakıf, diyalektik materyalist yöntemi içselleştirmiş, politik olarak üretken, planlı, disiplinli, hedefli bir çalışma tarzını uygulayan, her an öğretmen, her an öğrenci, 24 saat komünist, deneyimli, dersler çıkarmayı bilen, çıkardığı dersleri uygulayan, kolektivizmi içselleştirmiş, geniş kitlelerle canlı siyasi bağları olan, savaşçı, fedakar, gözüpek, inisiyatifli, ufku geniş, karmaşık problemlerin içinden ustaca çıkabilen, eleştiri ve özeleştiride bilimsel, hesapsız, yaşamın hiçbir anında hiçbir kişisel çıkarı, rahat ve olayı gözetmeyen, tamamen Parti'ye, devrime, halka ve yoldaşlarına kendini adamış kadro yapısına sahip olmamız Demokratik Halk Devrimi'ni zafere ulaştırmamız için zorunludur." (Mehmet Demirdağ) Bu kadro niteliği ve tipi aynı zamanda Proletarya Diktatörlüğü altındaki sosyalizmin sınıfsız-sömürüsüz bir dünya olan komünizme ulaşmasının da zorunlu bir önkoşuludur.

Yeniden İnşa anlayışımız; aynı zamanda, **Parti'nin dejenere edilmiş, sıradanlaştırılmış kadro ve savaşçı tipine karşı, kapsamlı bir ideolojik-politik-örgütsel, askeri nitelik bakımından bir düzeltme harekatıdır**. Önderimiz Mehmet Demirdağ, bu düzeltme ve yeniden yapılandırmanın bir yanıyla yaratıcısı, öbür yanıyla da yaratma pratiğinin her aşamasında adım adım şekillenen ürünüdür. Bu düzeltme harekatının hem kendisi, hem de sonucu olan Parti'nin Yeniden İnşası somut, genel ve özel hedeflerle yürüyor, yürümek zorundadır.

Yeniden İnşa önderimiz Mehmet Demirdağ kişiliğinde cisimleşen yeni bir düşünüş, yeni bir davranış, yeni bir çalışma, yeni bir savaş yaşamı, yeni bir örgütlenme, yeni bir kitle çizgisi ve herşeyden önce de düşmana yeni tarzda vuruş anlayışıdır. Proleter devrimci kişiliğin, Halk Savaşı kişiliğinin yukarıda ortaya koyduğu perspektif doğrultusunda yaratılması ve bunun **Parti önderliğinde merkezileştirilmesi, yerel Parti önderliklerinde cisimleştirilme-**

sidir.

Olgulara nereden bakıyoruz? Sınıf savaşımının sorunlarına nereden bakıyoruz?

Parti'ye ve kadro sorununa, savaşın politik-askeri insan tipine nereden ve nasıl bakıyoruz? İşte tüm bu sorulara verilen yanıt, kendi başına önemlidir. Ancak yeterli dğildir. Verilen yanıt bir sonuçtur. Bu sonuca hangi mantıkla varıldığı temel ve belirleyici olandır. Zira diyalektik materyalist yöntemi içselleştirip içselleştirememe sorunuyla direkt bağlantılıdır. Bilimle, ideolojiyle direkt bağlantılıdır düşünüş tarzı. Bu anlamda Yeniden İnşa sürecnin temeli, eski düşünüş tarzının kalıplarını parçalamak ve sınıf savaşımının yasalarını kavrayarak buna göre şekillenmektir. Buradaki formülasyon şudur: **"Sınıf savaşımının reçetesi yoktur, yasaları vardır."** Bu yasaları kavrayan bir düşünüş ve savaşım tarzı ancak zafer kazanabilir.

Sınıf savaşımında parti herşeydir. Parti olmazsa sınıf adına, devrim adına zafer adına güçlü ve kalıcı adımlar atılamaz. Ancak, parti kendi başına herşey değildir. Parti, devrim için, sosyalizm için, komünizm için vardır. Parti, proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'in teorik hazinesiyle, politik yol göstericiliğiyle, bu niteliğe denk düşen örgüt ve çalışma tarzıyla gerçek anlamda amaç için bir Parti -araç- haline gelebilir, getirilebilir. Bunun ilk adımı Yeniden İnşa sürecimizle atılıyor. Bu adımlar savaşım içinde daha da büyütülerek devam edecek, devam ettirilecek. Bu adımların süreklileştirilememesi durumu, Parti'yi hedeflerinden saptırır, yozlaştırır, sıradanlaştırır. Bunun içindir ki; ideolojimiz sürecin başından sonuna; direniş ve savaşa, zafer ve yenilgilere olduğu kadar, düşünüşümüzde, davranışımızda, çalışma ve yaşamımızda, kültür ve ahlakta sevgi ve aşkta da her anımızı sarmalamalı, her adamımıza hükmetmelidir.

Yeniden İnşa böyle bir düşünüş tarzıyla gerçek anlamda kavranı-

labilir. Yeniden İnşa, önderimizin ortaya koyduğu **komünist kadro** kriterlerini tek belirleyici, tek yol gösterici kriter olarak görüp ve kayıtsız-şartsız buna göre şekillenmekle tarihsel misyonumuzu oynayabiliriz.

Değerlendirmeler yapılıyor, yapılmak zorunda. Neye göre, kime göre yapılıyor? Süregelen, henüz Parti'de tam olarak değiştirilip, dönüştürülememiş düşünüş, davranış ve çalışma tarzının kalıntılarına, yani eski tarza göre mi yapılıyor? Yoksa önderliğimizin ve önderimiz Mehmet Demirdağ'ın ortaya koyduğu kriterleri temel alarak ve savaş yaşamının her alanında buna göre düşünüp, buna göre davranarak mı yapılıyor? Evet hangisi? Hangi tarz? Hangi yoldan yürüyoruz, hangi yoldan yürümeliyiz?

Yeniden İnşa ve yeni tarzın kavranıp kavranmadığı, eskinin mi, yoksa yeni tarzın mı bir parçası olunduğu bu sorulara verilen yanıttadır. Hatta bu soruları sorma cüreti ve sorgulayıcılığındadır. Peşinden doğru yanıt verme ve bu yanıtı savaş kişiliğinde, Parti kişiliğinde cisimleştirmektir.

Sorular sormak, araştırmak, incelemek, olguları analiz etmek ve senteze varmak... Bilgiye bu bilimsel yöntemle ulaşılabilir. Olgu bu bilimsel yöntemle çözümlenebilir ve senteze, yeniye, hedefe böyle varılabilir. Sorular sormak ama yanıt vermemek olmaz. Sadece yanıtlar vermek veya sorunları görmek olmaz. Belirlemeyi yapmak, bir meseleyi aktarmak, parçayı bütünden koparmak, bütünde parçayı görmemek, parçalar arasında diyalektik ilişki ve çelişkiyi görmemek olmaz. Değiştirme, dönüştürme, yeniden yaratma mantığının işlememesi olmaz. Bu mantığın işlememesi durumunda, senteze varılamaz. Derin ve kapsamlı bir analiz sürecinin sonucudur sentez. Bir hesaplaşma, çatışma sürecinin sonunda varılan yeni bir aşamadır sentez. Yeniden İnşa diye adlandırdığımız süreç ve yeni tarz böyle bir sürecin ve çatışmanın sentezidir aynı zamanda.

Sorular sormak, düşünmek, yeniden sorular sormak ve yanıtlar

bulmak için araştırmak, teoriyle donanmak, pratiğe hükmetmek, teoriyi politikaya, oradan örgütte ve yaşamda cisimleştirmek, yaşamda cisimlenen biçimini yeniden incelemek ve bunu teoriyi geliştirme ve politik yetkinleştirme, örgütsel pekişmenin bir aracı olarak sürekli inceleyen bir mekanizma haline getirmek... Yeni tarzın kendisi budur. Öğrenilmesi ve kavranılması gereken budur. Baştan aşağıya buna göre şekillenmekle Parti'nin ve Yeniden İnşa'nın kadrosu, savaşçısı olunabilir. Başka türlü olamaz. Başka türlü olmak, eski tarzın, sıradanlığın, çürümenin, liberalizmin, kendiliğindenciliğin, Menşevizmin, geçinmeci kitle çizgisinin insan tipi olmaktır. Bu ise objektif olarak düşmana hizmettir.

Bilinç+örgüt+eylem=sınıf savaşımı=yeni bilinç=yeni örgüt=yeni eylem... Bu böyle sürer gider. Zafere kadar sürmek zorunda olan diyalektik yasa budur. Sorun bunun özünün kavranıp kavranmamasıdır. Bu mesele ise çok önemli bir nitelik ayrıma götürür. Sıradan devrimci ile proleter devrimci, eski tarzın insanı ile yeni tarzın insanı arasındaki ayrım ancak böyle bir yaşamın kavranmasıyla anlaşılabilir. Zira sınıf savaşımının yasaları dayatıyor. Ya ileri adım atılacak, Yeniden İnşa'nın, yeni tarzın perspektifi kuşanılacak ya da dökülecek, ayıklanacaktır. Başka yol yok. Ara yollar arayan ve bulan mantık, kendine orada bir dünya kuran mantık elbette proletaryaya, Parti'ye, halka, devrime hizmet etmez/edemez.

Çok çarpık, sıradanlaşmış ve eski düşünüş tarzının ürünü olan bir mantık nasıl işlemektedir? Parti, Halk Savaşı, devrim, sosyalizm meselelerine pamuk ipliğiyle bağlı bu düşünüş tarzı meselelere tamamen yüzeysel ve kendi dışında bakmaktadır. Hatta Yeniden İnşa sürcinin bile dışındadır. Ama biçimsel olarak içindeymiş gibi görünerek yazılanları okur, söylenenleri dinler. Ancak bunların ne anlama geldiğini ve kendisinin, alanın burada rolünün olup olmadığını ve bunu nasıl kavrayıp, nasıl yaşama geçireceğini hiç mi hiç hesaplamaz, sorgulamaz. Dumura uğramış bu düşünüş tarzı, sistemin ya-

rattığı insan tipinden farklı mıdır? Değildir. Biçimsel, söylemsel bir fark olabilir. Ama bu Parti'ye, devrime, halka, yodaşlara zarar vermez mi? Verir. Peki, bu köhnemiş düşünüş tarzıyla, bu idealist-metafizik düşünüş tarzıyla kime hizmet edilmiş olunur? Peki bu köhnemiş düşünüş tarzıyla barış içinde birarada yaşanabilir mi? Yaşanılırsa bu ne anlama gelir? Böyle bir "kadro", "savaşçı" tipiyle bırakalım sınıf savaşımını sürdürmeyi, bu ülkede demokratik mücadele bile sürdürülemez. Bunu anlamak, bilince çıkarmak için Yeniden İnşa'nın Mimarı Komünist Önder Mehmet Demirdağ'ın yukarda koyduğu kriterleri defalarca okumalı, her bir konu başlığını ayrı ayrı ele alarak derinleştirmeli ve bu kriterleri kendimizde cisimleştirmeliyiz.

Proletarya Partisi bir bütündür. En küçük örgütlenmesi hücredir. Parti; hücrelerin, komitelerin organik bileşenidir. Sınıf savaşımının her alanında Parti hücreleri, komiteleri, kadroları ve militanları Yeniden İnşa ve yeni tarzı önderimizin ortaya koyduğu temel perspektifle incelemeli ve tamamen buna göre şekillenmelidir. **Sağlıklı bir şekillenmenin olabilmesi için, önce kendilerini bu kriterlere göre değerlendirmeli, bütünleşen ve bütünleşmeyen yanlarını tespit etmeli ve tamamen yeniden kalıba dökerek kendilerini Partili kişiliğe kavuşturmalılar.** Her alanda bu temel perspektifli kadrolaşma harekatı, komiteleşme harekatıyla birlikte ele alınmalıdır. Bunun bir yanı da örgütsel düzeltme yanıdır. Ki, ideolojik-politik yan kadar gerekli ve önemlidir. Zaten bu üç yan kesinlikle birbirinden koparılamaz bir diyalektik bağla bütünü oluşturur.

Bazen şöyle düşünülüyor: Parti inşası gerilla alanında sürer. Diğer alanlar ise inşanın dışında görülür. Bu anlamda bir mantık kayması başgösterir. Bu, eksik ve yanlış düşünüş tarzının bir devamıdır. Özellikle ve önemle bunu düzeltmeliyiz. **Parti inşası tüm alanlarda;** merkezi gerilla bölgelerinde olmak üzere, fabrikalarda, sendikalarda, semtlerde, köylerde kamu emekçileri içinde kadın ha-

reketi içinde, gençlik içinde, kültür-sanat alanında, DKÖ'lerde, yurtdışında, enternasyonal faaliyette, zindanlarda Parti'nin tüm alanlarında istisnasız **sürüyor, sürmek zorundadır**. Tüm alanlar bir temel perspektif ekseninde özgün biçimler alır. Tek farklılık budur. Burada önemle ve özellikle kavramamız gereken nokta, her alanda Parti, devrim, proletarya ve halkın çıkarlarını ön planda tutarak, her türlü davranışı buna göre şekillendirmek ve bu yolda yürümektir.

Devrimci dostluk dayanışma alanında yaşanan boşluğu, yetersizliği gidermek de başlı başına bir görev ve sorumluluktur. Komünistler enternasyonal proletaryaya karşı görev bilincinde önemli bir sıçrama yarattı. Buradan yürüyerek halk sınıf ve katmanlarının çeşitli kesimlerinin temsilcisi olan devrimci dostlarımızla proletarya ve halkın ortak çıkarlarını korumak, büyütmek perspektifi ile hareket etmek ve beklemeci, kendiliğindenci değil, bizzat yaratıcı ve geliştirici olmak gerekir. En çarpıcı olan yan; **şehitlerin mutlaka, her koşulda sahiplenilmesinin bir düşünüş ve davranış tarzı haline getirilmesidir**. Emperyalizme, faşizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı savaşan dostlarımızın şehitleri bizim şehitlerimizdir. Onların yarattığı değerleri korumak, geleceğe taşımak başlıca görevlerimiz arasında kabul edilmelidir.

Şehitlerin cenazelerine örgütlü ve kitlesel olarak sahip çıkmak ve katılmak, ailelerini ziyaret edip başsağlığı dilemek, ait oldukları dost örgütleri ziyaret ederek acılarını paylaşmak, onların kavgalarını, ideallerini yaşatmak için; yazılama, kuşlama, pankart, cezalandırma, kitlesel eylem, direniş, boykot, işgal vb. çeşitli düzeylerde eylemler yapmak, onları anmak için düzenlenen etkinliklere katılmak, ortak etkinlikler düzenlemek gibi pekçok yöntemle devrim şehitleri Parti şehitleriyle birlikte anılabilir, anılmalıdır.

Parti ve devrim şehitlerimizi, önder kadro ve savaşçılarımızı halka taşımalıyız, halka anlatmalıyız. Gençliğe, genç kuşaklara

anlatmalı ve onlara maletmeliyiz. Kavgalarını, sevdalarını, direnişlerini, cesaret ve fedakarlıklarını, üretkenliklerini, paylaşımcılıklarını, eşitlik ve kardeşlik duygularını, halk sevgilerini Parti'ye ve yoldaşlarına bağlılıklarını, bilimsel inanç ve düşüncelerini, inanç ve kararlılıklarını, çocuk sevgisi, ana sevgisi, yar sevgilerini, ideallerini, tutkularını anlatmalıyız halka. Halka böyle taşımalıyız Parti ve devrim şehitlerini... Kahramanlıklarını, düşmana kin ve öfkesini anlatırken niçin savaştıklarını, bu uğurda neden ve nasıl bedel ödemekten çekinmediklerini anlatmalıyız.

Parti ve devrim şehitlerinin, önder kadro ve savaşçılarının her birinin beyni ve yüreğindeki güzellikler ayrı ayrı bir propaganda/ajitasyon konusu yapılabilir/yapılmalıdır. Güçlü bir ajitasyon/propaganda, bilinçlendirmenin, örgütlemenin, savaştırmanın sıçratılması, geliştirilmesinde güçlü bir rol oynayabilir. Bu tamamen bize bağlıdır.

Parti ve devrim şehitlerini yüzeysel, geri ve duygusal bir yaklaşımla değil; tamamen bilimsel bir tarzda işlemek, ideallerini, düşüncelerini, yaşamlarını, kavgalarını anlatarak, halkımızın beyninde yer edinmesini sağlayarak, halkımızın yüreğine hem de yüreğinin derinliklerine gömmeyi hedeflemek, devrimci bir görevdir. Bu görev, diğer tüm görevler gibi Yeniden İnşa'nın ruhuna uygun olarak yeni tarz araç ve yöntemler geliştirilerek yerine getirilmelidir.

Şehitlerimizin alçaklığın, ihanetin, riyakarlığın, insan onurunun ayaklar altına alındığı, herşeyin metalaştırılarak alınıp-satıldığı burjuva, feodal sisteme ait kültür, ahlak, kişilik yıkımının had safhada yaşandığı bir ortamda direniş ve zaferleriyle, ölümün üzerine hesapsız gidişlerinin halka, yeni ve genç kuşaklara layıkıyla anlatılması, onların yaşatılması ve halkın yüreğine gömülmesinin bir aracı olacaktır. Şehitlerine sahip çıkma bilincine kavuşan proletarya ve halk, şehitlerin ideallerini yaşatacak, düşünceleri uğruna, düşüncelerinin yol göstericiliğinde direnmesini, savaşmasını da öğrenecek-

tir. Yeter ki şehitlerimizi en kapsamlı, en etkili biçimde halkımıza anlatalım, bilinçlerini, idealllerini proletaryanın elinde bayraklaştırmak için savaşalım.

Şehitlerimiz için üzerinde durulması gereken yönlerden birisi de şehit ailelerinin kazanılması ve örgütlenmesidir. Bu önemli bir meseledir. Öncelikle devrimcilerin ve komünistlerin ailelerinin örgütlendirilmesi ve savaştırılması sağlanmalıdır. Her devrimci, her komünist ailesini mutlaka örgütlemeli, mutlaka devrimcileştirmelidir. Bu konuda atılan adımlar bazı yetersizlikler taşısa da olumludur. Önderlerimizden Polat İyit, Ö.Kemal Karabulut yoldaşların aileleri, başta önderimiz Mehmet Demirdağ olmak üzere Ümit Dinler, Ümit San'ın aileleri düşmana karşı kin ve intikam bilinciyle hareket ettiler. Zalimler, katiller karşısında boyun eğmediler, acılarını yüreklerine gömüp başı dik, alnı açık yürüdüler. "Onların boşluğunu biz dolduracağız" diyen yaşlı bedenler, "Silahlarını biz kuşanıp dağa çıkacağız" diyen gençler, "Anaların çığlığı katilleri boğacak!" diye haykıran kayıp ve tutsak aileleri... Tüm bunlar şunu gösteriyor: Biz örgütleyebilme, harekete geçirebilme olgunluğu, sabırlılığı ve bilincine sahipsek ailelerimizi daha ileri derecede örgütleyebilir, savaştırabiliriz. Ümit San yoldaşımızın annesiyle birlikte sürdürdüğü kavga örnektir. Ümit, annesini korsana bile götürmüştür.

Şehit ailelerinden önce devrimci ve komünistler ailelerini mutlaka çeşitli platformlarda örgütlemelidir. İnsan hakları kurumları, yöre dernekleri, ilerici, demokratik kurumlar vb. vb.

Şehit aileleri iki nedenden ötürü örgütlenmeye açıktır. **Birincisi;** düşmana kin ve öfkeleri, **ikincisi;** yardımlaşma ve dayanışmaya o anki ihtiyaçları. Bu anlayış etrafında şehitlerimizin ailelerine sahip çıkmak aynı zamanda şehitlerimizin değerlerine sahip çıkmaktır. Aileler arası ekonomik, demokratik, sosyal yardımlaşma ve dayanışma bilinci onları bütünleyecektir. Şehitlerimizin çocuklarına sahip çıkmak yine başlıca görevimizdir. Şehitlerimizin aileleri bizim

ailelerimizdir. Çocukları bizim çocuklarımızdır. En zor koşullarda bile en zorlu engelleri aşarak bu görevi layıkıyla yerine getirmeliyiz. Bu görev aynı zamanda halkın sorunlarına sahip çıkmak, halkı kazanma görevinden farklı değildir. Halkın devrimdeki rolünün kavranması, halkı örgütleme, savaştırma ve kazanmanın bir parçasıdır. Soruna böyle bakmalı ve her alanda ciddi somut adımlar atmalıyız.

Şehitlerimizin değerlerini, ideaellerini en güzel, en etkili tarzda korumak ve geleceğe taşımak zorundayız. Önderimiz Mehmet Demirdağ ve savaşçılarımızı yitirdiğimiz dönemde MLKP üyesi Erkut Direkçi dostumuzu da yitirdik. Erkut, Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu sürecinde zindanda, Polat İyit yoldaşımız gibi amansız bir hastalığa yakalandı. Düşman serbest bırakmak zorunda kaldı. Ancak kurtarılamadı. Erkut; kavgasından, sevdasından öğrenilecek, halka anlatılacak, genç kuşaklara örnek olacak bilgili, atak, kararlı, örnek bir devrimci militandır. Erkut, halkımızın yüreğinde kavgamızda yaşatılacaktır.

Yeniden İnşa'nın ve sınıf savaşımının politik-askeri kadro ve militanları olarak ateş hattında bilgili, cesaretli ve savaşçı kişiliği yeniden yeniden kuşanarak yürüyoruz. Yürüyüşümüz proletaryanın kızıl bayrağı altında emekçi halkımızın politik iktidar mücadelesinin yürüyüşüdür. Bu yürüyüş, Parti önderliğinde Halk Savaşı yürüyüşüdür. Bu yürüyüş engellenemez, Halk Savaşı bastırılamaz.

Çünkü; "biz, kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adadık."

Ya yıkacağız faşizmi özgürlüğe kavuşacağız, ya da öleceğiz!

3. BÖLÜM

YENİDEN İNŞA'NIN İLK ŞEHİTLERİ...

YENİDEN İNŞA'NIN MİMARI VE SAVAŞÇILARIN YOLDAŞLARI VE AİLELERİ TARAFINDAN ANLATIMI...

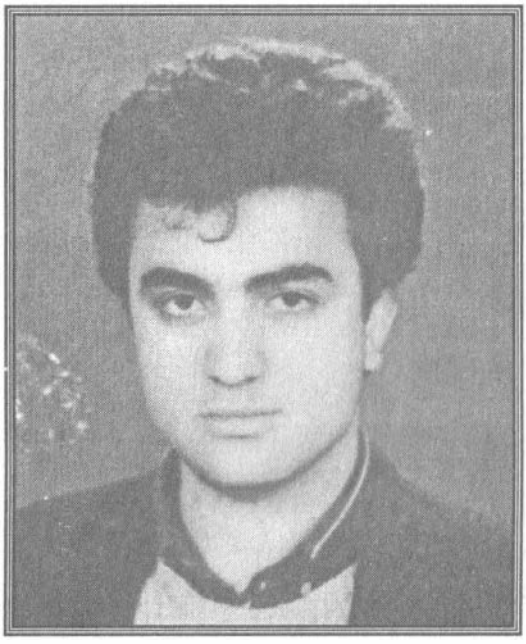

YENİDEN İNŞA'NIN MİMARI MEHMET DEMİRDAĞ'A...

Mehmet Demirdağ'a...

Faydası yok hiçbir dövünmenin
ve boşuna değil bunca kavga
çabası,
bir aşkın buyruğudur,
yerine getirilmek istenen.
Bir sevdadır uğruna
ağular içilesi.
Bir sevda ki
mavi düşüdür çocukların
Zincirsiz
ve duvarsız
en son resmidir dünyanın
bir sevda ki yoluna
nice canlar vermişiz.
Onlar ki;
yürekleri avuçlarında tasasız
ve tereddütsüz yürüdüler
hainli yollarda;
genç
körpe,
tomurcuk tazeliklerini
akıttılar,
şorul şorul cömertçe
yüzümüzün kederi
dağılsın diye.
Onlar ki;
demirin,
betonun,
taşın ağırlığına taşıdılar
en billur sesleri
havasız,
susuz
ve topraksız
bire birlik karanlık hücrelerden
güneşi yudum yudum içmiş

baharla gönderdiler zemherimize.
Onlar ki;
kendilerinden önce düşenlerin
yüreklerine tutunup bir
iş tulumundan sıyrılır gibi
düştüler
aynı rahatlık içinde,
aynı sevinçle
aynı sevda uğruna.
Onlar ki;
tüm çarelerin tam bitişinde
göklere uzanan bir ışıltılı yoldur
Kavgamızın
bükülmez mızrak uçlarında,
sabrın taşı çatlattığı yerde,
ateşin gözlerinde,
yeraltı sularındadır onlar.
Ve onlar ki;
ben anlatamam
ve tutamam yasını ölümsüzlüğün,
çünkü bu
ölümsüzlüğe dair tutanaktır.
Dolu dolu
yoğun ve aralıksız,
sapına kadar yaşamdır.
İnançtır bu
sevinçlerden beter acılardan
Ve güldüren kan revan içinde.
Ve yıkan sarayları tahtları
ve değiştiren bahtları,
ve olduran ki
odur olmazı
nafiledir zulmün çabası
mutlaka
ama mutlaka gerçekleşecektir
tüm insanlığın kardeşlik rüyası

UZUN YÜRÜYÜŞ SÜRÜYOR VE ANDOLSUN Kİ YORULMAYACAĞIZ

Halil'e (Mehmet Demirdağ'a)...
Bir gün
kar yağarken,
yahut
bir gece
yahut
bir öğle sıcağında
hangimiz ilkönce,
nasıl
ve nerede öleceğiz?
Nasıl
ve ne olacak
ölenin son duyduğu ses,
son gördüğü renk,
kalanın ilk hareketi
ilk sözü

ilk yediği ekmek
Hangimiz ilkönce
nasıl
ve nerede ölürsek ölelim,
seninle biz
birbirimizi
ve insanların en büyük davasını sevebildik
-dövüştük onun uğruna-
"yaşadık"
diyebiliriz.

Hakkında yazmanın acelesine düştükçe, anılar dağ gibi yığılıyor üzerime. Ve seni olduğun gibi aktaramamanın kaygısını yaşıyorum. Her yazı yazışımda, mutlaka eleştirir, düzeltmem gereken, düşünemediğim noktaları belirtirdin. Şehitler için yazdıklarım hariç! En son görüştüğümüzde sana yönelik bazı değerlendirmelerim vardı. Bunları belirttiğimde, hepsini de çok mantıklı bir şekilde çürüttün ve bana kendimi sorgulattın. Ve defalarca, subjektivizme düşebildiğimizi gösterdin. Sen ayrılırken; "Keşke, şehit düşersen neler yazabileceğimi karalasaydım da kontrol etseydin" diye kısa bir şakalaşmamız oldu.

'91'in sıcak bir yaz gününde, bir sokak randevusunda görüştük seninle. Elinde birkaç tane gazete, diğer elin cebinde, ağır ağır geldin yanımıza. Kısa bir görüşmenin ardından ayrıldık. Yırtılmak üzere olan ayakkabın, paspal görünümün, dağınık saçların kaldı aklımda.

Daha sonra da kısa görüşmelerimiz oldu. Ancak seni gerçekten tanımaya başlamam GB Kongremizin hazırlık sürecinde oldu. Belli bir süre aynı ortamı paylaşma şansım oldu seninle. Kaldığımız eve Mehmet Ali ile birlikte onlarca kitabı yüklenip gelmiştiniz. Masanın üzerine bütün kitapları konularına göre ayırıp dizdiniz. Kongre hazırlıklarını, yoğun bir çalışma sürecinin ardından tamamladınız.

Deneyimlerimiz, birikimlerimiz arttıkça, geçmişe de, elimizin tersiyle ittiğimiz bir süreç olarak değil, doğrularıyla yanlışlarıyla eleyip süzeceğimiz bir hazine olarak bakmayı başardık diyebilirim. Kongremizin ardından yaşadığımız konferans süreçlerini de bu şekilde değerlendirdiğimde, sende daha o zamandan varolan olumluluklar kafamda daha da belirginleşti. Kongre öncesi sürecin GB sekreteri ve "yandaşları" ile, bugün hala mücadele içerisinde yeralan ve mücadele yolunda canını veren yoldaşlarımız arasındaki fark dağlar kadardı. Bugün kavga kaçkını olan bu döneklerin, biz yeni elemanları size karşı, düşüncelerinize karşı "kışkırtmaya" çalışmalarına, bunun yoğun çalışmalarını yapmalarına rağmen, sen ve M.Ali sadece kongre belgeleri olarak hazırladığınız araştırmalarınızı kavratma, bu konularda kafamızı açma çabaları içerisindeydiniz. Doğrusu ya, kongreye girmeden önce bu döneklerin düşünceleri yönünde; Parti'yi içten kemiren bu döneklere karşı uyanıklığı henüz edinememiş birçok yeni yoldaş oy vermeye hazırdı. Ancak sen abartısız, kongreye damganı vurdun diyebilirim. Kongre öncesinde ve ilk oturumlarda hep Parti'ye göre nasıl şekilleneceğimizi ve GB'mizin çalışma alanlarındaki politikalarının ne olması gerektiğini, yönelimimizin nasıl olması gerektiğini anlatan sen, bunun ardından oturumlarda, bu döneklerin barışçıl mücadeleyi Parti'de nasıl hakim kılmak istediklerini, bunu hangi yazılarında nasıl belirttiklerini patır patır ortaya döktün ve açıkçası nevrimiz döndü. Parmaklar hep senin söylediklerinden yana kalkmaya başladı. Ve kongremize; doğru düşünceler, politikalar hakim oldu.

Yıllar sonra bu süreci senle oturup değerlendirdik. Parti içi mücadeledeki sabrın, doğruların mutlaka hakim hale geleceğine olan güvenin, kendini öne çıkarmak için değil, düşüncelerini kavratmak için verdiğin sabırlı, kararlı mücadelen netleşti kafamda. Neden o süreçte siz de bizi onlara karşı uyanıklaştırmadınız dediğimde, **"Ne yazılması gerekiyorsa yazdık, ne kavratılması gerekiyorsa anlatıp uygulatmaya çalıştık. Kişilere karşı bir cephe oluşturmak Partimize ne fayda sağlar ki? Düşünceler çatışır. Ama gerekli**

zamanlarda, Parti ilkelerine ve işleyişine uygun mekanlarda. Eğer politik uyanıklık bu şekilde sağlanabilirse zaten Parti doğruyu bulacaktır. Bunları içselleştirecektir. Ama kişilere karşı cephe oluşturmak esas hale gelirse, düşünceler, politikalar, tali hale gelir. Ve neyin kavgasının verildiği muğlaklaşır. Kongre bunu ispatlamadı mı?" yanıtını aldım.

Gerek '94 Darbesi'nde, gerekse '95'te 2. Olağanüstü Parti Konferansımız'da (2. OPK), yine aynı anlayışın, daha olgun hale geldiğini gördüm sende. Darbe sürecinde, darbecilerin onca dedikoduvari yazıları karşısında, "şu oldu, bu oldu, bu bunu yaptı, şu şunu dedi"nin ötesine geçmeyen değerlendirmeleri karşısında, gözün hep geleceğe, hedeflerimize bakarak ilerledin. Darbe sürecinin ardından, Parti'nin içinde bulunduğu duruma yabancılığımız iyice ortaya çıktı. Şaşkındık açıkçası. "Kim doğru söylüyor, kim doğruyu temsil ediyor?" soruları etrafında dönüp duruyorduk. Öyle ya, sen de "toplantıya çağrıldığı halde gitmeyi reddeden MK üyemiz"din. Tavrımızı belirlemek için yaptığımız toplantıya kadar, işleyişi bozacak, ilkeleri ayaklar altına alacak, birilerini karalayıp, birilerini yüceltmeye yönelik hiçbir açıklama yapmadın bize. GB içindeki PÜ ve PAÜ toplantısında dedikoduları yanıtlayan, gerçekte nasıl bir pratik sergilendiğini, darbenin nasıl gerçekleştirildiğini açıklayan yanıtlarının ardından, gündemimize farklı şeylerin damgasını vurdurmaya, farklı sorunlara kafa yormamızı sağlamaya çalıştın. Kafanda hep; "Devrim yapabilecek bir **Parti hangi seviyede olmalı ve bu seviyeye nasıl ulaşılır" sorularına cevap arama vardı.** Ve açıkçası böylesine dağınık bir süreçte, hiçbir şey olmamış gibi, Parti'yi belli bir seviyeye getirme kaygısını taşıma cesaretini, azmini, kararlılığını göstermen bizi şaşırtmıştı. O toplantımızda dahi, Parti'nin politik bir önderliğinin olması gerektiğini söyleyerek, bunun mekanizmalarını bize çizdin ve 2. OPK'dan sonra darbe sürecinde belirttiğin tüm bu çözümleri önemli oranda hayata geçirme yönelimini sağladın.

KÖK sürecinden, 2. OPK gerçekleştirilene kadar kaygın hep,

Parti'ye içinde bulunduğu durumu, neler yapması gerektiğini, sorgulayıcı, üretici olması gerektiğini kavratmak oldu. KÖK sürecinden, 2. OPK sürecine kadar şu anda Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu olarak (KKSG) adlandırdığımız kaçkınların delege seçilmek kaygısı ile Parti işleyişini çiğneyerek, dedikoduları derinleştirerek yaptıkları tüm çalışmalar karşısında gösterdiğin sabır bizi telaşa düşürüyordu. Onların bir kısmı delege seçilme telaşı içerisinde şehirlerde koşturup, çeşitli bahanelerle Alt Bölge Konferansları için kendi Parti organlarının bulunduğu Dersim'e gitme korkusunu yaşarlarken, sen Parti açısından önemli bir kadro olduğunu bilmene rağmen, **"Bugün önümüzdeki en önemli görev, Parti'ye tüm yayınları ulaştırmak, tartıştırmak, ABK'ları yapmak ve 2.OPK'yı tamamlayarak planlarımızı bir an önce hayata geçirmektir"** diyerek, Dersim'e ateşler altında Parti yayınlarını taşıdın. Her zamanki gibi kişiler, dedikodular hakim olmadı kafanda. **İlkeler, işleyiş ve Partimizin geleceği vardı.** Bir an önce merkezileşmemiz, önderliğini seçmiş, ilerleyen, savaşan bir Parti vardı.

2.OPK'mız için yapılacak ABK'larda, GB Sekreteri (aynı zamanda KÖK Sekreteri) olduğun için GB içindeki Parti Organı'nın ABK'sına katılman gerekiyordu. Ancak o dönem diğer bölgelerdeki işler halledilememişti. Ve ABK'ya ayıracağın günler dahi, diğer bölgelerin acil işlerini aksatabilir, 2.OPK'mız gecikebilirdi. Ve sen ABK'ya katılmayıp, delege seçilememen olasılığını da göze alarak, yine merkezine 2. OPK'yı koydun, Partimizin sorunlarını bir an önce halletmek için bazı şeylerin feda edilebileceğini gösterdin. Yine bu süreçte de KÖK sekreteri olarak tüm alanlar arasında da Partimizin sorunlarına çözüm arayışlarını ve sorgulayıcı bakış açısını geliştirmeye çalıştın.

Küçükten büyüğe her pratikte, yani ister bir randevu olsun, ister bir toplantı olsun, isterse konferans süreci olsun, dedikoduculara, apolitik yaklaşımlara, işleyiş dışı aktarımlara, organ dışı eleştirilere ... tahammülün yoktu. Ne böylesi bir pratik sergilerdin, ne de sergilenmesine izin verirdin.

Herşeyin planlı-programlıydı. Partimizin belli bir yönelime girmesi gerekiyorsa, bu yönelime girmekte itici güç olacak kampanya faaliyetlerini isabetli bir şekilde düşünür, bunun için her kesime uygun yayınların çıkarılması, pratiklerin belirlenmesinde çok net planlar sunardın. Ve bize bu konuda da çok şey kattın. Her toplantı çıkışımız, senin müdahalelerin sonucu, beynimizin adeta tersyüz edildiği, göremediğimiz ve birçok yanlış anlayıştan kaynağını alan zaaflarımızın berrak bir biçimde ortaya çıktığı, önümüze çok somut, net planların konduğu, daha kararlı bir biçimde, mücadeleyi daha iyi kavrayarak sarıldığımız, kafamızın açıldığı bir süreç olurdu. Yanısıra siyasi çalışmaya çok önem verirdin. Lafla değil pratikte de bizi çok ittin. Ne bulursak okuduğumuz sürece son verdin. **"Savaşa göre şekillenelim diyoruz, siz gidip şunu bunu okuyorsunuz, düşmanı anlayacağınız, dünyada savaşçı örgütlerden öğrenmemizi sağlayacak, deneyimlerin toparlandığı, bu yönlü anıların röportajların yeraldığı kitaplara dalmalısınız"** dedin ve bu konuda birçok somut kaynak önerdin. Okudun, okuttun.

Herkesi şaşırtan bir zekan, hafızan vardı. Bu bir yanıyla ırsiydi sanırım. Ama önemli oranda da çabana bağlıydı. Seninle sık görüştüğümüz, ya da aynı ortamları paylaştığımız zamanlar bunu daha iyi gördüm. Bütün gün randevun olsa dahi, yanına bir kitap alırdın. En az iki gazeteyi her yanı okunmuş bir vaziyette ve kitabın da bir bölümünü bitirerek dönerdin. Şehirlerarası yolculuk yapıyorsan, elinde mutlaka yeni bir kitapla ve bitirmiş olarak dönerdin. Boş geçen en küçük bir an seni müthiş rahatsız ederdi. Yemek yerken, utanmasan yürürken dahi vaktini okuyarak geçirecektin. Güvenlik sorununa bakışımızda belli bir derinleşme kaydettikten sonra, yollarda okuma noktasında sınırlanman seni görünür bir biçimde oflatıp puflatıyordu.

Yukarıda geçirdiğimiz kısa bir süreçte de, sırt çantanın içine baktım, ağırlığınca yayın. Sabah gün ışır ışımaz eline bir kitap alıyordun, yürüyüş varsa arkasından konaklandığında yine. Orada da bu temponu bırakalım düşürmeyi, yükseltmen güçlü bir iradeyi ge-

rektiriyordu. **Çantanda Mao'nun ciltleri, ağırlıklı olarak da gerilla savaşına yönelik kitaplarla**, ülkenin sosyo-ekonomik yapısına ilişkin araştırma kitapları bulunuyordu. Gazeteler biraz geç dahi ulaşsa, şehirdeki temponla hepsini (magazin ve spor haberlerine kadar) hatmettiğini gördüm. Beni soru yağmuruna tutuyordun; "Şu haber vardı, bunun detayı nedir, şu yeni kitap çıkmış bize yollayın, şöyle bir dergi çıkmış yollayın..." Açıkçası yukarıda okuma, öğrenme hızımızın azalabileceği yargısını kafamda tuzla buz ettin, aşağıda bu koşullarda dahi sana yetişememenin sıkıntısını yaşattın.

En son, Yönetici Sekreterlik, İnsan Kaynakları dergisi gibi kitap ve yayınları da istiyordun. Burjuvazinin iş yönetimi, kendi örgütlülüklerini nasıl yönettiği noktasında da araştırmacıydın. Ve onların çıkardığı derslerin, Partimiz'de hangi doğrultuda kullanılabileceğine kafa yorardın.

Okuma ve öğrenme konusunda abartısız bir tempon vardı. Çok küçükken evinize sürekli gazete alınamadığı için (alınınca da önce okumanın kavgası yapılırmış Ali ile) çöplüklerde dahi sağlam kalan gazete parçalarını görünce okuduğunu anlatırdın. Ne iyi ki edindiğin bilgileri kendine saklamadın, her konuda edindiklerini, uygun süzgeçlerden geçirerek Partimizin yönelimine kattın.

Sürekli kalıp-gitme konusunda çelişkili olanlara hayret ederdin. Hiç mücadele edip etmeme yönünde bir çelişki yaşamadın. Hiç bu yönlü bir sohbetimiz olmadı kendimize dair. Hep Parti'yi daha ileriye götürmenin hesaplaşması vardı, nelerin eksik yapıldığının, payımıza düşenin hesaplaşması vardı kafanda.

2. OPK'mız sonrasında, esasta yukarıda kaldın. İlk gidiş gelişlerinde bir anlama süreci yaşıyordun, ama son görüşmemizde, oradaki yaşamı içselleştirdiğini, savaşın ihtiyaçlarına dair önümüzü açıcı birikimler edindiğini görmek mümkündü. Açıkçası iyi bir gerillaydın diyemiyorum. Sana baktıkça, yürüyüşüne, silah temizleyişine, komutanın talimatlarına uyuşuna, Doktor Hü hakkında yazılanlar aklıma geliyor, gülüyorum. Farkındaydın. Ve "Her yönden iyi olacak değiliz ya" diyordun. Bir açıdan becereksizdin. El bece-

rilerin hiç yoktu diyebilirim. Doktor Hü gibi. Ama komutan ne derse harfiyen uyuyordun. Uymayanları gözlemliyordun. Yanısıra, oradaki işleyişi bozabilecek hiçbir müdahalede bulunmuyordun. Siyasi Komiser ve Komutan nasıl bir çalışma tarzı uyguluyorlarsa bunu sekteye uğratan hiçbir tavır göstermiyordun. Burada da ilkeliydin. **Eleştirin, önerin varsa gereken mekanlarda sunmaya devam ediyordun.** Görüştüğümüzde düşman yoğundu. Ve sen hala planları anlatıyor, bize düşen payını kavratmaya çalışıyor, **başımıza ne geleceğinin hesabını değil, başlarına ne getirebilirizin hesabını yapıyordun.** Sonra bir ara düşmanla karşı karşıya geldiğinizi, her an düşmanla burun buruna yaşandığını, savaşı hissetmemiz gerektiğini anlatıyordun. Son '97 Kasım ayında yolladığın notlardan birinde, yani Özgür'ü kaybettikten sonra şöyle diyordun; **"Bu yaşadıklarımız bir şekilde aşılır. Yeter ki herkes üzerine düşeni yapsın. Yok birileri savaşırken birileri seyrederse daha çok kaybımız olur... Bugün temel sorun, Parti'nin savaşa göre şekillenmesinin tüm alanlara yayılması. Birileri seyrederken ileri gitmek mümkün değil. Her halukarda ilerleyiş sürecek. Ağır-aksak, parça parça ya da hızlı ve toplu. Ya topyekün savaşacağız -ki savaş ancak böyle verilir- ya da topyekün savaşacak duruma gelene değin birçok sıkıntı çekeceğiz... Bakış ile ilgili yazılar yazın. O'nun savaşçılığı, adanmışlığı, zorluklara göğüs germesi, ısrarcılığı vb. vb... anlatılmalı ve yaygınlaştırılmalı. Mutlaka! İnsanlara savaşı, savaşa göre şekillenmeyi, savaşçı kişiliği, savaşın hatayı, gecikmeyi, hantallığı, laçkalığı, gevşekliği kaldıramayacağını ve bunların bedellerinin çok ağır olacağını kavratmalıyız. Savaşa göre şekillenmek için dikkatli, hızlı, iş bitirici, sağlamcı olmak gerek. Sorumluluk duymak gerek. En ufak bir hata, aksama, gevşeklik, unutkanlık, beceriksizlik kanla-canla ödeniyor. Bir randevuya gelmemenin bedeli imha olabilir, insanlar bunları kavramalı.**

Dikkatli olun, gevşemeyin, boğulmayın. Kendinize çok çok iyi bakın. Görevleri tam ve zamanında yapın ve yaptırın."

Savaşı ve onun yasalarını kavramamız noktasındaydı bütün ısrarın. Taa GB Kongremiz'de örgütün yarı-askeri niteliğini tartıştın, savaşçı bir çizgiyi teoride de, pratikte de hakim hale getirmenin yoğun mücadelesini verdin. 2. OPK'mız sonrasında hem sen geliştin hem de Partimizi geliştirdin. 2. OPK sonrası bir toplantımızda; "Düşmanı hissediyor musunuz? Siz şimdi, düşmana vurmadan, bu kararlılığı taşımadan ideolojik sağlamlıktan nasıl bahsedebilirsiniz. Savaşacak yaratıcılığı, cesareti, kararlılığı göstermeden, imkansızı başarmadan nasıl çelikleşilir, nasıl ideolojik sağlamlıktan bahsedilir? Biz savaşçı bir Partiyiz. Düşmanla karşı karşıya geldiğimizi iliğimize kadar hissetmeliyiz. Herşey savaşımızın bir parçası. Her tavır, ideolojinin bir yansıması. Ne okuduğunuz, ne yazdığınız, bir işi nasıl organize ettiğiniz, bir eylemi nasıl planladığınız hepsi savaşın bir parçası. **Şu anda savaşın neresindeyseniz, ideolojik sağlamlığınız da o kadardır" diyerek bizi yine altüst etmiştin.** Kendimize yedirememiştik, savaştığımızı sanarak, ondan bu kadar uzak bir şekilleniş içerisinde olduğumuzu. Ve bu soruna da "anlatırım, anlarsınız" mantığıyla bakmadın. En alttaki yoldaşlarımızın, henüz çevre ilişkisi durumunda dahi olan yoldaşlarımızın, kitle gösterilerindeki, eylemlerdeki durumunu merak eder, öğrenir, nasıl yön vermemiz gerektiğini anlatırdın. Yukarıdayken dahi, bütün yoldaşlar hakkında, özellikle Parti'ye ne kadar yakın oldukları, Parti'yi nasıl gördükleri, düşmanla karşılaştıklarında nasıl tavır sergiledikleri konularında bilgi sahibi olur, sorar öğrenir, çözüm sunardın.

Kendini askeri pratiklerde hiç ayrı tutmadın, uzaktan bakmadın: Kabul etmek gerekir ki, bana kalırsa en politiğimiz, en tuttuğunu koparanımız, en atılganımız, en çalışkanımız, en çok üretenimizdin, en çok da iyi bir öğretmenimizdin. Bunu bilirdin de. Ama "Bu memleketin topraklarından İbo gibi bir yoldaş çıktıktan sonra, daha çok kadro çıkar. Yeter ki savaşalım ve savaşçı çizgimizden sapmayalım. Hantallaşmayalım, miskinleşmeyelim, ısrarcı olalım, tuttuğumuzu koparalım. Biz daha neyiz ki. Savaş yükseldikçe, bo-

yunca önderleri de yaratacaktır. Şüphesiz bu böyle" derdin. Evet sakınmazdın kendini. O gün bir görev çok acilse, Partimize çok şey katacaksa, hesabını yapar ve gerekiyorsa içinde sen de yer alırdın.

Şimdi artık anlatmakta bir sakınca yok. Özgür'le birgün dinlenmek üzere oturduğunuz bir yerde, televizyonu açmışlar, haberleri izlemeye başlamışsınız. Sivas davası sanıklarının mahkemesi gözüne ilişmiş. Bakış'a dönüp "Genç, biz bunları uçuramaz mıyız?" demişsin. Sonra beraberce bu işin peşine düşmüşsünüz il il. Onca işin içinde, onca göreve rağmen, hiç kimseye sezdirmeden. Ve ikinizin de imkansız gibi görünen şeyler karşısında, inancınızdan, ideolojimizden aldığınız kararlılıkla. İmkansızlıklar, yokluklar içinde. Ve daha birçok planın oldu böyle. Açıkçası bize imkansız gibi gelirdi birçok eylem. Ama artık lafla değil, pratikte Parti'ye birçok şeyi göstermenin zamanıydı senin için. Ve göstere göstere, yaptırmayı da başardın. Kırdın beynimize vurulmuş "imkansız" zincirlerini. İçinde ve başında bulunarak kırdın.

Kendini sakınmazlığını, kendini değil Parti'yi önemsemeni örneklendirecek öylesine çok yaşanmışlık var ki. Ama 2. OPK sürecindeki bir halin gözümün önünden gitmiyor. 2. OPK başladığı andan itibaren, sonradan kaçan grup, ideolojik olarak ne durumda olduğunu gizleyememişti bizden. Biz bunu ne uydurduk, ne de abarttık. Savaş içinde çıktı birçok şey, savaş içinde apaçık görüldü, gizlenemedi. O dönem henüz konferans yeni başlarken Parti'de olan ve 2 Nolu Bölge'nin komutanı olan unsur, konferansın bölgede yapılamayacağını söyleyip duruyordu. Korku vardı, tedirginlik vardı, düşman her yanımızı sarmış dolanıyordu. Ve zannediyorum onlar gerilla savaşından, gerillanın dağlarda düşmanla hiç karşılaşmadan gezmesini algılıyordu. Düşman yoğunlaştıkça, 'ben' kaygıları abartılı bir biçimde yüzlerine yansıyordu. Ancak işleyişe göre hala komutan, henüz kaçmamış olan unsurdu. Birden bize bir komut geldi. Hemen şu anda Parti saflarında olan yoldaşların inisiyatifleriyle bir yerlere konumlandık. Ancak "komutan" ne yapacağını bi-

lemez bir vaziyette koşup duruyor, biz talimat bekliyoruz. Sen telaş içindesin. "Tüm tutanaklar ilerde kaldı, onlar herşeyimiz, düşmanın eline geçemez, geçmemeli" diyerek o garip yürüyüşünle koşturdun. -Ki "komutan" böyle bir durumda, bu işle kimi görevlendireceğini biliyordu, önceden belirlenmişti. Hemen çantayı kaptın, yanımıza geldin. Ardından bir tehlikenin olmadığını, "komutanın" paniği üzerine böyle konumlandığımızı anladık. Sana "Tatbikatta vuruldu, öldün sen; çatışma gerçek olsaydı gerçekten kurtulma şansın yoktu" dedim. Böyle durumlarda karar verir, gözükara bir şekilde uygulardın. Ve kendini sakınmazdın. **"Tarih işte. Şu adamların bu durumu, bu samimiyetsizlikleri OPK'mız bitene kadar dahi bize birçok kayıp verdirebilir. Ama gerçekleri gizleyemez, elbet gerçekler, doğrular ortaya çıkar. Kendimizi korumalıyız ama Parti korunmazsa, bizim hiçbir önemimiz kalmaz"** dedin. Orada yayınları gözün gibi nasıl koruduysan, sonrasında, bize yönelik çok büyük operasyonlarda da Parti mallarını bir şekilde kurtarmayı başardın. En küçük değerimizi bile, kendinden çok korurdun, gözün gibi sakınırdın.

Ölüm Orucu Direnişi sürecinde sen yukarıdaydın. Bütün gazeteleri, bütün haberleri en ince detayına kadar istiyordun. Bu süreç hepimiz açısından eğitici oldu, kalıcı izler bıraktı. Askerileşme noktasındaki eksikliklerimizin bize en çok sancı verdiği dönemdi. Herşeye rağmen kırsal alanda ve savaş bölgesinde etkili eylemler yapılmasında itici güç oldun. Sonradan görüştük. Analarla Ölüm Orucu Direnişi sonrası yapılan röportajı okudukça, yüzün gururla doluyordu. "Bunu herkese okutun, öğrensinler analarımızdan ideolojik sağlamlığın, savaşmanın, bedel ödemenin, fedakarlığın ne olduğunu. Bekleme zamanı olmadığını" dedin. Yine bu süreç tüm gerilla birliği açısından sancılı geçmişti. Yüreklerin nasıl beraber çarptığına tanık oldum. Partimizin her yerde ortak çarpan yüreklerinin olduğuna tanık oldum. Birebir konuşma fırsatımız oldu. Bu süreçte hem kendimizin hem de tüm yoldaşların neyi nasıl yaşadığını aktarıyorduk. Bize neler öğretmesi gerektiğini de. Ölüm Oru-

cu Direnişi bitene kadar neredeyse hergün yoldaşlarını rüyanda görmüştün. Hesap sormanın bu imkanlar içerisinde nasıl yapılabileceğine kafa yormuşsun. -Ki bu süreçte de planların oldu ve uygulandı.- Acılı, öfkeli, savaşı daha yakınımızda, içimizde hissetmemizi, öğrenmemizi sağlayan bir süreçti kısacası.

Parti kavramı senin için çok yüceydi, çok değerliydi, yıpratmazdın, yıpratılmasına izin vermezdin. İlkelerimizi de öyle; illegalite noktasında çok disiplinliydin. Bazen kitlelerin dahi diline dolanan şeyleri biz bilmeyebilirdik. Gelip sana sorduğumuzda, "Partimizin böyle bir yazısını gördünüz mü, böyle bir değerlendirmesini okudunuz mu, hangi organ bunu değerlendirmiş" derdin. Biz "görmedik, okumadık" deyince de, "o zaman siz de gidip kitlelere bunu anlatın" derdin. En yakınlarına dahi hiç kimseyi, hiçbir olayı deşifre etmezdin. Bazen en bariz meselelerde dahi görüşlerini saklı tutardın. **"Organın görüşünü biliyorsunuz, işte ben bunu bilirim, bunu anlatırım, savunurum"** derdin. Partimizin olumsuzluklarını, olaylar üzerinden değil, kökenlerinden başlayarak ele alırdın. Öyle ya bataklığı kurutmadan sineklerin üremesi engellenemezdi. Sinekleri eleştirip, onları avlamanın peşine düşmek, hem bizi Parti'ye karşı tepkiselleştirir, hem de gelişimimizi engellerdi. Hep bu mantıkla davranabildin. En olumsuz süreçlerde dahi bu sabrı gösterdin. Hiçbir yoldaşın hakkında olumsuzlukları yüzünden, atıp tutmadın. Ancak işleyiş dahilinde eğitici olmaya çalıştın. **Partimizin en ufacık olumlu pratiği karşısında dahi abartılı bir coşku yaşardın.** Yüzünde hafif bir gülümseme, coşkulu, gururlu bir duruş, mutlaka ufacık dahi olsa bir adım atıldığının ifadesiydi. Daha önce kötü yazı yazan birisi iyi bir yazı yazabilmişse, daha önce planlanan bir işi defalarca aksatan birileri, nihayetinde işi sonlandırabilmişlerse, **yani olumsuzlukların her olumluya çevrilişinde bu coşkunu yakalamak mümkündü.**

Parti'deki kadın yoldaşlara, tanıştığımız anda gözlemlediğim, daha sonra da netleştirdiğim destekleyici bir yaklaşımın vardı. GB kongremizin ABK'larında bir bayan senin bu davranışlarından ol-

dukça etkilenmişti ki, yıllar sonra mücadeleyi bırakmasına rağmen bu yanını söyleyip duruyordu. Gelişmemiz için ve toplumsal değer yargılarını yıkmamız için olumlu bir çaban, destekleyiciliğin vardı. En son görüştüğümüzde Parti içindeki ilişkileri, kadının konumunu, durumunu uzunca tartışmıştık. Kaçınılmaz, senin de bu konuda göremediğin bazı yönlerin vardı. "Kadın sorununu, en azından komünist kadınlar ifade etse, bize de katkınız olur. Bu konuda araştırmak, derinleşmek, tekil olaylarla değil de kökleriyle yargılamak ve çözüm üretmek gerekiyor" demiştin. Bu soruna da kayıtsız değildin.

Halk türkülerine ilgin büyüktü. Bir kitle ilişkisini ziyaretimizde, evdeki orta yaşlı bir abi, geçmişte söylenen, ancak şimdi radyolarda dahi okunmayan türkülere başladı. Müzik kulağın çok kötüydü, ama repartuarın seni kurtarıyordu. Abiye bütün türkülerde eşlik edip, sonuna kadar tamamlayınca şaşkınlığımızı gizleyemedik. Bu değerleri sadece kendi içinde yaşamakla kalmadın. Bize de tanıttın. Neşet Ertaş tutkunuydunuz. Özgür de sen de. En çok "Gönül Dağı" türküsünü sever ve söylerdin. Son dönemlerde Kürtçe'ye de ilgin artmıştı. Öğrenme çaban vardı (anlıyordun ama çatpat ifade edebiliyordun). Kürtçe türkülere eşlik etmeye çalıştığında, kendimizi gülmekten alıkoyamıyorduk.

Özgür'den sonra, daha vurulan olursa mutlaka yanında olmalıyım diyordum. Ölümü uzaktan duymak, hele ki en yakınlarımızın, en iyi yoldaşlarımızın ölümlerini bir gazete köşesinden okumak, tarifsiz bir acı. Onca paylaşım sonrası, olan ölüm dahi olsa, son anı paylaşmak istiyor insan. **Toprağa düşüşü, slogan atışı, herşeye rağmen ardınızda dimdik, yıkılmadan durduğumuzu görerek gözlerinizi kapamanızı istiyor yürek.** Son sözünüzün ne olacağını, ne diyeceğinizi ve vereceğimiz coşkulu cevapları duymanızı istiyor yürek... olmadı.

Can yoldaşım; öylesine iyi bir öğretmen oldun ki bize, abartısız, her adımımızda, her davranışımızda sen varsın. İçimizde ve başımızda yürüyorsun hala. Can yoldaşım, doğum nasıl gerçekse, ölüm

de öyle. Doğumla dünyaya gelen bebeği kucaklamak ne coşkulu bir duyguysa, ölümle beraber artık en sevdiklerimizi kucaklayamayacak olmak o denli acı. Ancak arada öyle bir yaşam sergiledin ki, **ne beynimizden, ne Partimiz'den, ne devrime giden yola döşenen taşlardan seni alıp sökmeleri mümkün değil**. Öylesine iz bıraktın, öylesine savaştın, öylesine eğittin. Şimdi önümüzde upuzun bir yol duruyor. Biz olsak da olmasak da mutlaka yürünecek bir yol. **Ancak sizlerin attığı adımları geriye saydırmadan, öğrettiklerinizi bir an dahi unutmadan, savsaklamadan, tuttuğumuzu koparark, azimle, kararlılıkla ve intikamınızı alarak ilerleyeceğimiz bir yol.**

İzin vermeyeceğiz yüreklerimizin ateşinin küllenmesine, ağlatacağız analarımızı ağlatanların analarını, yıkacağız dünyamızı yıkanların dünyalarını!

Ya kızıl kanımız toprağa akacak ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!

Dipnot: Sana uzun süre Halil diye hitabederdik. Sonra yoldaşlar Barış ismini koymuşlar. Barış ismini, savaşın bu sürecinde kullanmayı hiç benimsemedin, sevmedin. Yukarıda da Halil adını başka bir yoldaşın kullanmasına rağmen, 'başka bir mekanda sana yine Halil deriz' diyorduk. Bu yüzden seni Halil olarak anıyorum.

Bir yoldaşı

ÖNDERİMİZE...

Savaş hükmünü sürdürüyor, tarihin tekerleğini ileri döndürmeye dair. Zorun değiştirici rolü insan bilincinde tüm ihtişamıyla yansısını buluyor; insan müsvettelerinin ise sallanan saltanatlarında...

Devrime gebe bir ülkenin bereketli topraklarında nice savaşçılar, Halk Savaşı'nın usta komutanları ve devrimimizin taktik ve stratejik mimarları yetişiyor Parti okullarında. Zor, döne döne rolünü oynamaya devam ediyor yani.

Dağlar, dağlarımız, böyle yemyeşil iken, ırmak olup akmayı bekliyor ovaların buğday başaklı tarlalarına. Hava gibi, su gibi, ateş gibi yaşıyor dağlarımız, kucağında taşırken Partizan gülüşlü gerillaları. Yaşama anlam kazandıran, ne için ve nasıl yaşandığıdır. Yaşamı büyük kılan ya da bir hiç derekesinde bırakan da bu tercihin neresinde olduğumuzdur. Biz halk saflarındayız; biz devrim saflarındayız. Hepsi bu kadar net! Bundan başka yaşam tanımaz emeğin eğittiği bilinç. Bundan başka yaşam helal değildir bize. Soluduğumuz havayı dahi anlamlı kılan işte budur. Lağım su-

larından gelme böceklerin; işkence sehpalarındaki kızıl karanfillerimizin soludukları havayı dahi solunmaz kıldıklarında, onları yaşama ölüm bedelinde de olsa direngenlikle bağlayan Maoist bilincin tarihsel yönelimi değil midir? Bu direnişin başka da hiçbir izahatı olabilir mi? Ve tarihten geleceği adımlarken, hiç kuşku yok ki, gelecek, yaşamı bu denli anlamlandıranlarındır. Toplumun her köşesini zehirli ağlarıyla ören böceklerin, halka yabancılaşmış kafaların geleceği olamaz. Komünistlerin idealleri büyüktür. Ütopyaları güçlüdür, geleceğe umutla bakarlar, çünkü gelecek onlarındır. Gelecek komünizmdir.

Altınçağın yaratılmasında tepeden tırnağa kuşatılmışlığın tanımıdır komünistlik. Varolmanın sınıf kavgasıyla bütünleştiğinin anlamını kabul eden proletaryanın önder-savaşçılığında ifadesini bulur komünistlik. **Komünist önderlerimiz kavganın en kızgın ateşinde tava gelen birer bilinç öğesidirler.**

Zor dönemin adamı olmak, büyüklük ister. Çünkü **"Yaşadığı dönemin özelliklerini anlayan insan, büyük insandır."** Zorun "korku dağından" arkasında bakmaksızın soluksuz kaçanlara ise tanım yapmaya gerek yok. Çünkü; buna değmez. Zorun rolü, **Yeniden İnşa'nın Mimarı'nda anlam buluyor**. Yeniden İnşa, bir altüst olüş ve bu altüst oluş üzerinde vuku bulan bir büyük tarihsel yapılanmadır.

"Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!" İşte, tavizsiz duruşun mükemel tanımı. Büyük işler yapıyoruz. Yüce hedeflerimiz var. Büyük işler yapmanın, yüce hedeflere ulaşmanın büyük bedeller istediğini de biliyoruz. Bu bedelleri verenlerin ölümle-yaşam arasında hiçbir zaman "acaba" kaygısı olamaz. Bizim önderlerimiz halk uğruna nasıl yaşanacağını değil sadece, nasıl ölünmesi gerektiğini de gösteren, dağların savaşkan şahanlarıdırlar. Önderlerimizin ölümü (şehit düşmesi) anlamlıdır, örnektir... Tıpkı yaşamları gibi. Halk uğruna

ölenlerin ölümü sıradan olamaz ki zaten.

Ölümün ve yaşamın bir anlamı olmalıdır. Yanarken bedeni alev alev Buruno'nun ödünsüz durmuyor muydu fikirleri Ortaçağ'ın engizisyon mahkemeleri karşısında? Ferhat dağları delmiyor muydu aşkı için? Mustafa Suphi halkının bağımsızlığı uğruna aşmadı mı Karadeniz'in yomsuz* mavi sularını? Kaypakkaya, o güzide insan, baş eğmez direnişçi, halk için mavzeriyle belvermedi mi Munzur'un doruklarına, ya Süleyman, ya Kazım, ya Barbara, ya Halil... Ve sen önder yoldaş, sen değil miydin ki, bir rüzgar karşısında titrek ve sarı bir yaprak gibi dalından dökülenlere ve zulüm cenderesinde "bitirdik" naralarına inat, Karadeniz'e belveren, Yeniden İnşa'nın Önder Mimarı? Bu ne büyük tahammül, bu nasıl tavizsiz bir duruş ve bu ne yüce bir inanç?

"Amansız bir kavga bu/başsız, sonsuz, destansı/ bir başkası dolduracak senden boşalan yeri/burada tek adamın hesabı olur mu/birlikte doğacağız büyük fırtınalarda/halkım/çünkü sevdik seni" (Vapstsarov). Seni o kadar çok sevdiler ki halkım, sana layık olmanın kusursuz ölçüleri oldular Yeniden İnşa'nın Mimarı ve Yeniden İnşa'nın savaşçıları.

Önderimiz;

Yenilgiler de alacağız elbet, altınçağ mücadelesinde. Hem de büyük yenilgiler. Fakat biliyoruz ki, proletaryanın taktik yenilgileri stratejik zaferinin hazırlayıcısı olacaktır. *"Hep denedin/hep yenildin/tekrar dene/tekrar yenil/daha iyi yenil" (Samuel Beckett).* Bir tomurcuğun çiçeğe duruşunda olduğu gibi, şafağın rahminden güneşin doğmasını kim önleyebilir ki? Kanlarıyla bu ülke topraklarını sulayan komünist önder ve savaşçılarımız gelecek parlak günlerin muştucusu değil midir? **Geleceğin nasırlı ellerle buşulmasını kim engelleyebilir ki?** Elbetteki, zulüm ve sömürü cenderesini paramparça etme kavgasında toprağa düşenlerimiz olacak. Hele hele kavganın ilmik ilmik örülmesi mücadelesinde önderlerin yerini

doldurmak oldukça zor olacak. Ama halkımız yeni önderler armağan edecek Partimize. Gerçek kahramanlar onlardır çünkü. Ve gerçek kahramanlar her zaman olduğu gibi kendi önderlerini kendileri yaratacaktır. Tıpkı Kaypakkaya, Cihan, Kazım ve Yeniden İnşa'nın Mimarı'nda olduğu gibi. "**Halk büyük bir okyanus, önderler de dalgaların tepesindeki ak köpükçüklerdir.** Bu ak köpükçükler dalgalar tarafından yaratılıyor, dalgalar tarafından taşınıyor ve durmadan yeniden doğuyorlardı, ama okyanus olmasaydı onlar da olmayacaktı" (Han Suyin-Sabah Tufanı).

Takvimlerin rölatif (göreceli) dönencesinde yeni şehitler vermeye hazır beklerken, **yeni savaşçılar ve komünist önderler yaratıyor halkımız, bekleyin**.

Toprak kızıllaşırken yoldaşlarımızın kanlarıyla, kızıl bayrağımız daha yükseklerde dalgalanıyor, görün!

Parti'nin ve devrimin ihtiyaçlarına cevap olmak için, "şehitlerimiz gibi ölmek ve yaşamak" felsefesiyle bütünleşin diye çağrısını yapıyor tarih ve zor döne döne geliyorum diyor.

Siz tarih yapmaya, o sizi çağırmadan önce gelin!

**Yomsuz: Uğursuz*

Bir yoldaş

"ALDIĞI GÖREVİ SONUNA KADAR YAPARDI"

RÖPORTAJ

Bize Mehmet'i anlatır mısınız? Nasıl bir çocuktu?

Servi Demirdağ: Herkes onu seviyordu. Geldik İstanbul'a mahallede herkes diyordu Mehmet Mehmet... Köyde de sanki tek bebek oydu, herkes onu severdi. Allahtaydı, kuldandı herkes onu severdi. Arkadaşları arasında da çok seviliyordu. Öğretmenleri bize teşekkür ediyorlardı. Böyle güzel ve çalışkan öğrenci yetiştirdiğimiz için. Küçüğü, büyüğü tarafından çok sevilirdi. Çok disiplinliydi.

Okul hayatına gelince... Derslerinde çok başarılıydı. Gidip geliyor okulunu anlatıyordu. Öğretmenlerini anlatıyordu. Sevgi-saygı dolu bir çocuktu. Hayat doluydu. Hiç boş oturduğunu görmezdik. Hep birşeyler yapardı. Oyun onun en sevdiği uğraşıydı. Dışa-

rıda oyun oynamaya çıkardı ama dersini, okulunu asla ihmal etmezdi. Oyunu da o çekip çevirirdi. Küçük-büyük herkes Mehmet, Mehmet derdi. Başka çocuklarımız da vardı. Onlar da çok usluydu ama Mehmet başkaydı. Sanki ondan başkası yoktu, herkes Mehmet Mehmet diyordu. Okulda ne olursa anlatırdı. Hep birşeyler anlatırdı. Anlatmayı severdi. Ailesini de çok seviyordu.

Ablası E.D: Hiç öyle uç noktalarda yaşamadı ki, uç noktada hiçbir yaramazlığı da yoktu zaten. Kardeşleriyle olsun, arkadaşlarıyla olsun.

Servi Ana: Hayır hayır yaramazlık mı, yaramazlık nedir bilmezdi. Dörtdörtlük bir çocuktu. Sınıfını hep taktirle geçerdi. Okuluna gittiğimizde öğretmenleri gelip bizimle tokalaşıp bize teşekkür ederlerdi. Çünkü çocuklarımız onları da uğraştırmıyordu. Biz de seviniyorduk. "Çevredeki en şanslı annesin. Çocukların bu kadar çalışkan" derlerdi. Alim için de hep böyle söylerdi öğretmenleri. Ona da elektronik beyin derlerdi. İkisi de herkesi çok seviyordu. Anne-babalarını da kardeşlerini de sevip-sayıyorlardı. Sigara bile içmezlerdi.

Evdeki davranışları nasıldı? Ne gibi alışkanlıkları vardı?

Servi Ana: Dört dörtlüktü Mehmet. Biz birgün onunla yüksek sesle konuştuğumuzu dahi hatırlamayız. Hiçbir gün bizi kırmadı ki. Hiçbir eksiği yok ki söyleyeyim. Kabataş Lisesi'nde okuyordu. Haa ne top oynamaya gitmiş. Top oynamayı çok seviyordu. Gecegündüz mahallede top koşturuyordu. Kabataş'tan kalkmış top oynamaya gitmiş. Yani o gün okulu asmış. Dönüşte babası tek bir tokat attı. Çok nazikti, çok. O zaman o bir gecede felç geçirir gibi oldu, kolu çekti, bacağı çekti. Ablası, abisi dışarı çıkarıp biraz gezdirip getirdiler. Tek dövdüğümüz buydu. Çocuklarımın hepsi de birbirini aratmadı. El üstünde tutardık. O gün hatta biz karışmadık. Bir tokat attı diye üzüntüden mahfoldu. Para verip bakkala gönderiyordum. Para üstü ne kadar olursa olsun getirip geri veriyordu.

Hadi size üstbaş alalım derdik. **Baba ve ben en iyisini almak isterdik, onlar istemezdi. O da Ali de öyleydi. Fazla para harcamamızı istemiyorlardı.** Daha ucuzundan alırlardı. Bir hatası yoktu ki söyleyeyim. Bir yanlış, bir eksik yok ki. Çocuk değillerdi dörtdörtlük çocuklardı.

Harçlık verseydik kabul etmezdi, bu fazla derdi. Kimse nasıl onunla yüksek sesle konuşsun ki... Üniversite 1. sınıfı da hep anlatırdı. Okuldan çok bahsederdi. Ondan sonra daha hiç anlatmadı.

Yedi senedir görmedik. Evden gittiklerinden beri görmedik. Bizim acımız büyük. Aynanın önüne geçerdi saçlarını tarayıp "Of be ne kadar da yakışıklıyım" derdi hep. Bize de "Değil mi?" diye hep onaylatırdı. Oğlumu öyle bir yapmıştılar ki tanınmadı bile...

Espriliydi, her zaman hoştu, akıllıydı. Güzel bir evlattı. **Aldığı işi, görevi sonuna kadar mutlaka yapardı. Gelip sonucu söylerdi.** Allah onu, onun gibileri binde bire nasip etmez. Alim de öyleydi. Ali fena mıydı?.. Alim de güzel evlattı. Bir okul dönemini hatırlıyoruz. Olgunluğunu göremedik, göremedik ki anlatalım. Bir okul derdinde bir de oyun derdindeydi. Taa ki siyasetle tanışana kadar. Hep okurdu, araştırırdı. Daha önce hep derslerine çalışırdı, onun üzerine araştırırdı. Sonra bilimsel şeyler okumaya, yeni yeni şeylerle ilgilenmeye başladı, ne bileyim. Daima ileriye çalışırdı.

O bir komünistti

Ablası E.D: **Babam** yeni bir şeyler alınca hep kızardı. Mesela renkli televizyon almak istemişti babam, o istememişti, biz de istemedik. Babama "Sen emekçi bir insansın, ne gerek var" deyip karşı çıkmıştı. Biz hep babam yeni birşeyler alınca karşı çıkardık. "Biz siyah-beyazla da idare ederiz" diye babama söylerdik. Onlar (Ali ve Mehmet) zenginlerin içinde okudular, ama hiç de özenmezlerdi. Zenginlerin içinde olmalarına rağmen aşırı hiçbir istekleri olmadı. Aşırıyı bırak, normal isteklerini temel ihtiyaçlarını bile al-

dırtmaya çekinirlerdi. Her şeyiyle çok doğallardı. Öyle tartışılacak uç noktalarda hiçbir şey yaşamadık. Her şey doğal seyri içinde yaşandı. Büyük insanlardı, saygı sevgi...

Biz İstanbul'da büyüdük. Dersim'i bilmeyiz. Orda hiç kalmadık. Geldiğimizde Mehmet 4 yaşındaydı. Küçük burjuva çevrede büyüdük. Mehmet'in feodal yanı hiç yoktu. Aile feodal bir yapıya sahip olmasına rağmen onun olgunlaşmasında belki biraz baskıladı ama o yan hiç ağır basmadı. **Önce küçük burjuva bir aydındı, öğrenciydi ama militandı. Daha sonra devrimciydi, komünistti.** Yani tam bir komünistti. **Yaşamı ona göre şekillenmişti.** Ona uygun davrandı, militandı, savaşmalıydı.

Mehmet, Ali ile aynı okula mı gidiyordu, birbirleriyle ilişkileri nasıldı? Sizinle ilişkileri nasıldı?

Abla E.D: Ben Ali ile aynı sınıftaydım. O bizi 3 sene geriden takip ediyordu. O Ali'den de benden de küçük. Kabataş Lisesi'nde okudu. İkisi hep konuşuyordu. Ben bilmezdim, Ali öğretiyordu. Çok illegallerdi. Biz hiç farkedemezdik. Ali ile aynı okula gidip geldiğim halde yolda hep dersle ilgili sohbet ederdi. Bana hiç anlatmazdı. Siyasi hiç konuşmazdık. Ama onlar hep konuşurdu birbiriyle.

Okulun dışında neler yapardı? Gezdiğiniz bir yer, bir anınız var mı? Ya da Ali ile Mehmet birlikte gezer miydi?

Abla E.D: Ali ile gezip gezmediklerini bilmiyorum. Zannetmiyorum da. Ama biz birlikte tatile gittik, gezmeye de gittik. Sinemaya gittik. Mehmet, ... ve ben beraber Çingeneler zamanı filmine gittik.

Beni 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününe götürdü. Sanırım '89 ve '90 Martı'ydı. Tutuklanmadan önceydi. Hep koşturuyorlardı. Hep birşeyler yapıyorlardı. Gülay da vardı. O kaldırımlardan inip çıkarken o da vardı. Zaten '90'da Gülay vurulmuştu.

Servi Ana: Birgün eve geldim. Mehmet mahallede bir çocuğu

dövmüş. Çocuk gelip bana şikayet etti. Mehmet hemen arkasından geldi, dedi ki "O benim anneme küfür etti, ben onun için dövdüm" dedi. Küfürü sevmezdi. Bana da aşırı düşkündü.

Abla E.D: **Anneme aşırı düşkündü. Ama kendi kuralları olduğunda katıydı. Ailem üzülecek, şuna şu olacak, bilmem kim üzülecek, asla taviz vermezdi.** Gerektiğinde çok katıydı. Şu ağlayacak, üzülecek yok, onun için ilkeleri önemliydi. Ama bu katılığı ilkeli oluşundan kaynaklanıyordu. Herkesle arkadaşlık kurabiliyordu, kontak kurmada üstüne yoktu. Ali seçiciydi. Herkesle kolay kolay konuşamazdı. Mehmet mutlak bir kontak noktası bulup ulaşırdı.

Sanata, tarihe karşı ilgisi nasıldı?

Abla E.D: Brecht'e çok hayrandı. Çok kitap okurdu. Şiir denemeleri de vardı. Hatta Ali'ye gösterirdi yazdıklarını. O biraz sürrealist takılırdı. Ali biraz da halk kültürüne yatkındı. Bununla beraber yeni akımlarla da ilgiliydi. Mehmet çok okurdu. Her eve geldiğinde yeni bir kitapla gelirdi. Denemeler okurdu. Ali de çok okurdu. Ali daha çok halk kültürüyle ilgiliydi destan ve tarihe çok meraklıydı. Mehmet bilimsel şeylerin peşindeydi. Yeni birşeyler ararardı. Şiirler yazıyordu Ali'ye gösterirdi. Ali beğenirdi veya beğenmezdi. Sonra odaya çekilirlerdi. Ali anlatırdı Mahmet'e. Ali şiir okumayı çok severdi. Şiiri duyguyla okurdu. Yani artistik değil. Zaten herşeyi duygu yüklüydü.

Mehmet'in gerçekçi yanı daha ağır basardı, duygunun yanısıra. Mehmet küçükken r'leri söyleyemiyordu.

Her ikisi de çok okuyordu. Ali felsefeyi, Konfiçyüs'ten tut Brecht'e kadar herşeyi okur araştırırdı. Doğru bulduğunu mutlaka yapardı. Taviz vermezdi. Kendi kuralları olduğu zaman kimseyi takmazdı. Ali biraz yumuşaktı ama Mehmet gözükaraydı. Ali daha çok kendikendine, el yordamıyla öğrendi. Tabi Mehmet'e o öğretti, önünü açtı.

Babası: Ali canlı tarihti. Yedi yüzyıl önce ne olmuş harfi harfine bilirdi. Çarşıya gelirdi, insanlarla konuşurdu, herkes şaşırırdı. Bu kadar tarihi nerden biliyor diye. Ne anlatayım? Gel sana karnelerini belgelerini göstereyim, nasıl insanlar olduğunu gör. Kendin anlat.

Mehmet hep Demenanlı olmayı isterdi. **"Keşke ben Demenanlı olsaydım" derdi. Aşiretçilik değildi onunki. Asilikti. Hani Demenan aşireti '38'de başkaldırmış, isyan etmiş ya o yüzdendi** tabi.

Ablası E.D: Ali anneme hep eskileri anlattırırdı. Kürtçe şeyler anlatmasını isterdi. Ali anlıyordu, biraz biliyordu Kürtçe'yi. Mehmet hiç bilmezdi. Ama sonradan öğrenmiş galiba.

Hapishane süreci yaşadılar mı?

Ablası E.D: Hapishanede yedi ay kaldı Mehmet. Ali kalmadı. O hiç gözaltına da alınmadı. Mehmet Bayrampaşa'da yattı. Ali İstanbul'u çok severdi. İstanbul'u nasıl bıraktı inanamadım. Çok şaşırdım. İstanbul'u çok iyi bilir ve o kadar da severdi. Demek ki İstanbul'dan daha çok sevdiği bir yer daha varmış. Mehmet'in Artvin'de şehit düşen bir bayan yoldaşı vardı; Yıldız Çiçek. Onu çok seviyor olmalı ki ismini kızıma koymamı istedi.

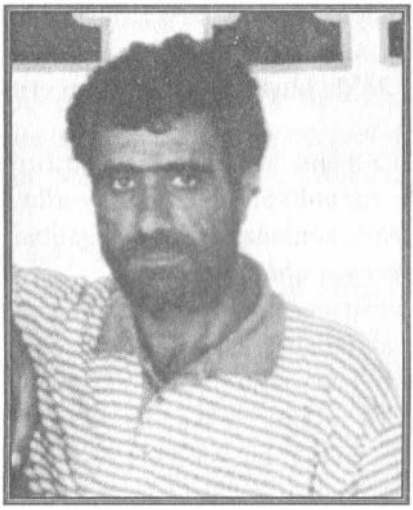

YENİDEN İNŞA'NIN ÖNDERLERİNDEN, 15 OCAK 1997 TARİHİNDE TC ZİNDANLARINDA ÖLÜMSÜZLEŞEN KOMUTAN POLAT İYİT'E...

Adın kalır direnrişe...
Düşersin toprağa!...
adın kalır bize
Kalemin,
silahın...
Yakar kanın yüreğimizi
ve bekler düşüncelerimizi
gözlerin gözlerimizde kalır.
Kitaplar açılır öldüğün an, yırtar karanlığı
Gerillanın mavzeri
Gösterilerle sarsılır kent sokakları
Haykırır işkencedeki, zindandaki
"YAŞASIN DİRENİŞ"
Adın kalır direnişe
Derinleşir bilinç,
gelişir kavga
Artar direniş.
Büyür ordu
Adın ordulaşır
Düşersin toprağa
Sarılır alırız bıraktıklarını
Artarız.
Atılırız ileri
Ne biter ne de durur göğe saldırış
Adın kavgaya kalır

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİ AÇIKLAMASI

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı!
Dağların doruklarında, fabrikalarda, varoşlarda, zindanlarda, okullarda savaşan devrimciler! Kadın-erkek işçiler, köylüler, kamu emekçileri, öğrenciler! Yeryüzünün dörtbir yanında aynı idealler için mücadele eden kardeş komünist örgüt ve partiler!

Yoldaşlar!

Enternasyonal proletaryanın, Uluslararası Komünist Hareket'in yüce komünizm ülküsünün ve dünyayı yorumlama ve değiştirmenin yegane silahı Marksim-Leninizm-Maoizm'in yaşadığımız topraklardaki temsilcisi, Türkiye işçi sınıfının öncü müfrezesi, çeşitli milliyet ve inançlardan Türkiye halkının önderi Partimiz Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist, yılmadan sürdürdüğü Halk Savaşı'nda, bir önderini daha ölümsüzlüğe uğurladı! Parti Merkez

Komitesi Üyesi Polat İYİT yoldaş, 15 Ocak 1997 günü, faşist TC'nin Bayrampaşa zindanında şehit düştü.

Polat yoldaş, her yönüyle halka, devrime ve Proletarya Partisi'ne bağlılığın sembolü olan bir komünistti. Onurlu mücadele yaşamı nice yüce erdemin savunulmasının, yaşatılmasının ve yaygınlaştırılmasının tarihidir. Polat yoldaş Partimizin ve Halk Ordusu TİKKO'nun bir neferi, üyesi, kadrosu, siyasi komiseri ve önderi olarak birçok mücadele cephesinde savaştı. O, Munzur Dağları'nın doruklarında bir siyasi komiser, Çukurova'da bir Parti örgütleyicisi, İstanbul'da bir şehir gerillası komutanıydı. Ve o tüm mücadele cephelerinde en başta her türden tasfiyeciliğe karşı koyuşun, MLM'ye ve Kaypakkaya yoldaşın hattına bağlılığın, disiplinin, militanlığın, fedakarlığın, çalışkanlığın, alçakgönüllülüğün temsilcisiydi. Halk Savaşı'nın ve onun içinde bulunduğumuz aşamasının temel biçimi olan gerilla savaşında ısrarın yılmaz bir savunucusu ve uygulayıcısıydı. Politik çalışmanın tüm çalışmaların can damarı olduğunu kavrayarak sürekli kendini geliştirmeye çalışan, her fırsatta yazılar üreten, Parti'nin tüm sorunları üzerine kafa yoran, çözümler arayan, çözümler üreten ve bunları yazıya döken, yirmidört saatini devrime adamış bir dava adamı, bir ağır işçiydi.

Polat yoldaş, Partimizin tasfiyecilik sürecini aşmada, "sol" ve sağ tasfiyeciliğe karşı yürüttüğü mücadelesiyle en ön saflarda yer alan yoldaşlarımızdandı. Mıntıka komutanlığı ve gerilla birliği siyasi komseri olan Polat yoldaş, darbeci AK kliğine karşı mücadelede önemli rol oynayarak, AK kliğinin boyhedefi olmuştur. Yine, sağ tasfiyeciliğe karşı mücadelede de tavizsiz en önde mücadele yürütürken, tasfiyeciliklerini kaçkınlık ve suçluluğa vardıran sağ tasfiyeci güruh tarafından, alt konferansa katılımı, yaptıkları adice numaralarla, yalanlarla önlenmişti.

Polat yoldaş tüm benliğiyle tereddütsüzce omuzladığı ve sürdürdüğü mücadelesinde nice fiziki güçlüklere de göğüs gerdi. En başta

kızıl direnme ruhunu yaşattığı işkencehanelerde, komünist kimliğini korumak ve faşist diktatörlüğün tüm halka yönelik saldırılarını geri püskürtmek amacıyla açlık grevlerine girdiği zındanlarda ve kar ve buz içinde gerçekleştirilip altı yoldaşımızın da şehit düştüğü, ayaklarının kesilmesine neden olan "Uzun Yürüyüş"de Munzurlar'da...Tüm bunlara karşın yoldaş, davaya adanmışlığın ve omuzlanmayı bekleyen görevleri ortada bırakmamanın büyük sorumluluğuyla hareket ettiğinden, gereğince tedavi olma zamanı ve olanağını bulamadı. Rahat bir ortamda, daha rahat görevlerde yeralmayı aklından dahi geçirmedi. Çünkü O, halkın, devrimin ve Parti'nin çıkarlarını tereddütsüzce herşeyin üstünde tutan bir komünistti.

Polat yoldaş, kızıl direniş ruhunu yaşattığı işkencehanenin ardından Bayrampaşa zindanına götürülmesinden 15 gün sonra, faşist diktatörlüğün o süreçte başlattığı tüm halkı teslim almaya yönelik topyekin saldırısını, zindanlar cephesinden geri püskürtme amacıyla gerçekleştirilen şanlı genel direniş ve Ölüm Orucu eylemine, süresiz açlık grevcisi olarak katıldı. Ve faşist diktatörlüğün açıkça ve doğrudan her türden zulmünün sonucu olarak hızla gelişen ölümcül hastalık, bu sürecin ardından açığa çıktı. Emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının halka hükmetme aygıtı olan faşist TC'nin, Polat yoldaşa yönelik saldırıları bu aşamadan sonra yeni bir boyuta ulaştı. Çünkü yoldaşımızın temsil ettiği komünist kişilik onların korkulu rüyasıydı. Yoldaşımızı katletmek için her türlü azgınca uygulamaya giriştiler. Dağlarda, kentlerde, işkencehanelerde, zindanlarda başedemedikleri, katledemedikleri bu komünist önderi katletmek için kendilerine yakışır vahşice uygulamalara giriştiler. Yoldaşımız ölümcül hastalığına karşın, İstanbul 2 No'lu DGM'ce tahliye edilmedi, böylelikle tedavisi engellendi. Hastalığının ölümcül niteliğinin ve geri dönülmez aşamaya ulaştığının apaçık bir hal almasından sonra götürüldüğü hastanelerde tedavisi engellendi. Yoldaşımız hastanede yatağa zincirlenmek istendi. Ama Polat

yoldaş hastalığının en ağır döneminde dahi komünist kimliğini, ilkeli, başeğmez tavrını sonuna kadar, tereddütsüzce sürdürdü. Zincire vurulmasına ve tedavisinin engellenme girişimlerine karşı aktif tavır koydu ve bu faşist uygulamaları protesto etti, yeniden açlık grevine başladı. Bu başeğmez direnişi karşısında, yoldaşımız yeniden zindana götürüldü. Ve 15 Ocak 1997'de faşist diktatörlüğün bu denli açık katletme çabalarının sonucu olarak şehit düştü.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı!
Devrimciler, yoldaşlar!

Polat İYİT yoldaşın zindanda katledilmesi, faşist diktatörlüğün en azgın saldırılarla dahi teslim alamadıkları/alamayacakları devrimci komünist tutsakları katletme politikasının açık bir örneğidir. Salt son bir yıl içinde Ümraniye zindanında, Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi sürecinde, Diyarbakır zindanında yaşanılanlar dahi zindanlardaki devrimci ve komünistlere yönelik saldırıların büyüklüğünü, azgınlığını ve sürekliliğini apaçık ortaya sermektedir. İşkencelerde, saldırılarda, tedavi engellemelerle ve hak gasplarına karşı gerçekleştirilen direnişlerde onlarca devrimci tutsak şehit düşmüştür.

Devrimci-komünist tutsaklar; halkımızın bilinçli, örgütlü ve başeğmez bölüğü oldukları, kimliklerini ve mücadelelerini onurla koruduklarını ve sürdürdükleri için, faşist diktatörlüğün halka yönelik saldırılarının en yoğun, ilk ve kesintisiz hedefi olmaktadırlar. Çünkü komprador patron-ağalar iyi bilmektedirler ki, tutsakları teslim alınan bir halk kolayca teslim alınabilir. Bundan ötürüdür ki devrimci komünist tutsaklara yapılan her saldırı, gerçekleştirilen her kısıtlama ve engelleme doğrudan tüm halka yöneliktir. İşçilere, köylülere, kamu emekçilerine, öğrencilere, demokrat aydınlara yöneliktir. Devrimci-komünist tutsaklara yönelik saldırıların geri püskürtülemediği zaman işçilerin, köylülerin, kamu emekçilerinin, öğrencilerin, demokrat aydınların üzerindeki sömürü ve baskı daha da yaygınlaştırı-

lacak, koyulaşacaktır. Bundan ötürüdür ki devrimci-komünist kimliklerini korumak ve faşist diktatörlüğün halka yönelik saldırılarını zindan cephesinden geri püskürtmek için her türlü bedeli tereddütsüzce göğüsleyerek direnen devrimci, komünist tutsakların mücadelesini sahiplenmek; devrimci komünist tutsaklara yönelen her saldırıya, her kısıtlamaya ve engellemeye karşı anında, en kitlesel, en militan, en örgütlü duruşu geliştirmek yaşamsal bir zorunluluk, temel ve yadsınamaz bir görevdir. Aksi takdirde, halkın tüm kesimlerinin daha koyu, daha vahşi, daha azgın bir sömürü ve baskı ortamına girmesi kaçınılmazdır.

Yoldaşlar!

Partimiz Merkez Komite Üyesi Polat İYİT yoldaş "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası"na girmek üzere olduğumuz bir süreçte şehit düştü. Bizler şehit düşen yoldaşlarımızı nasıl anacağımızı, onların anılarını nasıl yaşatacağımızı biliyoruz. Faşist diktatörlükten, onun tüm aygıt ve uşaklarından hesap sormanın, dünyayı onlara dar etmenin yolunu biliyoruz. Polat yoldaş Parti'ye yazdığı son yazılardan birinde şöyle diyordu: "Komünist bir yaşam ve KP kendisinden beklenen rotaya girmediği sürece, sınıflar arası mücadelede üzerine düşen misyonu oynaması da beklenemez. Bugün açısından kırların kuru bozkırları tutuşturulmadığı sürece, bu sorunda yoğunlaşıp savaş politikamızı maddi bir güce dönüştüremediğimiz sürece, düşmanın saldırıları karşısında tutunması veya yaşayıp yaşamaması da tartışmalı bir noktaya açıkça gelecektir. Bu anlamda komünist kişilik ve yaşam havadan zembille inmediği gibi, saksılarda da oluşmuyor. Savaşın (özellikle gerilla savaşının) o sıcak ve değiştirip dönüştürücü pratiği içerisine girmediğimiz sürece de olmayacağı bir başka bilimsel gerçekliktir. Parti'den beklenen kendi savaş gerçekliğine, dönüp değerlendirerek yeni bir ruhla savaş ortamına dönmesi, kadro ve üyelerini bu pratik içinde eğitmesidir. O havayı solumayan

bir partinin savaşçı bir parti olduğunu söylemek de zordur. Bugün sorunların ve çözümsüzlüğün altında yatan etkenlerin başında, pratiğe yönelinmemesi; pratiğin, özellikle savaş pratiğinin üzerinde yoğunlaşılmaması vardır. Bizlerden de beklenen budur. Bugün pratiğin yaşamsal bir sorun oluşturduğunu kavramalıyız."

Ve Polat yoldaş kendini şöyle değerlendiriyordu: "Yaşantım ve çalışma tarzımda, ilkelerde, disiplinde kolay olanı değil, zor olanı başarma yönündeki gayret ve çabalarımla Parti sorunlarına müdahale etme noktasında üzerime düşen görev ve sorumluluğu yaptığıma inanıyorum."

Nice şehit yoldaşımız gibi, Polat yoldaşın mücadelesi ve düşünceleri bize yürümemiz gereken yolu gösteriyor: Bu yol Halk Savaşı'nın zorlu ve ışıklı yoludur! Bu yol gerilla savaşını, silahlı mücadeleyi yükseltmenin yoludur! Bu yol kitlelerin içinde ve başında dövüşmenin yoludur!

Komünist önder Polat İYİT'in halka, devrime ve Partiye bağlılığını; halkın, devrimin ve Parti'nin ihtiyaç ve çıkarlarını herşeyin üstünde tutmasını; savaşçı, militan, fedakar, disiplinli, çalışkan kişiliğini örnek alalım! O'ndan ve nice şehidimizden öğrenelim! Bize devrettiği kızıl bayrağı hızla daha yükseklere taşımak, tüm halk düşmanlarından hesap sormak için ileri!

Komünist önder Polat İyit ölümsüzdür!

Hiçbir halk düşmanı cezasız kalmadı, kalmayacak!

Andolsun ki, yoldaşlarımızdan devraldığımız kızıl bayrağı doruklarda dalgalandıracağız!

Polat yoldaşı anmak Halk Savaşı'nı büyütmektir!

Devrimci, komünist tutsaklara uzanan elleri kıracağız!

Parti ve devrim şehitleri mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak!

TKP/ML Merkez Komitesi

"KAVGA VE PARTİ VAROLDUKÇA BEN YAŞAYACAĞIM"

Polat İYİT

O ne gönlümüzde yatan aslan
ne de bir kahramandı
Al kanatlı bir kavga şahinidir O
Nara atıp vuruşurken ön saflarda
"gık" demeden düşüp ölecek
Ve kale bedenlerinde türküsü
Söylenecek...

Kavganın türküleştiği, türkülerin savaş naralarına dönüştüğü Munzur dağlarının kartalı Polat İyit yoldaşımızın bedenen aramızdan ayrılmasının acısı ve hüznünü yaşıyoruz. Bir parça hüzün varsa, can yoldaşımızdan ayrılmanın acısı varsa, sanılmasın ki güçsüzlüğümüzdendir. Sanılmasın ki onun için yas tuttuğumuzdandır.

Hayır. Bu ne güçsüzlüktür ne de yas tutmaktır. Bu, O'nunla fiziken daha fazla omuz omuza savaşamamanın, nara atıp ön saflarda daha fazla vuruşamamanın üzüntüsüdür. Bu, yoldaşlık sevgisinin sınırsızlığıyla Parti'ye, devrime ve halka olan inancının bedenen yeniden üretilememesinin hüznüdür. Ve bu üzüntünün, bu hüznün en güzelini ve en anlamlısını biz komünistler yaşarız.

Kavga türkülerini söyleyip ön saflarda vuruşanlara ölüm yok. Parti'nin önder kadrolarından Polat İyit, 20 yıllık devrimci yaşamı boyunca onlarca belki yüzlerce kez ölüm denilen o bedensel engeli aşmış, Parti'ye, halka ve devrime düşman her türlü akıma, her türlü saldırıya karşı onurluca savaşmıştır. Bu savaşların çoğundan da zaferle çıkmıştır. 20 yıllık devrimci yaşam, yenilgiler ve zaferlerle içice yaşanmıştır. Yaşam ölümü, zafer yenilgiyi alt etmiştir O'nun yaşamında.

O'nun 20 yıllık onurlu devrimci yaşamında ölüm küçülmüş, ölüm rüsva edilmiştir. O'nun yaşamında her kavga günü yaşamdır. Yaşam Parti'dir. Parti yaşamdır. Partisiz yaşam ölümdür O'nun için. O'nun için yaşam kavgadır. Kavgasız yaşam ise ölümdür. O "ben ölmem" diyordu. "Kavga ve Parti varoldukça ben ölmem" diyordu. "Dağlar varoldukça, hele medetsiz Munzur varoldukça ben ölmem" diyordu. "Ben Partime, yoldaşlarıma, halkıma yüreğim ve beynimle emek verdim. Yüzlerce tohum ektim. Bu tohumlar yeşeriyor-yeşerecek. En güçlüsünü de dağlara, Munzur'a ektim. Bunu hiçbir güç söküp alamayacak, bunu biliyorum. İşte bu yüzden ben ölmem."

Polat İyit yoldaş yaşamı ve ölümü böyle algıladı, böyle yaşadı. İyiyi, doğruyu, güzeli, onuru, kavgayı, Parti'yi, halkı yaşam olarak algıladı. Kötüyü, yanlışı, çirkini, onursuzluğu, örgütsüzlüğü, kavga kaçkınlığını, ihaneti ise ölüm olarak kavradı ve böyle yaşadı.

O, 1979'larda İstanbul'da faşist devletin eli kanlı polis çeteleriyle çatışmada yakalandığında, "çocuk" denilecek yaşta ölümü ye-

nerken, sıktığı her kurşunun sıcaklığı ve aydınlığında yaşamı büyütüyordu. Bu amansız kavgada her kurşunu sıkarken, şehitlerimizin kanıyla kızıllaşan bayrağımızı daha da yukarı çıkarıyordu. Her kurşunda, her sloganda, her direnişte kavga bayrağını devraldığı Meral, Ali Haydar, İbrahim, Mehmet Zeki, Cemil ve daha birçok önder yoldaşımızı, kavga bayrağımız olan şehitlerimizi böyle yaşatıyordu.

O, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nı zindanlarda karşıladı. Yılgınlık, karamsarlık ihanete, ihanet ise ölüme götürür bilinciyle zindan direnişlerinde Parti'ye, yoldaşlara, halka ve devrime olan inancı büyüttü. Direndi. Yaşamı karartmadı, lekelemedi kavga geleneğini. Yaşamı ihanete sığınarak arayanlara, mücadeleden kaçarak onursuzluğu seçenlere O, "çocuk" denilecek yaşta bile iltifat etmedi. Çünkü seçim direnmek ya da teslim olmaktı. Yani yaşamak ya da ölmekti. Çünkü kavga etmekti yaşamak.

1982'de 12 Eylül'ün zindanlarından çıkınca yaşamında hiçbir değişiklik olmadı. Zira bir kavga adamı için, Parti'ye, halka, devrime adanmış bir beyin için içerisi-dışarısı diye bir şey olmaz. İçerde de, dışarda da, dağda da, O kavga adamıdır. O'nun için mekansal farklılık bazı özgün taktikler için geçerlidir. Yoksa mücadele edip etmemek, yani yaşamak isteyip istememek gibi bir farklılık değildir.

1 Ocak 1985 yılında tekrar tutsak düştü. Bir aydan fazla işkence tezgahında tutuldu. O yine kavga adamıdır. İşkenceye karşı direnmek özel bir direniştir. Bu doğru. Ancak bu direniş ve buradaki savaş bütünden çok farklı değildi O'nun için. Bir devrimci ve komünist için kavga alanının herhangi bir yerinde tavizsiz olmak, kavgayı büyütmek, Parti'yi güçlendirmek, halka güven vermek ne ise işkencede direnmek de öyle bir şeydir. Dava adamı işkencede ölümyaşam tercihini o an değil, daha yakalanmadan önceki mücadele yaşamında belirler. Orada ise sadece açığa çıkar. İşte O, her zaman

olduğu gibi ölümü değil, yaşamı böyle seçmişti. İşkenceci katiller "ya konuşursun, ya ölürsün" demişti. O konuşarak ölenlerden değildi. Direnerek yaşayanlardandı. Düşmanı yenilgiye uğratarak Parti'nin, işkencehanelerdeki kızıl direnme bayrağını yükseltti.

Metris zindanına konuldu. Bir dava adamının ne yapması gerekiyorsa, O bunları yaptı. Direndi, savaştı. Bir yıl sonra yeniden zindandan çıktı.

Partimiz bu süreçte ağır bir dönem yaşıyordu. III. Konferans delegelerimiz şehit olmuştu. Sol sekter bir grup Parti'yi parçalamıştı. Tereddütsüz bu küçük burjuva sapmaya tavır aldı. Parti'yi yeniden örgütlemeye girişti. İstanbul, Adana, Mersin, Kayseri'de Parti'yi yeniden örgütlemeye girişti.

1990 yılından itibaren ise Parti'nin bir üyesi olarak gerilla bölgesinde görevlendirilen Polat yoldaş, 1995'e kadar aralıksız gerilla faaliyeti sürdürdü.

1994 yılında Partimize yönelik yapılan darbe sonucu Parti parçalandı. Güvensizlik ve karamsarlık ortamında, dejenerasyon ve bunalım sürecinde dava adamlığının tarihsel misyonuna uygun olarak her türlü Marksist-Leninist-Maoist düşmanı akıma karşı mücadele etmiş ve Partinin yeniden merkezileşmesinde görevler üstlenmiştir. Keza 1994 ve 1995 yılı içinde Parti'de çürümüş, mücadele kaçkını anlayışlara karşı mücadelede önemli roller üstlendi. Böylelikle 1994'ten beri Parti'nin iç ve dış düşmanlarının boy hedefi haline geldi.

19 Nisan 1996'da tutsak edildiğinde Partimizin önder kadrosu Polat İyit her zamanki dava adamı, önder kadro niteliğine uygun olarak faşist devletin işkencehanelerinde düşmanı bir kez daha yenilgiye uğratmıştır. Acizleşen düşman O'nu tutuklamanın gerekçesi olarak "Poliste ifade vermemiştir" biçiminde düzenlediği fezlekeyi örgüt üyeliğine kanıt olarak sunmuştur. 3 Mayıs 1996'da zindana konulan Polat İyit yoldaş, faşist devletin topyekün saldırısının

bir parçası olan zindanlara saldırıların püskürtülmesi için başlatılan Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişinin içinde en aktif biçimde yer alarak bu alanda da görev ve sorumluluğunu layıkıyla yerine getirmiştir. En çok istediği "Ölüm Orucu Müfrezesinde" yer almaktı. Gönüllüler içindeydi. Ölüm Orucu Müfrezesi'ne seçilmeyince "Ben de olmalıydım" diye sitem etmişti.

Ancak O, dava adamı olma bilincinden hiç uzaklaşmadan Ölüm Orucu Müfrezesi'nin ve siper dostlarımızın yanı başında ve onlarla en sıkı yaşadı bu büyük direniş sürecini...

Düşman 12 siper yoldaşımızı aramızdan almıştı, ancak yenilmişti. Zaferi devrimciler ve komünistler kazanmıştı. Halkımız kazanmıştı. Pekçok yoldaşımız ve siper dostumuz bu büyük direnişte bedenen zayıf düşmüştü. İşte Polat İyit yoldaşımız da 69 günlük bu kavgada bedenen direncini yitirmişti. Direncini yitiren bedene hükmetmişti hastalık. Sıradan ve herhangi bir hastalık değildi bu. Çaresi, tedavisi mümkün olmayan bir hastalıktı: Kanserdi... Hem de bir yerde değil, birkaç yerde... Akciğerde, beyinde ve midede... Buna rağmen "Bunu yeneceğiz... İradenin yenemeyeceği, bilimin çözemeyeceği hiçbir şey yoktur" diyordu. Bu bilinçle savaşa devam etti.

Faşist devlet ise, O'nun tedavisini engellemek için her şeyi yaptı. Faşist devletin yargısız infaz mahkemeleri de aynı paralelde hareket etti. 2 No'lu DGM, Adli Tıp tarafından "hastalık ölümcüldür" raporu vermesine rağmen, O'nu tahliye etmedi. Ölüme terketti. Böylelikle O'nun düşüncelerini, ideallerini öldüreceklerini sanıyorlar; böylelikle Partimize, yoldaşlarımıza duydukları kini kusuyorlardı.

Egemenler ve faşist devlet açısından bunun sonu yok. Bunu biliyorlar. Biliyorlar ve korkuyorlar. Bu kadar vahşice saldırmalarının nedeni de budur. Polat yoldaş zindanlardaki ilk şehit değildir. Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi şehitleri ve tedavileri engel-

lendiği için katledilen Yunus Yaman, Naziri Çalışkan, Mustafa Kaya, Kalender Kayapınar, Hüseyin Aydın bunlardan birkaçıdır.

Partimizin önder kadrolarından Polat İyit 33 yaşındaydı. 20 yılını Partimiz saflarında can bedeli mücadeleyle dolu dolu yaşadı. Yakalandığı amansız hastalıktan kurtaramadık O'nu. Bedenen yitirdik. Ancak söz veriyoruz ve, tarih bunun tanığıdır ki. Partimiz ve tüm devrim şehitleri kavgamızda yaşıyor ve yaşatacağız... Her şehidimiz bu bilincimizi daha da derinleştiriyor, kinimizi daha da arttırıyor.

Şimdi yas tutmak zamanı değil. Devrimcilerin-komünistlerin tutulacak yası yok. Her şehidimiz kavga naralarımızın gücüdür. Her şehidimiz zafer halayımızın türküsüdür. Kavga naralarımızı daha da birleştirelim. Şehitlerimiz bizden bunu istiyor ve bekliyor.

Polat İyit yoldaş ölümsüzdür!
Polat'ın katili faşist devlettir!
Polat'ın intikamını alacağız!
Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!
Devrim şehitleri ölümsüzdür!
Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz!
Yaşasın Partimiz TKP/ML ve önderliğindeki TİKKO-TMLGB!

Tüm zindanlardaki TKP/ML dava tutsakları

ŞEHİTLERİMİZ KAVGA BAYRAĞIMIZDIR POLAT YOLDAŞ KAVGAMIZDA BAYRAKLAŞTI, BU BAYRAK YERE DÜŞMEYECEK

İleri Adım/Ozan Can Bakış

Parti ve devrim şehitlerini anmak, sınıf savaşımında özel bir öneme sahiptir. Zira şehitlerimiz kavganın en önünde yürüyenlerdir. Kavga yolunu açanlar, düşmanı püskürtüp mevziler kazanan ve bu mevzilere kızıl bayrağımızı dikenlerdir. Bu kızıl bayrak, sınıf savaşımı boyunca elden ele, cepheden cepheye taşınarak ve daha da kızıllaştırılarak dalgalandırıldığında, şehitlerimizle zaferlere ve nihai kurtuluşumuz olan komünizme yürüyebiliriz.

Bundandır ki; şehitlerimiz kavgamızda, zaferlerimizde ve nihai kurtuluşumuzda sürekli yaşayacaklardır.

Sınıf savaşımının sürekliliği, şehitlerimizi yaşatmanın ve onlara layık olmanın kendisidir.

Parti ve devrim şehitlerini andığımız Ocak ayında, Polat İyit yoldaşı bedenen yitirdik. Ancak, O, diğer tüm Parti ve Devrim Şehitleri gibi idealleriyle, kavgasıyla yaşıyor ve yaşayacaktır.

Polat;

"Kavga ve Parti varoldukça ben ölmem."

"Kavga ve medetsiz Munzur varoldukça ben yaşayacağım" diyordu.

Yaşayacağına ve yaşatılacağına inancı sonsuzdu Polat yoldaşın.

Çünkü O, devrimci yaşamı boyunca tüm Parti ve Devrim Şehitlerinin ideallerine bağlı kalmış ve onların kavga bayrağını yaşamının tüm alanlarında sevgiyle, coşkuyla dalgalandırmıştı.

0, 15 yaşında bir "çocuk" olarak başladığı bu uzun yürüyüşte, devraldığı kızıl kavga bayrağını hiç lekelemeden ve yere düşürmeden hep yürüdü. Yürüdü O... 15 yaşında kavga çocuğu, 20 yaşında kavga delikanlısı, 33 yaşında kavga adamı olarak durmadan yürüdü...

Yürümenin hükmüne inanıyordu. Zira O, yürüyenin önünde durulamayacağını biliyor ve buna inanıyordu.

Yıl 1979... Yürüdü faşist katillerin üzerine 15 yaşında bir "çocuk". Çatıştı. Azgın katil sürüleri tarafından sarıldı. Teslim olmadı. Tutsak edildi. O durmadı, durdurulamadı. İşkencenin ve işkencecilerin üzerine yürüdü. Yendi onları ininde 15 yaşında kavga çocuğu. Tutuklandı, zindana konuldu. Herşey bitti diyenlere inat hiçbir şey bitmedi O'nun için. O yürümeye devam etti emin adımlarla. 12 Eylül faşizmi O'nu karanlık hücrelere koydu. Boğmak istedi karanlıklarda. Yalnızlaştırmak ve teslim almak istedi zindanlarda. O, ne yalnızlaştırılabildi ne de teslim alınabildi. Zira O, durdurmamıştı yürümeyi. En karanlık, en zor dönemlerde O, halkından, Partisinden, yoldaşlarından hiç kopmadan yürüdü karanlıkların üzerine, aydınlattı kör karanlıkları.

Yıl 1982... Zindanlar ve zindancılar tutamadı O'nu. Çıktı ve yü-

rüdü. O, yürümenin hükmüne inanıyordu. Zira yürüyenin önünde durulamazdı. Kavga kaçkınlığının, ihanetin, mülteciliğin hüküm sürdüğü bu ağır dönemde O durmadı. Yürüdü kaçkınlığın ve mülteciliğin üzerine.

Yıl 1985... 1 Ocak... İhanete uğramıştı. Yeniden işkenceci katillerin elindeydi. İhanet ağırdı. Ama yürüyenin önünde durulamazdı. O, yürüdü ihanetin üzerine. İşkenceci katiller O'nu işkenceyle değil ama ihanetle çözebileceklerini sanıyorlardı. SIR VERMEDİ...

Metris zindanına konuldu. O yürümeyi durdurmadığı sürece teslim alamayacaklardı. O yürüdü...

1986... Metris zindanından çıktığında O, artık kavga delikanlısıydı; olgun, sabırlı ama coşkulu ve kararlı...

1986-1987... Parti parçalanmıştı. Parti'yi büyük kaos ve yenilgiye sürükleyecek sol sekterizmin ilk darbesiydi bu... 12 Eylül yenilgisinin ve parçalanmanın hükmü sürüyordu. Yılgınlık ve karamsarlık sürecinin üzerine yürüdü. Parti'yi sahiplendi... Lafta sahiplenenlerden değildi. Parti için ne yapılması gerekiyorsa onu yaptı. Öncelikle MLM ideolojinin düşmanı sağcılığa ve solculuğa, liberalizme ve sekterizme prim vermemek gerekirdi. Zira her iki sapma da Parti'yi ölüme götürüyordu. Ama hiçbiri Parti'yi ölüme götüremedi. Zira yüreği ve beyniyle davaya sahip çıkan Polat gibi yoldaşlar ve halkımız vardı. Başaramadılar...

Polat'ın proletaryanın politik iktidar stratejisi olan Halk Savaşı'na inancı tamdı. Gerilla savaşı O'nun için yeni bir yaşamın, yeni bir toplumun yaratılmasının garantisiydi. Bu yüzden Munzur'a tutkundu. İnanç ve tutkuyla yürüdü "Bir nolu hat"a...

1994... Parti, tarihinin en ağır darbesini yiyor. Merkezi önderlik dağıtılıyor, Parti paramparça ediliyor Parti düşmanları tarafından... Polat yoldaş bu darbenin esas hedefleri arasındadır.

Yılmak, geri adım atmak yok. Tüm bunlar sınıf savaşımının doğal parçalarıdır. Bunu görmeyen ve kavramayanlar, sınıf savaşımı-

nın kanunlarını bilmeyenler şaşkınlıkla savruldu. Her biri ucubeleşti. Ama Polat ısrarlı, kararlı ve zik zak çizmeyen bir seyirle daha da ileri yürüdü...

Dava adamlarının rolü böylesi dönemlerde hem artıyor hem de önem kazanıyor...

O çürümüşlüğün, ihanetin "oluşum"una ve kaçkınlığın, dejenerasyonun "gök"selliğine tiksinerek baktı ve bu kokuşmuşluğa tükürerek yürüdü...

Önemli görevler vardı önünde. En büyük ideali ise "Bir nolu hat"tı layıkıyla geliştirmek ve buranın "İki nolu hat"la ilişkisini kurup merkezi olarak gerilla savaşını "sevk ve idare etmek"ti.

Sevgili komutan; sana söz veriyoruz. Engel tanımaz, sabırlı, kararlı yaklaşık 20 yıllık uzun yürüyüşün kavgamıza ışık tutacaktır. Bayrağı senin gibi taşıyacak ve lekelemeden devrederken yoldaşlarımıza, bu yürüyüş hep devam edecektir.

Ve diyoruz ki; Parti, kavga, Munzur varoldukça biz yürüyeceğiz. Hiçbir güç şanlı yürüyüşümüzün önünde duramayacaktır.

Şehitlerimiz kavga bayrağımızdır. Bu bayrakla yürüyenlere ölüm yok!...

"POLAT BİR KARAR VERDİ Mİ, ASLA VAZGEÇMEZDİ"

RÖPORTAJ

İstanbul'a neden ve ne zaman geldiniz?

Gezer Ana: 15 yıl önce, evlerimiz yandı, bizi kovdular. İstanbul'a geldik, burada perperişan olduk. Devlet zulüm yaptı. Yine bu baskıları gördük. Bu çilemiz, zulüm bitmedi. Bu çileyi çekenler bilir. Devletin başındakiler ciğer acısını çeksin ki ciğer acısının ne olduğunu anlasınlar.

Buraya gelmeden önce nerede yaşıyordunuz?

Gezer Ana: Daha önce Dersim'in Pülümür ilçesinde yaşıyorduk. Devletin elinden kurtulamıyorduk. Devlet korkusundan buraya yerleştik. Burada da aynı çile, aynı yoksulluk devam etti. Şu anda oturduğumuz gecekondularımız defalarca yıkıldı. Çocuklarımı, Polatımı ne yoksulluklarla, çileyle büyüttüm. Açlık çektiler,

yamalı giyeceklerle büyüdüler. Polat küçük yaşlarda çalışıp bize bakmaya başladı.

Şu anda geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz?

Gezer Ana: Büyük oğlumun memur maaşıyla geçiniyoruz. 20 milyonla 4-5 kişiyi geçindirmeye çalışıyor.

Kaç çocuğunuz var?

Gezer Ana: Beş kızım, üç de oğlum var.

Devrimci mücadelede aktif olan tek çocuğunuz Polat mı?

Gezer Ana: Evet bir tek Polat var. Polat çok uzun seneler mücadele etti. Polatım çileyle, yoksullukla büyüdü ve çileyle de öldü. Ben zindana giderken ciğerim yanıyordu, ama devlet oğlumu vermedi. Polat suçsuz yere tutuklandı, suçsuz yere işkence gördü. Defalarca girdi çıktı, ama yılmadı.

Polat'ın mücadeleye girmesini ilk önceleri nasıl karşıladınız? Sonra düşünceleriniz değişti mi?

Gezer Ana: İlk başlarda korkuyordum, ama son senelerde artık korkmuyordum. Şu anda da korkmuyorum. Ona yapma, etme, bu yol kötü diyordum. Artık bu yolun kötü olduğunu düşünmüyorum. Bütün devrimciler benim ciğerimdir. Bütün devrimcilere ciğerim sızlıyor, yüreğim yanıyor. Polat'ın mahkemesinde çocukları dövdüler de benim oğlumu dövüyorlar sandım.

Polat daha önce üç kez tutuklandı değil mi?

Gezer Ana: Evet üç kez tutuklandı. Bunun dışında birçok kez gözaltına alındı. Bir kez gözaltına alınmadan önce İstanbul'a gelmişti. Barbara'larla birlikte ayakları donan gerillalardan biriydi. Burada ayak parmakları kesildi. Ama paramız olmadığı için yeterli tedaviyi yaptıramadım. Yoksulluk içindeydik. Daha sonra da gözaltına alınıp tutuklandı zaten.

Bize Polat'ın nasıl bir çocuk olduğunu anlatır mısınız?

Gezer Ana: Kundaktayken çok yaramazdı. Sürekli ağlıyordu. Beni canımdan bezdirmişti. Bu yüzden onu öldürmek istedim ve

eşeğin idrarından bir kiloya yakın içirdim. Sonra da çıktım evden. Ama döndüğümde hala yaşıyordu.

Ama çocukluğunda çok usluydu. Çok yaramazlık yapmadı, beni çok üzmedi. Çok düşüncelere dalardı. Onu anlayamazdım. "Oğlum kafandan neler geçiriyorsun, bu kadar derin derin ne düşünüyorsun?" diye soruyordum. Derdini anlatmasını istiyordum. Anlatmazdı. Bu hali ortaokula kadar sürdü.

Çocukken davara giderdi. Geldiğinde de çocukları etrafına toplar, oyunlar oynardı. Onlara devrimcileri anlatırdı, o yaşlarda örgütlerdi. Askerin kötü olduğunu söylerdi. Kimi zaman okuldan dönüşte ateş yakıp slogan atıyordu diğer çocuklarla. Mahalleli "işte gençler yine geldi" diyordu.

Daha sonra okuması için buraya gönderdik. Lise bitince mezbahada çalışmaya başladı. Çok çile çekti.

Çocukları çok severdi. Hiç kimsenin kalbini kırmazdı. Büyüklerine karşı saygı doluydu. Çok kararlı, dirençliydi. Polat daha 14-15 yaşlarındayken bizim evin önündeki harkta köpek saldırdı. Öteki arkadaşları korkuyla birşey yapamazken, o köpeğin tasmasının çivilerini köpeğe batırarak uğraştıktan sonra kendisini köpekten kurtardı.

Bir defasında onu kardeşleriyle gıdiklere bakmaya gönderdim. Bunlar oynarken kurt gelip gıdığın birini götürmüş. Bir bakmışlar ki bizim gıdık. O bunun üzerine "Bizimkiyse gelin oyuna devam edelim, birşey olmaz" demiş. Başkasının gıdığı olsaydı gidip ararda. Ama kendi malını önemsemezdi. Üstüne başına dikkat etmezdi. Partisi'nin bir kuruşunu bile fazla harcamaya kıyamazdı.

Çevresinde nasıl bir insan olarak tanınıyordu?

Gezer Ana: Hem aile içinde hem de dışarda çok sevilirdi. Bizimle ilişkileri çok iyiydi. Vazgeçmesini isterdik, ama yine de kalbini kıramaz, neye ihtiyacı varsa karşılardık. Onu hiç engellemedik. Bir karar verdi mi asla vazgeçmezdi. Çok kararlıydı.

Polat'ın hastalığını ne zaman ve nasıl öğrendiniz? Ölümcül olduğunu biliyor muydunuz?

Gezer Ana: Kardeşleri Polat'ın durumunu üç ay önce öğrenmişler. Bana hiçbir şey söylemediler. Ben hastalığının ölümcül olduğunu oğlum ölmeden iki hafta önce öğrendim. O zaman da komaya girmişti zaten.

Bundan nasıl etkilendiniz?

Gezer Ana: Ne söyleyeyim.. Ben her defasında ağladım, sızladım, ama bir faydası olmadı. Ciğerim yanıyordu ama çare bulamadım.

Polat'ın son dönemlerinde Cumartesi Anneleri eylemine katıldınız, basın açıklaması yaptınız, yani umudunuz vardı...

Gezer Ana: Umudumuz tabii vardı. Hakim avukatımıza oğlumu tahliye edeceğine dair sözvermişti. Biz de umutlandık. Cuma günü tahliye edilecek denildi. O cuma günü yatak serdik, odasını düzelttik, akşama kadar telefon başından ayrılmadık. Sonra avukatı tahliye edilmeyeceğini söylediğinde üzüldük, ağladık. Sürekli onun eve gelmesini bekledik. Tek arzumuz, onu bir geceliğine de olsa misafir etmek, bir yudum su verebilmekti.

Her tarafa gidip konuştuk, ama bir faydası olmadı. Tam işte eylemlere başlayıp birşeyler yapacakken ölüm haberi geldi. Eylemlere başlanmakta biraz geç kalındı.

Hastalık Polat'ı nasıl etkilemişti? Size son dönemlerinde neler söyledi, vasiyeti neydi?

Gezer Ana: Her zaman görüşüne gittiğimde iyi görürdüm. Ama son zamanlarda hep komada oluyordu. "Ben ölürsem yoldaşlarımın yanına Sarıgazi'ye ya da Gazi Mahallesi'ne gömün" diye avukatına vasiyet yazdırmış. O haliyle bile bize "Eylemlere katılın" derdi.

Polat'ın hastanede zincirlendiğini biliyor muydunuz?

Gezer Ana: Polat'ın zincirlendiğini olaydan çok sonra, avuka-

tından öğrendik. Hastanede o şekilde tedavi edilmeyi reddedip, yoldaşlarının yanına dönmek istediğini söylemiş.

Tahliye edilmemesini nasıl karşılıyorsunuz?

Gezer Ana: Bize bu acıları çektirenlerin aynı acıları yaşamalarını istiyoruz. Sevdiklerini kaybetmenin acısını onlar da tatsın. Aynı durumda olan başka insanlar da var. Onlar için birşeyler yapmak lazım. Aynı acıları onların yakınlarının da çekmesini istemiyoruz.

Bu süreç içerisinde devlet tarafından herhangi bir şekilde tehdit aldınız mı?

Gezer Ana: Öyle bir şey olmadı, ama cenazeden bir-iki gün önce elektriklerimizin telleri kesildi.

Sizce devlet cenazeye niye saldırdı?

Gezer Ana: Bütün gençlerimizi zaten devlet öldürdü. Polat'ın katili zaten devlettir.

Cenaze sırasında jandarma telsizinden ailesiyle cenaze geçtikten sonra saldırma emri verildiğini duymuşlar. Asker saldırdı, herkesin kafalarını, bacaklarını kırdı. Bırakmadı ki cenazemizi rahat rahat kaldıralım. Devlet cenazelerimizi sahiplenmemizi engellemeye çalışıyor.

Örnek bir davranış göstererek gerek cenazede, gerekse cenaze öncesinde hiç ağlamadınız. Bir ana olarak düşmanın karşısında nasıl bu kadar cesur olabildiniz?

Gezer Ana: Onların karşısında ağlamak istemedim. İçim kan ağlıyordu ama, onlara inat ağlamadım. Çünkü oğlumu devlet öldürdü. Onlar tedavisini yaptırmadılar.

Bir şehit anası olarak diğer analara neler söylemek istersiniz?

Gezer Ana: Herkes bu yolda çocuğunun peşinden gitmek ve onlar için herşeyi yapmak zorunda. Ben, çocuğumun yanımda olmasını istedim, ama olmadı. Başka insanlar da böyle olmasın. Herkes çocuklara sahip çıksın.

Polat'ın mahkemesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Gezer Ana: Devlet haksız yere çocuklara saldırdı. Onların hiçbir suçu yoktu.

Polat'ın orada olmayışı size neler hissettirdi?

Gezer Ana: Mahkemeye girip de Polat'ı orada göremeyince ağladım. Onun öldüğüne hiçbirimiz inanamıyoruz. Sanki birgün çıkıp gelecekmiş sanıyoruz. Ama jandarma devrimcilere saldırınca oğlumun acısını unuttum.

Başka söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Gezer Ana: Hapishanedeki çocuklarımı hem öperim, hem kucaklarım. Polatımın son günlerinde ben yanında değildim ama onlar yanındaydı. Polat'a onlar baktı. Onların hakkını ödeyemem. Hapishaneye gidip onlara başsağlığı dileyeceğim. Sizler herkese selamlarımı söyleyin. Devrimcilerin hepsi benim oğlum gibidir.

POLAT'IN YOLDAŞLARINA MESAJLARI: "PARTİMİZ KATLİAMLARIN HESABINI DÜN OLDUĞU GİBİ; BUGÜN DE, YARIN DA SORMAYA DEVAM EDECEK!"

Ölüm Orucu direnişçilerine:

Dostlar, yoldaşlar;

Sınıf mücadelesinin keskin ve çetin alanlarından biri olan zindanlarda, mücadeleyi omuzlayıp daha ileri noktalara taşıyarak zaferle taçlandırmak, açıktır ki bedeller ister. Genelde sınıf mücadelesinin tarihine ve özelde zindanların tarihine bakıldığında yaşanan direnişlerde bu rahatlıkla görülebilir.

Sınıf mücadelesinin daha da keskinleştiği, sürekli krizlerin boyutlanarak sürdüğü, en demokratik hak ve taleplerin şiddetle bastırıldığı, geri ekonomik toplumsal yapılanmalardazindanlar, muhalefeti bastırmak için toplama kampına dönüştürülmektedir.

Egemenler, çıkmaz ve çürümüşlüklerinin bedelini çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza yükleyerek zulüm altında tutmakta, gelişen örgütlü mücadelesini boğmaya çalışmaktadır.

Dostlar, yoldaşlar;

İşte sizler düşmana karşı böylesi bir cenkleşmede tutsak düştünüz. Bugün bizleri birbirine yaklaştıran, ölümüne kavgada kenetleyen, düşmanın planlı, boyutlu ve sistemli olarak yönelttiği, teslim alma, kimliksizleştirme, itirafçılaştırma ve halktan soyutlama yönündeki saldırılar karşısında karşı saldırılara girişmek bir zorunluluktur. Bunun için oluşturulan mevzileri korumak, güçlendirmek, yeni mevziler elde etmek yönündeki mücadelenin ancak ve ancak dost ve müttefiklerle dayanışmayla olacağı bilince çıkarılıp kavranmalıdır.

Kazanacağımıza olan ısrar ve inancımızla düşmana son darbeyi vurmak, kızıl bayrağı elden ele taşıyarak düşman mevzilerini ele geçirerek dalgalandırmak başta biz komünist müfreze olmak üzere, devrimci demokrat güçlere düşen bir sorumluluktur. Bizi bu denli yenilmez kılan şey nedir? Bizler gücümüzü işçi sınıfının biliminden, MLM'ye olan sarsılmaz inancımızdan almaktayız. Yürüttüğümüz büyük davanın tarihsel haklılığı, sınıf mücadelesindeki ısrar ve kararlılığımız, Parti'nin ve emekçi halkımızın kurtuluşu uğruna, ölümüne yatmayı kutsal bir görev olarak önümüze koymaktadır. Sizler bu kavgada silahımızdaki "son" mermi, düşmanı paramparça eden saldırının müfrezelerisiniz. Kavganın doruğunda ölümsüzleştiğinizde, yoldaşlarımızın sizlerden devraldıkları kızıl bayrağı daha da ileri noktalara götüreceğine inancım tamdır, sizlerin de inancı tam olmalıdır.

Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!
Yaşasın devrimci dayanışma!
Yaşasın MLM!
Yaşasın Partimiz TKP/ML!

7 Haziran/Saat: 22.16
TKP/ML dava tutsağı Polat İyit

Ölüm Orucu direnişçilerine dair...

Dostlar;

Düşmana "son" darbeyi indirerek zaferi kazanmak açıktır ki feda olma ruhunu tereddütsüzce yerine getirmekle mümkündür. Partimizin vermiş olduğu görevi yerine getirmek için, bedenlerinizi düşmana meydan okurcasına ölüme yatırmanız ve düşmanı, kendini "güvenli" hissettiği mekanda vurmanız bizi şevklendirmekte, mücadelemizi daha da anlamlı kılmaktır.

Bu karşı koyuş, düşmanın genelde topluma, özelde ise zindanlara saldırısına karşı son merminin hedefe kilitlenmesidir. Ölüm Orucu, düşmanın son mevzisinde kızıl bayrağın dalgalanmasıdır. Savaşta yoğunlaşıp ileri atılmaktır. İşte bu kavgada sizler Parti'yi temsilen böylesi ileri mevzilerde yer almaktasınız. Unutmamalıyız ki, bizi bu denli güçlü kılan şey MLM'e olan inancımız, Partimizin tarihsel geçmişi ve geleceği temsil ediyor olmasıdır.

Ve her bir yoldaşın temsil ettiği kızıl bayrağı, yoldaşları devralarak ilerilere taşıyacak, şanlı ve onurlu mücadelemizi ölümsüzleştirecektir. Böylesi şanlı ve onurlu mücadelede şehit düşmek, öğretici ve kavratıcı olduğu gibi değiştirici ve dönüştürücüdür de.

Parti önderliğinde savaşıp gelişen halk ordumuz TİKKO, faşist Türk devletinin halka yaptıklarının hesabını soruyor, sormaya devam edecektir. Sizler gerillanın silahındaki, hedefi paramparça eden mermi, gerilla birliğinin öncülerisiniz.

Zafere olan mutlak mahkumiyet başarımızın teminatıdır.

Kahramanca savaşmak, fedakarlıktan korkmamak, yorgunluğu hor görmek ve devamlı çarpışmak...

Kısa bir süre içinde birbirini izleyen çarpışmada hiç dinlenmeden savaşmak stilini geliştirmek... Binlerce, onbinlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanlarıyla çizilen yolda ilerleyelim. "Zafer kazanmak için, kararını vermiş, hiçbir fedakarlığın önünden kaçmamak, binbir zorlukların üstesinden gelmek lazımdır..." (Mao)

İşte bu ruhla sınıf mücadelesinin engin denizine atılalım yoldaşlar.

Yaşasın Parti!

Yaşasın Ordu!

Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!

TKP/ML dava tutsağı Polat İyit/9 Temmuz 1996

59. gününde Ölüm Orucu direnişçilerine mesaj:

Dostlar, yoldaşlar;

Mücadelemiz adım adım yükseltilerek, küçükten-büyüğe, savunmadan karşı-saldırıya, daha ileri karşı saldırılarla günbegün daha da boyutlanarak, kitleselleşerek, büyük özveri, fedakarlık ve cesaretle şahsınızda ilerlemektedir. Böylesi büyük bir davanın savaşçıları olarak, ilk başta söylediğimizi daha yüksek ve dirayetli haykırarak, zafere olan kesin bağlılığımızı, hiçbir tereddüte yer vermeyecek şekilde haykırmalıyız ve "Dün kazandık, bugün de kazanacağız, yine kazanacağız!"şiarımız daha gür bir sesle, daha inanç ve korkusuzca düşmanın zindanlarını yararak, ülke sathına ve dünya halklarına yayılarak dalga dalga yükselmektedir.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye emekçi halkına yönelik kapsamlı sistemli ve planlı saldırının zindan boyutunda, direnişin ön saflarında olan sizler, bedenen aramızdan ayrılsanız bile, savaşımızın her aşamasında dağda, fabrikada, okulda, tarlada anılacak, direnişinizden aldığımız güçle, çıkaracağımız zengin deney ve tecrübelerle devrimimizi zaferle taçlandıracağız.

Yoldaşlar,

Savaş kurmayı Partimiz TKP/ML, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları devletinin işlediği cinayet ve katliamlarının hesabını dün olduğu gibi bugün de, yarın da sormaya devam edecek. Kırlarda tutuşturulan kızıl meşalenin ışığı şimdi daha parlak ve bir o kadarda güçlü çevresini aydınlatmakta, silahlarımızın kahredici gücü, şehirlerdeki düşmanı da titretmekte, halkımızın ise umudu haline gelmektedir. İşte sizler, tutuşturulan birer meşale, zindanlarda, mücadelinin bu aşamasında, Partimizin emri ile ileri fırlayan öncülersiniz. Şimdi zaferi ve başarıyı daha da yakınlaştırmalı, son hamle için fırlamalıyız. Kitlelerin kahredici gücü, gelinen noktada engellenemez boyuttadır. Düşmanın direnişimiz karşısında dize gelişi, irademizin dizginlenemez gücündendir.

"... Savaş esiri olduklarında asla dize gelmediler, tersine savaşmada, seferber etmede ve üretmede sebat ettiler, zorlu çatışmalarda eskimiş ve çürümüş Peru devletinin köhne zindanlarını savaşın parıldayan siperlerine dönüştürdüler..." ***Başkan Gonzalo***

Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!

Yaşasın devrimci dayanışma!

Yaşasın TKP/ML-TİKKO-TMLGB!

7 Temmuz 1996/Saat: 22.00/TKP/ML dava tutsağı Polat İyit

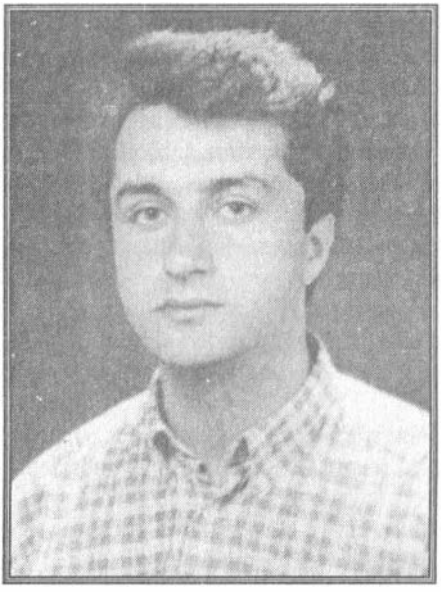

YENİDEN İNŞA'NIN SAVAŞÇISI VE KOMUTANI, 20 EKİM '97 TARİHİNDE AMASYA TAŞOVA'DA ÖLÜMSÜZLEŞEN ÖZGÜR KEMAL KARABULUT...

Ay ışığı yurdumun iz sürücüleri
Vurulur ve yakılır insanlar
Taşova'nın dikenli yollarında
Külleri denize atılır
gök gürler
yer dinler uzaklarda...
Çok uzaklarda atlıların nal sesleri duyulur
Bir rüzgar uğultusuyla, o an
bin arşınlık yollardan gelirler
Ay ışığı yurdunun iz sürücüleri
Toz, duman, çamur içinde
Eller tetikte
Gözler deniz mavisi kedersiz
Halis yağmur tanecikleri
süzülür dudaklarında
Dudakları taze
Dudakları gülümsemeli
ve öpülesi
Ay ışığı yurdunun iz sürücüleri
birer süvari gibi binmişlerdi al donlu atlarına
varmak için bulutların
kelvankıran seyrine
Keskin kılıçlar almışlardı yanlarına
Anaforlu sularda yelkenliye
nasıl dalarsa rüzgar
İşte öyle doldurdular
kıpkızıl Kızılırmak
coşkusuyla umudu
ateş gibi kızgın
barut gibi patlamaya hazır
yüreklerine
sarı, yeşil, mor boncuklar
giydirip çocuklara

güneşi siz taşıdınız yeni
ufuklara
ince bir mevsim,
inci bir yağmur,
ve bir de,
siz eşlik ettiniz bulutlara
at sırtında keskin
kılıçlarıyla çarpışanlar, siz!
Kavga çalı dibinde de olsa
Çalıya siper yapanlar gövdesini
Ve ilk düşenler,
bin arşınlık yolun yolculuğunda
siz ilk vuruşanlar ve vurulanlar
Bir yangın ortasında Özgür'ce.
Onlar...
Keskin bakışlı usta süvarilerdi.
Onun için ki,
puslu havanın çakal sürüleri
tın demezdi onların geçtiği topraklarda
Onlar...
Ay ışığı yurdunun iz sürücüleri.
Ellerimiz
gül eken,
şahmerdanlar tutan,
güneşi yeni ufuklara
taşıyan ellerimiz
intikam tüfeklerini yağlayan,
Karadeniz kadar büyük
mükavim ellerimiz
Şimdi bize ağlamak düşmez
ağlamayacak kadar kedersiz
Dağ lalesi gözlerimiz

İbrahim Gezici

CAN'A, CAN YOLDAŞA...

Gazeteleri sana okumamı istiyorsun. Gözün yolda. Kemal ismi geçiyor herhangi bir haberde. Kahkahayı patlatıyorsun. Muzip bir gülüşün vardır. Adın Kemal mi yoksa diyorum. Sonra ciddi ciddi soruyorum; adın Özgür, ama hergün gazetede bir sürü Özgür çıkıyor. Soyadını söylede yüreğimiz hoplayıp durmasın. "Diğer adım Kemal, bak söyleyeyim, Özgür'ün yanında Kemal'i görürsen benim işte." Öyle muzip gülüyorsun ki. Çok yorgunuz. Aksilikler de peşimizi bırakmamış, yine de varlığımız işleri yoluna sokmanın teminatı. Gülüyoruz, gülüyoruz... Sana bakıp, Kemal dedikçe gülüyorsun. Çok da deşmiyorum, anlatırsan nedenini, anlatırsın. Özgür adını öylesine yakıştırmışsın ki kendine, diğeri süs gibi geliyor, gülüyorsun, gülüyoruz.

Dün Gündem gazetesinde bir haber gördüm: Özgür'ün yanında Kemal var. Ama milyonda bir ihtimal de olsa, sen olmayabilirsin. Bölgen uyuyor, seni gömdükleri yer ailenin yaşadığı yer, ama

umut bu, sen olmayabilirsin! Bu umudu çok yakından tanıyorum. Seninle de defalarca tattık. Yoldaşlarımız randevularına gelmediklerinde, bir de not bırakmadıklarında bu umudu, bu sonu keskince olan umudu, seninle de çok tattık. Araman gereken yerleri aramamışsın ve kesiyor bu umudu bıçak gibi.

Yaşadıklarımız ve şehit düşenlerin ardından anlattıklarımız; yaşamayanlara abartılı, bir film gibi gelebilir. Oysa biz yaşadıklarımızın çok azını anlatırız. Abartısız anlatırız. Ama anlattığımızdan kat kat dolu yaşarız. Kimilerine bunların abartılı gelmesi, yaşam tarzımıza yabancılıklarındandır, düzendeki tüm ilişkilere rağmen kurduğumuz alternatif ilişkileri imkansız görmelerindendir. Varolan sistemi yıkma ve bugünden birtakım ilişkilerin nüvelerini yaratabileceğimize inançsızlıklarındandır, uzaklıklarındandır. Ve en maceralı filmden daha yoğundur yaşantımız. En tehlikeli filmden daha tehlikelidir, düşman karşısındaki savaşımız. Ve irademiz herşeyin üstündedir. Sorun, bunları görebilmek için ışığın vurduğu yöne mi, karanlıklara mı takılıp kaldığımızdır. Ve sorun bu bakış tarzımıza paralel şehitlerimizi; yolumuzu aydınlatanlar olarak mı, yoksa düşmanın saldırılarından her yönüyle etkilenip, yenilgilerimizin işareti olarak mı gördüğümüzdedir. Sorun hangi saflarda yeraldığımızdadır, safımıza yaraşan bir biçimde yaşayıp yaşamayışımızdadır.

'93'ün Ağustos başlarıydı. Yoldaşlarla gittiğimiz bir kitle ilişkisinde sana rastladım. Üniversitende en ön saflardaydın; gazetelerde, dergilerde en önde olduğundan çekilmiş boy boy resimlerine öylesine alışmıştık ki; hemen gülümsedim sana. Yıllardır tanışıyormuşçasına... Sonradan yorumlamıştım muzip gülüşlerini ya da ne zamanlar öyle güldüğünü... Sen de beni tanımıştın. Sesimizi çıkarmadık. Çok yoğundun. Ev halkı sana "canavar bu çocuk, tuttuğunu koparır" diyordu. Yerinde duramıyordun. Sürekli birşeyler öğrenme çabasındaydın. GB faaliyetinden alındığını, Parti'nin başka bir

akınına aktarıldığını anladım hemen. Ve çok gururlandım. M.Ali şehit düşeli yaklaşık 1 ay olmuştu. Ama hepimizde durağınlık yoktu. Coşku, üzüntülerin ötesindeydi. Hiç abartısız bu böyleydi. Hepimizi yapacaklarımız ilgilendiriyordu. Umutlarımız, fedakarlığımız, kararlılığımız, hedeflerimize kilitlenmişliğimiz vardı. Ve hepimizin de şehitlerimize ortak bir bakışı vardı. Yoldaşlarımızın şehit düşmesi, bizim için asla ve asla yenilgi olmadı. Düşmanın kahkahalarını da mutlaka kursağına tıkacaktık. Buna inancımız ortaktı. Bunlar konuştuğumuz, birbirimize aktardığımız duygularımız, düşüncelerimiz değildir. Pratiğimiz herşeyin göstergesiydi.

Umutlarını düzenin kazıklarına bağlamamış olman beni coşkulandırdı. Parti'nin verdiği her görevi yerine getirmeyi kabul etmiş olman beni coşkulandırdı.

Seni birçok yönünle tanımam, bu süreçte pek mümkün olmadı. Yanyana göğüslediğimiz çok şey oldu ama, birbirimizin yürüttüğü faaliyetten haberimiz yoktu. Sen zindandan çıktıktan sonra (sanırım '96'nın sonlarıydı) daha fazla şey paylaştık ve birbirimizi daha iyi tanıma fırsatı bulduk. '93'te ilk tanıştığımızdaki halimizle bugün arasında dağlar kadar fark vardı. Önceleri deneyimsizliğin, yaşamı ve insanları yeterince tanıyamamamızın, sınıf mücadelesinin birçok yönünü kavrayamayışımızın etkisiyle birçok yanlışlığımız oldu. Birbirimize tavrımız da bunlardan bağımsız değildi, eksikliklere, yanlışlıklara, zaaflara yaklaşımımız da. Bugüne baktığımızda çok şeyi aştığımızı görüyorum can yoldaşım. Bugüne geldiğimizde, sınıf mücadelesindeki yerimizi, düşman karşısında daha da kenetlenebildiğimizi, birbirimize daha yapıcı yaklaştığımızı görüyorum can yoldaşım.

Güvenin ve güvensizliğin nasıl yaşanması gerektiğini kafamızda belli bir yere oturtmuştuk. Kızdığımız insanlara neden kızdığımızı, onları nasıl düzeltmemiz gerektiğini, neden böyle davrandıklarını ve bu tahammülün hangi sınıra kadar olması gerektiğini sü-

rekli kavramaya çalışıyorduk. Bu bizi olgunlaştırıyor, geliştiriyordu. Kolay kolay kimseye güvenmezdin, tektin. Çok tartışırdık seninle bu konuyu. İnattın, kimseye kulak asmazdın, dikine giderdin. Son süreçte bu konuda çok yol katettin. Bireysel olarak ne kadar sürtüşme yaşarsak yaşayalım, mücadelede samimiyet varsa, işbitiricilik varsa, fedakarlık varsa güven de pekişiyordu. Birlikte savaştıkça, düşmana değil, Partimize hizmet ediyorduk. Parti'ye hizmet edenleri, tüm eksikliklerine rağmen seviyordun. Kaytarmayanları, çaba gösterenleri seviyordun. Üstelik onlardan birşeyler öğrenmeye çalışıyor ve onlara nasıl birşeyler öğreteceğine de kafa yoruyordun. Ancak, görevlerini aksatanlara, bunu sistemleştirenlere tahammülün yoktu. "Bunlar bizim saflarda değiller, niye rol yapıyorlar" derdin. Önceleri herkesi sevmemiz gerektiğini, yapıda olan herkesin bize aynı yakınlıkta olması gerektiğini düşünüyorduk. Ama süreç ilerledikçe ve biz geliştikçe, bu savaşta Parti'deki herkesin aynı kararlılıkta olamayacağını, herkesi aynı yoğunlukta sevemeyeceğimizi gördük ve bu konudaki aceleciliğimizin bizi tahammülsüzleştirdiğini gördük. Sabretmeyi ve uzun soluklu mücadeleyi öğrenmeye çalıştık.

Kitle ilişkilerimiz seni severdi. Gittiğin yerlerde sevilirdin. Kitlelere gitmekten çekinmezdin. Ne kitleleri küçümserdin, ne de kitlelerin karşısında Partimizi küçük düşürürdün. Faaliyetinde "yok" lafına yer yoktu. İmkansızlık, olanaksızlık anlayabildiğin birşey değildi. Yoldaşlardan, kitlelere gidip ihtiyaçlarımızı karşılamalarını istediğimizde çoğu zaman "yok" cevabını alırdık. Sonra bu ilişkilere beraber giderdik. Hiç tanımadığın, ilk kez gördüğün ilişkilerden dahi birşeyler istemekten çekinmezdin. Partimizin, savaşın ihtiyaçlarının bilincindeydin. İhtiyaçlarımızı karşılayamamamızın savaşımımızı aksatacağının bilincindeydin. Ve pratiğine bu bilinç yön verirdi. Kitlelere gidince genellikle olumlu sonuçlarla dönerdin. Kararlılığın, Parti'ye bağlılığın, onları da etkilerdi, onları da

kararlı kılardı. Pratiğin, onlara da "artık birşeyler yapılıyor" dedirtti. Sonra oturup değerlendirirdik. Aslında kitlelerin bizden beklentileri; daha kararlı olmamızdı, daha iyi savaşmamızdı. Bunları gördüklerinde bizden hiçbirşeylerini esirgemediler. Her olumlu yanıtta aynı değerlendirmeyi yapardık. Evet kitleler kararlılığımızı gördüklerinde, bizden hiçbirşeylerini esirgemiyorlardı, yaptıklarımıza kendileri de katılıyordu.

Can yoldaşım; faaliyetin boyunca kendin için hiçbirşey istemedin. Kendin için istediklerinle, Partimiz için istediklerin öylesine bütünleşmişti ki... Özel yaşantın yoktu. Her şeyin Partimize hizmet ederdi. Tam bir Parti emekçisiydin. 24 saatini ayırmak denir ya. Abartısız kimi zaman 48 kimi zaman 72 saat uykusuz kalırdın. Çoğu zaman günlük gazeteleri biriktirdiğini, bunları dahi okumaya vaktinin kalmadığını görürdüm. Ve tüm bunlara rağmen ahlayıp oflamadın. Bunca emeğini abartmadın. Oysa görevin, insan iradesinin en üst boyutta zorlanmasını gerektiriyordu. Ve sen bunu layıkıyla yerine getirdin. Vaktin yoktu diyorum ya can yoldaşım; senin çok sevenin oldu ama, bir sevgilin olmadı. Buna vaktin olmadı. Son görüşmemizde yine sana takıldım. "Her an ölümle burun burunayız, bir sevgilin olsun, sen de bu güzel duyguyu yaşamalısın" diyordum. Sen de "Çoğalın siz de artık, seçme şansımız bile yok ki, ne kadar kararlı kadınımız var?" demiştin. Parti'nin ilkelerine uymayan bir ilişkiyi kabul edemezdin zaten. Partili olmayanlarla yapamazdın.

Çocuklara olan o yoğun sevgini de anlatmak istiyorum. Yine son görüşmemizde taa 200-300 metre öteden gelen bir ufaklığı hedef seçmiştin. Gözlerin ona kilitlenmişti. Çocuklara baktığında, ben de sana bakardım. Yüzün rengarenk olurdu. En ciddi, en yoğun anımız dahi olsa bir çocuğa kilitlendiğinde herşey dağılırdı. Yüzün 2 yaşındaki bir çocuk kadar kaygısızlaşırdı, güleçleşirdi. Gözlerin capcanlı olurdu. Yeğeninin resmi en özel eşyandı. Yeğe-

ninin bebeklik resmi -onun şimdiki halini bilmesen de- senin için bir sevgi odağıydı. Çocuklara sevgin; temizliğe, ben duygusundan arınmışlığa olan sevgindi. Ve çocuklara, geleceğin sahiplerine umudun vardı.

En son seninle görüştüğümüzde düşman karşısındaki durumumuzun muhakemesini yapıyorduk. Savaşan bir Parti'de, hiçbir zaman düşmanla karşılaşmamanın, hiçbir zaman düşmanın denetimine girmemenin akla aykırı olduğunu biliyordun. Ancak kendine sürekli bir süre koyuyordun. "Düşman şu durumda, ama şu işte bitsin, ondan sonra başımıza ne gelirse gelsin" diyordun. Oysa işimiz hiç bitmiyordu, bitmeyecek de. Bunu biliyordun ama, acil görevlerini halledemeden yarım bırakmak, bunun hayalini dahi kurmak sana çok zor geliyordu. Ve düşmanın eline çatışmadan geçmek, hayalini dahi kurduğunda hazmedilemez birşey olup çıkıyordu. Can yoldaşım; çatışarak şehit düştün. Eminim ki son anda dahi nasıl kurtulabileceğinin ve işlerini yarım bırakmamanın hesabını yaptın. Bedenin yaralandığında dahi, Parti'nin yaralanmasına tahammülsüzlüğü yaşadın.

Özgür, Özgür, Özgür, Özgür... Anın ne kadar taze, hayalin, sesin ne kadar taze. Oysa yaşam bu. Biz yeni ve yoğun şeyler yaşadıkça hayalin, sesin uzaklaşacak uzaklaşacak... Ve seni hep yakınımızda hissetmenin mücadelesi içimizde yaşanacak. Anılarımız, hayalin, sesin uzaklaşsa da, yarım bıraktığın ve devam etmemiz gereken herşey kaldı. Tıpkı diğer yoldaşlarımız gibi.

Senden ve yapacaklarından mahrum olmak kolay değil yoldaşım. Duygusal bir yoğunluk yaşıyorum. Ve bu duygulara layık yoldaşların varlığı geleceği aydınlatıyor.

Hakkında yazacak çok şey var daha. Hatta yaşadıklarını artık bir roman yap diyordum sana. "Bu devrimden sonra olabilir, düşmana şimdi sırlarımızı anlatamayız" diyordun. Ve ben de şimdi, yaşananların birçoğunu bu sebeple aktaramıyorum. Bunun dışında,

mücadelenin çeşitli alanlarında yeraldın, seninle bu alanlarda daha çok şey paylaşan yoldaşlar seni anlatacaklardır.

Bıraktığın hiçbirşey yarım kalmayacak, kararlılığın, fedakarlığın, militanlığın hepimize örnek oldu, olacak...

Gece, uzun yolculuklarda devrim yapmışçasına, beraberce haykırdığımız marşlar vardı ya...

Yürüyoruz dalgalar gibi,
ellerimizde silahlarımız
Ölüm bugün bize gelmemişse de,
yarın ki kavgada yine biz varız
Yine biz varız
Yine biz varız.

Bir yoldaşı

ELALIMA...

Yaptığı işten kafasını kaldırmadan, titreyen bir sesle "Yoldaş biraz daha sokulsana üşüyorum" dedi. Çevreye hızla bir göz gezdirdikten sonra yüzüne baktım, gözüme ilk takılan saçları oldu. Düz saçları banyodan yeni çıkan, saçlarını hiç kurulamamış birini andırıyordu. Yüzü de tamamen ıslaktı, arasıra koluyla burnunu ve gözüne gelen damlaları siliyordu. O an kendi yüzümü merak ettim. Ben nasıl görünüyordum acaba, ancak sormadım. Yüzünde telaş, heyecan ve yorgunluğun izleri görünüyordu. Yaptığı işten kafasını kaldırıp kendisine baktığımı farkedince, "Biraz daha sokulursan daha az üşüyeceğiz" dedi. Bense koluna engel olacağım düşüncesiyle daha az sokuldum. "Biraz daha". Şimdiye kadar hiç kontrol edemediğim yeleğimin ceplerini kontrol etmeye başladım, düşen birşey olup olmadığını öğrenmek için. Bloknotum duruyordu. Yeleğim sırılsıklam olmasına rağmen bloknotum neredeyse hiç ıslanmamıştı. Garip bir mutluluk içimi kapladı. "Garip, bloknotum hiç ıslanma-

mış" dedim. Bu esnada yaptığı işi bırakıp kendi üstünü karıştırmaya başladı. Kağıtlar çıkarmaya başladığını görünce ben de aynı işi yapmaya başladım. Üzerimizde yakalanmaması gereken notları çıkardık. "Yoldaş bunları imha edelim" dedi, işine geri döndü. Yakılması gereken epey kağıt çıkmıştı, yaktıktan sonra külleri gazellerin altına kamufle ettik. Çalışırken, son üç buçuk saattir yaşadıklarımız geldi aklıma. Önceden söylerlerdi de pek inanmazdım film şeridi gibi deyimine, ancak sanki sinemada çekilen bir filmi izliyor gibiydim.

Serüvenli bir yolculuktan sonra yoldaş son köyü de geride bıraktığımızı, sesleri daha iyi dinlememizi söyledi. Arabadaydık, süreçten ve yapılması gereken görevlerden kaynaklı bu kez gittiğimiz güzergahı bilmemem gerekiyordu. Ön koltuğu yatırmış ve gözlerimi kapamış bir şekilde yolculuk ediyordum. Bu esnada kah türkü söylüyor, kah faaliyetle ilgili sohbet ediyorduk. Bazen ikimiz de susuyorduk. Aklımdan faaliyete ilişkin yapılması gereken işler ve sorunlar geçiyor, önümüzdeki sürecin bölge faaliyeti ve Parti için önemi, nasıl altından kalkmamız gerektiği geçiyor. Eminim ki yoldaş da aynı şeyleri düşünüyordu. Yürüttüğümüz faaliyet, faaliyetin süresi birbirimizi daha iyi tanımamızı sağlamıştı. Yaşanılan sürecin (aslında kısa olmasına rağmen -yaklaşık 1.5 sene-) neredeyse sürekli yoğun olması da bunda etkendi. Gelişen herhangi bir olayda birbirimizin nasıl davranacağını çoğu zaman doğru tahmin edebiliyorduk. Yoldaşın son köyü de geçtiğimizi söylemesinden yaklaşık 1 saat geçmişti. Sessizliği "Yoldaş ne kadar yolumuz kaldı?" sorusu bozdu. "Sen yine sıkılmaya başladın anlaşılan, ama artık türkü de söyleyemeyiz, yarım saat ya da 45 dakika kadar." Dağ yollarında olsa da araçla, bilmeyen arkadaşlar BAKIŞ'ın ne kadar yol alabileceğini kestiremezler. Oysa neredeyse tüm yolları belleğine kazımıştı. O kadar bozuk yollarda bile 60 km/h'nin altına neredeyse hiç düşmüyordu. Yolları, yollardaki kıvrımları, keskin virajları, bozuklukları hepsini, ama hepsini çok iyi biliyordu. Bir keresinde, yağmurlu havada traktörlerin bozduğu derin çukura arabayı düşürdüğünde uğ-

raştığı tarayıcıdan başını kaldırıp, "Kahretsin nasıl da unuttum" diye kendine kızmaya başlamıştı. Abartı gibi gelebilir, ancak yolculuk yapan yoldaşlar bilirler, bir eliyle yemek yer, diğerinde kola ya da su içerdi, vites değiştirmesi gerektiğinde eğer yanında ben ya da ... yoldaş varsa yemeyi kesmeden "Vitesi falanca vitese atar mısın?" derdi.

Aradan birkaç dakika geçmişti ki tarayıcıda bizim kanaldan mandallama sesini duyduk. Bakış, bunun üzerine henüz zaman var diye hazır hale getirmediği telsizi hazır hale getirmeye uğraşırken, bir taraftan da hızla yorum yapmaya başlamıştı. Yoldaşların, telsizden de anlaşılıyordu, yakında olduğu. Olağanüstü bir durumla karşı karşıya olduğumuzun farkındaydık ve daha dikkatli olmak zorundaydık. Defalarca bu tür randevulara gittiğimizden ve gerillanın hareket tarzını asgari bilmemizden kaynaklı yorum yapmak zor olmuyordu. Bu gelişmelere rağmen yoldaşa gözlerimi açma önerisi götürdüğümde "Henüz değil" diye cevap vermişti. Yürüttüğümüz faaliyet askeri yanımızı da sürekli geliştiriyordu. Böylesi bir durumda dahi komutandan izin almadan hareket etmememiz gerektiğini ve daha pekçok askeri bilgiyi edinmiştik. Randevularda da komutan BAKIŞ'tı. Araç biraz yavaşlamıştı, bu arada yoldaş telsizle bağlantı kuran yoldaşlarla görüşüyordu. Bir süre sonra aracı durdurdu. Aklımdan neler olabileceğine ilişkin yorumlar geçmesine rağmen, gerçeklerle yüzyüze iken gözlerimi açamamama sinirleniyordum. Bu ilk değildi, benzeri durumla daha önce de karşı karşıya kalmamıza rağmen, her seferinde benzeri düşünceler geçiyordu aklımdan. Ne oldu? Yoldaş sakin bir sesle "Yoldaşlar" dedi. Bakış bir süre sonra araçtan dışarı çıktı, çıkarken de gözlerimi açmamamı ve dikkatli olmamı söylüyordu. Dışarıdan alçaktan da konuşma sesleri geliyordu. Konuşmalardan, diğer sesin az önce telsizde konuşan yoldaşa ait olduğunu anladım. Kafamdaki soru işaretleri daha da arttı. Yoldaş görüşeceğimiz birliğin komutanıydı. Randevu yerini mi değiştirmişlerdi acaba, olası bir olumsuzluktan sonra, ama böylesi bir durumda

çoğunlukla görüşme olmaz, telsizle kısaca gereken bilgilendirme yapılır ve geri dönmemiz istenirdi. İstisna olarak görüşebilirler de ancak bu kez de komutan gelmezdi, genelde alt komutanlıktan bir yoldaşın komutasında bir grup gönderilir ve gerekenler iletilir, kısa bir görüşmeden sonra ayrılırdık ki daha önce bu tür durumlar olmuştu. İlginç. Düşman bölgeye operasyon çekmiş olsa ya da başka bir durum, gerilla olanakları zorlar, güzergahımıza, hatta ara yollara kadar bile ilerleyip bizi uyarabilirdi ama komutan gelmezdi, bu neyin nesi? Düşüncemden yoldaşların araca binmesiyle sıyrılabildim. Grup üç kişiydi. Kısa bir hal hatırdan sonra komutan yoldaş bölgede dost güçlerin (darbeciler) olduğunu, bulundukları birliğin yapacakları işlerden kaynaklı, bizi görmemeleri gerektiği, bunun için farklı bir yoldan bizi randevu yerine ulaştırmak için geldiklerini aktardı. Daha boyutlu bir olumsuzluk olmadığı için sevindim. Bir süre sonra da birliğin yanındaydık.

Bir başka olur o an. Göremememe rağmen önceden bildiğim için, o an yaşanılanlar kolay kolay anlatılamaz, aynı heyecanı yaşıyorum, gözlerim kapalı olsa da. Görmek, daha doğrusu karanlıktan çıkıp gelecek yoldaşları beklemek, sağa sola bakmak bir an önce görmek için, onu farklılaştırsa da bu duygunun merkezi yürektir. Daha önceleri, telsizden son talimat gelirdi "Aracı durdurun!". Hemen dışarı fırlar konumlanırdık. Sağa sola dört gözle bakar sanki birbirimizle yarış ederdik önce kim görecek diye. Hemen birimiz diğerine "Şu taraftalar" derdi. Yarışı ben kazandım der gibi. Yanıldığımız da olurdu bazen, için için amma gülerdik.

Süre de iyice artırmış özlemimi. Sıkıca kucaklaşıyoruz yoldaşlarla tek tek. Bakış istisnasız her zaman olduğu gibi, bir yoldaşla boğuşmaya başlamış bile. Yoldaşlarla kısa bir sohbetten sonra Siyasi Komiser (SK) yoldaş bize gelişen durumla ilgili kısa bilgilendirme yapıyor. Bölgede dost güçlerin de olduğu, işlerimizden kaynaklı alandan bir süre uzaklaşmalarını istediklerini, ancak şu ana kadar gitmediklerini, bunun dışında onlarla yaptıkları görüşmelerde bölge

hakkında bilgi verdiklerini -ki bilmiyorlardı- bazı köylere özellikle girmemeleri, aksi taktirde ihbar yiyebileceklerini, bu gelişmenin şu süreçte kendileri için de, bizim için de iyi olmayacağını söylememize rağmen tam da o köylere girmeye devam ettiklerini iletti. Komutan yoldaşın birliğin yanına gelirken aktardığı, işlerden kaynaklı bizi görmemeleri gerektiğini içeren bilgilendirmeyi de yaptı.

Bilgi alışverişi tamamlandığında (1 Ekim '97) saat sabah 05:00'e geliyordu. SK yoldaşın "Geç kalıyorsunuz artık gidin" söylemi bizim için alışılagelmiş bir söylemdi. Karşılığında görüşmeye gelen birlikteki yoldaşlarla tek tek vedalaşamayacağımızı biliyorduk. Yine vedalaşamamaktan kaynaklı yarı kızgın, araca binmiştik. Vedalaşma, birliği temsilen SK yoldaş ve Barış (Mehmet Demirdağ) yoldaşla yapılıyordu. Daha önce SK yoldaşla yaptığımız bu konuya ilişkin tartışmalar netice vermeyince, bu duruma alışmanın dışında yapabileceğimiz birşey kalmadığından artık böylesi bir yönelime girmiyorduk.

Araca bindiğimizde gelirken olduğu gibi ben yine koltuğu yatırıp gözlerimi kapamıştım bile. Bir taraftan da Bakış'la gelişmeler ve görevler üzerine sohbete dalmıştık.

Yaklaşık 10-15 dakika geçmişti ki yoldaş dost güçlerin güzergah üzerinde olduklarını iletti. Bizi görmemeleri ve aracın sesini duymamaları mümkün değildi, durmamız zaten sözkonusu olamaz. Yoldaşa "Daha hızlanıp bölgeyi bir an önce terkedelim" dedim, biraz daha hızlandık. (Bakış zaten önce de söylediğim gibi yavaş sürmezdi, bir de yokuş aşağı gitmemiz hızımızı daha da arttırıyordu.) Birkaç saniye geçmişti ki bir el kleş sesi geldi. Sesten merminin aracı hedef aldığı ancak tutturamadığı anlaşılıyordu. Oldukça afallamıştım. Dost güçlerin bizi düşman sanıp sıktığını düşünüyordum. Ancak böyle olmamalı, düşmanın tek araçla üstelik sivil, içinde iki kişiyle buraya gelmeyeceğini düşünmeleri gerekirdi. Kontrol yapacaklarsa da aracı durdururlardı. "Yoldaş aracı durdur, konuşalım, böyle rastgele sıkmak da neyin nesi." Sanki ben tersini söylemişim

gibi yoldaş aracı daha da hızlandırdı. "Yoldaş tekrar sıkabilirler neden durdurmuyorsun aracı." Afallamayla beraber sinirlenmeye de başlamıştım, bir de gözlerimi açamadığımı düşünürsek. Kafamdan bunlar üzerine olabilecekler hızla geçerken, mermi yağmur gibi yağmaya başlamıştı. Korktuğum başıma gelmişti, sinirlenerek ve artık gözlerimi açarak "Yoldaş aracı sanki neden durdurmadın" diye sordum. Yoldaş heyecanlı bir tarzda "Yanlış görmüşüm düşman pusu kurmuş" deyince iyice aptallaştım. Tüm bunlar birkaç saniye içinde olmuştu. MG 3, G3 ve kleş mermileri dolu olmuş üzerimize yağıyordu. Araç artık isabet almaya başlamıştı. Karanlık olması bir avantajken, aracın açık renkli olması, çok daha büyük bir dezavantaja dönüşüyordu. Bakış araca sağ-sol yaptırmaya çalışarak nokta atış yapılmasını engellemeye çalışıyordu. Karşılık vermek düşüncesiyle arka tarafa döndüğümde tuz-buz olan cam son mermilerle dökülmüştü, daha iyi görebileceğimi düşünmüştüm. Ancak karanlık olması yalnızca hedef olmamızı sağlıyordu, birşey göremiyordum. Rastgele sıkmamam gerektiği düşüncesiyle öne dönüp eğilmesi için Bakış'ı çekiyorum. Mermiler artık sağımdan solumdan, saçlarımızı sıyırıp geçiyor, ön cama, ön panele saplanıyordu. Ön cam da tuz-buz oldu, artık önümüzü göremiyoruz. Ön camı dökmek için ayağımı hareket ettirdiğimde son gelen mermilerle ön cam da kendiliğinden döküldü. Bu esnada açık olan tarayıcımız düşman kanallarından birisinde takıldı. Tarayıcıdan "Kaçtılar size doğru geliyorlar" sözlerini duyduğumuzda tarayıcı tekrar tarama işlemlerine dönmüştü bile. Zorunluluktan kaynaklı konuşan düşman, konumlanmalarını çıkarmamamız için (elimizde telsiz ya da tarayıcı olup olmadığını bilmemelerine rağmen) susmuşlardı. Ön camın dökülmesinden sonra bir iki saniyelik göremediğimiz yolu yine görebiliyorduk, önümüzde hafif bir viraj vardı. Sağ tarafta oturmamdan kaynaklı görüş açım Bakış'tan daha iyi (viraj sola doğru) şimdi. Telsizdeki konuşma otomatikman yolun aşağısına doğru daha dikkatli bakmama neden oldu. Yaklaşık 500 metre aşağımızda, sol tarafta bir köy var, ışıkların-

dan belli, aynı yön güzergahında o an bir ışık beliriyor. Ne olduğunu tam olarak anlayamamama rağmen "Yoldaş, aşağıyı da tutmuşlar, tarayıcıdaki konuşma taktik gereği değilmiş, aracı terketmemiz gerekiyor" dediğimde hafif virajın bitimindeydik. Araç yediği mermilerden neredeyse artık gitmiyordu. Hafif virajdan kaynaklı olarak da bir anlık mermiler kesilmişti. Bu arada aracı hızla terketmeye başladık. Tabi ilk yaptığımız randevulara gelirken hazırladığımız ve koltuklarımızın arkasında duran sırt çantalarımızı almak oldu. İlk merminin atılmasından bu yana yaklaşık 15-20 saniye geçmişti. Hızla araçtan çıkıp çantalarımızı aldığımızda, Bakış sırt çantası omzunda, kleşi elinde, emniyetini açarak yolun soluna, tepeye doğru tırmanmaya başlamıştı bile. Sırt çantamı taktıktan sonra Bakış'ı izlemeye koyuldum.

Aşağımızdaki düşman kolu ile aramızda epey mesafe vardı. İlk müdahaleyi eden kolu ise çok daha yakındı, tam kestirmemekle beraber 60-70 m. bir mesafede olmaları gerekir. Ancak çok kısa sürede gelemezler, aslan yürekli Mehmetçikler(!) neyle karşılaşacaklarını bilmedikleri için çok yavaş gelmek durumundalar. Onlara kalsa, belki hiç gelmeyecekler ama gelmeleri gerekir, ya silahlılarsa, ya vurulursak düşünceleri içinde bizden çok daha heyecanlıdırlar. Avantaj yine bizde. En büyük avantajımız da zaten bu, yani bilinç. Kaybedeceğimiz bedenimizden başka hiçbir şeyimiz yok, bu noktada kafamızda en ufak bir soru işareti de zaten yok. Onlarsa, kafalarındaki soru işaretleri ve kaybedeceklerini düşündükleri hayali şatoları tırlara yüklemekle meşguller, çünkü ancak tır taşıyabilir onları, bundandı ağırlıkları, yavaş hareket etmeleri.

Bu esnada giyemediğim ceketim sol elimde She sağ elimde, hedef küçülterek hızla tırmanmaya başladım. Bölgeyi bilmememden kaynaklı Bakış'ı kaybetmemem gerekiyor. Üstelik telsizim de yok. Bakış, istemememize rağmen çatışmak zorunda kalabiliriz düşüncesiyle tepeyi tutmaya karar vermiş ve çekilme güzergahını da tepe olarak belirlemişti. Birbirimize göre çapraz tarzda, hedef küçülte-

rek, hızla ve yaklaşık 10 metre arayla tırmanmaya devam ediyoruz. Günün en karanlık zamanı olduğu için bu kadar mesafeye rağmen Bakış'ın silüetini ancak görebiliyorum. İlk ateşin açıldığı tarafta ben, yolun aşağısında kalan tarafta yoldaş olduğu tarzda ve olabildiğince kontrollü tırmanırken göğsüm ve suratımın sağ yanı çalılara takıldı. O esnada sol tarafı kontrol ettiğimden çarptığım şeyin ne olduğunu görememiştim. Önüme baktığımda bu kez çalılar yüzümü çiziyor. Anlaşılan önümüzde oldukça yüksek çalılar ya da çit var ve sürekli bir taraftan bu engeli nasıl aşacağımızı düşünürken, diğer taraftan Bakış'a baktığımda, tekrar aşağıya, araca doğru hızla yöneldiğini görüp takip etmeye başladım. Bu olumsuzluk bizim için önemli bir zaman yitimi anlamına geliyordu. Yönelimi doğru tespit etmemize rağmen karşımıza çıkan çalılar planımızı bozmuştu. Nasıl aşacağını düşünüp denemek ve zaman kaybetmek yerine yoldaş yolun aşağısına doğru çekilmeyi daha doğru bulmuştu. Bu kez daha dezavantajlıydık. Çekildiğimiz yön yokuş aşağı doğru ve tarlaydı. Tarlada mevzi alabileceğimiz herhangi birşey bulabilmemiz mümkün değildi ve mevzilenebileceğimiz birşeyler bulana kadar ne kadar mesafe katetmemiz gerektiğini bilmiyorduk. Diğer taraftan hafif virajdan kaynaklı kesilen düşman atışları yakında tekrar başlayacaktı. Yavaş yavaş da olsa düşmanın üzerimize doğru geldiği kesindi. Bizi görememelerinden kaynaklı avantajımız da dezavantaja dönüşecekti. Çünkü açıkta olacaktık. Tırmanıp geri inmeyle yaklaşık birkaç dakikalık zaman da kaybetmiştik. Aracın arka tarafından aşağıya doğru hareket ederken gözüm bir an araca takıldı, her iki tekeri de patlamıştı. Bagaj kaputunda neredeyse metal parçası kalmayacak şekilde delik deşik olmuştu. Bakış, aracın ön tarafından geçip tarlaya dalmıştı. Bu kez daha hızlı hareket ediyordu, kaybettiğimiz zamanın hayati derecede öneminden kaynaklı. Koşar adımla yakın adımlar atıyorduk, yokuş aşağı inmemiz hızımızın daha artmasına neden oluyordu. Ancak diğer taraftan mevzilenebilecek herhangi birşey olmamasından ve düşmanın bize göre yukarıda kalmasından

kaynaklı durumumuz hiç de iyi sayılmazdı. Bakış'a gözattığımda, aramızdaki mesafe biraz daha açılmıştı ve sola doğru kayıyordu. Bu esnada düşman bizi farketmişti, tekrar üzerimize doğru mermiler yağmaya başlamıştı. Bir an boşlukta kaldım ve yüzüstü yere kapaklandım. Tam olarak ne olduğunu anlayamamama rağmen vurulmuştum herhalde. Sonsuz bir boşluk hissi ve yıldırım hızıyla kafadan geçen binlerce düşünce... Önce ellerimi oynatmaya çalışıyorum She sağ elimde, sol elimdeki ceket de duruyor, ya ayaklarım, sağlam, göğsümde de birşeyler hissetmiyorum, neden düştüm peki? O an tarlada seki olduğunu ve yoldaşa göz attığım sırada adımımı boşa attığımı, hazırlıklı olmadığım için de yere kapaklandığımın farkına vardım. Yerden doğrulurken Bakış'a gözattım, koşuyordu ve o esnada o da yere kapaklandı. Kalkıp çekilmeye devam ediyorum, bu arada mermiler de yoğunluğunu arttırmış görünüyor. Süre saniyelerle, dakikalarla sınırlı olmasına rağmen yüzlerce, binlerce düşünce geçer kafanızdan, böylesi bir durumda. Yoldaşla birlikte daha önce de yaşamıştık bu duyguları, yabancı değildik. Kah bir eylem esnasında düşmana sıkarken, kah eylemden önce eyleme giderken, kah eylemden sonra çekilirken. Ancak bu denli güç duruma ilk kez düşüyorduk. Pusuların kahpeliği, kalleşliği bundandı, çünkü inisiyatif bizde değildi ve yapacağımız en ufak hata inisiyatifin çok daha boyutlu düşmanın eline geçmesi; karşılığında ise imha olmamızı getirecekti. Bunu ikimiz de çok iyi biliyorduk. Olabildiğince soğukkanlı hareket etmek zorundaydık, yarım kalan işlerimiz ve daha henüz başlayamadığımız birçok görev vardı. Kafamda bu düşüncelerle boğuşurken bir taraftan hızla çekilmeye devam ediyorduk. Yarım kalan işler geçiyor aklımdan, yoldaşlar imha olmamız durumunda oldukça zorlanacaklar. Sanki neden daha hızlı hareket edip yarım işleri bitirmedik, en azından yoldaşlar için çok daha kolay olurdu. Üstelik süreç çok önemli, böylesi bir süreçte kaybedilecek bırakın günleri, dakikaların dahi o kadar çok önemi vardı ki. Yoldaşların işleri tekrar yoluna sokabilmeleri ayları bulacaktı. Mutlaka yırtmalıyız

pusudan, böylesi bir süreçte yoldaşları ve girdiği yönelimle doğrula-rı hakim kılmaya başladığı bir süreçte Partimizi yalnız bırakmak olmaz. Belki birkaç ay sonra olsa daha rahat davranabilirdik vb. vb. düşünceler hızla geçiyor aklımdan. Tekrar toparlamaya çalışıyorum kendimi; yoğunlaşmam gerekir bunları başarabilmek için. İşte yine, ... alanındaki örgütlülüğü nasıl bulacaklar, bu daha uzun bir süre alır. Oysa daha yoğun görüşülmesi gereken bir süreci adımlıyorlardı. Görüşememek nasıl etkiler onları?

Bir kez daha, bu kez daha sert kapaklanıyorum yere. Kapaklanmayla beraber kafamı sola çeviriyorum, bu kez Bakış benden hızlı davranmış, yerden kalkıyor. Tekrar hızlı adımlarla çekiliyor. Amma bitmez bir tarlaymış, mevzilenemiyoruz ve karanlıktan da hiçbirşey görünmüyor, nereye varacağımız, bu kez neyle karşılaşacağımız belli değil. Bunun aynı zamanda bir avantaj olduğu aklıma geliyor. Düşmanın bizi göremediği kesin, arayı da tekrar açmaya başladık. Atışlarından alanı taradıkları, nokta atışı yapamadıkları belli, mermilerden biri kafamın yakınından geçiyor vınlayarak, herhalde 10-15 cm anca vardı, aksi taktirde sesi duyamazdım. Toprağa saplanırken çıkardığı sesi duyuyorum, hedef küçülttüğüm için yarı eğik tarzda. Bu durum beni hayli şaşırtıyor. Onca sesin içinde merminin toprağa saplanırken çıkardığı sesi duyabilmek. Sağ elimde ve her iki ayağımın kaval kemiklerinde sancılar var. Ne olmuş olabileceğini çıkarmaya çalışıyorum. Elimdeki sancı daha ağır basıyor. Vurulmadım diyorum kendi kendime, peki bu acı ne? Çıkaramıyorum. İşte yine başladık, başka bir alandaki örgütlülüğün önüne koyduğumuz görev sonlanmak üzereydi, tam da bana ihtiyaçları olduğu bir süreç. Oldukça da önemli bir görevdi. Yoldaşlar nasıl bağlantıyı sağlarlar. Bir başkası geliyor aklıma henüz bir öncekinin içinden çıkamadan? Yine boşluktayım... Bu kez çok daha sert düşüyorum. Kafamı yere çarptım. O esnada belimdeki 14'lünün fırladığını hissediyorum. Elimle etrafı yokluyorum. Yok. Tekrar daha geniş alanı arıyorum yok. Ceketi giymiş olsaydım belki bu denli fırlamazdı di-

ye düşünüyorum önce. Kahretsin çok da para vermiştik. İyi de çalışıyordu. Bulmam gerekir. Bu malzemenin yapacağı daha çok iş var. Düşman bir çöpümüzü dahi elde edememeli; Emre geliyor aklıma. Onlarca emek var. O malzemenin alınmasında. Son bir kez daha aramalısın, yine yok. Lanet olsun. Sinirlenip elimdeki ceketi yere çarptım. Sanki ne olurdu ceket yerine sol elime 14'lüyü alsaydım. O ara aklıma Bakış geliyor. Göremiyorum. Bir kez daha, daha dikkatli ve daha geniş alanı tarayarak bakıyorum. Yok. 14'lüyü ararken ne kadar zaman kaybettim bilmiyorum. Aklımda yine bir sürü düşünce. Doğrulurken haberleşme için kullandığımız yöntem geliyor aklıma. Cevap bekliyorum. Yok. Bir kez daha deniyorum bu kez daha yüksek sesle, yine cevap gelmiyor. Alçak bir sesle bu kez "Bakış" diye sesleniyorum. Yine cevap yok. Olumsuz birşey olursa seslenirdi, ancak ses duymadım. 14'lüyü ararken onca sesin içinde seslendiğini duymadım mı acaba, olabilir, olamaz? Aklıma birden merminin toprağa saplanma sesini duymam geliyor, onca sesin içinden. Yok yok seslenseydi kesin duyardım. Bakış... yok. 'Acaba olumsuz birşey oldu da yerimizi belli etmemek için seslenmedi mi?' düşüncesi geliyor aklıma son olarak, bu kaygıyla alanı tekrar tarıyorum. Yok. Görebildiğim mesafe ne kadar sanki, lanet olsun. Sola doğru çekilmem gerekir. Daha yavaş yürü, çıkacak en ufak seste yoldaşla birbirimize sıkabiliriz. Zaten son düşmeden sonra hafif topallıyorum önceleri. Bu düşünceyle elim otomatikman She'nin emniyetine gidiyor. Açık, daha dikkatli ol, daha dikkatli ol. Sol elime She'den birşeyler bulaştı. Sol elimin baş ve işaret parmakları arasında daireler çizerek bulaşan sıvının ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yağ olamaz, kan, evet kan. Araçtayken She sürekli elimdeydi, yeni yağlamıştım, ancak elime bulaşacak kadar yağlamam mümkün değil, hem bulaşsaydı araçta bulaşırdı. Yok, yok kan. Nereden? Sağ elimden olma ihtimali yüksek, ama vurulmadım, boşver birşey olmaz. 15-20 metre aşağıda çitler beliriyor. Karanlığın içinde, bulunduğum yerden yüksekliğini kestiremiyorum. Tekrar Bakış geliyor aklıma,

telsizim de yok, sanki olsa ne olur, kanalı bilmiyorum, bir yolunu bulurdum, görüşürdüm yoldaşlarla. Hem çok olmamıştı ayrılalı, kesinlikle duymuşlardır sesleri, devriye çıkarmışlardır. Yön? Ne taraf? Nasıl geldik? Düz, yok yok, bir yerlerde 90 dereceye yakın döndük, yok yok daha az bir dönüştü. Şu taraf ya da şu taraf, ÇIT, ÇAT. Bu neyin nesi? Yere yat. Bakış olabilir. Ses önümde sağ taraftan yaklaşık çitlerin oradan geliyor, ama Bakış solumdaydı, ses sağ taraftan geliyor. Dikkatli ol, nefesine bile dikkat et, çok yakınsın. Sanki yeryüzündeki tüm sesler kesildi. Birden silah seslerinin de kesildiğini farkediyorum, ne zaman? Bilmiyorum. Dene, dene. CIK, CIK ses yok. Daha yüksek sesle dene düşmanın bu kadar kısa sürede burayı tutması... başka bir tim bu tarafa konumlanmış olabilir mi? Yok canım burayı niye tutsunlar. CIK, CIK... CIK, CIK. Bakış. Sağındayım gel. Çitlere çarpıyorum, neredeyse göğsüme geliyor. Üzerinden yuvarlanmaktan başka seçenek yok. ÇIT, ÇAT demek Bakış, çitleri geçerken duydum o sesi. CIK, CIK, "Buradayım." "Bir şeyin var mı?" "Yok. Ya senin?" "Bende de yok. 14'lüyü düşürdüm. Aradım ama bulamadım." "Kahretsin sende mi, ben de tarayıcıyla 16'lıyı düşürdüm. Kleş?" "Bende." "She nerede?" "Bende, elimde."

Araçtan yaklaşık 200 metre kadar uzaklaşmıştık. Yani yine menzil içindeydik, üstelik mevzilenebilecek yine bir şey yok. Tepeyi hızla tırmanmamız gerekiyor. Bu kez daha yakın 3-4 m aralıkla çıkıyoruz. Karşımıza yine tarla çıkıyor, bu kez düz gibi görünüyor, en azından düşme ihtimalimiz yok. Daha hızlı hareket edebiliriz. Henüz tarlaya gireli birkaç metre olmuştu ki ortalık birden gündüz gibi oldu. İkimiz de daha önce yaşamamamıza rağmen aydınlatma atıldığının farkına varmış ve yere yatmıştık. Tam da üzerimize geliyor lanet olası. Çekilecek bir yer de yok. Üstelik hareket edersek bizi görürler. Sönmesi ne kadar da uzun sürüyor. 40-50 m kadar uzağımızda, paraşütü açılmış yavaş yavaş iniyor. Aydınlatma fişeğinin atılması bize de yarıyor. Önümüzü görmemizi sağlıyor. Fişeğin 15-

20 m ilerisinde tarla bitip küçük ağaççıkların olduğu bir alan başlıyor. Başka da birşey görünmüyor, bir an önce oraya çekilmemiz gerekir. Aydınlatma söner sönmez ayağa kalkıp koşmak için hamle yapıyoruz. İki adım ya attık ya atmadık ikincisini fırlatıyorlar. Tekrar yere atıyoruz kendimizi. Bakış, bakıyor, elimle gösterip "O tarafa çekilelim" diyorum, kafasıyla onaylıyor. Bu daha yakınımıza doğru atılmış, 30 m civarında uzağımıza düşüyor. Paraşütü açıldı bile, ancak gariplik var, hızı düşüyor, paraşütü bozuk galiba, yere düşmesini sabırsızlıkla bekliyoruz. Henüz doğrulamadan ikincisinin bozuk olduğunu farkeden düşman hemen üçüncüyü atıyor. Bu bize daha da yakın, 15 metre kadar ya var ya yok. Lanet olasılar da düşmek bilmiyor İner inmez ağaçlıklara doğru çekildik. Hızlı ama daha sistemli, aldığımız eğitimlerdeki gibi.

"Yoldaş yön tespit etmeliyiz 10-15 dakikaya kadar hava ağarmaya başlayacak, gözlerim kapalı ve yatar pozisyonda olduğum için benim kestirmem güç, ancak tahminen şu yöne doğru gitmemiz gerekiyor. Tam hatırlamıyorum, şu an tam kestiremiyorum. Yoldaş gelirken yolun belli bir yerinde 90 dereceye yakın bir viraj döndük, pusuya düşmeden önce, yok yok öyle viraj falan dönmedik. Bana öyle gelmişti" sanki sinsi bir gülümseme beliriyor yüzünde, muhtemelen beni yanıltmak için yolun genişlediği bir yerde bilinçli olarak sağ-sol yapıp bende döndüğümüz imajı bıraktı, gülümsüyoruz ikimiz de hiçbir şey söylemeden. Kavganın kuralı bu, yani olması gereken. Oysa yemin bile edebilirdim döndüğümüze, o zaman şu yöne doğru gitmemiz gerekir diyorum, olabilir, ama tam hatırlamıyorum.

Nefes nefese kalmışız henüz atış menzilinden çıkamadık 1-2 dakikalık dinlenmemiz esnasında farkediyoruz ne kadar çok yorulduğumuzu. Hızlı hareket etmeliyiz, sonra tekrar dinleniriz. Karanlıktan büyüklüğünü farkedemediğimiz ağaçlıkların bu denli az olmasına sinirlenip, yaklaşık 45 derecelik bir açıyla sağa yönelip, yeniden tırmanmaya başlıyoruz. Ne kadar yürüdüğümüzü hatırlamıyorum, nefes nefese bir tepeyi tırmanırken mola veriyoruz yeniden. "Yoldaş

yönümüzü hatırlayabiliyor musun?" "Sanırım doğru gidiyoruz, ancak biraz daha sağa doğru dönmeliyiz."

Gün ışımaya başlamıştı, saate baktığımda pusudan bu yana 45 dakika geçtiğini farkediyorum. Oysa yıllar geçti gibime geliyor. "Yoldaş, olası bir olumsuzlukta telsizdeki kanalımızı bilmiyorum" diyorum. Söylüyor. Telsiz bataryasını yeleğinin alt ceplerinden birine, telsizi sol üst cebine yerleştirmiş, gösteriyor. "Olası bir durumda alırsın. Yoldaşlar merak etmiştir, bağlantı kuralım." Deniyoruz olmuyor. Telsiz çalışmıyor. Birkaç dakika uğraşıyoruz, çalışmıyor. "Batarya bağlantılarında düşmeler esnasında kopukluklar oluşmuş ya da bağlantılarda temassızlık olabilir" diyorum. Muhtemelen öyle, telsizin kendisine birşey olmamış olsa bari. Bu daha kötü. Tarayıcımız olmadığı için düşmanı dinleyemiyoruz. Telsiz de bozulursa durumumuz hiç de iyi olmaz. Pusuyu yırtsak bile yoldaşlara ulaşmamız oldukça güçleşir. Bir an önce ormanlık bir alana ulaşmamız gerekir, hem daha güvende oluruz, hem de düşman kolay kolay ormana giremez, ormanda daha uzun süre kalabiliriz, batarya bağlantılarıyla da uğraşabiliriz. Bir an önce tamir edip yoldaşlara ulaşmalıyız, merakları her geçen dakika daha da artacaktır. Son bir kez daha uğraşıyor batarya bağlantılarıyla yine olmuyor.

Bakış önde ben arkada tepeyi tırmanmaya koyuluyoruz. Yani iki kişilik birliğimizin öncüsü o, artçısı benim. Yağmur çiselemeye başlıyor. Seviniyoruz, ancak olumsuz yanlarını da düşünüyoruz. Hızlanan yağmur düşmanın görüş mesafesini azaltır, bu da havanın aydınlanmasının önemini azaltır, ancak harbi çekmediğimiz için iz bırakmamak için şimdi daha dikkatli yürümemiz gerekiyor. Bu da hızımızı düşürecek. Gerilla yoldaşların tahmini doğru çıktı. Görüşme esnasında birlikteki komutan yoldaşlardan birisi gökyüzüne bakıp yağmur yağacağını söylemişti. Ben baktığımda ise hiçbir şey anlamadım. Yıldızlar da vardı üstelik. Nasıl anladığını sorduğumda küçücük bulutları ve rüzgarı gerekçe olarak söylemişti. Bir sonraki molayı, 45 dakika sonra yine bir tepeyi tırmanırken çalılıkları siper

alarak veriyoruz. Batarya bağlantıları girişimlerimize yine olumlu sonuç vermedi. Yoldaşlar iyice tedirgin olmuşlardır. Kesinlikle öyle. Belirlediğimiz yöne doğru, yine bir miktar sağa dönerek devam ediyoruz çekilmeye. Elim geliyor aklıma birden sağ elimin kabzayı kavrayan iki parmağı, orta ve işaret parmaklarımın ilk boğumları düşme esnasında yaralanmış, toprağa da temas ettiği için toprak kaplanmış ve soğuktan kısa bir süre sonra donmuş. Kabuk bağlamış bir yara görüntüsü veriyor. Küçük çam ağaçlarının yanından geçerken çalılıklara çarpan bacaklarımdan sızlamalar oluyor, yine düşme esnasında yaralanmış olabilecekleri geliyor aklıma. Bir başka molada Bakış bacaklarının ağrıdığını söylüyor. O da yaralamış bacaklarını anlaşılan, yine çarpıyoruz çalılıklara, ama tık yok ikimizde de. Yırttık yüksek ihtimalle, ancak tedbiri elden bırakmak sonumuzu hazırlamak için davetiye çıkarmak olur. Bir tepeyi tırmanırken durup ses dinliyoruz. Birşey yok. Tepe bittiğinde tekrar durup sağa sola gözatıyor, arkaya dönüp sessiz ve dikkatli ol işareti yapıyor. Tepeye vardığımda Bakış güzergahımızı dik kesin bir yolu geçmek üzere arkaya döndüğünde kafamla anladım diyorum. Yolu dikkatli geçmeli ve iz bırakmamalıyız. Yolu geçince dönüp kontrol ediyorum iz bırakıp bırakmadığımızı. Birşey yok, devam işareti veriyorum. Yaklaşık 2 saat geçti, hava iyice aydınlandı, yağmur daha da hızlandı. Önümüzde orman beliriyor, ancak hızını artıran yağmur görüş mesafemizi azalttığı için mesafeyi kestiremiyoruz. Mola veriyoruz yeniden uygun bir yerde. "Yoldaş, gözüme bir bakar mısın yaşarıyor sürekli" diyor Bakış. "Yağmur suları gelmiştir, bir süre önceye kadar ben de öyle sandım ancak şimdi geçti, üstelik bir yanma da vardı." "Ben de öyle olduğunu düşündüm ancak geçmedi." "Birşey yok gibi görünüyor, yoldaşları bulunca doktor bakar. Görmeni engelliyor mu?" "Yok, ama rahatsız ediyor." Batarya bir kez daha olumsuz yanıtlıyor girişimlerimizi. Tekrar yürümeye başlıyoruz, bu kez emniyetleri kapatarak. Orman daha bir yakınlaşmasına rağmen bir türlü gelmek bilmiyor. Dikkatli davranmamıza rağmen

yer yer izlerimiz hala belli oluyor. Düşman yedek güç istemiş ve bölgeyi çembere almaya başlamıştır bile. Bu kaygıyla hızımız düşeceğinden yine harbi çekemiyoruz, bir ormana varabilsek. Tekrar mola veriyoruz. İyice yorulduğumuz ve ıslandığımız molalarda daha bir açığa çıkıyor. Yoldaşlar da iyice merak etmişlerdir. İmha olduğumuzu düşünmeye başlamışlardır herhalde. Kurtulursak en kısa sürede bağlantı kuracağımızı bilirler. Ne düşünüyorlardır acaba? Bir süre yeni sorun çıkacak onca işin içinde, halledilmesi de epey zaman alır. Neden hala bağlantı kurmadılar? Tekrar yürümeye devam. Hedef orman, iyice yaklaştık. Son on dakikadır ormana giriş yerimizin belirli olmaması için iz bırakmayalım diye zaman kaybediyoruz. Ancak iz de bırakmıyoruz. İşte ilk adımları atıyoruz ormana. Yüzde seksen yırttık demektir, içlere doğru ilerlememiz gerekir. Bakış arkasına dönüp bir takım izleri gösteriyor. Ormana henüz girmişiz. "Yürüdüğümüz güzergahtan başka iz görememiştik. İlk kez rastlıyorduk bir ize. Daha yakından incelediğimizde edindiğimiz bilgilerden bir hayvan izi olma ihtimalinin yüksek olduğuna karar veriyoruz. "Yeterince içeriye girdik artık dinlenelim" diyor yoldaş. Üç buçuk saat geçmiş pusudan.

Bir kez daha bakıyorum yüzüne, farkediyor, "Saçların iyice dağılmış." "Kahretsin ben de neden İbo'nun yanına gidemedim diye düşünüyordum. Demek ki yakışıklı değilmişim." Gülüyoruz. Peşinden ekliyor, "Biliyor musun hep merak ediyordum birkaç metreden hedef nasıl vurulamaz diye, demek ki böyle oluyormuş" yine gülüyoruz. "Yoldaş bataryanın bağlantılarını komple kontrol etmemiz gerekir. Üzerinde bant var mı?" "Evet var." "Bir an önce sökelim o zaman." Elini tekrar ceplerinden birine atıp şarjı çıkarıyor. "Yoldaş, şarj yanındaydı da şimdiye kadar neden bataryayla değiştirmedin. "Deminden beri yoldaşların merak edeceğini konuşuyoruz." "Gelirken doldurma fırsatım olmadı. Son olarak da ne kadar kullandığımızı dolayısıyla ne kadar dolu olduklarını bilmiyorum, başka bir tane daha mı var?" "Evet. Yoldaş en azından bağlantı kurar, durumumu-

zu kısaca aktarır, bataryadaki sorunu hallettiğimizde tekrar ararız derdik."

Şarjı henüz takmıştık ki bizim kanaldan mandallama sesi ve peşinden SK yoldaşın çağrı yapan sesini duyuyoruz. Bakış hemen cevap veriyor. İlk soru "Nasılsınız?" "İyiyiz birşeyimiz yok." "Araç?" "Aracı terketmek zorunda kaldık." Bakış hemen müdahale ediyor. "Tarayıcıyı düşürdük ve kanal kayıtlı, düşmanın eline geçmiş olabilir." "Kanalınız açık kalsın, bir süre sonra tekrar görüşürüz." "Anlaşıldı tamam." Şarjı tekrar çıkarıp batarya ile uğraşıyor tekrar. Yine olmuyor. Bağlantılarla yeniden uğraşıp deniyoruz yine olmuyor. Şarjı takar takmaz SK yoldaşın sesi duyuluyor. Dinlemede. "Çağrılara neden cevap vermediniz, olumsuz birşey mi oldu?" "Bataryayı deniyorduk, bu bozulmuş, tamam." Ortak bilinen bir telefon numarası üzerinden yeni bir kanala geçiyoruz. Şimdi rahat konuşabiliriz. Durumumuzu, malzeme durumunu, aracı soruyor. Cevaplıyoruz. Çok fazla deşifre etmeden bulunduğumuz yeri tanımlamamızı istiyor. Tanımlıyoruz. Bir süre bağlantı kesiliyor. Daha sonra kanalda komutan yoldaşlardan birisinin çağrısını duyuyoruz. SK yoldaş muhtemelen devriye çıkan gruplara yeni kanalımızı veriyor. Bunun üzerine gruplardan birisi, muhtemelen en yakın olanı hatta giriyor. Önceki tahminlerimizde doğrulanmış oluyor, devriye konusundaki. Yön tarifi yapıyor yoldaş "Dikkatli olun, düşman bölgeye güç aktardı. Olağanüstü birşey farkederseniz bağlantı kurun, herhangi birşey olmazsa bizim bağlantı kurmamızı bekleyin." "Anlaşıldı tamam." Yaklaşık bir saat daha yürüyoruz. Bazen ormanın içinde, bazen derenin içinde, bazen kayalıklarda. Ancak bu kez iz bırakmıyoruz. Komutan yoldaş bağlantı kuruyor. Bulunduğumuz yeri tarifliyor yoldaş. "Bekleyin biraz sonra orada oluruz, yakın konumlanmayın ve dikkatli olun." "Anlaşıldı, tamam." Konumlanmamızı değiştiriyoruz, bulunduğumuz alanı kontrol edecek tarzda konumlanıyoruz. Birbirimizi artık göremiyoruz.

On beş dakika sonra bulunduğum yöne doğru CIK, CIK sesi ge-

liyor. Cevap veriyorum "Yukarı gel". Çıkıyorum. Çıplak bir alana çıkmadan önce çevreyi kontrol ediyorum, kimse görünmüyor. CIK, CIK kayaların arasına mevzilenmiş İsmail çıkıyor, gel buradayım. Açık alandayız, düşman güç kaydırdı, bir an önce çekilmemiz gerekir. Yanına ulaşıyorum. Ormana dalıyoruz. Kucaklaşıyoruz. Bakış gelen yoldaşlarla görüşüyor. Onlarla da kucaklaşıyoruz. İlk soruları nasılsınız oluyor. Kısa bir dinlenmeden sonra tekrar yola koyuluyoruz, birliğe ulaşmak için.

Yoldaş birlikle bağlantı kurup bizi aldıklarını, yanlarına gelmek için harekete geçtiğimizi söylüyor. Yoldaşlar parkalarını bize veriyorlar yürümeye başlamadan önce. Yaklaşık bir saat daha yürüyoruz birliğe ulaşmak için. İyice yorulduk neredeyse adım atacak dermanımız kalmadı. Mola istemime yoldaşlar "Konaklama yerine yaklaştık orada dinlenirsiniz" cevabını veriyorlar. Az sonra bir kayanın arkasında nöbetçiyi farkediyorum. Yağmur da kesildi bu esnada. Tüm yoldaşlarla sıkıca kucaklaşıyoruz, ayrılırken vedalaşamamanın acısını alır gibi. Bize olan ilgi daha yoğun, çaylarımız hazır bile. O anki duyguları anlatmaya kalemimin gücü yetmiyor.

Yazıyı daha önce kaleme almayı düşünmeme rağmen yapamadım. Sanki Bakış'ın şehit düştüğünü benden başka kimse bilmiyordu da söylemezsem bir gün çıkıp gelecekti randevusuna.

O, girilen yönelimle koşar adım doğruları hakim kılan Partimizin olumlu partili kimliğinin, değişimini henüz tamamlamamış, ancak oldukça da fazla yol almayı başarabilmiş, prototipe oldukça yakın bir kişiliğe sahipti. Savaşa, girilen yönelime göre şekillenme ve girilen yönelimde yapı taşlarından birisi olma becerisini gösterebilmiş genç komünist adayı yoldaşımın, Elalım'ın yaşamından kısa bir kesit sunmaya çalıştım. Partimizi girdiği yönelimde daha ilerilere taşımak, onu anlamak ve onun gibi olmakla mümkündür, yapıtaşı ancak böyle olabiliriz binayı inşa etmek için. Sunulan kesit belli noktalarda olağanüstülükler taşımasına rağmen yoldaşın yaşamı genel olarak böyleydi. Yani 24 saat savaş. Zafer ancak böyle gelecek, o

bunun bilincindeydi. Onun içinde üretken, yaratıcı, zorluklardan yılmayan, yakınmacı olmayan bir kimliğe sahipti. Şehit düşmesi ve gösterdiği tavır bunun en yalın ispatıdır. Yemin ettik hesabını soracağız.

"Kahretsin bugün yine çok yakışıklısın" can yoldaşım, bir süredir seni göremesem de ettiğin yemini duyabiliyorum, sen de kendisini gerçekten yakışıklı sanan yoldaş. Yani Sultan Ana, Sultan Anam yemin ettik yakışıklılarla yakışıklının hesabını sormaya, "Bakış öfkesi" ile, TKP/ML, TİKKO, TMLGB yemin etti hesabı sormak için.

Yoldaşın şehit düşmesinden sonraydı, bir birlikle görüşmüştüm. Yoldaşlar birliğe yeni katılan yoldaşlardan ikisine Bakış ve Özgür (Turan Salman) isimlerini koymuşlar bile. Niceleri de yolda savaşı büyütmek için. O tüm yoldaşların yüreğinde.

Ayrılık saatinde SK yoldaş yine geç kaldığımızı söyledi. Diğer yoldaşlarla o esnada konuşmasını fırsat bilip BARIŞ'ın yanına gittim. Bakış'ı son gördüğümde sarılamadım. İşlerden kaynaklı hergün görüştüğümüzde dahi ayrılırken ben unutsam bile o beni yakalayıp sıkıca sarılırdı. Giderken arkasından seslenip sarılmak istemiştim. İçim bir garipti o an, ancak seslenemedim... "Savaş bu, sana sarılayım" demiştim. Sarıldık sıkıca, gözgöze gelemedik, kafalarımızı çevirmiştik, gözlerimiz dolu. Bir daha BARIŞ'ı da göremedim. Bir başka sefere onu da anlatmaya çalışacağım, ancak bu o kadar kolay değil. Anlatabilmek için önce onu anlamak gerekir çünkü. Anlatamamaktan, daha doğrusu eksik anlatmaktan çekiniyorum, ancak biliyorum ki seni tam anlatabilmek de mümkün değil. Eksik de olsa, en çok da buna kızacağını biliyor olmama rağmen deneyeceğim. Partimizi soktuğun yönelimi kesintisiz sürdüreceğimize yemin ettik bir kez daha.

Siz büyük zaferi getiremeden yittiniz. And olsun ki büyük zaferi yittiğiniz yere getireceğiz. Ve senin söyleminle bir kez daha BİZ KAZANACAĞIZ!

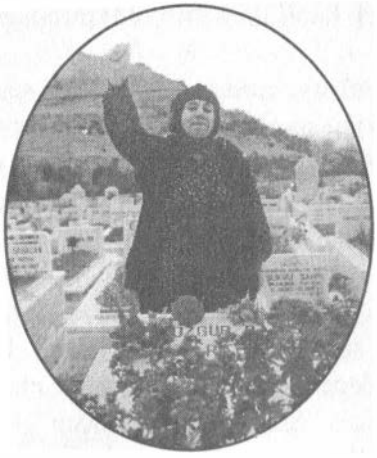

DAĞLARIN YEŞİL GÖZLÜ PARTİZANI BAKIŞ'A...

RÖPORTAJ

Onu anlatanların gözünde önce bir gözyaşı oluyor Özgür Kemal Karabulut yoldaş. Sonra gözlerden yitmeyecek bir manzara, bir anı ve daha sonra büyük bir umuda dönüşüyor. Tanıyanlar, sevenler bu umudu gözyaşlarıyla anlatmaya çalıştılar birer birer. O bir daha gelmeyecekmiş gibi yapılan konuşmalar binlerce Özgürün yaşadığını ve mücadelenin devam edeceğini anlatan konuşmalara yol veriyor.

Artık bir şehit anası ve binlerce çocuğa sahip olan Sultan Ana, Özgür'ün yüzü dağlara dönük gözleri gülen bir şekilde canverdiğini anlatırken kendinden geçiyor. Yanaklardan bitmek bilmeden süzülen gözyaşları kine dönüşerek düşmana birer kurşun olacağının yeminini veriyor.

Ondan bize oğlu Özgür ve yoldaşımız Bakış'ı anlatmasını istediğimizde, kendisi de yıllardır Özgür dediği oğluna yoldaşları gibi Bakış diye seslenerek hepimizin bir yoldaşı olduğunu gösteriyordu.

Sultan Ana, bize Bakış yoldaşımızı anlatır mısın?

Sultan Ana: Bakış'ı çocukluğunda yoksul bir ailenin çocuğu gibi yetiştirmedik. Kendimiz yavan ekmek yesek de O'nu öyle yetiştirmedik. Dünyaya ilk geldiğinde taze süt içsin diye bir inek aldık. Yabancı mamalar alıyorduk, hem de 8-9 saatlik yolu haftada-bir aşarak.

2 oğlumuz vardı. Kızımız yoktu. Bakış'ın siması da çok güzeldi. Kumral, kızların saçlarından uzun saçı vardı. Bakış 7 yaşına geldiğinde okula gidecek diye, Yozgat ilinin Çekerek ilçesine geldik. Okulda arkadaşları "Sen gavursun, kızsın" demişler. Eve gelip ağladı, bize sordu; "Benim saçım niye uzun?". Biz de babasıyla "Sen böyle güzelsin, onun için kestirmedik" dedik. "Ben bu saçı kestireceğim" dedi. 7 yaşında olduğu halde kendisi berbere gidip kestirdi.

Bakış daha sünnet olmamıştı. Arkadaşları tuvalette gördüğünde "mavya çocuğu" demişler. Yine ağlayarak eve geldi, bize söyledi. Babası da yazın yaptıracağını söyledi. Yine kendisi sünnetçiye gitmiş "Beni sünnet edeceksiniz, babam öyle dedi" demiş. Sünnetçiler eve geldi oturdu. Babasına söylediler. Babası "Olmaz, biz yazın yapmayı düşünüyorduk" dedi. Özgür olacak dedi mi, daha bir şey diyemezdik. Babası bu sefer "Hani kirven yok, kim olacak senin kirven?" dedi. Kendisi büyük bir adam gibi "Hele oturun bir çay içelim kirve buluruz. Eve gelen biri olur" demişti. Tesadüfe inanmam ama o gün de tesadüfen çok sevdiği dayısı Şah İsmail geldi. Bakış "İşte dayım geldi, kirvem olsun" diye sevindi.

Bakış'ın hayatı lükstü. Her yemeği yemezdi. Seçerdi yemekleri. Babasını çok severdi. Öyle ki sanki babasının yüreğine gömü-

lürdü. Akşamları uykusu gelince babasının dizlerine yatardı. Babası da "Sanki bu oğlanın anası benim" deyince, "Dizlerinin dibinde uyuyorum, ağrıtmıyorum ki" derdi Bakış.

Bakış ortaokula geldiğinde çok değişti. Çok gururluydu. Herkesten iyiydi giyimi, davranışları. Ne bileyim her şeyi bir başkaydı. Hiç kimsenin bir şey söylemesini istemezdi. Hergün bir damat adayı gibiydi. Okula gidince ben üstünü ütülerdim. Yetiştiremezsem kendisi yapardı. Banyo yapacağında evde su olmadığında kendi gider suyunu taşırdı, banyosunu yapardı.

Okuldan geldiğinde hemen yemek isterdi. Evin 50-60 metre ötesinde küçük bir dam vardı. Okuldan saat 5'te gelirdi. Yedibuçuk sekizde oraya gider sabah 5'lere kadar çalışırdı. Babasını gönderirdim ki kaldırsın gelsin. Yattığını sanırdım. Babası giderdi ki hala okuyor. Gel gör ki ne kitaplar okuyor derdi. Ders çalışmadığını söylerdi.

Ortaokulu liseyi böyle bitirdi. Derslerle okulda ilgilenirdi. Öğretmene okulda cevap verirdi. Lise 2'de kendini tamamıyla siyasete verdi. Lise sona kadar takdiri vardı. Çok başarılıydı. Babası çalışmadan takdir aldığını, çalışsa ona verecek birşey bulamayacaklarını söylerdi.

Lise 2'ye geçince tamamen bir siyasetçi, politikacı oldu. Okuldan gelir elini yüzünü yıkardı. Babasına bir soru sorar, saatlerce tartışırlardı. Ortaokuldan liseye kadar böyle tartışırdı. Bakış, Lise 2'den sonra artık bizim fikirlerimizi beğenmezdi. Aynı düşüncede olmayınca çok kızardı.

Lisedeyken babasından para istedi, "Gezmeye gideceğim" dedi. Biz de sandık ki teyzesine, dayısına, sahile, eğlenmeye gidecek. Dedi ki "Bir arkadaşım beni Trabzon'a davet etti, oraya gideceğim." Gitti, geldi. Anlattı yaptığını; "Trabzon'a gittim, dağlarını, taşlarını gezdim, insanlarını gördüm." Bir evde yufka yapmış evin ortasına bir sepetle asmışlar. İçinde fareler cirit atıyormuş. Bu ek-

mekleri nasıl yediklerini sormuş şaşırarak. Analarından doğduklarından bu yana böyle olduklarını söylemiş onlar da. Bize, insanların çektiği rezillikleri gördüğünü söyledi.

Kolay kolay kimseyle konuşmayıp babasıyla konuşuyordu. Tartışıp tartışıp "Baba biz gerçeği görüyoruz işte" diyordu. Babası sadece kendilerinin değil, halkın en az %30'unun görmesi gerektiğini söylüyordu. O da "Bunu da biz yapacağız" diyordu.

Özgür o sene liseyi bitirirken üniversite sınavlarına girmişti. Babasına bu sene kazanmak istemediğini söylemişti. Babası da tamam demişti. O sınavdan çok yüksek puan almıştı. Evimiz sanki büyük birinin evi gibi oldu. Akrabalardan üst rütbeli askerler buraya geldi hep. Telefonlar, gelip gitmeler... Özgür kızdı onlara; "Siz kula kulluk yapıyorsunuz, ben de mi yapayım? Siz köpeklik yapıyorsunuz bende mi yapayım, beni de mi teşvik ediyorsunuz? Ben asker olup millete mi saldıracağım? Bunların halka ettiği zulüm yetmiyormuş gibi, benim gibilerini de çekiyorlar yanlarına." Babasına "Yeter bunların ettiği" dedi. Babası kızdı. Asker olmak devamlı zulüm yapıyor demek değildir. Orada olursan bizlere yardımın olur. Çok da olanak sağlıyorlar" dedi. Özgür, olmak istemediğini söyledi. Babası da "O zaman hukukçu ol" dedi. "Ben kazandım gidemedim. Şimdi bir hukukçu gördüm mü içim eriyor. Sanıyorum ki onların hepsi iyi insanlar" demişti. Özgür "Ben düşünürüm" diye cevap vermişti.

2. sınavda da elektrik-elektroniği kazandığını öğrendik. Biraz düşündü. Yine kararsız kaldı. "Bu okula gitsem ne yaparım ki. Böyle insanlara fazla yardımcı olamayacağım. Elektrik-elektroniği bitirince kendime bir işyeri açıp para kazanacağım. Ben hukuk istiyordum. Bu sene gitmeyeyim" dedi. "Ben istiyorum ki ekmeği fareyle dürüp yemesin insanlar. Onlara yardım etmek istiyorum" dedi. Babasının 30 milyon aylığı vardı. 2.5 milyonunu Özgür'e gönderiyorduk. Ben ip satıyordum. İp alıp örgü yapıyor, satıyordum.

Özgür gelip gittikçe notlarını gördükçe babası çok mutlu oluyordu.

Özgür geldikçe "Ben senin düşüncelerini anlıyorum. İnsanlara kaleminle, dilinle yardımcı ol. Bir senin ölmen bir benim ölmem birşey ifade etmez. Ölmekle bir şey olmaz. Ölenleri de gördük. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan'ı gördük. Kızıldere'de o insanlığı tanımayan köpek muhtarın ihbarıyla ölen 10 kişiyi gördük. Bak ben 50 yaşındayım. Yemeğimi yedikten sonra hala çıkıp bir iki insanın evine gidiyorum, konuşuyorum. Sen de böyle yap. Az buçuk malın olduğunda mideni doyuracak kadarını al. Zengin olucam deme" derdi babası. Her eve geldiğinde babasıyla saatlerce tartışıyorlardı. Araya ben giriyordum. "Özgür sen ne demek istiyorsun?" derdim. "Sana ne, biz birbirimize kızsak da tartışıyoruz. Sen bilmiyorsun, okumadın" diyordu bana Özgür. Ama ben onların ne demek istediklerinin hepsinin farkındaydım biliyordum.

Özgür 2. yılındayken babasını kaybetti. Son günü babasının başucuna gelmişti. Babası "Gittiğimi gördün de geldin değil mi Özgür?" dedi. Özgür "Sen nasıl konuşuyorsun baba, niye öyle söylüyorsun baba" diyordu. Babası son dakikaya kadar konuştu. 20 dakika sonra öldü. Özgür sinirlendi, dişlerini sıktı "Niye böyle yapıyorsun Özgür?" dedik. Kızdı, bağırdı. "Babam gerçek vadesiyle ölmedi. Rahatsızlığını bilmiyordu. Bir doktora gitmedi. Allahtan değil inanmıyorum" dedi. "Babam buranın vatandaşı değil sanki esiriymiş gibi öldü" dedi. Ağlayamadı.

Babasının ölümünden 7 ay sonra Özgür'ün gözaltına alındığının haberini aldım. İstanbul'a gittik kardeşimle. Nerden başlayıp nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. **Özgür, İbrahim Kaypakkaya'dan bahsediyordu babasına: "Denizleri de seviyorum, ama İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini benimsiyorum"** diyordu. O zaman Özgür Gelecek'den bahsederdi. Özgür Gelecek gazetesine gittim. Oradan sordum. Gazetelerde resmi çıkmıştı. Baktık. Arkadaşları, "Biz gittik mi bize göstermezler, sen anasısın sana birşey

diyemezler" dediler.

Siyasi şubenin önüne gittim. Gidip sordum. "Yok böyle biri" dediler. Gitmemi söylediler oradan gitmedim. Akşama doğru bir adam geldi. "Burda ne arıyor, niye duruyorsun?" diye sorunca "Oğlum buradaymış para vereceğim" dedim. İçeriden bir dosyaya baktı, "Oğlun buradaymış" dedi. Üst kattan özel tim indi, onlar da bağıra bağıra "Yok" dedi.

Üçüncü gün sabah yine gittim. Özel bir arabayla biri geldi. Onların ne kadar üstü olduğunu bilmiyorum. Görünmemi istemediler ona. İtip durdular. Yanına gittim ben de. O da sordu ne aradığımı. Ona da söyledim. Babacan, gerçekten bir insanmış gibiydi. "Tamam ana mesele yok. Bunlar cahillik yapmış. Sana içerdeyse göstereceğim" dedi. Ona o kadar inanmıştım ki. "Hepsi köpek çıkacak değil ya" dedim kendi kendime. Beni içeride bir yere oturttular. Bir başka tarafta adam gözlerini kırpıp, "Kadını konuşturun" diyordu. Umudum kırıldı o an. Sonra bir köpek yanıma oturdu, nasıl başlayacağını bilmiyordu. Konuştu benimle. "Ana benim kardeşim de burada olabilir. Kendini rahat tut" deyip nereli olduğumu sordu. "Yozgatlıyım" deyince, "Hayret Yozgatlının işi ne" dedi. "Niye" dedim. "Hiç mi görmedin, Yozgatlı'nın işi burada ne olacak. On taneden bir tane çıkar" dedim. "Yusuf Aslan da Yozgatlı'ydı. Sünniydi. Yozgat'ın hepsi it olacak değil ya. O on taneden biri de Özgür'dü. Ama Özgür daha çok" dedim. Bana kızdı, "Senin oğlun sokak çocuğu" dedi. Ben de "Babası yanında olsaydı öyle diyebilirdin ama ben bugün buradayım. Sen git akşam kendini anana sor, ben hangi sokak çocuğuyum diye" dedim. Oradan ayrıldım. Savcılığa da her gün gittim. Savcı elimden şaştı. "Bunlara önceden niye sahip çıkmıyorsunuz" dedi. "Ben çıkıyorum" dedim. "Ama çocuğuma sokak çocuğu diyorlar. Bir üniversiteli nasıl sokak çocuğu olur?". Savcıya da "Senin oğlun da sokak çocuğu mu?" diye sordum. Savcı çok kızdı. Siyasi şubeye telefon etti. "Özgür Kemal

Karabulut çabuk çıksın, oradaysa hemen çıksın, çabuk bulun, hemen geliyorum" dedi. Telefondakiler neye uğradığını şaşırdılar. Telefonda dosyayı düşürdüklerini, zor bulduklarını söylediler. Savcı yarın gidip görmemi söyledi. Gayrı o zaman rahatladım. Artık gözaltı kaybı yapamayacaklar dedim. Özgür'ü gördüm ki kolları boynuna bağlı, her tarafı yara bere kan içinde. Üstü başı çok perişandı. 6 ay hapiste yattı. Gidip geliyordum yanına. 6 ay sonra avukatıyla mahkemesine gittik. Saat 8'de gelmesi gerekirken 11 olmuştu daha gelmemişti. Avukat sordu asker olmadığından getiremediklerini söylediler. Savcı "Gıyaben yaparız" dedi. Tahliye oldu. Terörle mücadeleye gittim dedim ki "Diyorsunuz ki bizim kardeşimiz, bir şey yapmayız ama o gün onu öyle gördüm. Ne diyeyim size itler" dedim bir daha.

Cezaevinden almaya gittik. Öğlen 2'den akşam 7'ye kadar bekledik. Avukatı "Bunlar birşey düşünüyor" dedi. 7:30'da bıraktılar. "Bu kapıdan bırakıp o kapıdan alacaklar" dedim. Avukatı Özgür'ü çok seviyordu. Aldık cezaevinden. Seni nereye götürelim dedik Özgür'e. Bizi bizden çok seven, kayıran, babasından çok seven bir yoldaşının yanına gittik. Önce yattı. Kalktıktan sonra "..... Teyze bana bir sütlaç yap" dedi. "Ben şunu özledim, ben bunu özledim, bunları yapın" dedi. Bana bile böyle yapmıyordu. ..... abisi de oradaydı. Herkes çok sevindiydi. Yeryüzüne sanki güneş geldiydi. "Yarın Ankara'ya gideceğiz" dedim. "Cezaevine gidip eşyalarımı alıp yoldaşlarımı göreyim tamam" dedi. Ankara'ya gelecektik. Tramvayla otogara gidecektik. Tramvay durağına geldik. Polis "Kimlik kontrolü yapacağız" dedi. "Tamam burada yapın" dedik. "Hayır gideceğiz" dediler. Gide gide siyasi şubeye gittik. "Yine terörist mi olduk?" dedim. Onlara da oğlum diye seslendim. Özgür bana kızdı. "Sen burada kime oğlum diyorsun" dedi. O zaman doğru söylediğini bir daha anladım. Oğlum demeye değer miydi acaba?

Beni bir odaya çektiler. Çocukları duvara dönük 1 saat ayakta beklettiler. Beni lafa taktılar. Azarlıyordum, bağırıyordum. "Ne istiyorsunuz bu çocuklardan?" Sonra bir müzik sesi verdiler. Ses o kadar çoktu ki birbirlerini duymalarını engelledi. Bir kağıt imzalatıp bizi bırakacaklarını söylediler. Ben bilmediğim için imzaladım. Özgür bağırdı, boş bir kağıdı mı imzalatacaksınız imzalamıyorum dedi. Arkadaşları da imzalamayacağız dediler.

Daha sonra biri sandalyede boynu eğik cansız duruyordu. Baktım nefes alıp veriyordu. "İstanbul'u bilmiyorum, bir hastaneye bırakın bari" dedim. "Onlar yedi canlıdır ölmez" dediler. Asansöre bindirip siyasi şubenin bahçesine bıraktılar. Oradan beş araba değişip daha önceki eve gittik. Bir sevindiler ki... Ertesi gün 1 Mayıs'tı. 1 Mayıs'a gidecektik. Dedim ki "Bir şartla; elini elimden bırakmayacaksın". "Tamam" dedi. 1 Mayıs'a gittik. Kimlik yoklamasından geçerken hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. 10 dakika geçtikten sonra birileri geldi, "Ana kollarımızı tutamıyoruz, eşarbını ver" dediler. Verdik onlara da. Bizden önce daha alana girmeden iki gencimizi nişan alıp öldürmüşler. Birden takır takır silah sesleri, ambulanslar, karmaşa; çılgına döndüm. Özgür yanımda yoktu. Akşam evde o gelene kadar beklerken mahvoldum.

Ankara'ya geldik. Hapishanelerde açlık grevi devam ediyordu. "Anne ben sıkılıyorum. Sen açlık grevlerine gidip geliyorsun" dedi. Dayısının yanına gidip geldi. Bir daha gidip geldi. Öyle öyle sürdürmeye başlamıştı mücadeleye yeniden. Bir okuluna gidiyordu, derslerine bakıyordu...

Özgür'ü kaybedeceğimden habersizdim. Köye gitmiştim. O sırada Amasya'nın o yıkılası Taşova ilçesinde vurulmuş. Abileri aramış haber vermişler, "televizyonda gördük" diye. Akrabalar beni aradılar "Özgür yakalanmış gözaltına alınmış" dediler. Bana gerçeği söylemediler. Hiç aklıma gelmemişti. Yanımdakiler biliyormuş öldüğünü. Önce hastaneye gittik "Yok" dediler, "Askeriyeye gi-

din". Oraya gittik "Taşova'ya gidin" dediler. Orada askerlere kızdım. "Siz halkın çocuğusunuz, nasıl vurursunuz insanları?" diye. Yine bizi hastaneye gönderdiler. Bir sürü muamele. "Sonra gelin bakın" dediler. Beni bir kat aşağı indirdiler. Morga indirdiler. Morg sadece büyük bir oda. Özgür'ü odanın ortasına koymuşlar. İki metre uzatmışlar. Özgürümün gözleri sanki gülüyor. Özgür diyor ki "Anne ben dişimi sıktım sen de dişini sık. Ana sen üzülme ben üzülmedim. Ben can vermiş sayılmam" diyordu. Yani o mesajı veriyordu. Gözleri gülüyordu. Sanki ölmemiş bana gülüyor, "Özgür ölmemiş" dedim. Dışarı çıktım bağırdım. Artık kafirlerin ne yaptığını ne ettiğini anlatamam da, anlatacak kelime bulamıyorum da.

Özgür'ü teslim alıp arabaya kendimiz koyduk. "Hadi başınız sağolsun" dediler gülerek. Çok sevinçliydiler. Arabayı daha yürümeden taşa tuttular, yuhaladılar. İtler o an bize ne yapacaklardı. Hiçbirimiz Özgür'den başka birşey düşünemiyorduk.

Daha bundan sonra diyeceklerim olacak, yapacaklarım olacak. O itler beni de Özgür gibi bir kör kurşunla götürmediği müddetçe ben aynı dirençle; Özgür gerçekten o dağlarda savaşıyormuşçasına, aynı 1 Mayıs'taymış gibi aynı savaşı vereceğim. O itler benden de Özgür gibi korkacaklar.

Özgür babasından nasıl etkilendi? Babasını da bize anlatır mısın?

Sultan Ana: Onun etkisi sadece Özgür'e değil üç çocuğuna da oldu. "İnsanlık" der başka birşey demezdi. "İnsan olarak insanlığa hizmet edelim" derdi. "Nefsinize çalışmayın, insanları sevin" diyordu. Bir de "Okuyun" derdi herkese. "İyiyi de kötüyü de okuyun" derdi. Kuran da okumuştu kendisi "Bana zıt gelen kitapları da okudum. Gerçeği buldum" demişti.

Boş yere hiç para harcamazdı. Dolmuşa binmez otobüse binerdi, otobüste öğretmenlere indirim yapıyorlar diye. Yemez yedirirdi, çocuklarına. Son hastalığında bile böyleydi. Bu koca hayatı anlat-

makla bitiremeyiz ki. 30 yıl beraber yaşadım.

Bundan sonrası için dosta düşmana neler söylemek istersin?

Sultan Ana: Bundan sonrası için gerçekten "çocuklarımız evden giderken bizi dinlemediler, giderse gitsin" demeyin. Ben Özgür'ün son nefesine kadar peşindeydim. Bundan da pişmanlık duymadım. Diğer şehit anaları da, diğer çocukların anaları da bunu yapsın. Çocuklarına destek olsun. Gerçek bu. Çocuklarını bırakmasınlar, yanlarında olsunlar. Sanmıyorum ki o gençler bizden daha kötü düşünecekler. Onların bizden daha kötü düşünmeleri imkansız. Ama bize ters gelebilir. Aileler eleştirsinler, araştırsınlar ama çocuklarının yanlarında olsunlar. Ben bundan önce Özgür'ün yanında bir vardıysam, bundan sonra o gençlerin, çocukların hepsini çocuğum bileceğim, her an yanlarında olacağım. O itlerden korkmayalım. Bizler çocuklarımızı desteklersek ya hepimizi öldürürler ya hiçbirimizi. Biz destek vermezsek daha nice Özgürler gidecek. Ben bugün ağlıyorum, hergün bir ana ağlayacak. Yardım etsinler çocuklara. Ben çocuklara hak veriyorum.

Özgürüm gerçekten 2-3 köpeğin kanını akıtsaydı da gitseydi, ben daha gururlu olacaktım. İçim buz gibi olurdu. Ben de onların içinde olmak şartıyla Özgür'ün kanını alacağımıza söz veriyorum, yemin ediyorum. Bunu da herkese duyurun. Böyle bir anne varmış deyin.

Mahalleden çok sevdiği ... isminde arkadaşı vardı. Şu anda Halkın Günlüğü okuru. Ölüm Orucu direnişine girmiş, '96 yılında ve şu anda hafıza kaybı var. Dengesini sağlayamıyor. Onu görmemi isterdi sürekli. Onu çok severdi.

Bazen anne canım şunu istiyor deyince gider alır getirirdim. Toplardı bütün arkadaşlarını. Onlarla beraber yerdi. Az yiyince oğlum niye az yiyorsun, biraz daha fazla ye derdim. "Anne bizim midemiz bir" derdi. Kızardım "Dalga geçme benle" diye. O "Beni nasıl biliyorsan arkadaşlarımı da öyle bil" derdi."

Bir süre için evinde kaldığı, gelip gittiği dostları, yoldaşları onu anlatmakta sıkıntı çekiyorlar. Birkaç kelimeden sonra boğazları tıkanıyor, yürekleri burkuluyor. Hepsi ortak düşüncedeler;

Özgür canlı cıvıl, cıvıl, gülümseyen, çok hareketli, sempatik, anlayışlı, insanlarla iyi ilişkiler kuran, çocukları çok seven, ilkeli, kendine güvenen bir mücadeleci. Gidip kaldığı evdeki insanlar onun kalmasından korkmayan, çekinmeyen insanlar. Özgür o insanlara bir güven vermiş. O güvene yakıştığını gözaltına alınmalarında, işkencelerde gösterdi.

Dayısına Özgür'ü anlatmasını istediğimizde anlatacak birşey kalmadığını, annesinin her şeyi söylediğini belirtiyor. Ama yine de diyor ki; "O adına yakışırdı".

GÜLE GÜLE ÖZGÜR YOLDAŞ, GÜLE GÜLE ÖZGÜR'ÜM...

Dostlar, yoldaşlar;

Bir yiğidimizi daha güneşe uğurladık. Aramızda birçok dostumuz, yoldaşımız Özgür yoldaşı yakından tanır. Aslında hepimiz onu yakından tanırız. O ve onun gibiler her gün aramızda; öğrenci eylemlerinde, Ölüm Oruçlarında, işçi grevlerinde, memur eylemlerinde, Karadeniz'de, Dersim'de, Çukurova'da hergün her an yanıbaşımızda. Ben de onun kardeşi olmaktan (feodal anlamda abisi), öyle bir insanla ayrıca bir kanbağı taşımaktan son derece gurur duyuyorum. Televizyonda, Özgür yoldaşın şehit düştüğünü öğrendiğimde, (o an üzerinde benim ehliyetim olduğundan dolayı basında ve televizyonlarda benim adım geçti), o an keşke gerçekten de ölen ben olsaydım, onun gibiler ölmeseydi dedim. Çünkü O, daha ilk günden bu'yana bu yolda inançlı ve bilinçli bir şekilde ilerledi. Defalarca gözaltına alınıp bırakıldı. Hepsinden de bir tek sır vermeden başı dik çıktı. Tekrar yakalanışında, faşiz-

min zindanlarında 6 ay kaldı. Ama yakalanma esnasında adını bile kabul etmedi. O, İbrahim Kaypakkaya'lardan, Süleyman Cihan'lardan, Kazım Çelik'lerden, Mehmet Zeki Şerit yoldaşlardan aldığı bayrağı en yükseklerde tuttu. O hapishaneden çıktıktan sonra, 1 Mayıs 1996'da, yine yoldaşlarıyla beraber alanlardaydı. Onunla birlikte girip çıkanların bazıları soluğu yurtdışında alırken O, bir ay kadar süre yoldaşlarıyla bağlantı kuramadığı için kendi kendini yiyip bitiriyor, kendisini denizinden çıkartılmış balık gibi görüyordu.

Mücadeleyi her şeyden ileri tutar, illegalite kurallarına büyük bir disiplin ve özveri içinde uyardı. Onun bu konuda aşırı hassas davranması ara ara annemle de sürtüşmelerine sebep olurdu.

Özgür yoldaş daha Ankara'da Tuzluçayır Lisesi'nde okuduğu yıllarda devrimci düşüncelere yakınlık duymaya başladı. Aslında bizim geçmişten beri devrimciliğe yatkın bir ailemiz vardı; babam ilerici, aydın bir ilkokul öğretmeniydi, bizim çocukluğumuz, İbrahimlerin, Denizlerin, Mahirlerin mücadelelerini dinlemekle geçti. Babam Anadolu'da bir köy ilkokulunda öğretmenken Denizler ve birçok devrimciyi misafir etmiş, onları bağrına basmıştır. Bizlerin de böyle bir ailede büyümüş olması, bizim için büyük bir şanstı. Özgür yoldaş tahsilini YTÜ (Yıldız Teknik Üniversitesi) elektrik mühendisliği bölümünü kazanarak devam ettirmekteydi. Ancak faşist TC'nin üzerine fazlaca yoğunlaşmasıyla kendi isteğiyle okulla bağlarını kopardı. Okul yıllarında yoldaşlarına, arkadaşlarına örnek bir tutum sergiledi. Doğru olan hiçbir şeyden taviz vermeden, düşüncelerini ısrarlı bir şekilde arkadaş ve yoldaşlarına kabul ettirmeyi denerdi. Okuldan bir yoldaş "O hepimize örnek bir insandı, O'nda liderlik vasıflarının birçoğu vardı. O, bizim hem üstümüz, hem de bizimle birlikte her işin içinde olan birisiydi" diyor. Gerçekten de önderlik vasıfları olan, halkla iyi diyalog kurabilen, örnek bir devrimciydi. Fırsat bulduğu her anını okumakla geçiren, anlama ve anlatma yeteneği üstün olan birisiydi. '92'de biraraya geldiğimizde "Bana iki çizgi mücadelesini bir anlat" dediğimde gözleri sevinçten dışarıya fırlamış ve oturup saatlerce bıkmadan, büyük bir zevkle anlatmıştı. Feodal anlamda beni çok severdi, bana hep "Seninle yoldaş olabilmek ne de güzel olur"

demişti ve onunla artık sadece kardeş değil, yoldaş olmuştuk.

Onun en büyük hayali, birgün dağlarda Partizan yoldaşlarla birlikte tüfek çatmaktı, defalarca söylerdi bunu.

O, aynı zamanda Partimiz TKP/ML'nin ısrarlı bir savunucusuydu. Partimize yönelik 1994 yılında gerçekleşen iç darbede daha en baştan itibaren kararlı tavır takınmış, iradeden yana tavrını koymuştur. Bana "Yoldaş belki şu an çok kötü durumlarda olabiliriz, ama bana inan Partizan şaha kalkacak" demişti. Evet bugün Partizan Karadeniz'de şaha kalktı, halkıyla bütünleşti, güzel günler için yeni yeni tohumlar ekip, hasadını alıyor.

Özgür yoldaş, canından çok sevdiği üç yaşındaki yeğeni Bakış İsyan'a gönderdiği kartın üzerine "Biz doğduğumuz gün direniş de doğdu, sen sevin yeryüzü" diye yazmıştı. Evet Özgür yoldaş, sen bugün bedenen aramızdan ayrıldın, ama ektiğin binlerce tohum hergün yeşerip boy vermekte. Gönül isterdi ki çok uzun yıllar yaşayasın, ama sınıf mücadelesi bu, ne zaman, nerede, ne olacağı belli olmaz. Biliyor musun; haberini aldığım gün, televizyonda 50'ye yakın insanın ölüm haberi verildi, kimisi trafikten, kimisi adli durumlardan, kimisi de normal ölüm. Ama yoldaş, onlar öldükleri gün unutuldular. Hani bir söz vardı ya "Bazı ölümler vardır Tay Dağı kadar yüce, bazı ölümler vardır kuş tüyü kadar hafif", yoldaş; senin ölümünün yanında Tay Dağı bile cüce kaldı. Sen geleneğimiz olan "Ser ver sır verme; asla teslim olma, teslim al" geleneğini hayatına geçirerek bayraklaştın. Ağzı salyalı itler "Teslim ol çağrısına ateşle karşılık verilmesi üzerine çatışma çıktı" diyorlar. Ne sandınız ya, teslim ol deyince teslim mi olacaktık. Bizler İbrahimlerden, Mehmet Zekilerden, İsmail Hanoğlu'ndan bu bayrağı devraldık. Özgür yoldaş diğer yoldaşlara ve tüm devrimcilere örnek teşkil edecek bir tutum sergileyerek "Asla teslim olmayacağım!" şiarıyla bayraklaşmıştır. Yoldaş seninle bir değil, milyonlarca kere gurur duyuyorum. Beni affet yoldaş, seni son yoluculuğuna uğurlayamadım. Ara ara gözyaşlarıma hakim olamadım, ama yoldaş, inancım hırsım bin kat daha arttı. Sana layık olmaya çalışacağım.

Buradan halkıma da sesleniyorum; Türk, Kürt, Laz, Çerkez her mil-

liyetten halkımız, bu çocuklarımız sizlerin rahat yaşaması, özgür bir dünya kurma mücadelesi uğruna canlarını feda ediyorlar, sizler, kendi çocuklarınız olan bu insanlara yardımcı olun. Yardımcı olmakla kalmayın siz de mücadeledeki yerinizi alın. İhbarcı olmayın, silah alıp korucu olmayın. Özgür yoldaşı ihbar eden hainler eninde sonunda halk ordusu TİKKO'nun Partizan öfkelerini bedenlerinde hissedeceklerdir. Onlar ömür boyu bugün mü, yarın mı korkusuyla yaşamaya mecburlar. Ve siz zalimlere çalışan ihbarcı halk düşmanları; en kısa zamanda hesabınız görülecek, sizi, o çok güvendiğiniz ödlek sürüleri bile koruyamayacak. Size sesleniyorum ey eli kanlı faşist TC'nin kolluk köpekleri, bekleyin bizi.

Buradan anneme, o yüce insana sesleniyorum:

Şu ana kadar gösterdiğin metanetten dolayı seninle gurur duyuyorum, Özgür'ün istediği gibi davrandın. Oğlunun katillerinin suratına hiç çekinmeden tükürdün, sana bu yakışırdı. Sen, dün Ölüm Orucu'nda da evlatlarının yanında, en öndeydin. Şunu iyi bil: Oğlunun her yoldaşı senin öz oğlundur, hepsi sana sahip çıkacaklar. Her zaman başın dik, göğsün kabarık olsun. Seni anlıyorum... Bir annenin oğlunu kaybetmesi ne demek biliyorum. Ancak ben şunu da iyi biliyorum ki, her devrimcinin katledilmesinde sen aynı üzüntüyü duyuyor, faşizme her defasında bu kadar kararlı karşı çıkıyordun. Bundan sonra sana ve tüm analarımıza düşen; en ön saflarda şehitlerimizin, onurlarımızın ve özgür tutsaklarımızın yanında mücadele içinde yerinizi almanızdır.

Buradan Özgür'ü tanıyan herkese sesleniyorum. Özgür hakkında ne biliyorsanız, anı, arkadaşlık ve her türlü konuyu yazıp Özgür Gelecek gazetesine gönderin. Onun anıları, hayatı ve mücadelesini anlatan bir kitapçık oluşturmak istiyoruz. Bu konuda sorumluluk hisseden herkesten yardım bekliyoruz.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!
Yaşasın partimiz TKP/ML, önderliğinde Halk Ordusu TİKKO!
Yaşasın halkların kardeşliği!
Özgür Kemal Karabulut yoldaş ölümsüzdür!

Yoldaşın-kardeşin Yalçın Karabulut

ÖZGÜR YOLDAŞIN NİSAN '96'DA CEZAEVİNDEN ÇIKTIKTAN KISA BİR SÜRE SONRA, AĞABEYİNE VE AYNI ZAMANDA YOLDAŞINA YAZDIĞI MEKTUBU

Yoldaş, canım abim;

Uzun zamandır yazamıyordum. Aslında şimdi de canım hiç yazmak istemiyor ama, biraz da zorunluluktan yazayım dedim. Zaten mektup gönderecektim, onun için birkaç şey de yazayım...

Canım sıkkın (yoldaşları daha göremedim ve şimdiye kadar da bir sürü operasyon vb. insan gitti). Yazdıklarımdan da belli oluyordur. Söyleyeceklerimi dahi doğru dürüst aktaramıyorum. Ama düşünüş tarzımız çok yakın olduğu için sen anlarsın. Bazen cümle kurarken de yanlış kurmuş olabilirim, belki o yüzden yanlış anlayabilirsin. Bu

mektubu tekrar gözden geçirmek dahi istemiyorum.

Neyse! Oradaki çalışmalar nasıl yapılıyor? Ne tür faaliyetler var? İnsanlara ulaşmak için hangi yöntemler kullanılıyor? Bunları yazarsan sevinirim. Oradaki rehavet havasını anlayabiliyorum. Burada bile çoğu kişi öyleyken, orada o rehavetin maddi zemininin de olmasıyla durumu tahmin edebiliyorum. Tek isteğim çok çalışman. İnsanlarla çok iyi ilişkiler kurabiliyorsun ve çok iş yapabilirsin. Kimse yapmıyorsa da sen yapacaksın. Devrimci olmanın, insan olmanın sorumluluğu bu. D. dışında sürekli insanlara git, misafir ol, yayınları götür. İllaki devrimci olmaları, hemen sahiplenmeleri gerekmiyor. Önemli olan bizim insanlara siyasetimizi götürebilmemiz. Uzun vadede örgütlenmeyi öyle sağlayabiliriz. Dediğim gibi, başka insanlar yapmasa da, sen bunun çalışmasını yap ve koşturacak insanları da ikna ederek, bir gününüzü dahi boş geçirmeyin. Tabi kolay bir şey değil. Sonuçta bulunduğumuz ilişkiler (Ö.İ) bizi sınırlayabilir ancak bunu aşmak gerekiyor. "Bizi ancak çalışma kurtarır" sözü var ya! İşte biz daha fazla çalışmak zorundayız. Diyebilirsiniz siz ne kadar yapıyorsunuz diye... Biz de fazlaca yapamıyoruz. Buradaki çalışma daha zor. Çünkü kendi içimizdeki kırmamız gereken zincir daha kalın. Orada yürütülecek aktif-militan çalışmayla çok şey yapılabilir. Neyse uzatmayayım (yazıda bozuldu sıkıntıdan).

Oradaki çalışma biçimiyle ilgili yaz. Önce gönderdiğin ..... gönder. Bu konuda daha yazacak çok şey var. Şimdi saat 15:30 gidip bunu yetiştirmeliyim postahaneye.

Bakış'ı iyice bir öp...

Abime ve Bahara çok selam.

Necla'ya da...

Mektuplarda şiir yazdığım geldi aklıma, Nazım'ın kitabını (Nazım ile Piraye) aldım ve baktım. Tam da benim şu andaki halime (çoğu yönüyle) uyan bir şiir gördüm ve yazıyorum.

Olmadığım yerlerde olabilmenin hasreti midir
bende bu keder
bu güneşli kış günlerinde,

mesela İstanbulum'da köprünün üzerinde
mesela Adana'da arasında ırgatların
Mesela Yunan dağlarında, mesela Çin'de
Mesela, beni artık sevmeyenin başucunda
Yoksa bir oyun mu bu
yüreğin,
Yoksa, bir rüya mı düşürdü bu hale beni,
Yoksa, yalnızlık yine çullandı da üstüme,
Yoksa elliye dayadıkta merdiveni ondan mı?
Bende bu keder,
Bende bu kederin ikinci faslı
ayaklarının ucuna basıp
geldiği gibi giden
Yeterki bitireyim bu yazıyı,
Yahut, uykum biraz düzelsin,
Yeterki bir mektup gelsin,
Yahut, radyoda bir haber...

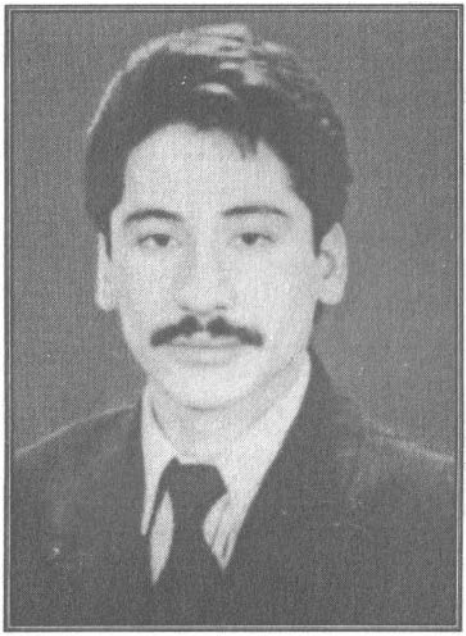

YENİDEN İNŞA'NIN SAVAŞÇISI ÜMİT ÇAĞLAYAN SAN'A...

Ümit San'a

Çağlayandı sular gibi çağladı
Ümit diye çok insanlar ağladı,
anasının yüreğini dağladı
unutamam seni oğul unutmam.
Halk uğruna sen dağlara çıkmıştın.
Onurumdun, şerefimdin sen oğul.
Bütün analara benim tavsiyem,
doğurursan Ümit gibi bir yiğit doğur.
Adı Ümit'ti kod adı Yılmaz.
Halk savaşında geride durmaz.
Yalanı dolanı, kötülük bilmez
Seninle gurur duyuyoruz oğul.

And içtim

Meşalemdin, ışık tuttun önüme
Göğüs gerdin yiğit yavrum ölüme
Yeminim var boyun eğmem zulüme
senin davan benim davam
And içtim
İşkencede çözülmedin, yılmadın
Açlık grevinde geri durmadın
Gerilla oldun, birgün dağdan inmedin
Senin davan benim davam
And içtim
Cesedini kızıl bayrağa sardılar
Kahpe faşistler yavrumu benden aldılar
Dostlarımız "niye vuruldu" diye sordular
Halk uğruna şehit oldun sen yavrum
Senin davan benim davam
And içtim.

Ümit San'ın annesi Gül San

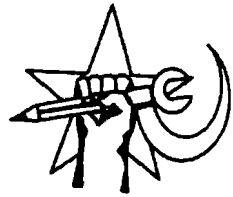

SAVAŞIMIZI YÜKSELTECEĞİZ, İNTİKAMINI ALACAĞIZ!

1993 sonlarında TMLGB saflarına örgütlü sempatizan olarak katıldın. 16-17 yaşlarında olmana rağmen, bulunduğun Pınar Mahallesi'nde çalışmalar yapmaya başladın. Bu süreçte Partimizin politikalarını kavramak için yoğun bir çaba içerisinde olmakla beraber, çevrendekilere de Partimizin propagandasını yapmayı ve onları da Partimizin saflarına katmayı başardın.

İlk molotof deneyiminde (bu süreçte GB Aday Üyelik süren başlamıştı) gözaltına alındın. Bu gözaltı sürecinde, düşman karşısında tedirginliğe kapılsan da örgütle ilgili hiçbir bilgiyi vermedin. Ancak bu tedirginliğini örgüte karşı samimi bir biçimde açarak, çelişkilerini aşmak için daha yoğun bir eğitime ihtiyacın olduğunu belirttin.

1994 yılında faaliyetlerinde kararlılığınla, örgüte karşı açıklığın ve samimiyetinle ön plana çıktın. Ve Sarıyer Bölge Komitesi'nde yer almaya hak kazandın. Bu süreçte GB'mizin birçok molotof, korsan, yazılama vs. eylemlerinde yer aldın.

Sürekli kırsal alana aktarılmayı istiyordun. Ancak, '96 yılında seni göndermeye karar verdiğimizde, tekrar düşman tarafından engellendin. Bu sefer düşman karşısında, sapasağlam, dimdik durdun. Direndin. Ve üyeliğin onaylandı.

'97 yılında cezaevinden çıkar çıkmaz hemen Parti'ni bulma çabasına girdin ve yine GB'mizle ilişkiye geçtin. Bu sefer kırsal alana aktarılman için bir süre beklemen gerekiyordu. Ancak bu süreçte de boş durmadın. Kararlı bir biçimde, GB'mizin tüm eylemliliklerine katıldın. Yanısıra "Partizan Öfkeleri"nden birini de düşmanın kalelerinden birine sen indirdin.

Ümit yoldaşımız GB'mizin "Ufaklık"ı olarak faaliyete başladın. Ancak deneyimsiz ve çok genç bir yoldaşın, mücadelenin kızgınlığı içerisinde Partimizi nasıl sahiplendiğinin, Partimizin ilkelerine nasıl bağlı kalınacağının, Partimizin politikalarının nasıl kararlılıkla uygulanıcısı olunacağının somut bir ifadesi oldun.

Ya kızıl kanımız toprağa akacak; ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!

TMLGB-MK/Kasım '97

UFAKLIK'A...

Nasıl başlamalı bilmem ki?...

Elim varmıyor bir türlü yazmaya, yüreğim kabına sığmaz oldu gülüm. Öfkem derya gibi kabarmakta. Mümkün mü duyguları sığdırabilmek iki satırlık şu yazıya, anlatmak mümkün mü geçmişi, anıları tüm çıplaklığıyla... Tarifi mümkün mü sevdasına tutuştuğun şafakların... Daha dün gibi geliyor herşey bana, seyrine dalıyorum o doyumsuz günlerin, anılar ayaklanıyor içimde bir bir ve ateşli gölgelerine takılıyorum o günlerin... Yok gülüm, yok, öfke hançer misali çakılıyor göğsüme, sessiz bir çığlığa boğuluyor yüreğim. Gözbebeklerimde büyüyor gülüşün. Biliyorum kolay olmayacak yazmak, ama mecburum küçüğüm... Verilmiş sözüm var sana, çünkü sözümün birini istemeyerek de olsa tutamadım ama bunu asla. Hani söz vermiştik **"Kim önce düşse de bu kavgada ağlamayacaktık"**, olmadı küçüğüm, duramadım sözümde. Öfkemi, kinimi kavgaya bileyeceğim dedim, ama olmadı. Onca çabama inat tutamadım sözümü, kendiliğinden boşaldı gözpınarları.

Kolay mı herşeyi bir anda silmek, kolay mı onca güzelliği, yaratılan değerleri bir çırpıda yitirmek. Elbetteki değil, olmayacak da, aksine bırakılan değerler elden ele, dalga dalga büyüyecek, yeni Ümitler fışkıracak toprağın rahminden gülüm, filiz filiz büyüyecek, kavgada öğrenecek saf tutmasını... Herbiri bir Ümit herbiri bir Özgür, Mehmet... olacak; yeşerecek yurdumda biliyorum. Ama ya hasretlik, işte o kahrolası, kemiriyor içimi, hiç dinmeyecek depremler yaratıyor beynimde, patlamaya hazır volkan gibi yüreğim... bir dokunulsa kusacağım tüm kinimi...

Annenden almıştım haberini evden ayrılığının, hemen anlamıştım zirveleri mekan eylediğini... Ve tan vaktinin bir ıslak sabahı, yüreğindeki devrim heyecanıyla emin adımlarla, ama biraz da merakla örtüşen hislerle yürümüşsün kavgaya... **Kızıl sevdalılar diyarına.** Yeni mavilikler edindin, şen kahkahalarıyla doydun şelalelerin, yabancı değildi bu topraklar sana. Sıla kokuyordu, ana, baba, yar kokuyordu, tanıdıktı bu rüzgarlar. Halkın acılarını esintileriyle sana ileten bu rüzgarlar ve seni insani vazifenle bağrına çeken bu topraklar, yabancı değildi sana... Yüreğinde kırmızı güller filizlendi, güller açtı büyüdü, serpildi Karadeniz diyarına. Adını firari koydun panayırların, kana kana içtin özgürlük pınarlarından, içtikçe coştun, içtikçe kopardın bağlarını... İçtikçe özgürleştin, özgürleştikçe sundun yüreğini, sevgini esmer tenli mavi bakışlı halkına.

Ve Partizan yüreğinle, omuzunda **"Dünya gericiliğine kan kusturan halkların silahı", yüreğinde özgürlük düşleri... Ellerin büyüyen umutlara sarıldı, saçlarında orman yeşilliği, tepeden tırnağa Partizan Öfkesi'yle kuşandın...**

Kavgada öğrendin dövüşmeyi, kanlı pusulara düşerken... Çektin pimini beyninin, güneş emzirdin sarısından, isyan ateşinin kızıllığında ışık emdi özün... Bir gece yarısı kendini kahpe pusuların vahşetinde buldun, silah sesleriyle yırtılıyordu gece, aydınlatıyordu katran karası geceyi, bir türkü yayılıyordu Anadolu'nun steplerinde... **Ateşin çocuklarının güzel olur türküleri... İsyan, öfke, gül kokar ezgileri...**

Ve sisli bir kasım günü soğuk beton yığınları yıkıldı üstüme, ce-

hennem zebanileri kolgeziyor dört bir yanımda... Ve duyuyorum silah seslerinizi, ne de ustaca kullanılıyor silahlar... Akordion sesi sanki kulağımda... İbrahim yoldaşı çalıyor biri... Ali Haydar Yıldızların ve daha nicelerinin adı geçiyor marşınızda... İşte en sonunda Parti-Ordu marşının nakaratı çınlıyor kulağımda; "Biz, Biz Biz..." Ve bizlere zaferi muştulayan, yürekten haykırdığınız **"Herşey Parti İçin, Parti Devrim İçin, Yaşasın Partimiz TKP/ML!"** sloganları yankılanıyor beynimde, yüreğimde... Ve bir bir ölümsüzlüğe koştuğunuzu görüyorum emin adımlarla **"Teslim olmak mı? Hayır, asla!"** diyor bir diğeri, Emre Bilgin'i andırıyor bana, Mehmet Zeki'yi, **"Bas gerilla bas tetiğe!"** diye haykırıyor ötekisi... Sonra lacivert bir sessizliğe gömülüyor alacakaranlık... Beş yiğit Partizan daha düşerken toprağa, adlarını tarihe, mücadelelerini armağan ediyorlar özgür geleceğimize.

Beynimde şimşekler çaktı o an, kanım daha da bir hoyratlaştı. İlk değildi, birçok defalar yaşamıştım bu duyguyu ve her defasında daha da bir kabarmaktaydı öfke... Öfke kabardıkça büyümekteydi inatçı kavgamız...

Evet sevgili küçüğüm, **kavga sanat işidir, nakış nakış işlenmek ister, her ilmeği emek işidir, bedel ister...** Ve bizler bedelini cömertçe bahşetmekteyiz bu uğurda. Kanımızla suladık yurdumuzun her santimetresini, tohum olduk, filiz filiz yeşerdik, birer, onar, yüzer... İlk değildi Karadeniz diyarında düşen yoldaşlarımız... Tokat'ta, Artvin'de, Şavşat'ta ve daha dün Amasya-Taşova'da yitirmiştik Özgür yoldaşı, kavganın kızıllığında... İsmini koyduk tıpkı diğerlerinde olduğu gibi yeni doğan çocuklarımıza... Kavga büyüdükçe yankılanacak şehitlerimizin adı coğrafyamızın dört bir yanında, anılacak adları zirvelerinde asi Munzur'un, Karadeniz'in, Toroslar'ın... MLM kılavuzluğundaki kızıl partizan müfrezelerinde... Anılacak metropollerde... Korsanlarla gelecek, geceyi boğan alev alev saran molotoflarla aydınlatılacak şehitlerimizin bedeni... Ta ki özgür yarınlara erişinceye dek...

Kaç zamandır ayrı düştük hatırlamıyorum, ama daha dün gibi geliyor her şey bana, o cıvıl cıvıl yerinde duramayan, atak mı atak Ümit (Ufaklık) geliyor aklıma... Bulunduğu her alanda, kısa sürede tüm

dostların yoldaşların kalbini fetheden ufaklık... Verilen her görevi küçük büyük ayırmaksızın azimle yerine getiren, öğrenme azmiyle geleceğini betimleyen, militan kişiliğiyle öne çıkmasını beceren Ufaklık geliyor aklıma... '94 ve '95'te yaşanan sol ve sağ sapmalara karşı duruşun, tutsak düştüğünde geleneği sürdürme tutarlılığın, Parti'ye ve yoldaşlara sarsılmaz inancın geliyor aklıma...

Sevgili küçüğüm, daha sıralamak istediğim yüzlerce şey var aklıma gelen, ama dedim ya sayfalar yetmez bu duyguları yazmaya... Bir keresinde abla dediğimiz bir yoldaş Özgür yoldaşla tanıştırmıştı beni ve seninle kalacaktı. Özgür yoldaşla ilk tanıştığında "Yav abi, bu yoldaş mükemmel biri, biraz daha bizle kalsa da kendimizi geliştirsek" dediğini hatırlıyorum, evet gerçekten de öyleydi. Özgür yoldaşı çok az tanımama (birkaç gün) rağmen, ben de en az senin kadar etkilenmiştim kendisinden. Özgür yoldaşı sevecen kişiliği ve her daim gülümseyişinden hatırlıyorum... '94 tasfiyeciliğini tartışmıştık bir seferinde, Özgür yoldaş çok genç olmasına karşın oldukça olgun ve güvenilir kişiliğiyle, o doyumsuz gülümseyişleri eşliğinde anlatmıştı bize süreci ve sen; "Bilmediğimiz birçok şey varmış" diyerek, can kulağıyla dinlediğini ve öğrenmeye olan susamışlığını yinelemiştin bana... İşte gülüm çok sevdiğim yoldaşımız Özgür'ü ölümsüzlüğe uğurladığımız şu günlerde aynı onura senin de ulaşman tesadüfüne tanık oldum, öyle ya kavga bu, kimin ne zaman hangi puşt zulada düşeceği bilinmez... Bilinen tek şey var ki o da; uğruna dövüştüğümüz, bedeller ödediğimiz kavgamızdır ve haklı savaşımızda zafere ulaşıncaya dek daha çok bedeller ödeneceği gerçeğidir.

İki yıl önce ben tutsak düştüğümde, bir dosttan almıştım haberini; **"Söyle abime, kavga her alandadır, dağda, şehirde, içerde ve biz her tutsak düşen yoldaşımız için daha da bir inançla kararlılıkla direnmeliyiz"...** Biliyorum küçüğüm yoldaşlara olan sevgini, bağlılığını, biliyorum onlara bir zarar geldiğindeki hoyrat militanlığını... Fazla uzun sürmedi ayrılığımız, Partimize yapılan bir operasyonda senin de tutsak düştüğünü öğrendim ve esaret günlerinde aldım ilk mektubunu, Ölüm Orucu süreciydi ve sen inançla bütünleştirmiştin mili-

tan kişiliğini ve bu azimle de direnmeyi becermiştin... Mektubunu aldığımda Ölüm Orucu eylemimizi on iki şehit bedel vererek zaferle taçlandırmıştık. Senden aldığım ilk mektupta da buna değinmiştin; "... Dost, burada günler çok iyi geçiyor, Ölüm Orucu'nu zaferle taçlandırmanın gururunu ve onurunu yaşamaktayız, sürecin yoğunluğundan bu arada sana yazamadım..." Böyle diyordun. Ama biliyorum ki, bedenlerimiz farklı duvarlara tutsak olsa da yüreklerimiz hep aynı ritimle atacak, düşüncelerimiz/ideallerimiz hep aynı kulvarda kulaçlayacak...

Kısa bir süre sonra tahliye olduğunda, yine kavganın sıcaklığına katıldığın haberini aldım. Yine unutmamıştın dostlarını, yoldaşlarını, dışarı çıkmanın buruk sevincini yaşamaktaydın ve dışarıdan bana gönderdiğin bir mektupta, **"Şu anda hüznü ve sevinci bir arada yaşıyorum. Hüzün ve sevinç her ne kadar birbirinin karşıtı olsa da insanı vareden ve geliştiren şey de bu iki karşıtın mücadelesidir. Seviniyorum çünkü, dışarı çıkıp istediklerimi yapma olanağını en geniş olarak yaşıyorum, üzülüyorum çünkü, yoldaşlar içerde ve kolektivizmin doruk noktada yaşandığı bir ortamdan uzaklaşıyorum. İçerdeki yoldaşların sıcaklığından uzaklaşıyorum, ne kadar duygusal olsam da sürece duygusal değil, mantıksal olarak bakıyor ve yaşanan süreci yaşamın bir parçası olarak değerlendiriyorum..."** diyordun. Ve tam da bugünkü gerçeklikle örtüşüyordu yazdıkların.

Canım yoldaşım, bugün ben de senin belirttiğin karşıtlardan birini en şiddetli biçimde yaşıyorum, ama bu öyle bir duygu ki gelişmenin, serpilmiş bir tohumun kökleşmesinin habercisi, geleceğimizin müjdecisi ve bu duygu şanlı yürüyüşümüzde yarınların muştulaycısı... Sevince de denk düşen bir duygu bu... Bu duygu inançla, özlemle cebelleşen fakat sancısı mutlulukla düğümlenen bir duygu...

Niceleri yüklendi bu onuru yirmi beş yıllık şanlı yürüyüşte, önce kurucu önder İbrahim Kaypakkaya ve devamla Süleyman Cihan, Kazım Çelik yoldaşlar başta olmak üzere onlarca kadro, komutan ve yüzlerce savaşçı uğurlandı ölümsüzlüğe. Onlar yarattığı değerlerle geleceğin mihenk taşı oldular. Ve beş kızıl karanfil daha düşerken ebedi-

yen ölümsüzleşmek için toprağa, hoşçakalın demiyoruz onlara, elveda asla. Sizi yüreğinizden, bilincinizden öpüyoruz. Unutmayın yoldaşlar, çığlık çığlığa büyüyor umut... Kuşatacak enginleri... Ve her seher vakti yeni sevdalılar çıkaracak bağrından... Selam olsun Yeniden İnşa'nın Mimarına... **Selam olsun temele canıyla, kanıyla harç olanlara...** Selam olsun devamlılığı sağlanmış şanlı kavgaya...

Aydın Gülünç/E Tipi Cezaevi 16. Koğuş Malatya

MERHABA ÜMİT!

Devrimci yaşamımda sana böyle bir mektup yazmak da varmış. Bir dosttan öğrendim şehit düştüğünü. İnanmadım, inanmak istemedim. Paylaştıklarımız geldi gözlerimin önüne, ağlamadım yiğidim, ağlayamadım. Yüreğime akıttım gözyaşlarımı. Sevdalı olduğun dağlar, bir ana şefkati ile basmışken bağrına, 5 yoldaşınla birlikte seni, sadece keşkeler geldi dilimin ucuna.

Ölüm Orucu şehitlerimiz anısına düzenlediğiniz pikniğe son anda çıkan bir işimden ötürü katılamamıştım. Keşke katılıp da bir kez daha görseydim seni diyorum şimdi.

Biz Bayrampaşa Hapishanesi'nden Ümraniye'ye sevk olduktan sonra, siz tutuklanmıştınız ve Bayrampaşa Hapishanesi'ne konulmuştunuz. Sana mektup yazmak gelmişti içimden. Dönem dönem işlerimizin yoğunluğundan, dönem dönem de küçük-burjuvaziye has bir tembellikle yazmamıştım. Keşke yazsaydım.

Keşke...

Barikat başında, birlikte kontrgerilla cumhuriyetinin militarist güçlerine taş savurduğumuz gün geldi aklıma. Tekrar yaşadım o günü. Dernekte oturuyorduk? Nurtepe'de kahvehane ve postanenin tarandığı yönünde bir duyum almıştık. İlk olarak kahvahenalerde insanları Nurtepe'ye çağırmak için ajitasyon yapmıştık. Ajitasyon anında sesindeki ateşleyici öfke hala kulaklarımda. Üç ajitasyon ekibi vardı. Ve ikimiz bir ekiptik.

Nurtepe abluka altındaydı. Arabayla girme imkanı yok gibiydi. "Geri dönelim" şeklinde yükselen çatlak seslere ilk tepki senden gelmişti. Barikat başında bir fanilayı parçalayıp paylaşmıştık, senin ... olarak kullanmak için. Panzerler ve polisler barikata yöneldiğinde panikle kaçışan kitleyi sakinleştirmek için nasıl çaba harcamıştık.

Avuçlarımız taş doluydu ve kafa tutuyorduk panzerlere. Polisi geri püskürttüğümüzde gözgöze geldiğimiz anı hatırlıyorum. Gözlerin zafer kazanmış bir general edası ile bakıyordu gözlerime. Gözlerim doluyor ya ağlamamalıyım. Eylem içinde bütün siyasi yapılar ve partiler yazılamalarla ve pankartlarla ifade ediyordu kendini. Fakat malzeme anlamında büyük sıkıntı yaşanıyordu. Ama senin devrimci üretkenliğin ete kemiğe bürünmüştü. Barikat ateşindeki odunların karasıyla kocaman bir TKP/ML TMLGB yazmıştın.

Bulunduğumuz alanda birey olarak eş bir siyasal gelişim süreci yaşıyorduk. Çok sert ve kırıcı tartışmalar yaşardık, ama ertesi gün yine dosttuk. Aynı dönemde örgütlü mücadele ile tanışmıştık, aynı dönemde tutsaklığı yaşamıştık. Ama bu sefer sen hızlı çıktın siper yoldaşım. Bizlerden daha önce ulaştın şehitlik mertebesine. Oysa söz vermiştik birbirimize, birlikte sarılacaktık karakızlara. Hatırlıyorsun değil mi Ümit, karakız derdik silaha, karakızla girecektir diktatörlüğün karargahlarına. Ve devrimimizin kızıl bayrağını dikecektik düşman surlarının en tepe yerine. İktidarımızı kurduğumuzda oğullarımızla balığa gidecektik. Torunlarımıza devrimimizi nasıl yarattığımızı, düşenlerimizin devrimimize nasıl kan olduğunu anlatacaktık. Seni de anlatmak varmış siper yoldaşım, seni de anlatacağız yiğit TİKKO savaşçısı.

En son görüşmemiz yine bir barikatta olmuştu. DHKC'nin yiğit

savaşçısı Sibel'in evinin önünde, binler sahip çıkmıştı Sibel'e. Ve sen Sibel'i kıskandığını söylemiştin. O'nun gibi yaşamanın, yeri ve zamanı geldiğinde O'nun gibi ölmenin gerekliliği üzerine konuşmuştuk, barikat başındaki o kısacık zaman diliminde. Sibel gibi, Baba gibi, Ali Haydar gibi yaşadın ve öldün. Mütevaziliğin, ahlakın ve kararlılığın yol gösteriyor şimdi bizlere.

Ümit, çıplak ve merhametsiz bir çığlık oldun bize. "Ve biz bu yüzden unuttuk bağışlamayı/Ve zafer artık hiçbir şeyi affetmeyecek/Ve diş ile tırnakla sökülüp koparılacaktır."

Yazacak, söyleyecek o kadar çok şey var ki aslında, ama artık uzatmak istemiyorum. Siper yoldaşım, canım, dostum, kardeşim, söz eylemini yitirdi, eylem silahındır artık. Umudunu, onurunu, intikam güdünü beyinlerimize çıkmazcasına kazıyacak, erdemlerini kişiliğimizde somutlayacağız. And olsun ki seni unutmayacağız. Unutmak ihanettir. Sen ve senden evvel yitirdiklerimizi iktidar savaşımızda, tuttuğumuz kabzalarda, çektiğimiz tetiklerde, diktatörlüğün dağıttığımız karargahlarında yaşatacağız ve biz kazanacağız. Ne mutlu bana ki senin gibi onurlu bir devrimciyi tanıdım. Aynı barikat başında diktatörlüğe karşı dövüştüm ve sana siper yoldaşı oldum.

Hesap sorma günümüz korkunç olacak!

Daima bizimlesin, daima seninleyiz!

Bir siper yoldaşın

BİZİ SEVMEK; EZİLEN HALKLARIN SESİ OLMAK DEMEKTİR

Hiç kimsenin doğarken, milliyetini, ırkını dilini hatta ana ve babasını belirleme şansı yoktur. Yani kanbağı yoluyla içinde bulunduğumuz küçük (çekirdek) ailemize istemimiz dışında katılırız. Ama bir başka gerçek var ki o da insanlığın kurtuluşunu sağlayacak büyük ailemize yani Proletarya Partisi'ne bilerek, isteyerek, inanarak katılıyoruz. Her ikisini de benimseyip sahiplenmek istediğimizi belirtiriz. Ama illa da "Ya Partin ya biz" diye bir dayatmayla karşılaşırsak hiç tereddütsüz büyük ailemizi tercih edeceğimizi söyleriz, söylemeliyiz. Partimizi tercih eder küçük ailemizi de ona yakınlaştırmaya çalışırız.

Ana babalarımız hep "Sen bizi sevmiyorsun, sevsen yanımızda olursun" gibi söylenip dururlar. Şunu düşünmezler; bu insanlar, yaşamı ölümüne sevenler, bunlar sadece küçük ailesini severek onunla birlikte olarak onurunu ve insanlığı kurtaramaz. Evet ailelerimiz bizi gerçekten seviyorlarsa bizimle birlikte, onurun ve insanlığın kurtuluşu için devrime nasıl faydalı olurum diye düşünsünler. Eğer bizi seviyorlarsa bizlerin kavga içinde mutlu olduğumuzu bilsinler. Seviyorlarsa bizlerin yanında yer alarak mutluluğumuzu paylaşsınlar. Mücadeleye katılan her devrimcinin her komünistin ailesine çağrısı şu olmalıdır:

"Bizi sevmek ezilen halkların sesi olmak demektir."

Bu çağrıların ailelerimizin yüreğinde, beyninde yankı bulması çabası ve umuduyla şehit ailelerimizi dolaşıyoruz. Bize şehitlerimizi ve bundan sonra neler yapacaklarını anlatsınlar diye.

"Mücadelesi mücadelem, ölene kadar"

REPORTAJ

Ana bize Ümit'i anlatır mısın?

Gül Ana: Bir çocuğu sevmeden geçmezdi gördüğü zaman. Çocukları çok seviyordu. Paylaşmayı seviyordu küçük yaştan beri. Aileden olan bir şey herhalde. Evimiz ekonomik yönden çok iyi değil ama, biraz sofraya dört-beş çeşit bişey bile getirsem boğazından geçmiyordu. "Anne başkaları şu anda açtır. Ekmek bulamıyorlar" diyordu. Tavuk falan yapsam arada sırada yerken böyle başka insanları düşünüyordu. "Kendimi rahatsız hissediyorum" diyordu. "Bundan yoldaşlarım da yese, insanlar da yese" derdi. Ben ne bileyim, hangi birini anlatayım. 23 yaşındaydı, 24'üne girmişti. Yavrum şehit oldu diye demiyorum, en ufak en ufak kalbimi kırmadı. Bir ana için en büyük gurur odur. Onunla gurur duyuyorum, onunla övünüyorum.

"Onursuz zengin yaşayacağıma, şerefsiz yaşayacağıma, onurlu, fakir, şerefli ölürüm ondan iyi" diyordu. Hep onu söylüyordu, sık kullanıyordu bu sözleri.

Sevgi doluydu, insanları ayırmadan severdi. Mahallede kendi düşüncesinde olmayan insanlar bile kan ağladı. İnan ki geldiler buraya.

O Refahlılar bile, 'böyle bir insan, evlat tanımadık" diyorlar.

Çok şey yetiştirdim, yani nasıl desem... İlk önceleri bir küçük burjuva yaşantımız vardı. Biraz kazancı iyiydi, yani ben hep onu çok özel yitiştirdim belirli döneme kadar. Babasının işyerleri filan kapandıydı. Ekonomik yönden biraz çöktük, mamalarını falan yurtdışından getirtiyordum. O zamanlar çok özen gösteriyordum. Çok seviliyordu ailede. Mesela 95 yaşında babaannesi var, 32 tane torunu var. O Ümit'i çok severdi, ona deyişler yakmış, hemen bir haftada nasıl yakmış nasıl söylemiş bilmiyorum. Şimdi "Hepsi bir yana, alınmasınlar ama Ümit bir yanaydı" diyor. Ayrı bir sevgisi vardı ailede. Genç kızlar çabuk aşık oluyorlardı Ümit'e, seviyorlardı. Birgün beş altı tane kıza (amcasının kızı falan); "Evi bir temizleyin, toz alın" dedim. Hanginiz temiz alırsanız onu Ümit'e alacağım dedim. Bunlar yarışa giriyorlar. Öbür mahallede otururken, diyordu ki; "Anne benim dairem yok, arabam yok, param yok, doğru dürüst işim yok, ne buluyorlarsa, herkes beni istiyor" diyordu. "Oğlum dürüstsün, kişiliklisin" diyordum. "Annemi görüyorlar, bana aşık oluyorlar" diyordu.

Ümit'i devrimci mücadeleye iten kişi ben oldum. Daha 15 yaşında falan, 16 yaşına girmişti. Çok bol para geliyordu, özentisi vardı. İşte saçlarını uzattı bir ara, markalı giyinmeye falan durdu. Tabi o hareketleri hoşuma gitmedi, dedim "Ümit yavrucuğum sen böyle küpeli müpeli şöyle böyle pankçılar gibi karşıma çıkma. Çıktın mı ben yıkılırım, ölsen ondan iyi. O çocuklarla konuşacağına şunlarla, bunlarla diyalog kur" dedim.

Şunlar diye tanıttığın kişiler kimlerdi?

Gül Ana: Devrimcilerle, sosyal düşünen insanlarla, solcu düşünen insanlarla, yani bu çocuklarla konuş diye söyledim. Köylülerimiz bizim düşüncemizi paylaşmayan insanlar, tamamen beni suçluyorlar 'işte sen yaptın' diyorlar. Orda da hata ediyorlar.

"Ana sen mücadelé ediyordun, sen ona o yolu gösterdin, suçlu sensin" diyorlar. Suçlasınlar, suçlasınlar, o hiç umrumda değil.

Valla kısacası ben oğlumla gurur duyuyorum. Mücadelesi mücadelem, mücadeleye, öldüğüm güne kadar onun bıraktığı yerden devam edeceğim. Ama acım fazla, o benim her şeyimdi, herkes biliyor, yani

bir ana oğul evlat ilişkisi değil, yoldaşımdı benim, dert ortağımdı.

Melemenle sütlaçı çok seviyordu. Durun ben yapayım diyordu. Ergenekon ilkokulundan, Mecidiyeköy Ortakolu'na gitti. Ondan sonra devam etmedi, daha sonra kurslara, karate kursuna, ses ve saz kursuna (Yavuz Top'tan ders aldı), bilgisayara gitti. Çok yetenekli bir çocuktu, alçıdan heykeller yapardı. "Anne ben bu boyalı basına, televizyonlara falan çıkmak istemiyorum" derdi. Derneklerde falan güzel söylüyordu. Ben bulaşık falan yıkardım. "Anne ya bırak şu işleri gel otur da yanıma., şu türküyü söyle. Senle gurur duyuyorum anne. İyiki senin oğlun olmuşum" derdi. "Ben de seninle gurur duyuyorum" derdim. Ellerini öperdim, yüzünü öpmezdim. "Anne elimi öpme" derdi, "Ben senin elini öpeyim" derdi. "Yavrum yüzün solar" derdim.

Beni çok seviyordu. "Seni bu kadar sevmeseydim anne ben çoktan giderdim kırlara" diyordu. Çok aşırı değer veriyordu bana. Ta bundan üç sene önce "Sana dayanamadığım için erteliyorum" diyordu.

Ümit'in anasına bu kadar bağlı olmasının sebebi neydi?

Gül Ana: Şöyle, evin bütün yükü omuzlarımdaydı, ekonomik yük değil, manevi yük benim omuzlarımdaydı, yani bütün yükü ben taşıyordum. Ben götüreyim elli kilo, benim omuzuma yüklenmişti beşyüz kilo. Ben o yükü taşıyordum, çocuklarımla beraber. Bir de etrafımdaki ezilen insanların yardımına koşuyordum. Ondan gurur duyuyordu, ondan bana bağlıydı. İşte beyimin alkol alması, tamamen her sorumluluğu üzerime almam. İnsan nasıl doğaya, iki genç birbirine aşık olur, ben çocuklarıma aşıktım, sadece Ümit'e değil. Hayatımı çocuklarıma adadım. Onların saçının bir telinin kopmaması için rahatlıkla canımı verebilirim. O derece seviyorum, her anne sever onlar da onun farkındaydı. Hepsi farkında. Mücadeleci ve paylaşımcı yönümü seviyordu.

Bir akraba gelmişti "Babasına benziyor" dediğinde, "Ya beni anneme benzetin. Annesine benziyo dediler mi omuzlarım kabarıyor, gurur duyuyorum, babama benzetmesinler" derdi. Olsun oğlum, baban diyordum, o yedi sekiz yıl mücadele vermiş bedel ödemiş diyordum.

Evlenmiş ayrılmışlardı. Evini tabi benim bilmemem lazımdı, duramadım, isyan ettim artık. Tamam dedi, bir gece götürdü beni, yere yatak serdi, geldi koynuma girdi. Nurhan bir yanda yatıyor (hanımı) ben

bir yanda üçümüz bir yattık. Kokladım onu bir bebek gibi.

Polat'ın cenazesine gittiğimizde "İşte anne, maymunla çocuğunun hesabını yaptık" dedi. Tam yaklaştık mezarlığa, işte orda dövdüler, köpekler saldırdılar. İki gün vardı nikahına, cezaevinden yeni çıkmıştı. "Oğlum, seni gözaltına falan alırlar" dedim. "İnsanlar nikah salonuna gelecek, sen gözaltındasın nolacak?" dedim. "Gelin ortada kalacak gitme" dedim. Ümit, "Ne olursa olsun benim orda olmam lazım" dedi ve gitti. Arkadan da ben gittim, vardım elinden tuttum. Yapıştım, bırakmıyorum. Birşeyler olur diye. O ara işte saldırdılar. TC'nin köpekleri saldırdılar. bana vurdular dört-beş cop birden indi. Açlık grevlerinde, çok destek verdiğimiz için analara çok saldırdılar gibi geldi bana. Ondan sonra yıktılar beni yere 4-5 cop daha vurdular. Ümit elimden tuttu, "Kalk anne" dedi, bağırdı. Tam toparlandım kalkacaktım, birkaç cop daha yedim, geri yıkıldım. Ümit kaçtı, kaç oğlum dedim. Hala dövüyorlar, ben hiç acı hissetmiyorum, acımıyor. Ben Ümit nerde, Ümit'im nerde, nikahı var Ümit'in diye hep öyle bağırıyorum. Ondan sonra eve geldim, ablası aradı. Ümit "Anne maymunla çocuğunun hesabını yaptık" dedi. Maymunun yavrusuyla kazana koymuşlar, kazanın da altını yakmışlar. Anası muymunu almış kucağına aman çocuğum yanmasın, yanmasın diye. Nasıl kazan ateşte ısındıkça, bu sefer maymun çocuğunu altına almış üstüne kendi çıkmış. "Ben yanmayım, ben yanmayım diye" dedi. "Ben de böyle yaptım, çok vicdan azabı çekiyorum, seni nasıl bıraktım. Seni nasıl bıraktım da kaçtım" diye kahırlanıyordu. İyi yaptın oğlum, sen daha yeni çıktın cezaevinden falan dedim. "Nasıl kaçtım hiç unutamıyorum" diyordu.

Bilmiyorum da, devrimciler, **şehit olan insanlar sanki özel seçilmiş oluyor, çok iyi insanlar, farklı oluyorlar. Özgür de öyleydi.** Bir kere gelmişti bana. Birgün burdalardı, Bülent, Deniz, Ümit bir de benim kardeşim vardı, bunlar karşıya denize girmeye gittiler. Ümit atlıyor, Deniz atlıyor, Bülent de arkadan, Deniz yüzmeyi bilmiyor. Onlar atlayınca Deniz de atlıyor. Deniz suya batıp batıp çıkıyor. Ümit dönüyor arkasına bakıyor ki, Deniz boğulacak. Hemen dönüyor geliyor Deniz'i omuzlarına alıyor ama ağır geliyor, bir de gırtlağından tutmuş kardeşine işaret ediyor, kayığın ipini kopar da getir diye. Ordan biri-

nin kayığın ipini koparıp götürüyor. Ümit, Deniz'i atıyor kayığa, alıp geliyorlar. Daha yeni çıkmışlardı evden yatakları topluyordum, birden tapır tapır geri indiler, "Niye geldiniz" dedim, "Daha evi-barkı yeni topladım" dedim. Yamacıma dikildiler, "Bil bakayım ana hangimiz boğulma tehlikesi atlattık." Dedim ki "Bülent". Bülent'in dudakları mosmor olmuştu, titriyordu. Deniz; "Yok yok ana, ben ben ölüyordum, öleceğime üzülmedim de boşu boşuna gidecektim. Şehit olamayacaktım." Ümit'te gülerek "Sen ölseydin biz yine de ne eder eder seni şehit andırırdık" dedi, şakalaştılar.

Birgün yoldaşının çocuğuna, "Anne bak evlat edin" dedi. Ben de bakmadım kabullenemedim. "Hep benden çocuk istiyosun, işte o da benim yoldaşımın çocuğu" dedi. "Benim çocuğum sayılır, onu büyüt" dedi. Tabi insanlar bencil, insan soyunun yapısında var. "Yok, niye senin çocuğun, o senin çocuğun değil" dedim. "Ben bakamam" dedim.

Son zamanlarda bir kırmızı gömlek istedi benden. Kırmızıyı çok seviyordu. Alamamıştım, alacaktım. "Anne, kırmızı gömlek al bana" dedi.

Evde tiyatro hazırlığı yapıyorlardı. Aç kalmışlardı, evde hiçbirşey yoktu. Bir baktım Bülent'le Ümit bir kalıp peynir, iki koli yumurtayla geldiler. Nerden buldunuz diye şaşırdım. "Sen üzümünü ye bağını sorma" almış dediler. Gece saat 3.30 falandı, pişirdik.

Severek söylediği türkülerden biriydi.

Yavrumu vurdular da karşı bayırda
Beyaz kollarını da sermişti kıra bayıra
Uyan yavrum uyan da gör ne haldeyim
Onu çok güzel söylüyordu. Bir uzunhavaydı.

Orada da "Annem beni ne eder eder, burada da bulur yanıma gelir. Her an bekliyorum" demiş. "Keşke gelse de bir köye, ben de iner görürüm, çok özledim" demiş. Baharda giderim diyordum oğlumun yanına.

Ana, diğer analara, şehit analarına devrimci ve duyarlı analara söylemek istediğin birşey var mı?

Gül Ana: Birimizin acısı hepimizin. Analar bencil olmasın, şehit analarına demiyorum, bazı eleştirdiğim analar var. Devrimci görünüp

dışarıya, çocuğunu dizinin dibinde oturtan. Türkiye'de bir savaş var. Savaş varsa sen de devrimciysen, o savaşa kadınlı-erkekli, yaşlı-genç katılman lazım. Bence, çocuklarına en güzel yemeği yedirip, en güzel giysiyi giydirip savaşın içinden alıp da dizinin dibine oturtan analar var. Bunlar bencil olmasınlar. Ya da özeleştiri verip kenara çekilsinler, o zaman saygı duyarım. Göndersinler çocuklarını, böyle yapmacık lafla olmuyor.

Herkes gider gezilere, pikniklere, 1 Mayıslara onu sıradan insanlar da yapıyor. O devrimcilik değildir.

O kadar hayat mektebinden geçtim ki, zenginliği gördüm, küçük burjuva yaşamı gördüm, köylülüğü gördüm. Herşeyi biliyorum demiyorum, ama o yavruma düşkünlüğümü anlatamıyorum. Gurur duyuyorum. Sonuna kadar yolundayım, ama acısına dayanamıyorum.

Ben bütün devrimcileri çok seviyorum. **Ümit TİKKO'cu olduğu için daha ağır basıyordu, ama devrimci olsun azıcık sol düşüneni bile seviyorum.** Ölene kadar da onlara destek olacağım. Ben bırakmayacağım.

"Ümit'in yolunda yürüyeceğiz, bayrağı biz taşıyacağız"

Eşi Nurhan: Birgün sabah işe gidiyoruz. Bir ana "Ben size gurban olurum, ne güzel çift, geziyorsunuz" dedi. Kendi bahçesinden kopardığı gülü verdi; "Oğlum al bunu" dedi. Ümit "Eşime vereyim mi?" dedi. Ana; "Yok, içimden sana vermek geldi" dedi. Ümit'in kişiliği yüzüne yansıyordu. Yani o kadar ki insanlar seviyor ve anlıyordu.

Annesini çok seviyordu. Hep; **"Annemi seviyorum, seni seviyorum, ailemi seviyorum, ama Partimi önce"** derdi. Yani Partiyi daha çok seviyordu.

Dergi alıyordu. Öyle sabırsızdı ki, otobüste açardı. Gazetenin içine koyardı dergiyi, hemen başlıklara gözatardı. Eve kadar sabredemezdi. Çok meraklıydı.

Dört dörtlük bir devrimciydi. Parti'nin hiçbir olanağından yararlanmazdı. Birgün evde kalıyorduk, paramız bitti, hiç kalmadı. Para var, ama Parti'nin parası, onu kesinlikle harcamadı. "Yoldaşım gelsin yoldaşıma sorayım, ondan sonra" diye bekledi.

Yaşadıklarınız, hissettikleriniz neydi, bundan sonraki yaşam şekliniz nasıl olacak?

Nurhan: Elimizden geldiği kadar Ümit'in yolunda yürüyeceğiz, bayrağını biz taşıyacağız. Onunla gurur duyuyoruz. Dörtdörtlük bir devrimciydi. Dokuz ay beraber olduk. Bir ömür boyu yaşamış gibiyim.

Sahile her indiğimizde denize bakar ve "Sınıf mücadelesi" derdi. Ayrıldığımızda mesela; "Ey faşizm sana daha çok nefret duyuyorum, karımdan ayrılmak zorunda kalıyorum". **Herşeyi düzene bağlardı.** Babasına kızamazdı. "Düzen böyle yapıyor" derdi. İnsanlara kızmazdı. Ev işlerini yapardı, bulaşık yıkar, gerektiğinde çamaşır yıkardı. **Erkek egemen olsun istemezdi evde.** Yoldaşlarını çok severdi, onların hakkında hiç laf söyletmezdi. Birkez hasta olmuştu, soğuk almış. Ben de tabi duygusal açıdan biraz daha ilgileniyorum. "Ne oldu" diye yoldaşları beni eleştirdiler; "Senin kadar biz de düşünüyoruz" diye.

İlk gözaltına toplu alınıyorlar; Bülent, Deniz, Ümit filan... O anda bağırmış; "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" diye. Köpekler hemen gelip "Gel bakalım. İşkence mi yenecek, onur mu yenecek" diye ilk onu alıyorlar. Bayağı bir işkence görüyor. Bir ara, boşluktan bir yoldaşını görmüş orada, demiş ki; "Git yoldaşlara söyle bu isimde kimseyi tanımıyorlar". Yani bir devrimcinin olması gerektiği gibiydi.

"Bu düzeni biz yıkacağız"

Ablası Elvan: Biz zaten küçüklüğümüzden beri marşlarla, türkülerle büyüdük. Babam, amcam saz çalar türkü söylerler, bir de hepsi siyasetle uğraşırlardı. O zamanlardan beri biz hep böyle büyüdük, başka bir şey olamazdık. Anne derdim "Ya kardeş nasıl birşey nasıl bir duygu ki ben annemden babamdan çok seviyorum". Kendini bu kadar ki sevdiriyordu. Birgün, işte bu en son geçen mayısta pankart hazırladı. Bayağı büyük bir pankarttı. "Abla, en büyüğünü biz yapacağız." Boyalar falan alındı, yaptık. Birkaç gün önceden gidip onu sakladı. Ve o gün 1 Mayıs'a gittiğimizde onun sakladığı yerde polis duruyordu. Tam da ayağının altındaki taşın altındaydı. Onu açamadı, bu ona bayağı dert olmuştu. Büyüktü çünkü kimse o kadar hazırlayama-

mıştı.

Bir yerden gelsek elimiz dolu, aman Ümit gelse de yardım etse derdik. Yardım istediğimizde hemen karşımıza çakırdı. Öbür kardeşlerim öyle değil. Bir de hemen kolumuza girerdi gizlice. Çocukları mutlu etmeyi çok seviyordu. Mesela bizim eve gelirken şeker filan alırdı, o yoldaki çocukları tanısın tanımasın önemli değil, onlara şeker verirdi, bozuk paralarından hemen çıkarır verirdi. Çocukları mutlu etmek... En çok ondan zevk alıyordu.

Babamın, son yedi sekiz yıldır alkole bağımlı olduğu için öncesini Ümit bilmiyor. Onun da o zamanlar Ümit'ten farkı yoktu.

Okumayı çok severdi, böyle yolda yürürken birşey görse hemen çevirir okur, bakardı.

Bir inşaatta küçük bir soba ile çaydanlık varmış. Gitmiş hazır çorba alıp çaydanlığın içinde yapmışlar.

"Umarım kazayla, hastalıkla ölmem abla. Şehit olurum. Ama ben ölürsem sakın ağlama, ağlamayın" diyordu bize. Ben de kızıyordum "Manyak mısın sus, öyle şeyler söyleme" diyordum. "Abla söz ver bana" diyordu. Ben de "Eğer ölmezsem o köpeklere gözyaşlarımı göstermeyeceğim" diyordum. Benimle daha farklı konuşuyordu. Abla diyordu "Senin çocukların olmasa seni de alıcam her gittiğim yere, seni de götüreceğim" diyordu. Gerekli yerlere de götürüyordu. O benim içimde var. Öbürleri duygusal olarak yaklaşıyorlardı. Tamam ben de olsa üzülüyordum, ama o konuşurken o hissi hissediyordum, onun duygularını alıyordum, aynı duyguları ben de yaşıyordum o anda. Doğru olduğunu biliyordum çünkü. Bana herşeyini de söylerdi, tabi bilmem gereken herşeyi. **"Beni, Polat'ın yanına, Sarıgazi'ye gömün"** derdi. İstedikleri oldu, yani o biraz içimizi rahatlatıyor. Şehit olması, istediği yere gömülmesi. Çünkü Ümit, o şekilde mutluydu ve onun bu mutluluğunu hissetmek bize mutluluk veriyor. Örneğin dışarda olduğu gibi evde de öyleydi. Dışarda birini görse yük taşıyan ya da başka birşey yapanı onun ucundan tutardı. Dayanamazdı, yoldan geçerken illa onun ucundan tutar öyle giderdi.

Bir dönem zindanda kaldı bu sürecinden bahseder misiniz?

Gül Ana: SAG'a girdiler, zor günler geçirdiler ama sonuna kadar

direndi, hepsi direndi, hepsi mücadelesini başarıyla sonuçlandırdı. Zindandan çıktıktan sonra ailesi olduğumuzdan herhalde, biraz duygusal yaklaşırdık. Biraz dinlen dur falan derdik. Ümit "Ya abla onlar gözümün önünde can verdiler, yoldaşlar boşuna mı can verdiler, nasıl durayım, nasıl bunu istiyorsunuz?" derdi. Gerçi biz zorlamazdık. Ama duygusallıktan bunları söylerdik. Köpeklere lanet olsun çok işkence gördü, direndi. Biz bunu yıkacağız hani bir söz var: "Ya kanımızı toprağa akıtacağız ya kızıl bayrağımızı göklerde dalgalandıracağız."

Birgün evde akşama kadar yattı. Ateşler içindeydi. Ondan sonra ilaç falan verdim, akşamüstü bir randevusu varmış o hasta haliyle gitti. "Hayır abla ben gitmek zorundayım" deyip, o haliyle gitti.

Birgün yine çocukken oyunda karpuz satıyormuş, 'ıscak ıscak karpuzlar, ıscak ıscak karpuzlar' diye bağırıyormuş, amcamın kızı da ordan geçiyormuş. "Ümit ne satıyorsun, ne yapıyorsun?" demiş. "Abla ıscak ıscak karpuz satıyorum." "Yaz gününde Ümit, yavrum bari soğuk de de herkes alsın" demiş. Selma'ya devamlı Şemra derdi. S harfini bazen ş diye kullanırdı.

Ümit sürekli aileyi mücadeleye sokmaya çalışıyordu. Hatta birinde bir korsan eyleme annemi de götürmüştü.

"Oğlumun meşalesini söndürmeyeceğim"

Rıza Baba: Bana bazen derdi ki; "Baba" derdi (bazen içer gelirdim) "Sen de bu düzenin kurbanısın, düzen bozuk, düzenin pisliğine ayak uyduruyorsun. Onursuz yaşayacağıma baba, Halk Savaşı mücadelesi verir, onurlu bir şekilde ölürüm ondan iyi" derdi. **"Onursuz şerefsiz yaşayacağıma, onurlu yaşarım"** derdi. Çok sık kullandığı kelimelerdi.

Çok sevecendi, sevgi doluydu, çok mert, çok yiğitti. Bir de o mertliğin altında sevecenlik vardı. "Baba, anne ya, kimseye kıyamıyorum, kimseye vuramıyorum, onlar bana vursa bile onlara vuramıyorum. Güç oranında ben onlardan daha güçlüyüm." Cana kıyamazdı, canı çok severdi. Ümit çok kilolu doğdu. Bir ara rahatsızlandı, hastaneye götürdük. Tedavi edilirken hemşire öldüğünü düşünmüş morga götürüyordu. Hızla koşup yolda yakaladım. Damarına elimi koydum, he-

nüz yaşıyor. Bütün hastaneyi ayağa kaldırdım. Ümit o zaman bile mücadeleciydi, ölümü yenmişti.

Şimdi de şerefiyle öldü, onurluydu, onurlu öldü. Savaşarak öldü, yine Ümit'in dediği gibi, namussuzluklara karşı savaştı. Namussuzca yaşamadı haksızlara karşı dur dedi, haklıdan yana çıktı. Oğlum hep böyleydi. Kendimiz de bir işçi ailesiyiz. Beş tane çocuğum var, ikisi büyüktü üçüncüsü Ümit'ti. Ablaları Elvan'la Sevday'dı, Murtaza'yı çok severdi. Bir de yeğeni Mert var, onu çok severdi. Bu akşamları ışık söndürme olayında çıkar slogan attırırdı, Mert de atardı. Hala şimdi bile "Seni kim kurtaracak?" dediğimizde "Ümit dayı kurtaracak" diyor. Onu çok severdi, yeğenlerini de çok severdi, sevecenlikle paylaşımla yoğrulmuş bir çocuktu.

Aile ilişkilerini organize eden, kuran o ve annesiydi. Tabi bu Ümit'ten kaynaklanıyordu. İlişkilerimiz demokrattı, karşıma geçer güzel saz çalar türkü söylerdi. Beraber saz çalardık. Yani türkülerle büyüdü, türkülerle yoğruldu, oğlumun ışık saçan meşalesini söndürmeyeceğim sonuna kadar taşıyacağım.

Selam olsun!
Bir değil bin değil milyon kere
Selam olsun
Emekçiye, işçiye selam olsun
Selam olsun oğul, selam olsun

Daha çok Elvan'la anlaşırlardı. Elvan türkü söylerdi, tiyatro oynarlardı. Öğretmeni gelmişti , "İkisini de tiyatroya alayım" demişti, valla iyi olur falan dedim ama o arada nasıl oldu gidemediler. Saz kursuna başladı. İlk dönemlerde Ahmet Kaya'yı severdi, aynen onun gibi türküler söylerdi. Güzel söylerdi, sonra Grup Kızılırmak'ı sevdi. Ahmet Kaya'yı düzenin adamı görüyordu. Ama halk türkülerini çok severdi. Güzel söylerdi. Sabahlara kadar uyumazdı, yedi senelik mücadelesinde sabahlara kadar uyumazdı. Oğlum yeter gözlerin bozulacak derdim. Hep kitap. Bir keresinde ben, devrimler ansiklopedisini 73 senesinde aldım, devrimler ve karşı devrimler tarihi ansiklopedisi vardı. Kkitabımın biri de Çin Devrimi; o sayfa yok, aldı götürdü. Partisi'ne, yoldaşlarına verdi. Sürekli okurdu. Dergileri okurdu.

Aşık Mahsuni Şerif'in İ.Kaypakkaya için söylediği türküyü çok severdi.

"Zindancılar falakaya yıktılar
direm direm tırnağını çektiler
ılgıt ılgıt kanlarını döktüler
kalenin dibinde yatar bir yiğit"

Bu türküyü çok severdi, "Baba, anne bu türküyü bir söyleyin" derdi. Tunceliler'in bir gecesi olmuştu. Taksimdeki Açık Hava Tiyatrosu'na Mahsuni'yi getirmişlerdi. Aldı götürdü bunu yazdı, zorla okutturdu Mahsuni'ye.

İbo aşığıydı. Düşüncesine aşıktı, yoluna aşıktı, dağlara aşıktı. Parti'ye kötü bir söz söylendiğinde aslan kesilirdi. Karşı koyardı. Oğlumuz yanımızda, O'nunla beraber sonuna kadar varız. Haksızlığa, çirkine, kötüye karşı.

Birgün bunlar acıkmışlar, aç kalmışlar, parasız. Denizle beraber Eminönü'nde Refah Partisi yemek veriyor. Yemekte sıraya girme mecburiyetinden sıraya girmişler. O arada bizimkilerden biri görür ve çeker diye şapkalarını öne eğmiş, montlarını çekerek kafalarını örtmüşler, şimdi rezil olacağız kuyrukta görürlerse diye. Çok acıkmıştık diyor. Burdan (Sarıyer) Eminönü'ne kadar yayan gitiklerini söylerdi. **Lanet olsun insanlara, bu düzene, bu güzel genç yavrularımızı aç bırakanlara, bizim aydınlığımızı karartanlara lanet olsun.**

Orda bulunan bir arkadaşı da şunu söyledi: "Anmalarda falan saygı duruşlarında hemen;

'İnledi gök haykırdı İbrahim
yoldaşlar bu uğurda fedaysa canımız
susmasın silahlarımız' diye devam ederdi. Çok uzun bir şiir. Şimdi Ümit'i duyan bütün arkadaşların aklına hemen bu gelir. Çok gür bir sesi vardı, güzel de okurdu" dedi.

"Korkumuz yok prangadan zincirden
paslı kelepçeler vız gelir bize
demir parmaklıklar beton duvarlar
ölümden korkmayız vız gelir bize
sökmez gayri bize zindan tehdidi

halk yoluna verdik bunca şehidi
döner mi yolundan devrim yiğidi.
Dağlar ova gibi düz gelir bize
Mücadelemize karşı koyanlar
kahpece yiğitleri vuranlar
bugün kavgamıza karşı koyanlar
yarın kavgamızda vız gelir bize."

"Baba bunu söyle" derdi devamlı. Asık surat nedir bilmez çocuklar, çünkü anneden babadan görmemişler. Onlarla beraber türkü söyler, horon teperiz. Yanlışımız olsa beraber çözeriz. Baba yanlış yapıyorsun, anne yanlış yapıyorsun, biz de onlara deriz, ortam öyleydi. Bülent, Deniz, Aydın bunların kanı canı düşünceleri bir kalıptan çıkmıştı. Bunlar açlıklarını belli etmez, evde ne varsa kendileri yapar yerlerdi, kimde ne varsa onu getirirlerdi. Bunlardan kavgayı bırakanlar da oldu. Ama ben mücadeleyi sürdürenlere, bu mücadeleye saygı duyuyorum. Demesinler Gül ana, Rıza baba bizi bıraktı, unuttu. Onları seviyoruz ve onların yolundayız. Onlar bize ışık tuttular, yol gösterdiler. Yaşları küçük beyinleri, düşünceleri büyük o insanlar sevgiyi, güzeli, çirkini öğrettiler. Çok değerli insanlar, o düşüncede olan herkese sevgim sonsuzdur. Oğlum nöbet devretti babasına, nöbeti ben aldım. Devam ettireceğim sonuna kadar onun meşalesini.

Cenazeleri Sarıgazi'ye getirdiğimizde etten duvarla karşılaştık. Her taraf polis, jandarma, özel timle doldurulmuştu. **Ölülerimizden korktular, korkuyorlar da. O sesimizden, o birliğimizden korkuyorlar.** Cenazeye katılımı engellemeye çalıştılar, ama yine de binlerce yürüdük. Şehitlerimize sahip çıktık. Sloganlarla türkülerle yavrularımızı mezara koyduk.

"Ümit işkencede sır vermedin, direndin ama birgün ananı ağlatacağız" demişlerdi. Ümit'imiz düşmanın korkulu rüyasıydı. Ümit şehit oldu ama binlerce Ümit var, daha da çoğalacaklar.

ÜMİT ÇAĞLAYAN YOLDAŞIN, ŞEHİT DÜŞTÜKTEN SONRA AİLESİNE ULAŞAN SON MEKTUBU...

Sevgili anneciğim, babacığım, kardeşlerim ve sırma boylu yarim, merhaba;

Uzun bir süredir sizlere mektup ile ulaşmayı düşündüysem de çalışma koşullarımızın yoğunluğu sebebiyle, bu isteğimi ancak bugünlerde yerine getirebiliyorum. Kalemi elime aldığımda birçok şeyi sizlerle paylaşmak istiyorum. Fakat nereden ve nasıl başlayacağım noktasında kafamda belirli şeyler oluşmuş değil. Hepinize ilişkin tek tek yazmak, mektubumda konu almak istesem de şu anda buna imkan olmadığından, kısa kısa değinmeyi uygun görüyorum.

İlk olarak, bizleri dünyaya getirdiğinden beri yemeyip yediren, giymeyip giydiren, bizlerin doğru, dürüst ve cesur bir kişilik kazanmasında büyük emeği olan çilekeş anacığım ile duygu ve düşüncelerimi paylaşmak istiyorum. Anacağım; şunu bilmeni isterim ki, sınıf mücadelesindeki kararlılık, azim ve direngen ruhumu, senin gerek aile içi sorunlarımıza ve gerekse dışımızdaki hayata, objektif hayat koşullarına karşı yıl-

madan, kararlı mücadele etmen ve hiçbir bedel ödemekten kaçınmayan militan ruhundan aldığımı bilmelisin. Yatağa her uzandığımda, elimden tutup kahveleri basmamızdan tut, benim için çok önemli bir süreç olan SAG ve Ölüm Orucunda, keza Partimizin komünist önderlerinden Polat yoldaşın cezane törenindeki tavır ve davranışlarındaki kararlılık ve cesaretin gözümün önünden gitmiyor. Nereye baksam, yanımda sen vardın. Artık öyle olmuştu ki annelikten öte, yoldaş olmuştuk. Faşizme karşı bayraklaşan davamıza sahip çıkman ve savunmanı hatırladıkça "İşte bizim anamız bu" diyerek gururlanıyorum. Yaşadığımız son süreç seni biraz üzdüyse de bu sürecin sınıf mücadelesinin bir zorunluluğu olduğunu sen de iyi biliyorsun. Çünkü bunları defalarca konuştuk. Sürecimizi değerlendirirken duygusallığa kapılmadan, gerçekçi bir pencereden bakmanı, senin de bizimle, bulunduğun alanda ortak hareket etmeni, mücadelemizi nihai kurtuluşumuza kadar sahiplenip, desteklemeni istiyorum. Biliyor ve görüyoruz ki faşizmin en vahşice sürdüğü bir ülkede yaşıyoruz. İnsana, insanca yaşama hakkı tanımayan, en demokratik haklarımıza karşı bile azgın bir köpek gibi saldıran faşist diktatörlük son bulmadıkça, insanlık kendi benliğini bulamayacaktır. Halklar kendi yaşam biçimini hayata geçirmek, bu zulüm düzeninden, bu diktatör rejimden kurtulması için mutlak başkaldırıp, isyan etmek zorundadır. İşte bu sebepten dolayı "isyan etmek meşrudur". Biraz ara vermek zorunda kaldım. İşlerimiz o kadar yoğun ki, mektubu hemen toparlamak durumundayım.

Babacığım ve kardeşlerim; hepinize ayrı ayrı değinmek istiyordum, fakat mektubu çok acele bitirmem lazım. Yoksa gönderme olanağım kalmıyor. Sizin de göndereceğiniz mektuplarla, daha ileriye doğru birçok düşüncelerimizi paylaşırız. Tüm aileme sesleniyorum; bugün önümüze görev olarak koyduğumuz **Sürekliliği Sağlanmış Gerilla Savaşı**'na göre şekillenmek noktasında sizlerin de üzerine düşen görevler mevcut. Nedir bu görevler? Başta; faşizme karşı bulunduğumuz her alanda tüm benliğimizle karşı durmak, ikincisi; her koşulda imkanlarımız ölçüsünde Partimize destek sunmanızı bekliyorum. Bu savaş bizim savaşımız. Halkın savaşı. Er ya da geç faşizmi çöplüğe gömüp bizim olanı, eşitliği, özgürlüğü ve kardeşliği temel almış bir ülkeyi kuracağız. Mırtık, okulların açıldığı şu süreçte sana başarılar diliyorum. Bu büyük ve uzun yürüyü-

şümüzde senin de üzerine düşen görev ve sorumluluklar var. Bu da okullardaki öğrenci birliklerinin faaliyetlerinin artığı günümüzde, senin de bu oluşum içerisinde Yeni Demokrat Gençlik olarak aktif yer almanı, öğrenci gençliği doğru ve bilimsel bir rotada savaşa göre şekillendirmeni (tabi ki kendinde de) istiyorum. Hepinizi çok özledim, hele de Mert'i, Mete'yi, Ali'yi, Veli'yi ve Mırtığı. Mektubu yazarken tek tek gözümün önüne geliyorlar. Geleceğin militan savaşçıları, keratalar. Neyse kısa kesmek durumundayım. Hepinizi çok seviyorum, beni merak etmeyin durumum iyi koşullara göre şekilleniyoruz. Bu da savaşın bir kuralı. Mektuplarınızı bekliyorum. Hepinizi öpüyorum.

Mektubuma sırma boylu yarimle düşüncelerimi paylaşıp son vermek istiyorum. Evet sırma boylu yarim; seninle geçirdiğimiz süreç boyunca çok mutlu günlerimiz olduğunu, bunların ikimize de çok şey kazandırdığını düşünüyorum. Bugün aynı mekanı paylaşmıyor olabiliriz, fakat şunu bilmelisin ki bizi birbirimize yaklaştıran hayata bakışımız, idealdlerimizdir. İşte bu idealler uğruna uzun veya kısa vadeli de olsa insanlar ayrı mekanlarda faaliyet yürütebilirler. Çünkü birinin varlığı, diğerinin varlığını ve gelişimini oluşturur. Bu sebeple senin bulunduğun mekanda vereceğin mücadele bizi geliştirecek, bizim bulunduğumuz mekanda verdiğimiz mücadele sizin önünüzü açacak. İkimizin mücadelesi de umudumuzu, Partimizi büyütecek. Unutmayalım ki, ikimizin mücadelesi de bir bütünün parçalarını oluşturmaktadır. Neydi bu bütün? Partimiz, örgütlü gücümüz, devrim ancak örgütlü bir gücün kahredici vuruşları ile gerçekleşebilir. Onun içindir ki Partimizi gözümüz gibi korumalı, onu bizleri devrime götürecek önemli bir araç olarak kullanmalıyız. Bunun içindir ki, senin yürüteceğin (gücün oranında ve gücünü zorlayarak) mücadele bizler için büyük önem taşıyor.

Birlikteliğimiz kısa bile olsa, yaşadıklarımız bize bir ömür boyu yetebilecek kadar uzun tecrübe ve dersler çıkarmamıza yetecek durumda. Sınıf mücadelesi zor ve çetin bir görevdir. Dönem dönem düzgün ilerlerken, bazı dönemlerde engebeli bir yol izler. Bu çelişkinin iki yanıdır. Diğeri ötekisinin varlık koşulunu oluşturur. Yani soğuğu bileceksin ki, sıcağı anlayacaksın.

Ümit Çağlayan San

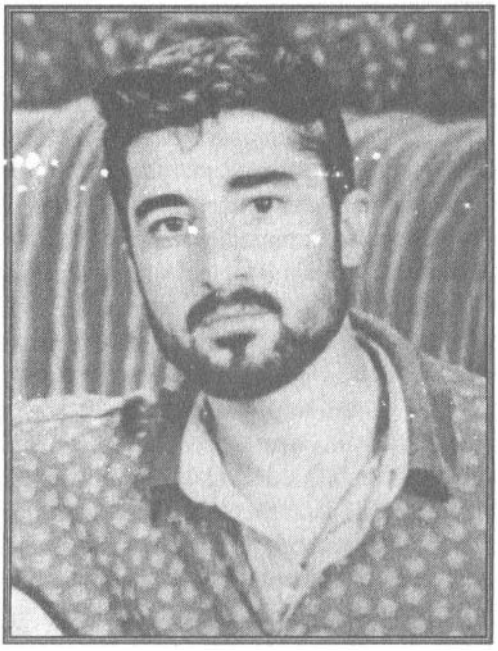

ESEYURDU ŞEHİTLERİ VE ÜMİT DİNLER'DEN (ZİNHAR-ÜNAL) PARTİ'NİN YÖNELİMİNE UYUM SAĞLAMASINI ÖĞRENELİM

Şehitlerimizi anmak, onları tarih karşısındaki mücadelemizin şaşmaz neferleri olarak kavramak, onların katkılarını, emeklerini, mücadele içerisindeki yaşamlarını öğrenmek ve örnek almak; işte bizi geliştirecek olan da budur.

Şehitlerimizi anmak; onları Parti'den, örgütten koparark bireysel olarak öne çıkarmak, herşeyden önce "iyilik" adı altında onları yanlış tanıtmak veya öyle anlaşılmasına vesile olmak değildir.

Bizler, onların olumlu özelliklerini açığa çıkararak sahiplenip rehber alırız. Çünkü; onlar devrim için şehit düştüler. Onları devrimden, Partiden, sınıf mücadelesinden kopuk olarak bireysel ele almak ve bu kulvarda bireysel kahraman durumuna getirmemeliyiz.

Onları ele almak, anlatmak Parti'ye, kitlelere mal etmek kaçınılmaz görevlerimiz arasındadır. Duygusal boyutuyla ele almak arkadaşlık, yoldaşlık bağlamıyla sınırlı tutmak da oldukça yetersiz ve de yanlıştır.

Öncelikle onlar mücadeleyi yaşam biçimi haline getirmiş, toplumsal değişikliği yalnızca istemle sınırlandırmamış, bizzat toplumsal değişiklik için kavganın ortasında yer almışlardır. Onları anmak, kavga etmekle mümkündür. Onları anmak, örgütlü mücdeleyi kabul etmekle mümkündür. Onları anmak, Komünist Partisi'nin ideolojisi, siyaseti ve örgütsel hattıyla bütünleşmekle mümkündür. Onların ısrarla tekrarladıkları sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı, sürekliliği sağlanmış Parti ve kendisini yenileyen, üreten siyasal kurmaylık; işte ısrarla bunlara sarılmak ve bu yönelime uygun hareket etmek zaten doğallığıyla onları anmak anlamına gelmektedir.

Çünkü onlar "Herşey Parti İçin, Parti Devrim İçin" dediler. Partisiz devrimin olanaksız olduğunu bildikleri için bunu söylediler. Bundan dolayı Parti'ye ve Parti olgusuna doğru yaklaşmak, O'nun ilkelerine, politik tespitlerine, taktiklerine, prensiplerine, işleyişine ve bir bütün olarak yönelimine uyum sağlamak; O'nu daha ileriye taşımak, bıkmadan, usanmadan, yorulmadan kızıl bayrağı daha ilerilere ulaştırmak demektir. Onların bizden bekledikleri budur.

Mücadeleye layıkıyla sarılmayanın, onun gereklerini yerine getirmeyenin ya da sınıf mücadelesine sırtını dönen birisinin Barış'tan, Ünal'dan, Yılmaz'dan, Özgür'den, Meral'den bahsetmesi dürüstlük olabilir mi? Eseyurdu şehitlerini ve diğer tüm Parti şehitlerimizi anmak bu gerçekliği

görmek ve onların canlarıyla bedelini ödedikleri kızıl güzergahta emin adımlarla yüremekle ancak onlara yoldaş olabileceğimizi unutmamalıyız.

Şehitlerimizi nasıl anlamak, nasıl anlatmak sorusuna verilecek cevap, Partimizin ve önderliğindeki Halk Ordusu'nun Karadeniz'deki yönelimini anlamak, kavramak ve buna göre şekillenmekle paralellik arzetmektedir. Karadeniz'deki perspektifimizi kavramayan, sistemleştirmeye çalıştığımız orkestraya uyum sağlayamaz. Bu perspektife ayak uyduramayanın da şehitlerimizi ve onların amaçlarını, planlarını görmesi ve kavraması mümkün olamaz.

Görünen yanlara ve sonuçlara göre hareket edenler, şehitlerimizi yönelimimizden, perspektifimizden kopuk ele alır, ki bu da onları doğru ele alışımızı gölgeleyecektir.

Özetle TKP/ML camiasının, genelde tüm demokratik duyarlı çevrelerin gözetmesi gereken yan şudur: TKP/ML Karadeniz'e merkezi düzeyde yüklenmiş ve önderini de bu mücadele arenasında şehit vermiştir. Mehmet Demirdağ savaşın başında ve ortasında olmanın en yalın, en somut ifadesidir. Mehmet Demirdağ'ın, TKP/ML kadrolarının savaşın en kızgın alanlarında şehit düşmesi, özellikle de TKP/ML'nin Genel Sekreteri olarak merkezi yönelimin bizzat başında bulunarak bu alanda şehit düşmesi Türkiye Devrimci Hareketi ve Uluslararası Komünist Hareketi açısından örnektir. Diğer bir taraftan da TKP/ML'nin soylu savaşkan geleneğinin devamcısı olarak geleneğimizin sürdürücüsü olarak tarihte yerini almıştır.

Eseyurdu şehitleri ilk değillerdi, sonuncusu da olmayacaklar. Sınıflar varoldukça sınıf mücadelesi de olacaktır. Proletarya iktidarı eline alacağı güne kadar şehitler her daim olacaktır.

Onları Parti ve devrimle işlemek, onların eksikliklerini sakınmadan dile getirmek onların olumlu özelliklerini örgütte hakim kılarak cisimleştirmek görevini yerine getirirken, ihtilale ve Parti'ye bağlılıklarını, örgütün yönelimine göre şekillenişlerini rehber edinmeliyiz. Bizi geliştirecek ve ilerletecek olan budur. Sınıf mücadelesi durağanlığı kabul etmez. Mücadele, sınıf mücadelesi geliştikçe gelişimine paralel olarak yeni sorunlar çıkacak ve bu sorunların çözümüne ilişkin yeni politik yaklaşımları sunulacaktır. Önemli olan içerisinde olduğumuz koşulları ve bu koşulları çevreleyen etkenleri ob-

jektif olarak tahlil edip çözümünü üreterek hayata geçirmektir. Mücadele, aynı zamanda değişimin kendisidir. Yenilenmeye açık olmak, bunu da örgütle birlikte yapmak örgütlü olmanın kriterlerinden biridir. Parti'yle birlikte düşünmek, Parti'nin sorunlarını kendi sorunları olarak kabul ederek çözüm üretebilmek, Parti'yi en az kendi kanını koruduğu kadar korumak, Parti'nin prestijini kendi prestiji olarak algılamak, Parti'nin etik duruşunu kendi etik duruşu olarak kabul etmek, Parti'nin varlığını kendi varlık koşulu olarak kabul etmek, yalnızca bizi örgütlü bir militan olarak yansıtmaz, aynı zamanda devrim için Parti'nin zorunlu bir araç olduğunu ve bu zorunlu aracın gerekliliğini bilince çıkardığımızı da görmüş oluruz. Devrimi istemek ve bu güzergahta mücadele etmek, Partili olmak veya Parti önderliğinde örgütlü mücadeleyi kabul etmek demektir. Örgütlü olmak, örgütün havasını solumak, onunla birlikte nefes alıp, onunla birlikte nefes vermek demektir. Örgütlü olmak, örgütün siyasal kurmaylığına ayak uydurmak demektir. Örgütlü olmak örgütün yönlendiriciliğine açık ve onun şekillenişine tam tekmil adapte olmaktır. TKP/ML'li olmak, TKP/ML'li gibi yaşamak bu demektir.

Eseyurdu şehitleri bu eksende değerlendirilmelidir. Diğer farklı değerlendirmeler yoldaşlarımızın ideolojik-siyasal kişiliklerini görmemize engel olacaktır. Bu konuda anlatılacak ve yazılacak çok materyallerimiz olacaktır. Çünkü; Eseyurdu'nda siyasal hazinemizin kurmaylarından Mehmet Demirdağ gibi ağır bir bedel ödedik. Onların bıraktığı orak-çekiçli bayrağı alıp ilerilere taşımak ağır bedel ve sorumlulukları gerektirmektedir.

Bu bayrağı taşımayı, o ağır sorumlulukları omuzlamayı ve onlara yoldaş olmayı görev kabul ederek, onların işaret ettiği güzergahta iç ve dış düşmanlara karşı amansız bir mücadele içerisinde olacağımızı yineliyoruz. Ve yine, Sürekliliği Sağlanmış Gerilla Savaşı'nda ısrarcı olacağımızı, kırsal alanda Parti inşasının devamını getireceğimizi ve sizler gibi, 2. OPK'yla ayakları üzerinde duran ve sağlam, aynı zamanda kararlı ilerleyişi bıraktığınız yerden sürdüreceğimizi yineliyoruz.

Kuşkusuz ki Eseyurdu şehitlerini anmak, yalın bir ifadeyle, savaşta ısrar etmeyi gerektiriyor. Savaşacağız, savaştıkça eksikliklerimizi, yanlışlarımızı göreceğiz. Yanlışları gördükçe doğrulara yöneleceğiz. Zira yanlışlar olmasa doğrular da olmazdı. Öğreneceğiz şehitlerimizin yaşamından, deneyimlerin-

den.

Ümit Dinler'in 2. OPK öncesi durumu ile 2. OPK sonrasındaki şekillenişinden alacağımız dersler olacaktır. Çünkü Ümit Dinler yoldaşın devrimci yaşamı boyunca çizdiği grafikte çarpıcı örnekler bulunmaktadır. 2. OPK sonrası yönelimimizi ve bu yönelime uygun şekillenişden dersler çıkararak, bugün bu yönelime ayak uydurmakta zorluk çekenler için, döne döne bıkmadan usanmadan yazacağız.

Ümit Dinler (Zinhar-Ünal) yoldaş, Partimizin emekçilerinden diyebileceğimiz bir yoldaşımızdı. 1991 yılında devrim yoluculuğuna henüz oldukça genç yaşta başladı. İdeolojik-politik olarak kendini tam anlamıyla yetkinleştirmeye ömrü yetmedi. Ancak öğrenebildiği ve kavradığı oranda mücadeleye sarılmayı, tarih karşısında vazgeçilmez bir görev olarak kavradı. Kendi deyimiyle; 'devrimci olmanın dışında hiçbir yaşam biçimi düşlemedi'.

16 yaşında Partimizle tanıştığında Parti, devrim, mücadele gibi kavramlar karşısındaki şaşkınlığını gözlerinin pırıl pırıl parlamasından fark etmek mümkündü. Anlamaya ve kavramaya çalıştığı her halinden belli oluyordu. En çok etkilendiği de devrimci kişiliğin erdemleriydi. Henüz Parti, devrim, sosyalizm ve komünizmin ne olduğunu bilmeden önce, feodal yakınlığı nedeniyle tanıdığı, fakat devrimci olduktan sonra bu arkadaşını ilk kez gördüğünde arkadaşındaki değişiklikleri gözünü kırpmadan gözlüyordu. Yemek yiyişinden saç traşına, konuşmasından yaklaşım tarzına kadar, büyük bir incelikle süzüyordu. Zaten, kendisinin devrimci oluşunu da böyle izah ediyordu: "Devrimci kişiliklerden etkilenme" diyordu. Gerisi de yavaş yavaş geliyordu. Parti'yi, devrimi, sınıf mücadelesini bir taraftan işçilik yaparak tanıyor, bir taraftan da Parti'nin verdiği pratik görevler içerisinde yer alıyordu.

En önemli özelliklerinden biri de aldığı görevlere vakıf olmak ve bu görevleri yerine getirmek için gösterdiği çaba ve kararlılıktı. Bir görev için Doğu Karadeniz'e (Artevin'e) giderken bir ihbarcının ihbarı üzerine yakalandı. Yaşı tutmamasına rağmen 3.5 ay Erzincan hapishanesinde tutuklu kaldı. Bir anlamda, bu kısa zindan yaşamı onun mücadeleye daha sıkı sarılması için vesile oldu. Zindandan çıktıktan sonra, dışarda kesintiye uğrayan faaliyetinin içerisinde daha kararlı, daha çalışkan bir şekilde yer aldı.

Çevresinde devrimci olarak geçinen, ancak devrimciliğin gereğini yerine

getirmeyen sözde devrimcilerle arasına net bir çizgi çekiyordu. **"Bunlar halkın ve Parti'nin yaratmış olduğu değerler üzerinde prestij kazanmaya çalışan asalaklardır"** diyordu. Devrimci olmayı, sınıfın ve devrimin görevlerini yerine getirmeyi yaşam biçimi haline getirmişti. Devrimden kopmamak, onun bir neferi olmak, onun en temiz idealiydi.

Yaşamına yön veren, sınıfın bilimsel ilkeleriydi. Zindandan çıktıktan sonra gerilla bölgesi, aynı zamanda ata toprağı olan Dersim'de yerel faaliyet içerisinde milislik yaptı. Bir zaman sonra da Parti'nin gerilla mücadelesine katılması yönündeki çağrısı üzerine, tereddütsüz bu alanda görev aldı. 1993 yılının yaz aylarında gerillaya katılmak için ayarlanan randevuda bir aksaklık yüzünden buluşamadık. Kırsal alanda olmanın gerekliliğini kavradığından dolayı üç gün tek başına dağ-taş gerillayı aramış ve bulmuştur. Bu olağanüstü çabasının sonucunda 'Gerillayı nasıl buldun?' sorusuna "Onlar gibi düşündüğüm için buldum" diye cevaplamıştı. Gerçekten onlar gibi düşünen bir insan, ancak onların konakladığı yeri bulabilirdi.

Gerilla ortamında siyasal düzeyi gelişme gösterirken, daha çok askeri yönüyle öne çıktı. Kısa sürede bulunduğu gerilla birliğinin klavuzu ve akabinde de gerilla birliğinin öncü komutanı oldu.

Sorunları, olguları ideolojik olarak sorgulamada eksik kalsa da yansıyan ve gördüğü yönlerine mutlaka tavır koyardı. Parti saflarında, ideolojik gıdasını kır küçük burjuvazisinden alan, aynı zamanda DABK şekillenişinin devamı olan ve 18 Nisan'da Partimize darbe yapan darbeci-tasfiyeciliğe karşı başından sonuna kadar OPO'yla birlikte hareket eden Ümit Dinler yoldaş, darbeciliğin aktif düşmanıydı.

Darbecilerin siyasal olmayan Parti Üyeliği, komutanlık vb. tekliflerini elinin tersiyle itip, Parti'nin normlarına ve ilkelerine sahip çıkarak OPO'ya aktif destek vererek, OPO'nun yönlendiriciliğinde hareket etmiştir. 1 Nolu Gerilla Bölgesi'nde, darbe öncesi ve sonrası süreçte düşmanla girdiği bir dizi çatışmada kendi siyasal kimliğine yaraşır şekilde tavır takınarak olumlu tutum sergilemiştir.

Saflarımızda görünen çeşitli anlayışların belli dönemler yarattıkları bunalım ortamından, bazı saf ve politik olarak tam gelişmemiş yoldaşlarımız etkilenmiştir. Ümit Dinler yoldaş da bunlardan biridir. Yoldaş, 2.OPK'dan

sonra KKSG olarak adlandırılan güruhun bazı unsurlarından, KÖK döneminde etkilenmiş ve Partimizle ilişkisi kopmuştur.

Ancak çok geçmeden kaçkınlar güruhunun 2. OPK'dan kaçmalarının sınıf mücadelesinden kaçışın kılıfı olduğunu anlayarak, kaçkınların gerçek yüzünü görmüştür. Bunun üzerine tekrar saflarımıza dönerek, mücadeleye bıraktığı yerden devam etmiş ve Marmara Bölgesi'nde, semt komitesinde aktif olarak yerini almıştır.

"Sınıf mücadelesi içerisinde diğer bir ifadeyle örgütlü yaşam içerisinde her organ, her birey üzerine düşen görevi yerine getirirse, bizim işlerimiz de o kadar yolunda gider" diyor ve kendisini de buna göre şekillendiriyordu. Aldığı görevleri yaratıcı bir şekilde yerine getirir, yapamadığı durumda da oldukça üzülürdü. Parti'ye ve devrime karşı suç işlediği için sorgulananan ve tekrar sorgulanması için Ümit Dinler yoldaşın denetimine verilen bir suçlunun, ince oyunlarla kaçmış olmasına son derece üzülüyordu. Çünkü, kendisine verilen görevi layıkıyla yerine getirememiş olmanın ezikliğini hissediyordu.

1996'nın sonbaharında kendi ısrarlı isteği üzerine 2 Nolu Gerilla Bölgesi'ne gönderildi.

Dersim'de Zinhar olarak tanınan ve halk içerisinde de oldukça sevilen yoldaş, artık Karadeniz'de Ünal olarak bilinecek. Sürekli güler yüzlü oluşu ve mizah yönünün oldukça gelişkin olmasından dolayı halkın saygısını ve sevgisini kazanmayı başarmıştı. O aynı zamanda, yoldaşlar arasında "anti-91" olarak tanınıyordu. Bölgedeki en eski özel tim komutanı, kodu "91" olan başka bir azılı faşistle telsiz konuşması yaparken, araya girerek **"Sizin 91'iniz varsa bizde de mutlaka anti-91 bulunur. O çok girdiğin vadileri sana dar etmek de boynumun borcu olsun"** demesi üzerine yoldaşlar O'na takılarak "anti-91" diye çağırmaya başladılar.

Ümit Dinler yoldaşın Karadeniz'e gelmeden evvel bir süre örgütsüz kalması ve de Parti'nin bunalımlı döneminden kalma çeşitli noksanlıkları nedeniyle, 2. OPK sonrası süreci ve yönelimi kavrayamadı ve yeni sürece uyum sağlamada da ilk dönemler zorlandı ancak; mücadelede kararlı ve inatçı olması yeni sürece kısa sürede uyumunu sağladı. Bu sürece, bir anlamda yoldaş açısından değişim dönüşüm ve kendine yönelme süreci diyebiliriz. Ge-

lişmeye açık olması itibarıyle gelişme kaydediyordu. Parti'ye, devrime bağlı olması ve sürekli gelişme göstermesi nedeniyle ilgili organlar tarafından, Partimizin ileri sempatizanı olarak örgütlenen Ümit, ordumuzun da komutanlarındandı. Ümit Dinler yoldaş ve diğer Eseyurdu şehitleri, 23 Kasım 1997 tarihinde, iki saat göğüs göğüse ve ondan sonra da aralıklı olarak gün boyu devam eden kıyasıya çatışmada sloganlar eşliğinde şehit düşmüşlerdir.

Şehitlerimizin yolu yolumuz, kavgaları kavgamız olacaktır. Onlardan öğrenmeye devam edeceğiz, onları anlatmaya ne bu sayfalar yetecek, ne de zamanımız olacaktır. Ancak, biliyoruz ki aslolan kavgalarını sürdürerek zaferle taçlandırmaktır. Şehitlerimiz kazanacağımız zaferin teminatıdır. Onlardan sözetmenin Onları düşünmenin vazgeçilmez gereklilikleri vardır. Özellikle şehitlerimizin aileleri, yakınlarından isteğimiz şudur: **Onların arkasından ağlamak, sızlanmak, yakınmak ve yas tutmak, onları amaçlarından, hedeflerinden, ideallerinden ve siyasal kişiliklerinden kopuk ele almak olacaktır. Bu en başta arkasından ağladığınız şehit yoldaşlarımızın karşı çıkacağı, güçsüzlüğü ve duygusallığı ifade eden şehitlerimize ve mücadelemize hiçbir katkısı olmayan şey, duygusal yaklaşımlardır.**

Yine şehitlerimizin cenazeleri başında ya da çeşitli anma platformlarında yumruğunu sıkarak havaya kaldıran ve bir dakika saygı duruşunda duran her birey, o bir dakikalık süre içerisinde; şehitlerimize ne kadar layık olduğunu, sınıf kavgasında ne kadar kararlı olduğunu, Parti'nin, devrimin sorunlarına nasıl yaklaştığını; şehitlerimizin kanıyla, canıyla koruduğu ve sahip çıkıtğı Marksist-Leninist-Maoist ilkelerimizi, Partimizin değerlerini ne kadar koruduğunu; Sürekliliği Sağlanmış Gerilla Savaşı'na, kırsal alanda sürekliliği sağlanmış Parti inşasına ne kadar hizmet ettiğini düşünmelidir. Eğer bunları düşünmüyor ve bu noktada kendini sorgulamıyorsa dürüst davranmalı, o saygı gösterisini belirten havadaki sıkılı yumruğunu indirmelidir.

DAĞ ASLANLARI

Onlar ki dağ aslanlarıydı
yeleleri kızıl atlastan.
Ölümü ilmek ilmek işleyen
kana kana içen ölümü
ele-avuca sığmaz
yakalanmaz türküsü hızlı kavgaların
sevdaların önü kesilmez
durulmaz akan o deli-dolu savaşların öfkesi.
Kartal, açtı mı kanatlarını bir kez
yükselecektir.
Düşüp belki ölecektir ama
yükselecektir.
Bir tutam bulut kapacaktır önce
yaşamdan
bir kucak yıldız

bir parça zaman
bir yudum toprak
sonra bir dünya özgürlük
bir dünya aşk
menekşe menekşe gülecektir
karanfil karanfil ağlayacaktır dağları
gerili saatler.
Yürüyüşler, kuşatmalar, barikatlar,
işgaller, isyanlar, firarlar
çatılmış silahların gölgesinde
çalınan sazlar
çadırlar, ormanlar, sığınaklar
ve yağmura doğru kaldırılan cenazede
kalabalıklar.
Ölümü tohum tohum bereketli
kar kar temiz ölümü
Yanyana, sırtsırta, gözgöze
yaprak yaprak saracaktır
sevdiği ülkelerde.
Bir şehir erken uyanacaktır
iyice soğuyacaktır bir nehir
ateş iyice kızaracaktır
Demirdağ'lar su içecektir
Yakıl Yaylası'ndan.
Onlar ki dağ aslanlarıydı
Çağlayandan, volkandan ve
fırtınadan doğan.

Ogün K.

DAĞLARIN DORUKLARINDA BIÇAK SIRTINDA BİLENİYOR KAVGA

"Kardeşlerim
Artık namludan düşen her mermi
Sığınakta doğan,
Bir güneşin adıdır"

Ümit Dinler

Dağların sırtında vuruşurlar, yatarlar upuzun. İnançları yazılır dalga dalga, dağlara tohum olur, filize durur diğer yoldaşları gibi. Namlularıyla yaydılar özgürlüğün çığlığını. Yürekler, beyinler buna sağır olamazdı. Onlar düşmandan hesap sordular, kahramandırlar. Soruşları ne güzeldir. Sis bastı dağları, o yeşilim Karadeniz dağları, sislere boğuldu. Dağlarda sarıldılar umuda, çiğler yine kan tuttu.

Devrim için, sarıldılar silahlarına. Onların silahları omuzlarda.

Karadeniz dağlarını özgürleştirenlerden olan Ümit Dinler'in an-

nesi Besime Dinler, abisi ve kardeşiyle Ümit üzerine konuştuk. Bütün dost sıcaklığıyla buluştuk Ümit'in ailesiyle. Onlara sadece Ümit'in değil, bizlerin de ailesi olduklarını, olmalarını istediğimizi belirttik. Davaya beraberce sarılmamız, beraberce omuzlamamız gerektiğini, Ümit'i sevmenin, sahip çıkmanın böyle olacağını, yürekten anlatmaya çalıştık. Hepimiz biliyoruz ki onlar bu davanın insanlarıydı, davaya sahip çıkmayan onlara sahip çıkamazdı. Düşmana karşı durmayan, halkın yanında, ezilenin yanında yüreği atmayan şehitlerimizin hesabını soramazdı. Onların devletle bir hesabı vardı. Düşmana zulümün hesabını sordular. Ve bu hesap daha da sorulacak dostları, yoldaşları tarafından. Dağların zirvelerinde ateşle bilenmiş hançerdiler onlar.

"Ben onu yine de dağlarda biliyorum"

RÖPORTAJ

Ana bize Ümit'i anlatır mısın?

Besime Ana: İnsanlara saygılı davranan, sevecen, insanların kalbini kırmayan biriydi. Bu hem aile içerisinde, hem de aile dışında böyleydi. Sonra, çok esprili bir insandı. Bu ailede o bir taneydi. Akıllıydı. Ben diyordum "Ne yapmak istiyorsan İstanbul'da, burada yap." Diyordu "Anne benden başka kaç tane daha çocuğun var. Ben artık başımı bu yola koymuşum, sen de sevin, beni üzme, kafamda soru işaretleri bırakma." Ben diyordum "Burda yürüt mücadeleni, hiç olmazsa seni bazen görebilirim." İşte gittiği zaman benimle görüşmeden gitti.

Daha sonra gittiğine dair haber göndermedi mi?

Besime Ana: Gönderdi. Bize bir mektup geldi. Onu da buradan atmıştı. "Üzülmeyin, artık alış buna" diyordu. Yani ne bileyim. Ümit diyordu ki "Eğer ben bu yola gidiyorsam sen de sevinmelisin." Ben de, işte ana yüreği, ama o bunu istedi ve bu da oldu. O arkadaşlarına çok bağlıydı, zarar vermek istemezdi.

Ümit daha önce de belli bir süre gerilla olarak mücadele etmişti. Bu süreç nasıl gelişti?

Besime Ana: Ümit 17 yaşında İstanbul'a çalışmaya geldi. Burada bir restorantta çalışmış ve arkadaşlarla görüşmüş. Birgün "Ben İzmir'e ablama gideceğim" diye patrondan izin almış. Tabi ki gerillaya Artvin'e gitmiş. Artvin'de yakalandı. Ordan Erzincan hapishanesine kondu. Orda ne işkence yemişti. Ümit'i işkencede alıp arabaya koyup şehir merkezinde dolaştırıyorlar. Diyorlar "Arkadaşlarını bize göster." Bakıyorlar ki dört arkadaşı bir köşede duruyor. Diyorlar ki "Sen bunları tanıyor musun?" O da diyor bir bakayım. Pencereden başını iyice dışarı uzatıyor. Amacı arkadaşları onu görsün. Sonra diyor "Yok bunları tanımıyorum."

Bir tanıdığın oğlu Erzincan hapishanesindeydi, kadın geldi "Senin oğlunda hapiste, çok güzel, sarışın, cıvıl cıvıl daha çok küçük." Kadın sormuş; "Senin derdin neydi?" O da "Boşver teyze orayı sorma ufak tefek şeyler yüzünden burdayım. Ama annemlerin haberi yok onlara haber ver." Bize haber geldi, ölen abisiyle birlikte gidip gördük. Baktım başını havluyla sarmış. Dedim ki "Ana kurban başını niye sardın, aç bir göreyim." Meğerse dipçikle kafasına vurup kırmışlar, ondan açmıyor. Gardiyan "Niye açmıyorsun, aç göster" dedi. Ümit'te "Sen karışma" dedi. Ben burdan çıkarsan aklın başına gelir gibisinden birşeyler söyledim ama pişman oldum. Polislerin yanında "Ben çıkıp onlardan 20 tane öldürmezsem rahat etmeyeceğim" dedi. Ben öyle korktum, öyle korktum ki bizden sonra götürüp işkenceler yaparlar diye. Tir tir titredim. Sonra bunu içerde bir yerde tutmuşlar. Ümit'te bütün kapıları, pencereleri kırmış. İşte on gün orda tedavi gördü.

Hapisten çıktıktan sonra neler oldu?

Besime Ana: Çıktıktan sonra 15 gün evde kaldı. İstanbul'a gitmek istediğini söyledi. Ben de "Yaza kadar kal ondan sonra gidersin" dedim. O da "Ben yaza kadar bu karda kışta ne yaparım burda. Gidicem, iş bulucam" dedi. Mahkemesi hala devam ediyordu. Daha sonra beraat kağıdı geldi. Beraat kağıdından sonra köye geldi. 6-7 ay kaldı, bize "Ben İstanbul'a gidiyorum" dedi. Bir gece yağmur yağıyor, kapkaran-

lık, güzdür. Çantasını aldı parkesini giydi çıktı gitti. Ben ağlıyordum, yalvarıyordum. Diyordu; "Ağlama, kendini üzme ben gidiyorum, üzülmenin faydası yok. Bak beni de üzersin. Ben İstanbul'dan sana mektup yazarım." Ondan sonra biz sorduk, gerillanın içindedir dediler. Ben görmek istediğimi söyledim, nerde bulabileceğimi sordum. Bir sene sonra bir köye gelmişlerdi. Bir-iki defa gidip görüştüm. İşte köyler yakılmadan bir-iki gün önce gidip görmüştüm, ondan sonra köyleri başladılar yakmaya. Köyler yanmış, acaba şimdi nasıl yapıyorlar diye düşünüyordum. Daha sonra İstanbul'a geldiğini öğrendim. Hiç olmazsa arasıra gelip rahat edeceği bir evi olur diyerek ben de peşinden geldim. Burda bir ev tuttuk.

Ümit'in şehit düştüğünü öğrendiğinde neler hissettin?

Besime Ana: Analar ölsün. Öyle cıvıl cıvıl yiğit gençler gidiyor, analar böyle dert çekiyor. Köpekler ellerinde ne hale getiriyorlar. Paramparça edip bize gönderiyorlar. Bir kurşunla ölse yine neyse. Böylesi insana daha dert oluyor. Acaba sağ mı ele geçtiler, ne oldu, bu candır. Kafamızda bir sürü soru var.

Ümit'in başka nelere ilgisi vardı, ne tür becerileri vardı?

Besime Ana: Yazardı, çizerdi. Çok güzel şiirler yazardı. Kardeşim birgün şiirlerini okumuştu, birini çerçeveletmeyi düşünüyordu. Bir şiiri aklımda. Diyor; "Yerin ne kadar derinliklerinde olursam olayım, yağmur yağarken içeri sızarsa, yeryüzünde ne olup bitiyor ben duyarım." Çok güzel bir şiirdi. O çok espriliydi. Hep bizi güldürmeye çalışırdı. Eve geldiğinde önce pencereye vururdu. Kapıyı açardım. Kim var kim yok önce onu sorardı. Sonra eve girerdi.

Gerillaya katıldığında size söyledi mi?

Besime Ana: "Ben gidecem" diyordu. "Dağların kokusunu özledim. Karadeniz taraflarına gidecem. Ana dağları özledim burada duramam" diyordu. Çok bilgiliydi. Köyde kahveye giderdi, herkes ona hayret ederdi. "Helal olsun" diyordu yaşlılar. İnsanlar onu çok severdi. Hiçbir gün kimsenin kalbini kırmadı. Bu yeğenlerini çok severdi. Mektupta "Yeğenlerim büyüsün onları da alacam yanıma" diye yazmıştı. Çiçek ekmiştim O'nun adını takmıştım. "Ana bu çiçek ne za-

man solarsa o zaman ben yokumdur" diyordu. Çiçek öyle yeşil duruyor. Ben O'nun öldüğüne inanmıyorum gözümle gördüğüm halde. Ama ben O'nu yine de dağlarda biliyorum. Hiç aklımdan çıkmıyor. Oturduğu yerler, gezdiği yerler hep aklımda. Diğer yoldaşları da yine öyle. Onlara üzülmez miyim? O, onları tercih etti. Bana "Sen de alış buna, alışmalısın. Sen bir Dersimli olarak üzülmemelisin, yaşanan şeyleri biliyorsun, yaşadın. Bizi desteklemelisin" derdi.

Ümit sana hep mücadele etmeni söylemiş. Sence de şehitlerimizin davasını sahiplenmek gerekmez mi?

Besime Ana: Elimizden gelse düşmanın canını alırız. Ben onların öldüğüne inanmıyorum. Bundan sonra ben de en önde olacam. Mitinglerde gösterilerde. Benim canım onlardan tatlı mı? Küçük yeğeni "Ümit dayım ölmedi, dağlarda savaşıyor" diyor. Hepiniz de aynısınız benim için. İşte onlar sizden önce gitti. Onlar kendileri için değil, halk için savaştılar, bu bedeli de ödediler.

"Bir bedel ödediler" dedin Ana. Sence bu bedelleri göze almak gerekmez mi?

Besime Ana: Tabi ki iyi yapmışlardır. İnancı vardı bu yola. Ve kendini bu yola adadı. Orayı tercih etti. "Arkadaşlarımı ele vermektense ölmeye razıyım" diyordu. "Ben sana inanıyorum, sen çok küçük yaşta bile işkenceyi yendin yine arkadaşlarını ele vermezsin" diyordum.

Diğer analara neler söylemek istersin?

Besime Ana: Nice ki yaşadımsa onlardan hesap soracağım. Bunu ileriye götüreceğiz. Bakalım böyle sürdüreceğiz. Onlar az mı yedi bizim gençleri. Anaların canı onlardan tatlı mı?

"Gidenlerin yerini doldurmak lazım"

Ümit'in şehit düştüğünü nasıl öğrendiniz?

Abisi: Bize haber geç geldi. Perşembe akşamı geldi. Cenazeleri almaya gidilmişti, ben sonradan gittim. Jandarmaya çağırdılar, yetkili onlarmış. Morga gittik, bize gösterdiler. Ordan karakola gittik, fotoğrafları gösterdiler. Zaten nasıl işkence gördükleri ortada. Battaniyeler-

lc sürüklemişler. Ordan savcılığa gittik. Savcı bana, "Senin kardeşin olduğunu nerden bileceğiz" dedi. Kimliğimi gösterdim dedim, "TC bu kimliği bana verdi." Savcı cenazeyi vermek istemiyor. Ehliyetimi verdim karşılaştırdı. Tabutları hazırladık ordan çıktık. Yolda da başımıza birçok şey geldi.

Bu yaşadıklarınız size neler öğretti, neler hissettiniz?

Abisi: Herkes O'nun gibi. Onlar da benim kardeşim. O anda insanın içinden ağlamak geliyor, ama düşmanın karşısında ağlamak olmaz. Cesaretli olmak gerekir. Bana birtakım şeyler sordular. Ne zaman gittiğini falan. Ben "Haberim yok" dedim. Bana "Cenazeyi almaya gidenlerle birlikte hareket etme" dediler. "Seni ezerler, dökerler." Ben dedim, "Yok onlar nasıl hareket ederlerse ben de onlarlayım. Bunlar beraber öldüler, beraber gömülecekler." Orda arkadaşlarla beraber hareket ettik.

Şehitlerimize layık olmak için ne yapmalıyız sizce?

Abisi: Bizler bu davamızdan vazgeçemeyiz. Kanı kanla yıkamak lazım. Onlar ne şekilde mücadele ettilerse, biz de aynı davayı sürdüreceğiz. Hesabının sorulması gerekir. Karakolda bana sordular; "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye. Ben de "Bu insanın yerini doldurmak gerekir, ben de gideceğim ne yapacağım" dedim. Bunu yüzlerine söyledim.

"Yaşamak anlamlıysa, ölüm de o kadar güzeldir"

Siz neler söylemek istersiniz?

Kardeşi: O insanlar, Türkiye'de sınıfların ortadan kaldırılması için mücadele veriyorlardı. O insanlar, bütün bedelleri göze alarak bu davaya giriyorlar. Onların ölüm, işkence veya sakat kalma korkuları yok. Bunu hepimiz biliyoruz. Bu insanlar mücadeleye atılırken, yaşamayı ölümle beraber seven insanlar. Yaşamak anlamlıysa deriz ölüm de o kadar güzeldir. Çünkü o insanlar "İyi ve güzel şeyler için yaşanıyorsa hayatta ölüm de o kadar güzeldir" derler. Bunun sonucunda top mermileriyle parçalanabilirler. Zindanlarda insanlar çivili sopalarla dövülerek, işkencede katlediliyor. Dağda gerilla ölür. Bunlar bedeldir.

Elbette vermek lazım, ödenmeden sahip olmak mümkün değil.

Şehitlerimiz bedel ödettirirken, savaşırken düşüyorlar. Hesap sorucu olmanın anlamı ne olmalı sizce?

Kardeşi: Mutlaka öyle. Ben gerçekten buna inanıyorum. Her damla kanın mutlak hesabı sorulacaktır. Gerçekten inanıyorum. Bu davanın 25 yıllık bir geleneği var. Bu davada birçok kişi şehit düşmüştür. Şehitleri sahipleniyoruz, onlar onurumuzdur. Şehitler olduğu sürece, elbette onların yerini dolduracak birçok filiz olacaktır. Öyle olmasaydı zaten bu gelenek sürekliliğini koruyamazdı. Birileri düşecek, birileri baharlarda filizlenip yerini alacaktır. Bu böyledir. Birileri gider, düşer, birileri sahiplenir. Ta ki sınıflar ortadan kaldırılıncaya kadar. Bu faşist devletin ortadan kaldırılması için verilmesi gereken bir mücadele. Bu mücadele veriliyor ve gerçekten hakkı da ödeniyor.

Şehitler bizlere neler öğretiyor?

Kardeşi: Şehit düşen abimdir. Yakınımız olarak bireysel olarak birbirimize bağlıyız, feodal bağlarımız var. Sonuçta her gerilla şehit düştüğünde, her bir devrimci şehit düştüğünde aynı şeyleri hissediyorum. Şunu söyleyebiliyorum, keşke şehit düşen tek abim olsaydı. Diğerleri şehit düşmeseydi. Çünkü o insanlar tek bir insan gibi davranabiliyor. Zaten her vurulan gerilla benim abimdir, kardeşimdir. Böyle düşünüyorum.

Şehit aileleri olarak hesap sorucu olmak gerekmez mi?

Kardeşi: Ailem bunu yapabilir. Yapmamız gerekir. TC'ye karşı çok fazla şey yapmamız gerekir. Bu onurlu bir davadır. Onuruna sahip çıkmak isteyen herkesin bu davaya girmesi gerekir. Şehitlerimizin bedenine her türlü tahribatta bulunuyorlarsa, biz şehit ailesi olarak, örgütlü bir şekilde bunun önünde durmalıyız. Düşman aynıdır. Sonuçta herkesin sahiplenmesini istiyoruz.

Tokat şehitlerine

Yaşamak bir türküyse
Bu türküyü en güzel biçimiyle söylemeye çalıştım
Zafer şarkısının söylendiği günlerde.
Gelecek
Kısa da olsa,
Onurlu yaşamın yolunu
Seçtiğim için mutlu gidiyorum.
İyi ve güzel şeyler uğruna
Yaşanıyorsa herşey,
Katlanılmayacak şey yoktur.
Ölüm bile basitleşir
Anlamlıysa ölüm
Yaşamak kadar güzeldir
Yarınlar ölüm ve sürgün değil
Senin ülkende özgürce yaşamdır yoldaş

Şafak (Ümit'in kardeşi)

ÜMİT DİNLER'İN KALEMİNDEN

Merhaba;

Sana diyeceğim; en iyi okul, yaşamdır. Acısıyla tatlısıyla herkes güzel bir yaşam ister ama, güzel yaşamın önünde bir dizi engeller olacaktır.

Bu engelleri teker teker ve hep beraber mutlak kaldıracağız. Seni ilgilendiren kararları kendin almalısın ki ileride pişman olmayasın.

"Seni yüreğimde kurşun,
Mor menekşe karanfil
Seni türkü
Seni şiir
Seni sevda
Seni hiç solmayan
Bir yaşam gibi düşünüyorum." (A. Arif)
Sen olmasan da olur...
Ama senin olmanı isterdim
"Gulasor"
***
Kardeşlerim
Artık namludan düşen her mermi

Sığınakta doğan
Bir güneşin adıdır.

Akıp giden zamanın acılarıyla, sevinçleriyle, coşkularıyla, görkemli gösterileri ve şanlı direnişleriyle '96 yılını geride bıraktık. Yeni bir yıla girerken geçmişten dersler çıkarmış, yönümüzü geleceğe dönmüş, daha güçlü bir şekilde asılıyoruz özgür geleceği yaratma mücadelesine.

Özgür geleceği yaratıncaya dek mücadele alanlarındayız.

Daha nice yıllar, mücadele alanlarında hep birlikte olmak dileğiyle hepinizi selamlıyorum.

22.12.1996/Pazar

Merhaba;

Evden ayrılalı 1 aya yakın oldu ve ben ayrılırken sizi arayacağımı söylemiştim, ama telefon numaranızı unuttuğum için arayamadım.

Ama bu mektupla telafi ediyorum. Evden ayrılırken sizlerle görüşmeden çıktım. Amacım sizleri böyle vakitsiz ayrılıklara alıştırmaktı.

Bu mektubu yazmamın nedeni iki taraflı durumunuzu öğrenmektir.

Şu an içinde bulunduğunuz durumu biliyorum, ama buna alışacağınızı biliyorum. Çünkü sizler bu işlerin yabancısı değilsiniz. Sizden isteğim, bu işlerle alakası olmayan insanlardan beni sormayın. Yani hiç kimseden. Olanaklarımız olursa tekrar mektup yazarım.

Benim, neden burda olduğumu size anlatmama gerek yok. Çünkü sizler bunun bilincindesiniz. Gerek Feride'nin, Kanigillerin Hüseyin'in durumunu az çok tahmin edebiliyorum. Onlara selamlarımı söylersiniz, ayrıca evdekilerine de. Ali'yi benden taraf öpün, onu yanıma alacağım büyüdüğünde, Çağdaş'ın da yanaklarından öperim.

Sonuç olarak size söyleyeceğim beni merak etmeyin, ben çok iyiyim. Ben oradayken nasıl davranıyorsanız öyle davranın, böylesi benim için de sizin için de en iyisi olur. Şu an arkadaşların hemen hemen hepsi ailesine mektup yazıyor. Hepsinin selamları var. Orada şimdi bir dizi dedikodular vardır mutlaka. Bunlara aldırmayın. Herkese (evdekilere) selamlarımı söyleyin. Birbirinizi kırıp incitmeyin. Kendinize iyi bakın.

Not: Beni düşünüp, merak etmeyin. Ben çok iyiyim.

Dayılarıma selam söylersiniz. Yeni yıla girerken herşey istediğiniz gibi olsun.

Gön: Ümit Dinler (Zinhar) Anneme verilecek

YENİDEN İNŞA'NIN SAVAŞÇISI DURAN SALMAN'A...

Ateşin yolculuğu

İşte böyle olur dedin
Ömrün sürmek gerillanın içinde
Dondu bakışların o gün
Zafer gününü görmeye inat.
Çomaktı, nacaktı, kleşti...
Ne farkederdi
Bir Naksalbari köylüsü gibi cüretli,
namludan fırlayan kurşun gibi atikti
"Tokat'ın ilk gerilla şehidi
olma onurunu size kaptırmam" sözü
zafer gününü görmeye inat
bakışlarının donduğu gündü.
Ese gökyüzü kadar bereketli
sonsuzluğunda yeşilin
Ese doğurgan,
Ese kan-ter içinde
o gün.
Yetmez dedi böyle bir zamanda
Doyasıya dövüşmek ve ölümsüzleşmek
Hem de kavganın en demli yerinde
Hem de son mermisine dek çatışarak.
Silahını devrederek geriden gelenlere
Sarıldığını bilerek binlerin yüreğini verdiği kavgaya
ilk olma onurunu kimseye kaptırmadan
Yaşamı kucaklayarak gitti Duran
Yürekleri tutuşturan
ateşin yolculuğudur başlayan
yeşilin meviyle buluştuğu yerde
kızıl bir güneş doğuyor.

Harlanan yüreği
avuçlarının içinde sıkılı
Gülümsüyor yoldaşlarına Duran.
İlk olmayan onuruyla uğurladık
Yüreğimizle sardık sımsıcak
ve haykırdık zaferin muştusunu
Haykırdık
Duvarların ötesinde buluşsun diye
Partizan Öfkelerimizi paylaşanlarla.

CENK TÜRKÜSÜ

Duran Salman'a;
Biz ki
binbir beladan çıkıp gelmişiz
binbir badire savurmuşuz erbabınca
yer açmışız sevdamıza
tarihin her sayfasında
kaç puslu seher seyrinde,
bıçak sırtı sıyrılıp çıkmışız
nice kalleş pusudan
dağ karargahlarında büyümüş
soğuk pınarlardan içmişiz.
Acının da ihanetin de
en katmerlisini yaşadık
gün oldu azaldık
gün oldu çoğaldık
dem oldu ricat ettik
an geldi ordugahlara yürüdük
bazen muzaffer

bazen mağlup olsak da
ahdettik, ikrar verdik
son fasıl yaşanmadı henüz
kaç can
kaç özge canı verdik toprağa
belki bilinmez ama;
Munzur her daim merhametli değildir
kaç yol fırtınalara tutulduk
cehennemi tufanlar sınadı direncimizi
her birimiz bir parça verdik
amansız tipilere canımızdan
kaç zaman
dağ dehlizlerinde geçirdik
gün ışığı özlemiyle tutuşarak
geceler oldu
göz kırpmadan sabahladık
dal uykulara öylesine hasret...
Gün geldi azıksız kaldık
kana doğradık ekmeğimizi
ağu içtik su diye
dosta düşmana karşı
asla ama asla
el aman demedik.
Diller kelamsız, lal olanda
ihanet konuştu aramızda
dört yanımız deniz kesilende
aç kurtlar takıldı peşimize
dizler dermansız kalanda
akbabalar dolandı başımızda
lakin en güzeli
en güzeli kirvem
biz birbirimizi sevdik
biz cengimizi sevdik
delicesine hem de

Özkan Aslan, Almanya

O, TERCİHİNİ HALK SAVAŞI'NDAN YANA YAPTI

Sorarım
zulmün imparatoruna
Benim kavgada büyüyen kızım var
Senin
şafağa direnecek çocuğun var mı?
Söylenen türküdedir ezilenlerin dostları.

Can bedeli başladıkları kavga, başka omuzlara devredilmiştir: Genç omuzlara.

Zulmün, sömürünün ortasında kan ve barutun yanıbaşında tez kadınlaşır Dileklerimiz, tezelden çıkmak gerek dağlara der Duranlarımız. Vuruşarak vururlar canevlerimiz. Çoğaldıkça çoğalıyor Karadeniz'in güneşleri. Filiz filiz şimdi kendini yeni bilenler "biz de çıkarız" diyorlar. Zulmün, sömürünün düşmanıydı Duran. Sömürüyü an-

latıyordu köylülerine.

Dağların doruklarında tüketilen zamanın aynasıydı Duran. Bu doruklarda dolaşırken karşılaşmıştı "onlarla". Yaylaların asi çocuğu yine çok sevdiği Ese Yaylası'nda katıldı güneşin sofrasına.

Topçam/Ese Yaylası'nda şehit düşen Duran Salman'ın bir yakınıyla görüştük. Anlatırken Duran'ı, yoldaşını, çocukluk arkadaşını kendi rengini unutuyor gözleri; biraz çekingen, biraz buruk bir ses tonuyla başlıyor anlatmaya. Anlattıkça Duran'ın güzelliklerini, bazen ağız dolusu gülüşler, bazen bu gülüşlerin yerini intikam ve kin alıyor. "Bıraktığı yerden devam edeceğiz" diyor. Bizi de götürüyor bir an Topçam dağlarına. Ese Yaylası'nın doyulmaz kızıllığına, bizim de gönlümüz yayla oluveriyor Partizan Öfkeleri'nde.

Duran'ı ne zamandan beri tanıyorsunuz?

Küçüklüğünden beri tanıyorum. Akraba olduğumuz için sürekli birlikteydik. Çocukluğumuz beraber geçti, hep kırlardaydık. Köyde olduğumuz için işimiz çoktu. Beraber koyun otlatırdık. İki yıl falan ayrıldık. O İstanbul'a gelmişti. Mektuplaşıyorduk. Daha sonra ben de geldim, burada da görüştük. Duran'la en son yazın görüştük. Ben İstanbul'a dönünce O da gitmiş.

Duran'ın köydeki yaşamı nasıldı?

Çobanlık yapıyorduk. Beraber ava giderdik. Patos, tarla hepsiyle de uğraşırdı. Tam bir köylü yaşantısı vardı. İstanbul'a gelince biraz değişti. İstanbul'da bambaşka olmuştu. Gittiği topluma, katıldığı yeni yere çok kolay uyum sağlayabiliyordu. Konuşmasından tut herşeyine, çevresindekileri etkileyebiliyordu. Bizler de ondan etkilendik.

Duran'ın eğitim durumu nedir? Nasıl bir öğrenciydi?

İlkokul mezunudur. Öğretmenleri onu çok seviyordu. Derste hiç not tutmazdı. Herşeyi kafasına yazar, ama asla unutmazdı. Küçükken dine meraklıydı. Hep alevilikle ilgili birşeyler öğrenmeye çalışırdı. İnsanoğlunun dünyaya gelişinden bugüne kadar. Dedeleri çok iyi dinliyor, öğrendiğini daha sonra başkalarına anlatıyordu. Büyüklerimiz de gelecekte Duran için dedelik mesleğini düşünüyorlardı. Ama o devrimci oldu. Çevresindekilerle hep dini şeyler tartışır, fikir alışverişi

yapardı. Süreç ilerledikçe bazı şeyleri öğreniyordu, tabi devrimci olunca da bunu aştı. Duran İstanbul'da aktif olarak mücadele ediyordu. Yaklaşık iki yıldır falan mücadele ediyordu. Farklı yerlerde de bulundu, doğruyu bulana kadar...

Köye geldiğimizde karar verip, kıra gitti.

Duran'ın ailesiyle ilişkileri nasıldı?

Önceleri tamamıyla feodaldi. Gelişmesi (gelişmemiz) kırdaki insanlar sayesinde oluyordu.

Duran siyasi düşüncelerle gerilla sayesinde mi tanıştı?

Tabi, dedim ya her şeye gerillayla tanıştığı o gün başlıyor. O gün farklı bir gündü. Duran'ın ağzı kulaklarına varıyordu. Ama sır saklamasını da bilirdi. Belki söylemek, paylaşmak isterdi, ama sır veremezdi. Sıkı sıkı tembih edilmişti.

Nasıl tanıştığını anlattı mı?

Tabi. Yaylada koyun otlatırken, karşılaşıyor. İşte çay falan içmişler. Sonra sohbet, sıcak bir ortam derken... İlk önceleri sempati vardı. Yardım falan, sonra yavaş yavaş bilinçlendi. Gerillayla bağı çok sıcaktı. Onlardan çok etkilenmişti. Etkileniyor insan. **Tıpkı bizim köyden katılan diğer insanlar gibi. Herkes çok etkileniyor gerilladan. Yaklaşık üç-beş yıldır gerillalar geliyor. Köylülerle de iyice kaynaştılar.** Geldiklerinde kadınlar nohut verelim, bulgur verelim diyorlar. Tabi o insanların ne zaman geleceği belli değil. Ansızın çıkıp geliyorlar. Bir bakıyorsun çalılıktan biri çıkmış 'Merhaba Duran' diyor. Ya da diğer insanlara. İnsan kendini buluyor, tanıyor onların içinde.

Peki gerillaları gördüğü zaman gelip anlatır mıydı? Yani herhangi bir propaganda yapar mıydı?

Daha çok genç arkadaşlara anlatırdı. Yoksa, köydeki diğer insanlara, yaşlılara anlatsan da anlamazlar. Yaşlı insanlar biraz korkuyorlar. Köylülerin feodal bir yaşantıları var. Çoğunun okumuşluğu yok. Defalarca anlatıyorsun, konuşuyorsun kolay değil köylüleri ikna etmek, insana biraz tepki gösteriyorlar.

Duran'ı ilk önce TİKB'liler İstanbul'da örgütlemeye çalışmışlar. Duran'ın bu kadar gelişip kıra gitmesi köyde yaylada başladı. İstan-

bul'a gelince yine yoldaşlarlaydı.

Bildiğim kadarıyla Duran önce darbecilerle tanışmış, daha sonra işte o gün yaylada TİKKO gerillalarıyla karşılaşmış, oturup sohbet etmiş, uzun uzadıya. Parti'yle tanıştıktan sonra gerilla olma kararı alıyor. "Bana malzeme verin ben de gelirim" diyor. Öğrendiği herşeyi başkalarına da öğretirdi. Gerilladan çok şey öğrendi. Anlatıyordu ama sadece öğrendiklerini, onların yerini kimseye söylemezdi.

Duran İstanbul'da ne kadar kaldı? Neler yapıyordu?

İki yıl kaldı, ama arada köye gidip geliyordu. İstanbul'da kağıtçılık yapıyordu. Matbaada çalıştı. Yani çeşitli işlerde çalıştı. İstanbul'da da boş durmadı. Yoldaşlarını burada da buldu ve kendisine verilen her işi, görevi yaptı.

Çevresindeki insanlarla ilişkileri nasıldı?

İlişkileri çok sıcaktı. İnsanların feodal olduğunu biliyordu. Onların anlayabileceği dilden konuşurdu. Bunu da iyi beceriyordu. Belki birçok köylü herşeyi anlayamaz, ama Duran bunu başarıyordu. Düzenin çarpıklığını köylünün anlayabileceği bir dilden anlatıyordu. Gübreden tut mazota kadar köylünün can damarı olan sorunlarını hep örnek veriyordu. Propagandası da bu çerçevede gerçekleşiyordu. Köylülerin nasıl sömürüldüğünü nasıl kandırıldığını anlatıyordu. Bu yönde çözümü sunuyordu. Gerilla olmadan önce de anlatıyordu. Önceden de onlarla görüştüğü için yavaş yavaş bilinçleniyordu. Öğrendiklerini aktarıyordu bize. Duran'ın giyiminden tut, evdeki davranışlarına kadar yaşamı tamamıyla değişmişti.

Nelere ilgisi vardı?

Ava çok meraklıydı. Bunun yanında fotoğraf çekmeyi severdi. Koyunları ve köpeği onun her şeyiydi. Tam bir doğa hayranıydı. İşi gücü yaylalarda dolaşmaktı. Tüm gençler futbola meraklı olmasına rağmen, Duran oynardı, ancak öyle diğerleri gibi futbol delisi değildi.

Duran'ın ailesiyle ilişkileri nasıldı?

Duran'ın bir kardeşi var yeni gelişen. O da zaten şu anda hapiste. Feodal bir aile, yedi kardeşler. Maddi durumları iyi sayılır. Traktörleri, arazileri, koyunları var. Buna rağmen Duran tercihini Halk Sava-

şı'ndan yana yaptı.

Yani Duran ailesine gerilla olacağını açıkça söylemiş miydi?

Ne zaman gideceğini değil ama, ailesinin ona verdiği imkanları kabul etmedi. Yani köy yaşamında traktör, arazi, koyunlar bunlar çok önemlidir. Hep "Birgün ben de kıra gideceğim" derdi. Ailesi de bunu iyi biliyordu. Tabi ki çoğu aile gibi onlar da vaadlerde bulunuyordu. Ancak Duran kendi kararlarını kendisi verdiği için tercihini yaptı, kimse ona zorla birşey yaptıramazdı.

Duran'ın gerilla yaşamını bildiğiniz kadarıyla anlatır mısınız?

Duran'ın birgün gideceğini biz de biliyor ve inanıyorduk. Gideceği günü bana da söylemedi. Ben de o gün hazırlanmış İstanbul'a geliyordum. Duran da gitmiş. Duran gerillayken hiç karşılaşamadık, ancak onun hakkında söylenenleri hep duyuyordum. Duran Almus'u, yani bizim çevreyi iyi biliyordu. İyi bir öncü olduğunu duyuyordum. Köylere indiğinde halka "Bakın ben falanca köylüyüm, buralıyım, bu bizim kavgamız" dermiş. Çevre köylerden herkes onun babasını tanır. "Haa işte o bahsettiğiniz benim babamdır. Hani bir oğlu dağdaymış" diyor. **Çevre köylerden çok, katılanlar var, tanıdığı, gördüğü insanlara katılanları anlatıyor, Partinin propagandasını yapıyor.** Almus bölgesinde gerilla faaliyetini iyi bir şekilde yürüttüğünü öğrendik. Kısa süre kalmış olmasına rağmen halk onu tanıdı ve sevdi. Ama gerilla olmadan önce de çok tanınıyordu. Gerilla olduktan sonra zaten söylemişler işte "Duran sen daha dün koyun güdüyordun, burda ne işin var?" gibilerinden. Duran da önce böyle bir mücadelenin gerekliliğini anlatmış ve "Bir Duran'ın değil, birçok Duran'ın bunu yapması gerekir" demiş. Bizim köyden Duran'ı görenler "Geri dön baban zor durumda" diye, ona öğütler vermeye çalışıyordu. Duran'da zor durumda olan başka insanların daha olduğunu, zor durumdakilerin gerillayı daha da sahiplenmesi gerektiğini söylüyordu. "Babam beni görmek istiyorsa gelsin bize katılsın hep görüşürüz. Bize yardım etsin, bizi, beni seviyorsa. Ben asla geri dönmem" diye haber etmişti.

Duran şehit düştükten sonra gidip cenazeye katıldınız mı?

-Elbette gittim. Gitmez miyim. Ben çevremdeki insanlardan öğren-

dim. Duran'ın birgün mutlaka vurulacağını biliyordum, ama o anı yaşamak... Düşünün hem canınız, hem yoldaşınız düşmüş. Neler hissedilirse işte benim hislerim de bunlardı. O mücadele ediyordu, sıcak namluların gölgesindeydi. Bunun bilincindeydim. Halk uğruna bedenini feda etti. Pek o kadar sıradan bir üzüntü değildi. Senelerdir yüzlerce yoldaşımız feda oldu halk uğruna.

Memlekete gittik. Babası gidip teşhis etmiş, almıştı. Aynı gün gömmeleri için baskı yaptılar. Ben cenazeye yetişemedim. Mezarı askerler tarafından sarılmış, koruma altına almışlardı. Çevre köylerden herkes cezaneyi duyunca gelmişti. Mezara gitmek istedik, bizi mezarlığa sokmadılar. Duran'a da işkence yapmışlardı. Koltuk altları kasaturayla oyulmuş, kemikleri de kırılmıştı babasının anlattığına göre.

Sizin köyünüzde veya çevrede olayı nasıl değerlendiriyorlar, halkın tepkisi nasıldı?

-Aslında halk çok öfkeliydi. En çok da gerillalara işkence yapılmasını hazmedemiyordu. Onlar da biliyorlar ki gerilladan devletin ödü kopuyor. Halk ve gerilla ise yine birarada. Kim demiş "halkın ihbarı üzerine" diye, yalandır. Hepsi yalan. Köylülerin içinde bazı kendini satanlar vardır, olacaktır da, ancak ihbar etmek kolay değil. Olay tamamen askerlerin, yüzlerce özel timin, zırhın yani her şeyiyle araziyi tarama faaliyetine çıkmış olmaları sonucudur. Çatışmadır. Hem bu çatışmada düşenlerden biri de kendi canlarıdır. Duran'dır, Dilek'tir. O, daha dün koyun güden Duran ve saçlarını bile taramayan orman güzeli kız. Gerillayla et ve tırnak gibi olan halk ihbar edemezdi.

Askerlerin mezarlıkta beklediğini söylediniz. Neden bekliyorlar?

Mezarlıkta kimse ziyaret etmesin diye bekliyorlar. Çünkü duyanlar gelip aileyi görmek istiyor. Köyde öyle kalabalık olmasını istemezler. Asker köye gelince en çok evinden gerillaya katılan ailelere gidiyor. Onları rahatsız ediyor.

Köyünüzde ihbarcılara nasıl bakıyorlar?

Bizim köyde yaşanmıştı. Köyden biri şikayet ediyordu. Önce geldiler uyardılar. Baktılar olmadı toplantı dahi yaptılar. Köylü, herkes bildi onun ne olduğunu. Köylüler "Allah belanı versin, bir parça ek-

meği fazla mı görüyorsun, kapını açsan ne olur? Bir gün aç kalsan ölmezsin. Onlar bizim için bu dağdalar. Hepsi de uzakdan gelmiş. Hadi devlet seni korusun" diye herkes içinden ne geçiyorsa onu söyledi. Ölümü hak etmişti artık, cezalandırdılar.

Yöre halkından iki şehit var? Yörenizden bir kadının gerilla olması, şehit düşmesinin halk arasındaki yankısı nasıldı?

Söylemek gerekirse köylüler "Hadi erkekleri anladık, bu kızlar nasıl dolaşıyor sırtında çanta, elinde silahla" diyorlar. Savaşın erkek işi olduğunu savunanlar var. Dilek için 'küçük daha ne yapabilir' diye düşündüler önce, ama sonra gördüler ki Dilek ve Dilek gibi olanlar çok. Zamanla kabullenirler. Saygı duyanlar, onlar gibi olmak isteyenler var. Herkes onları sever. Geldiklerinde hep "Pantolon verelim, acuk nohut verelim kaynatırsınız. Pantolonun kirlenmişse değiştir yıkayım. Bulgur verek kaynatın" derler. Tencere verirler. Hep yardım ederler. "Aman aman haa ne verirsen sadece sen bilen yeter. Başka kimse bilmesin" derler, ihbarcıları sevmezler.

Halkın askeri olanlar da var

Gerillaların gelip gitmesiyle köylünün yaşamında neler değişti?

Öncelikle köylü yaşadığı sorunların farkında değildi. Niye bu kadar çalıştığımızı bilmezdik. Gençlerde bir kıpırdama oldu. **Artık her askerlik çağı gelen askere gitmiyor.** Halkın askeri olan da var, Duran gibi. Yaşı gelen herkes evlenmiyor.

Ailelerin çoğu yaşı gelen kızını oğlunu evlendirirdi. Şimdi gençler itiraz edince iş biraz değişiyor. Orduda timlerin vurduğu çocukları anlatıyorlar hep. Devlete haber verenlere hain gözüyle bakılıyor. "İhbar ediyorsunuz, hem kendinizi, hem onları, hem de bizi yakıyorsunuz" diyorlar. Gerillalar ihbarcıların sonunun ne olacağını anlatmışlardı. Herkes de bunu biliyor. Çenesini sıkı tutuyor. **İsmail Karaca** diye bir ihbarcı vardı. Önce gelip uyardılar, baktılar devlete çok güveniyor TİKKO onu cezalandırdı.

Duran'ın nasıl bir dostluğu vardı?

Sır saklamasını iyi bilirdi. Dostları onun herşeyiydi. Köye gelen

misafirlerine koyun kesiyordu. Çok iyi ağırlardı. Yoldaşlarını da. Köyden şehire gelenlere de (İstanbul) şekerli börek (Kürt böreği) ısmarlardı. Köyden gelenleri gezdirirdi. Yol gösterirdi. Sözünün eriydi, hiçbir şeyden korkmazdı. Bildiği konuda iddialıydı. Yanıldığı da olurdu, ama genelde kazanırdı. İleriki süreçte onu yine anlatırım...

İş yaparken zevkle yapardı. Bazen yorulunca oturup su içer şöyle derdi; "Yapamadığın işin yanında yatmak düşer" deyip biraz dinlenir, ama işini yarım bırakmazdı. Fiziki olarak ufak tefekti ama yaptığı işlerin haddi yoktur. Traktör kullanırdı. Arkadaşlara çeşitli ortamlar oluşturup içkinin, bağımlılığın kötü olduğunu anlatırdı.

Şehitlerimizi daha yakından tanımak ve tanıtmak amacıyla bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz.

Bu hepimizin görevi. Şehitlerimize sahip çıkmak, onları daha yakından tanımak, tanıtmak ve onlardan öğrenmekle olacaktır.

NAKSALBARİ KÖYLÜSÜNÜN DİRENİŞ RUHUNU TOKAT DAĞLARINDA YAŞATMANIN ADI: DURAN SALMAN YOLDAŞ

Direniş destanlarıyla doludur tarihimiz.İnsanlığın kurtuluşunu ören umuda kanlarıyla, canlarıyla harç olmuştur şehitlerimiz. O şehitler ki; yarattıkları değerler üzerinden kavgayı yükseltişimize zemin olmuşlardır. Bu yüzdendir ki onları anmak arkalarından ağıtlar yakmak değil, kavgalarını büyütmektir. Onların kavgasını büyütmek, büyük küçük demeden bütün görevleri omuzlamaktan, dört elle sarılmaktan geçer. Onların kavgasını büyütmek, onların kanıyla, canıyla döşenmiş yolumuza, kanımızla, canımızla döşenmekten kaçınmama bilincine erişmekten geçer. Onların kavgasını büyütmek, onların yarattığı feda ruhunu kuşanarak feda olmaktan çekinmeyen Partizanlar olmaktan geçer. Onların kavgasını büyütmek, onları tanımak, olumlu yanlarını pratiğimizde yaşatmaktan geçer. Onların kavgasını büyütmek...

Şehitlerimiz. Hepsinin ortak özelliği feda ruhunu kuşanıp yolumuza kanlarıyla, canlarıyla harç olmaları. Herbiri yaşamlarının özgünlüklerinde olumlu miraslar bıraktılar bize. Herbiri farklı zaman dilimlerinde yaşadı, farklı çevrelerde yetişti, mücadelenin farklı zorluklarını yaşadı vb. Bu yüzdendir ki şehitlerimizi anarken ardıllarında farklı yönleri ön plana çıkmış olanlarını görür ve o yönlerini kendimize örnek alırız. Cemil Oka'mızı anarken onun babasının kendisine sağladığı lüks yaşamı nasıl reddedip halkı için şehit düştüğünü, faşist bir general olan babasına "Halkın kanı, canı milyonlarını/Ben istemem senin saraylarını" deyişini ön plana çıkarırız.

Mehmet Zeki'mizi anarken işkencedeki ilk olumsuz tavrından sonra olumsuzluklarının üzerine gidip kendisini yenilemesinin bir örneği olarak; düşman karşısında son kurşununa kadar çatışıp, yaralı haldeyken "ser verip sır vermeyerek" düşmanı ininde dize getirişini öne çıkarırız. Barbara'mızı anarken O'nun enternasyonalist ruhunu ön plana çıkarırız. işkencede tavizsiz direniş deyince aklımıza, bu geleneği yaratan önderimiz İbrahim Kaypakkaya, Süleyman Cihan, H.Hakkı Erdoğan başta olmak üzere birçok şehidimiz gelir. Ve bu tür farklı örnekleri daha da çoğaltmak mümkün.

Şehitlerimizden öğrenilmesi için onları anlatmak ve onlardan öğrenmek "yapılsa iyi olur" tarzında geçiştirilecek bir olgu değil; şehitlerimizin kanları, canlarıyla büyüttükleri kavgamızın üzerimize yüklediği "boyun borcudur", zorunluluktur. Bu zorunluluğun bilinciyle Ese Yaylası şehitlerimizden Duran Salman (Özgür) yoldaşımızı dilimizin döndüğünce tanıtmaya çalışacağız.

1977 doğumlu olan Duran yoldaş orta halli, Türk Alevi kökenli bir ailenin çocuğudur. Dağlarla tanışıklığı daha doğumuyla başlamıştır. Doğum yeri Dönek (Köse) Dağlarında bulunan Almus/Çambulak (Dadukta) köyü yaylasıdır. Daha 4-5 yaşlarında babasının omzunda koyun gütmektedir dağlarda. Dağların ona mesken oluşu böyle başlar çocuk yaşında. Ve yine birgün, sıcak bir '92 yazında Dönek Dağı'nda koyun güderken hiç tanımadığı silahlı insanlar görür. Gördükleri TKP/ML önderliğinde savaşan TİKKO gerillalarıdır. O gün başlar

Parti ile tanışıklığı. Partinin Karadeniz'e gerilla birliği çıkarması coşkuyla karşılanmıştır bölge halkı tarafından. Ve kısa sürede değişmiştir köylerde süregiden monoton yaşam. Kahvelerde, münibüslerde, yaylalarda insanların biraraya geldiği/bulunduğu her ortamda konu gerilladır. Geceleri ev kapıları çalınır, Partizanların bilinç taşıyan sohbetleri dinlenir olmuştur. Gençlerin bilinçlenme toplantıları başlamış, dağlarda, orman derinliklerinde randevular alınır olmuştur.

Duran yoldaş gördüğü gelişmelere sırt çevirmemiş, bu bilinç taşınan görüşmelerde kısa sürede yerini almıştır. Onun küçükten beri varolan bölgenin tarihini, kültürünü, coğrafyasını öğrenme isteği, artık Demokratik Halk Devrimi, Halk savaşı vb. konularla bütünleşmiştir. Kısa sürede köyden bazı gençler gerilla olarak mücadelede yerini alırken, o da Proletarya Partisi'ne ve halkın kurtuluş davasına bağlı gerillaya lojistik sağlayan, bölgede örgütlenme yapan bir milis olarak mücadelede yerini almıştır.

Yörede gençlerin gerillaya ilgisini gören bazı aileler, artık çocuklarını 15-16 yaşına geldiğinde evlendirmeye (ayağını bağlamaya) başlamış, ekonomik koşulları iyi olsa da İstanbul'da çalışmaya göndermektedir. O bütün bunlarla mücadele ediyor, gençleri Parti etrafında toplamaya devam ediyordu.

Fakat bu süreçte kendisi de İstanbul'a gönderiliyordu. O bu durum karşısında fazla direnmemiştir. Çünkü yazın gerillaya milislik görevini yerine getiriyor, kışın ise zaten gerillayla ilişkisi koptuğundan ve köylü gençlerin çoğunun şehirde olmasından onlara daha rahat ulaşabiliyordu. İstanbul'a vardığında kısa sürede Parti ile bağ kurmuş ve örgütlü mücadeleye burada da devam etmiştir.

Artık arazide toplanıp gazete okumalarına, bilinçlenme çabalarına, inşaatlarda çalışan gençlere bilinç taşıma çabası eklenmişti. Çünkü; bilinçlenmek ve bilinç taşımak kesin sınırlarla dönemlere ayrılamazdı. Bilinçlendikçe başkalarıyla paylaşılacak bilinç taşınacaktı. Sonsuzluğa uzanan öğrenme ve öğretme eylemi içiçe geçerek her anımızı kapsayacaktı. İlk başlarda toplantıları örgütleyip ajitasyon/propaganda için Parti'den insan isterken, onun öğrenme konusundaki azmi ve öğ-

rendiğini pratiğe geçirmedeki sebatkârlığı onun bu işi yalnız başına yapabilme yeteneğinin gelişmesine yolaçıyordu. İşte bu gelişimindendir ki Parti ile ilişkisinin koptuğu dönemler birçoklarının yaptığı gibi bir kenarda bekleyip ilişki beklemiyor, örgütlenme çalışmalarına devam ediyordu. Öğrenmek, öğrendiklerini pratiğe uygulamadıktan sonra, bildiklerini kitlelere, çevresindekilere yaymadıktan, tartışmadıktan sonra ne işe yarar ki zaten.

'94 Nisanı'nda Partide yaşanan darbe olayında Parti saflarını tercih etmesinin nedenlerinden birisi de bu özelliğiydi Duran yoldaşın. Parti önderliğindeki gerillaların, darbecilerle köy gençlerinin yanında tartışmak ve doğruları kitlelere gösterme amaçlı her isteğini darbecilerin tartışmadan kaçarak geri çevirişini ve darbeci şeflerin Parti saflarında yer belirleyen gençlerle tartışmalarındaki bağırıp çağırma gibi siyasallıktan uzak olan davranışlarını gören yoldaş "Doğru gördüğümüz düşünceler bizde kaldıkça ne işe yararlar ki; doğru gördüklerimizi tartışmadıktan ve kitleleri ikna etmedikten sonra ne yapayım ben o doğruyu. Aslında darbecilerin bu tavırlarından kendi doğrularına inandıkları bile tartışılır" sözleriyle Parti saflarındaki yerini alıyordu.

Yine Duran yoldaş kitle faaliyetinde Parti'ye olanaklar yaratmaya, kitlelerde gördüğü olanakları Parti'nin hizmetine sunmaya çalışırdı. Çünkü; Komünist Partisi kitlelere dayanmalıydı. Duran yoldaş bu kavrayış ve pratiğini darbe döneminde bölgede bu konuda ortaya çıkan iki anlayışın kıyaslanmasından öğrenerek edinmişti. Bir yanda kitlelere hediyeler dağıtan (saat, mekap, volkman vb.), kitle ilişkilerine eşya aldırdığında "para üstü kalsın" diyen darbecilerin pratiğini görüyor ve "Bunlar mı kitlelere dayanıyor, yoksa kitle mi bunlara" şeklinde alaycı bir tarzda eleştiriyordu. Diğer yandan ise Partinin kitle çalışmasından, kitlelerle diyaloğundaki siyasallığından, kitlelerden bağış toplanmasından, onlara çeşitli görevler vererek devrimci mücadelenin içine çekmesinden vb. öğreniyordu. Ve Parti saflarında öğrendiklerini, kitle çalışmasında pratiğinde sergiliyordu.

1997 yılına gelindiğinde TC askere çağırmaktadır yoldaşı. Yoldaş pusulasını alır ve köylerde askere gitmeden önce askere gideceklerin

düzenlediği eğlenceye katılır. Eğlencenin ilerleyen saatlerinde başlar gençlere propaganda yapmaya. Bu düzene askerlik yapmanın ne anlama geldiğini uzun ve etraflıca anlatır çevresindekilere. Ve kendisinin İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu'na katılacağını açıklar. Sözünde durur ve askerlik şubesine teslim olması beklenen gün dağlarda gerillalarla ayarlanmış olan randevuya yetişir. Gerillaya katılır katılmaz komutan yoldaşa şehit düştüğünde kamuoyuna yansıyacak olan fotoğrafını verir. Yani gemilerini yakmıştır artık, "ölüm hoşgeldi sefa geldi" demektedir; "Özgür gelecek uğruna".

Gerillaya katıldığı süreçte çeşitli nedenlerden kaynaklı kendisine silah verilememiş, kısa bir süre dağlarda gerilla birliğinde elinde nacakla (küçük balta) dolaşmıştır. Elinde nacağıyla Karadeniz dağlarında bir Naksalbari köylüsü dolaşmaktadır. Elinde mızraklarıyla, yay ve oklarıyla, baltalarıyla Hindistan gericiliğine karşı savaşan Naksalbari köylülerinin cüretini örnek almıştır kendisine. Çünkü o bilmektedir ki, faşizme karşı en büyük silahımız ideoloijimizdi. Onu kuşandıktan sonra diğerleri nasıl olsa gelecekti. Nacakla dolaştığı dönem bazılarının "Bununla mı devrim yapacaksın" gibi küçümsemelerine "Ben gerekli olduğu sürece TİKKO'da ölene kadar nacakla savaşırım" cevabını veriyor ve halkın davasına, ideolojisine, Partisi'ne olan bağlılığını, güvenini gösteren bu sözlerle kitlelere, asıl güçlünün tankı, topu, uçağıyla saldıran faşizm değil, bilincini kuşanarak elde silah dağlarda savaşan, gün geçtikçe kitlelerle bütünleşen TİKKO gerillalarının olduğunu anlatıyordu.

Duran yoldaşın dağlarda doğup büyüdüğünü vurgulamıştık. Bu özelliğinden kaynaklı arazi konusunda çok ileridir. Kendi büyüdüğü dağları karış karış bilirken, yeni gittiği yerlerde ise bir geçtiği yeri bir daha unutmamaktadır. Bu yüzden kendisine silah verildikten kısa bir süre sonra öncü olmuştur. Bilinir ki öncü sırf arazi bilgisine sahip olmakla olunmaz. Öncü aynı zamanda atik ve dikkatli olmalıdır. O, öncülüğü layıkıyla yaptığını, farkettiği düşman pusularıyla kanıtlamıştır.

O komutanlığın değerlendirmesiyle "askeri olarak gelişmeye açık, kavrayışı kuvvetli ve hızla ilerleyen" bir yoldaştır. Öyle ki dört aylık

kısa sürede gerilla yaşamının hemen yarısında konaklama yeri seçimlerinde komutan yoldaşlar ona danışır olmuştur. Nerede konaklanabileceği, düşmanın nereden gelebileceği, bunlara karşı ne yapılacağı konusunda objektifliğe denk yorumlar yapmaktadır. Yoldaş daha gerillaya katılmadan önce de askeri konular üzerine kafa yormaktadır ve gerilla birliğiyle görüştüğünde onlarla konuşmaktadır. Milislik yaptığı dönem gerilla birliği Duran yoldaşın İstanbul'dan geldiğini öğrenir ve görüşmek için kendisine randevu bırakılır. Randevu yerinden çok uzağında konaklayan gerilla birliği randevu saatinden çok çok önce konaklama yerinde ses duyar. Gelen vardır. Gelen Duran yoldaştır. Yoldaşlar da nasıl bulduğunu sorarlar. Yoldaş "Buralarda nerede konaklanabilir diye düşündüm. En uygun yerin burası olduğunu düşünüp randevuyu beklemeden geldim"der. O daha o zamanlar gerilla gibi düşünebilmektedir.

Yoldaşın olgunluğu, ağırbaşlılığı, bölgenin tarihi, coğrafi, kültürel özelliklerini bilmesi, Tokatlı şivesi kitlelerle ilişki kurmada büyük bir avantajdır. Bu özelliklerden dolayı her girdiği köyde kitlelerin sevgisini kazanmıştır. O kitle çalışmasında yoldaşlarının eleştirileri ile doğru yolda ilerlemektedir. Artık koyunların cinsinden başlayan sohbetler, ilerleyen zamanda baskıya, sömürüye, yayla yasaklarına, koruculuk politikasına karşı Parti'nin ajitasyon propagandasıyla bitmektedir.

Proletarya Partisi'nin şehitleri arasında Tokatlı olan İsmail Hanoğlu ve Samim Ovaloğlu vardır. Fakat gerillada şehit düşmüş Tokatlı kır gerillası yoldaş yoktur. Bunu bilen, gerilla birliğindeki diğer Tokatlı yoldaşlarla iddiaya girer "Tokat'ın ilk gerilla şehidi olma onurunu size kaptırmam" diye espri yapardı. Ve ne kadar sevinemesek de bu iddiayı kazandığına Tokat'ın ilk gerilla şehidi olma onurunu Dilek Konuk yoldaşla paylaştı. Ese Yaylası Direnişi'nde.

Sen rahat uyu Duran yoldaş! And içtik; hesabın sorulacak, and içtik: **Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!**

Gerilla Bölgesi'nden bir yoldaşı

YENİDEN İNŞA'NIN KADIN SAVAŞISI DİLEK KONUK'A...

Yaşı küçük, yüreği büyük Meral'imize...

Dilek Konuk'un anısına...

Seni çok kısa bir süre içinde ve algı düzeyinde tanıma imkanım oldu. Ancak buna rağmen mükemmeliyetçi davranmadan, seni anlatmam gerekiyor.

Şafak vakti, henüz gün tam ağarmamış. Daha önce olmayan bir yoldaş dolanıyor etrafta. Koşturuyor, verilen görevleri en iyi şekilde yapma heyecanıyla ve yanlış yapmanın tedirginliğiyle işlerini yapmaya çalışıyor. Yanımıza usulca yanaştın. Etrafına şaşkınca baktın. Elini uzatıp, "Hoşgeldin yoldaş, işim vardı sizi farkedemedim, senin adını koydular mı?" diye baktın. Yaşın öylesine küçük geldi ki bana. Yoldaşlar hepten senaryo uydurmaya zemin buluverdiler. Kimi, "Köye indik, bu yoldaş 'kaçmak istiyorum' dedi, koyduk çuvala kaçırdık" dedi, kimi başka birşey. Sanırım 16-17 yaşındaydın ve kısa bir örgütlülüğün ardından, verilen her görevi kabul ettiğini bildirmiştin Parti'ye. Yaşının küçük olması seni gururlandırıyordu da. Bu bedene, bu yüreğe bunca ağır bir yükü taşıtmak ve erkenden yetiştirileceğini düşünmek, küçük yaşta Partili olmanın onurunu yaşamak, seni gururlandırıyordu. Haklıydın da, göze aldığın görev, herkesin becerdiği, göze alabildiği bir yaşam tarzı içerisinde gerçekleşmiyordu. Emek istiyordu, güç istiyordu, fedakarlık istiyordu, yürek istiyordu. Sen bunları kısa sürede Parti'ne verdin. Haklıydın gururlanmakta...

Bir gece ansızın birkaç yoldaşla beraber kayboldunuz ortalıktan. Ve yaklaşık 3 gün sonra geldiniz. Eksikliğiniz hemen hissediliverdi. Bardaklar, tabaklar, yemekler daha azdı ortalıkta. Sonra bir akşamüstü geldiniz. Birkaç günde dahi herkes birbirini nasıl da özlemişti. Ellerinin içi kıpkırmızı kesilmişti, arada bir belini tutuyordun. (Sanırım depo kazmaktan geliyordunuz.) İllegaliteyi de elden bırakmıyordun, hiçbirşey söylemedin yok olduğunuz günler için.

Ardından çok yoğun bir yağmur başladı, her yer çamur, su birikintisi. Bir an ayağın kaydı, silahını öyle bir kabanının içine yerleştirdin ki, sonra hiçbir yanını temizlemeden silahına baktın. Temizdi, koruyabilmiştin. Ve hiç aksamadan ilerledin, 'silahımı korudum ya, gerisi

önemli değil' dercesine.

Köylere gidip geldikten sonra, köyü köylüleri anlattın bize; "Yahu yoldaşlar, biz de köylüyüz ama, bizimkisi bu köylerin yanında lüks bir şehir gibi kalıyor. Bu ne yoksulluk, anlattığınız kadar varmış" diyordun.

Daha çok yeniydin. Önemli hataların da oluyordu. Komutan yoldaş seni çağırıp uyardığında, nasıl eziliyordun, nasıl kendine kızıyordun, "Bir daha olmayacak, bir daha mutlaka dikkatli olacağım" diyerek, hataların karşısında kendinle müthiş bir savaş yaşıyordun. Bu görülüyordu.

Kısa beraberliğimizde, vurulduğunuz andan itibaren hayalimde canlanan bazı anlar var: Komutan kadın yoldaşların yıkanabileceğini, çamaşırlarını da yıkayabileceğini söyledi. Hemen seve seve su başına koştuk. Yıkanırken yardıma ihtiyacın vardı. Saçlarını yıkadım senin. Ve bir çocuk şefkati duydum sana karşı, garip bir şekilde senin de şefkate ihtiyacın vardı. Ne de olsa çocukluğunu bir açıdan henüz atamamıştın. Büyümenin ve en önemlisi de bilinçli, iyi bir savaşçı olmanın kavgasını veriyordun. Tüm yoldaşların da sana ihtiyacın olan şefkati, ailenden daha sıcak bir biçimde veriyorlardı. Hem de gerilla yaşamı içerisinde, hem de devrimci bir yaşam tarzı içerisinde.

Aktarıldığı kadarıyla yoldaşların son ana kadar seni kollamışlar, sürekli "Meral başını kaldırma yoldaş" diye uyarmışlar. Ama kalleş kurşunlar, şefkatle koruduğumuz, iyi bir savaşçı olması için emek harcanan Meralimiz'e de isabet etmiş.

Resmin henüz edinilememiş sanırım. Karadeniz'li olduğun tahmin edilebiliyordu. Beyaz bir ten üzerine dökülen sarımsı saçların ve ince bedeninle arkadan küçük bir erkek çocuğunu andırıyordun.

Genç yoldaşlara örnek oldun, Partimize, devrime can oldun. Bilincimizde sıcak bir gülüş oldun.

Anın genç yoldaşlara ışık tutacak!

Bir Yoldaşı

Güzel yoldaşım Dilek'e...

Düşmezse düşmesin yakamızdan ölüm
Bizim de ülkemizde sabah olacak gülüm

Bu yazıyı uzun süredir kaleme almak istiyordum. Ama olumsuz koşullardan dolayı bir türlü fırsat olmadı. Senin devrimci kişiliğini, devrime bağlılığını, Parti'ye bağlılığını, fedakarlığını herkesle paylaşmak, anlatmak istiyorum. Çünkü; seni anlatmaya kelimeler yetmez. Benim anlatım eksikliğim, senin güzelliğinin görülmemesine neden olabilir.

Seninle tanıştığımızda bu tutarlı bir insan, bundan iyi bir devrimci olur diye düşündüm. Oysa sen devrim mücadelesine, ben bunları düşünmeden başlamışsın ve büyük bir hızla ilerliyordun. Hata yapmaktan korkuyordun, yapacağın hatanın Parti'ye zarar vereceğini biliyordun. Sabır ve özenle kavganı ilmek ilmek örüp hata ve eksikliklerini gidermeye çalışıyordun. Bütün görüşmelerimizde, randevularımızda insan ilişkilerinde dile gelen zorluklardan bahsediyordun. Senin küçük yaşta mücadele içerisinde olman yeni insanları çok etkiliyordu. Bir de buna gözlerinin pırıltısı, sırma saçların, pratik zekan eklenince devrimci kişiliğin daha da güzelleşiyordu.

Birçok yoldaşımızda göremediğimiz fedakarlık senin bilincine kazınmıştı. Kendisine devrimciyim, demokratım diyen birçok insan gereksiz harcamalar yaparken, harcadığı paraları görmeyen, bir yardım istendiğinde, onbeş günde bir gazete almasını istediğinde parasızlıktan dem vuran herkese örnek olmalı senin davranışın. Çünkü, sen bir gazete (ÖG) alabilmek için okula giderken saatlerce yol yürümeyi göze alıyor, beş on günlük yol paranı biriktirip gazete alıyordun. "Yeterki gündemden geri kalmayayım. Ben saatlerce yürümeye razıyım" diyordun.

Seninle son randevumuzda benden bir söz istemiştin: "Seninle bir daha görüşemeyeceğiz, ben başka alana geçeceğim, senden istediğim, benim gazeteye bir milyon lira borcum var. Onu belki ödeyemem. Söz ver bana benim yerime ödeyeceğine" demiştin. Senin kötü birşey yapmayacağını bildiğim için hiçbirşey sormadan söz vermekle yetindim. Sözümü tuttum yoldaşım. Zorunlu nedenlerden dolayı biraz geciktir-

sem de, gecikme bedelini de gözönüne alarak 1,5 milyonu gazetemize ödedim. Sonra duydum ki, sevdalı olduğun yere gitmişsin. Yoksul halkımızı özgürleştirebilmek için, Partimizi güçlendirmek için, patronağa devletinin sonunu daha da yakınlaştırabilmek için, nihai hedefe (komünizme) ulaşabilmek için.

Senin gerillaya katıldığını duyduğumda ortak tanıdığım bir dosta, "Dilek gerillaya katılmış dedim. Söylediği cümle "Bir zamanlar ona ben birşeyler öğretmeye çalışıyordum. Şimdi beni geçti, benden daha ileri bir düzeye geldi öyle mi?" dedi. Evet yoldaşım sen hepsini geçtin. Devrimciliği hobi olarak kullananlara, devrimciliğin bir hobi olmadığını, onun bir yaşam tarzı olduğunu ve hayatın her anında dolu dolu yaşanması gerektiğini öğrettin. İsteseydin sen de kendine küçük burjuva bir yaşamı seçerdin. Zira üniversiteyi kazandığını bilerek çıktın gerillaya (Tokat Gazi Osman Paşa Üniversitesi Elektronik Bölümü). Gerillaya onsekiz yaşına yeni girdiğin günlerde çıktın. Ve halkımıza en büyük doğum günü hediyesini sen vermiş oldun.

Bir çatışmada şehit düştüğünü duyduğumda gözyaşlarımı tutamadım. Ama inan ki o zaafımızdan değildi. O bir yemindi. Her damla kanınızın hesabını soracağımızın yeminiydi.

Sana sözveriyoruz yoldaşım. Sen devrim meşalesini bizlere bıraktın. Bıraktığın yerden devam ettireceğiz. Elimizden bir Dileğimizi aldılar bin Dilek olarak karşılarına çıkacağız.

Gülüşüne kurşun sıksa da ölüm
Unutma ki
Umuda kurşun işlemez gülüm

Dilek yoldaş şahsında, Tokat şehitlerini ve tüm komünizm şehitlerini selamlıyoruz.

Selam olsun apaydınlık günlere
Çekiçle dirgenle yürüyenlere
Selam olsun silah elde toprağa düşenlere
Bin selam!
Selam size yoldaşlar...

Bir yoldaşın

Tanya

Yeniden İnşa'nın kadın savaşçısı Dilek Konuk'a

Partizan
18 yaşında.
Partizan
öldürüleceğini biliyor.
Ölmek ve öldürülmek:
hıncının kızıltısında belli belirsizdi bu fark.
Ve ölümden korkmayacak ve
keder duymayacak kadar sıhhatli ve gençti.
...
Ve artık durup dinlenmeden kendi sesi geliyor aklına:
düşmanın karşısında dimdik duran sesi,
hayır, diyen
söylemem, diyen
ve düşmana hiçbir şeyi doğru söylememek için
kendi adını bile gizleyen.
...
Sabah oldu Tanya'yı giydirdiler,
ama çizmeleri, şapkası, gocuğu yoktu,
iç etmişlerdi onları.
Torbasını getirdiler:
torbada benzin şişeleri, kibrit, kurşun, tuz, şeker.
Şişeleri boynuna astılar,
Torbasını verdiler sırtına.
Göğsüne bir de yazı yazdılar:
"PARTİZAN"
Köyün alanına kuruldu darağacı.
Atlılar çekmiş kılıcı
halka olmuş piyade askeri.
Zorla seyre getirdiler köylüleri.
İki sandık üst üste,
İki makarna sandığı.

Sandıkların üstünde
yağlı urgan sallanır,
urganın ucu ilmik.
Partizan kaldırıp çıkarıldı tahtına.
Partizan
kolları bağlı arkadan
durdu urganın altında dimdik.
Nazlı, uzun boynuna ilmiği geçirdiler.
...
Tanya seslendi kolhozlulara ilmiğinin içinden:
"Kardeşler, üzülmeyin.
Gün yiğitlik günüdür.
Soluk aldırmayın faşistlere,
yakın, yıkın, öldürün..."
Kolhozlular ağlıyordu.
Cellat çekti ipi.
Boğuluyor nazlı boynu kuğu kuşunun.
Fakat dikildi ayaklarının ucuna partizan
ve hayata seslendi İNSAN.
"Kardeşler
hoşçakalın
kardeşler
kavga sonuna kadar.
Duyuyorum nal seslerini geliyor bizimkiler!"
Cellat bir tekme attı makarna sandıklarına.
Sandıklar yuvarlandılar.
Ve Tanya sallandı ipin ucunda.

N.Hikmet

4. BÖLÜM

YENİDEN İNŞA'NIN MİMARI VE SAVAŞÇILARININ HALKIMIZ VE YOLDAŞLARI TARAFINDAN SAHİPLENİLİŞİ

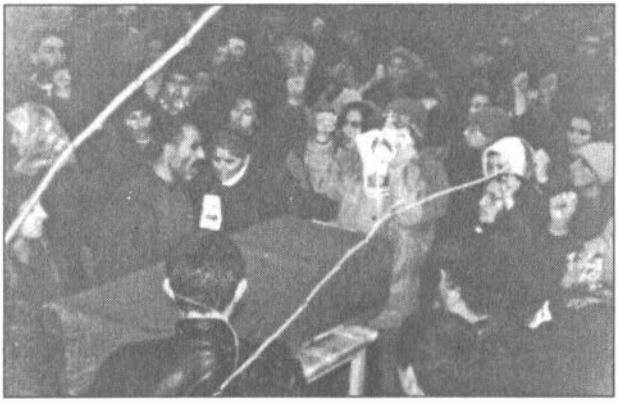

ONLAR GÜNEŞİN SOFRASINDA EN ONURLU YERLERİNİ ALDILAR

"Her şeye rağmen durum iyidir. Durum iyidir, çünkü gerçekler devrimcidir. Bizim için kötü olan gerçekler değil, gerçekleri keşfedememektir. Durum iyidir, çünkü; hayallerle değil, gerçeklerle uğraşıyoruz. Durum iyidir çünkü bize ışık tutan teorimiz ve stratejimizden güç alarak yetmezliklerimizi aşacağımızı biliyoruz. Durum iyidir, çünkü yaşadığımız topraklardaki sınıf mücadelesinin gelişimi teori ve stratejimizin ışığında atacağımız her adıma, her müdahaleye karşılığını kat kat verecek bir yöndedir. Durum iyidir, çünkü; çözümsüzlüğün değil çözümün, dağılmanın değil birleşmenin karamsarlığın değil umudun yolundayız."

Mehmet Demirdağ

Evet umudun yolundayız. Ve bu umuttur bizlere güç veren, dirayetimizi artıran sizleri uğurlarken.

29 Kasım 1997 Cumartesi. Tokat'ın Topçam-Ese Yaylası'nda 23 Kasım günü çatışarak şehit düşen 5 gerilladan 3'ünün gelmesini bekli-

yor polis ve jandarma ablukasındaki Sarıgazi. Sarıgazi ilk kez bu kadar asker ve polis işgaline uğruyordu. Her sokakta, her caddede panzerler. Jandarma bölgesi olduğu halde polis de panzerleriyle yığınak yapmıştı. Tam bir savaş halini andırıyordu her yer. Demek ki ölülerimiz bile bu kadar korkutuyordu katilleri. Sabahın erken saatlerinden itibaren terör estiriyorlardı. İstiyorlardı ki emekçi halk gerilla cenazelerine sahip çıkmasın. Ama nafile. Korktukları yine başlarına gelmişti. İnsanlar polis ve jandarmanın olağanüstü yığınağına rağmen cemevinin önüne doğru ilerliyordu. Cenazeye katılmak üzere gelen herkesin üzeri tek tek aranıyor, kimilerine kimlik soruluyordu. Bu yıldırma çabaları da kar etmiyordu.

Yağmur damlaları düşerken toprağa, bir düşenin yerine binlerin filizlendiğinin muştusunu veriyordu. Bu topraklar bereketli topraklardı. Toprağın derinliklerine 25 yıldır yüzlerce kök salan bir ağacın dalları kırmakla tükenir mi? Hele de bu ağaç kanla sulanan bir ağaçsa.

Saat 12:00 sıralarında gelmesi beklenen cenazelerin gelmesi saat 14:00'ü buluyor. Kitle bu arada marşlar, halaylar ve sloganlarla şehitlerin hesabının sorulacağını haykırıyordu. Yağmur yağmaya devam ederken cemevi yetkilileri de emekçi halkın alınteriyle, emeğiyle yapılan cemevini yine emekçi halka kapatmıştı. Tehdit edilmiş olsalar gerek. Ama tehdit edilmeleri halka sırtlarını dönmelerini haklı kılmazdı.

Kitle marşlar söyleyip sloganlar atarken, jandarmada bir tedirginlik, bir hareketlilik başladı. Birazdan cenazeleri getiren arabalar göründü. Jandarmanın hareketliliği biraz daha arttı. Korkuları artık yüzlerinden iyice okunuyordu. Hemen üşüştüler; "Arayacağız arabaları" dediler. Gelen arabalarda şehitlerin cenazeleri ve aileler vardı. Ve kitle hep bir ağızdan haykırdı; "Tokat şehitleri ölümsüzdür!", "Şehitlerin hesabı sorulacak!", "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı!", "Mehmet Demirdağ yoldaş ölümsüzdür!", "Ümit, Duran, Dilek ölümsüzdür!"

TİKKO savaşçıları Duran Salman ve Dilek Konuk aynı çatışmada şehit düşmüşlerdi. Duran Salman (Özgür) Almus/Çambulak-Dadukta'da, Dilek Konuk (Meral) da Tokat'ın Dive köyünde toprağa veril-

mişti. Halk Ordusu'nun Karadeniz'deki faaliyetleri kök salmış ve artık Karadeniz'in emekçi halkı savaşıyordu kendi geleceği için. Duran ve Dilek de birer tohum olmuştu toprağa düşen. Tohum toprağa düşmüştü bir kere. Artık sürekliliği sağlanmış gerilla savaşının filizlenip boy salması engellenemezdi.

TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ (Barış), TİKKO savaşçıları Ümit Dinler (Ünal) ve Ümit Çağlayan San (Yılmaz) yoldaşlarının ve dostlarının arasındaydı. Teker teker omuzlardalar, yoldaşlarının kucağındalar. Ölü bedenleri neredeyse tanınmayacak hale getirilmiş katiller tarafından. Bedenler işkenceye tabi tutulmuş, kollar, bacaklar kırık, her yerlerinde kurşun izleri. Ve hepsinde ortak şey; hepsinin başlarına ayrıca kurşun sıkılmış. Evet, düşman da biliyordu herşeyin beyinden başladığını. Yaşama beynin hükmettiğini. Onlara yönelen silahın onun yönlendiriciliğinde olduğunu.

Ölü bedenler teker teker yıkanıyor, tabutlara konuluyor ve tabutlar kızıl bayraklara sarılıyor. Şimdi yoldaşlar nöbet tutuyor, and içiyor. "Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak" diyorlar. Ağıt yakılmıyor, türküler, marşlar, sloganlar yankılanıyor. Bir ana haykırıyor; "Ben size Tokat'tan 3 yoldaş getirdim. Sakın susmayın. Onlara türküler söyleyin, sloganlarınızı duyurun" diye. Ve kitle hep bir ağızdan "Şehitlerin hesabı sorulacak!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Yeniden inşanın gerillaları ölümsüzdür!", "Halk Ordusu TİKKO katillerin peşinde!" sloganlarıyla yerine getiriyor ananın isteğini.

İbrahimlerden, Süleyman Cihanlardan, Kazım Çeliklerden devraldıkları bayrağı doruklarda dalgalandıran önder yoldaş Mehmet Demirdağ ve savaşçıları son yolculuklarını yapmak üzere yola çıkarılıyorlar. Kortejler oluşturuluyor. Jandarma "Slogan atılmayacak, sessizce yürünecek, cenazeler en önde olacak, yoksa izin vermem" diyor. Kitle "O zaman biz de buradayız. Hiçbir yere gitmiyoruz" diye yanıtlıyor ve haykırıyor "Devrim şehitleri ölümsüzdür!". Sloganlar, marşlar ve türkülerle yola çıkan kitle jandarma çemberine alınıyor. Çevreden katılı-

nı engellemeye çalışıyorlar ama bu çabaları da boşa çıkarılıyor. Sarıgazi halkı alkışlar ve sloganlarla kortejlere katılıyor. Çeşitli devrimci çevrelerden gelip devrimci dayanışmalarını ortaya koyan dostlarla da "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganı atılıyor. Bu arada sivil polis olduğu tespit edilen bir kameraman kitle tarafından uzaklaştırılıyor.

Mezarlığa gelindiğinde ise jandarma "Ailelerin dışında kimse girmeyecek" diyor. Kitle hep beraber direniyor ve giriyor. Bu arada basın mensupları mezarlığın içine giremiyor.

Şehitler mezarlara konulurken, yoldaşları pankartlarını asıyor, mesajlarını okuyordu. Pankartlardan biri YDG imzalı ve "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" yazılı. İkinci pankart ise TKP/ML TİKKO imzalı ve "Şehitlerimizi mücadelemizde yaşatacağız!" yazılı. TKP/ML-TMLGB imzalı "Marks-Lenin-Mao, önderimiz İbo savaşıyor TİKKO", "Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür", "Şehitlerimiz toprakta, hasadımız devrim olacak", "Şehitler düşüyor, kavga sürüyor, Karadeniz kızıllaşıyor" yazılı kuşlamalar uçuşuyor ve süzülerek iniyor toprağın üzerine.

TKP/ML imzalı mesajın okunmasının bitiminde kitle hep bir ağızdan "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB!" sloganını haykırdı.

Ardından TMLGB-MK'nın mesajı okundu. "Partimiz TKP/ML'nin 1990 yılında Karadeniz Bölgesi'ne açılmasıyla birlikte, yaklaşık 8 yıldır sürdürdüğü kesintisiz mücadele sonucunda pekçok kadrosu, savaşçısı Karadeniz'i kızıllaştırdı. Şehitlerimiz bugün de kanları, canları pahasına bu geleneği yaşatıyor, ardılları da yaşatmaya devam edecek. Karadeniz'de Partimiz TKP/ML önderliğinde giderek daha fazla gelişen ve halkın desteğini kazanan köylü-gerilla mücadelesi, her geçen gün ivmelenerek devam etmektedir. Bölge halkının gelişen mücadeleye paralel olarak Partimizi sahiplenmesi, beraberinde gerillaya bölgeden katılımı da hızlandırmıştır. Son çatışmada şehit düşen Duran Salman ve Dilek Konuk yoldaşların Karadeniz Bölgesi'nden olması bu durumun en somut göstergesidir" denilen mesajda TKP/ML'nin Yeniden İnşa sürecine değinildikten sonra "Gün; beşlerin yükseklerde bı-

raktığı kızıl bayrağı yere düşürmeden sahiplenmenin, daha da yukarılara taşımanın günüdür. Gün; "Herşey Parti için, Parti devrim için!" şiarıyla ifadesini bulan Sürekliliği Sağlanmış Gerilla Savaşı'nı yaratmada ete-kemiğe bürünen pratiğe sarılma günüdür. Gün; hesap sorma günüdür" denildi. Mesaj "Savaş, öğren, ilerle, gücümüz TMLGB!" sloganıyla selamlandı.

Tutsak Partizanlar da gönderdikleri mesajda Karadeniz'in mücadele tarihindeki yerini anlattıktan sonra "Devrime sevdalı yürekler bugün daha büyük düşünmelidir. Çünkü Partimiz büyük düşünüyor. Devrime gönül adayanlar bugün daha da fazla koşturmalıdır. Çünkü Partimiz kan-ter içinde koşturuyor. Devrime inananlar bugün daha da iyimser olmalıdır. Çünkü Partimiz her zamankinden daha da iyimserdir" dediler.

Mesajların okunmasının ardından kitle önder yoldaş Mehmet Demirdağ şahsında devrim ve komünizm şehitleri anısına saygı duruşunda bulunduktan sonra şehitlere söz verdi bıraktıkları bayrağı devralacaklarına dair ve "Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı!" sloganıyla uğurladı yoldaşları son yolculuğuna.

SARIGAZİ: CENAZE TÖRENİNDE OKUNAN METİN

Yoldaşlar, dostlar;

Partimiz, ilkeleri üzerinde ayağa dikilip sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı sürecinde önderini şehit verdi.

Eskiyi atıp yeniyi giymenin, olumsuzlukların üzerine sabır ve inatla gitmenin sembolüydü Mehmet Demirdağ yoldaş.

O, Yeniden İnşa sürecimizin mimarı, Karadeniz'den şahlanan kızıl yürüyüşümüzün feneridir.

Yoldaşlar, dostlar;

Partimiz, faşizmin tüm azgın saldırılarına ve imha operasyonlarına karşın, hiçbir zaman mücadelesinden vazgeçmedi. Yara aldığı, yıprandığı zamanlar oldu, ama hiçbir zaman yılgınlığa kapılmadı. Doğru hattından vazgeçmedi. İç düşmanlarını ilkelerle yendi, faşizm karşısında dire-

niş mevzileri ördü. Emperyalistler ve uşağı patron-ağalarla hiçbir zaman uzlaşma yolları aramadı. Partimiz en kötü günde dahi kendi çizgisine, çeşitli milliyetlerden ve çeşitli inançlardan proletaryaya, Türkiye halklarına güvenini yitirmedi.

Her darbede acıyı bir kez daha damıttı. Eksik ve hatalarını bir kez daha mahkum etti. Özellikle 1995'den sonra çok daha bilinçli olarak yeniden toparlandı ve ilkeleri üzerinde yeniden ayağa dikildi.

Yoldaşlar, dostlar;

İlkeleri üzerinde yeniden ayağa dikilişin ödülü, faşizme karşı Karadeniz'den açılan isyan bayrağının sağlıklı temellerde yükseğe çekilmesidir. Gerillanın Karadeniz'de kökleşmesi, halkımızla bütünleşmesidir.

Gerilla savaşını yeni tarzda yükseltmek, kırlarda ve şehirlerde Parti'yi yeni tarzda örgütlemek ve Parti militanlarını yeni tarza göre şekillendirmek bugün Partimizin önemle üzerinde durduğu konulardır.

Yoldaşlar, dostlar;

Faşizmin, halk karşısındaki aczi ortadadır.

Patron-ağa devleti, emperyalistlerin güdümünde, kendi çıkmazlarının yükünü emekçilere yüklemek için;

Ulusal hakları için direnen Kürtlere;

İnancını özgürce yaşamak isteyen Alevilere ve diğerlerine;

Sofrasından ekmeği alınan, zorla alınteri gasbedilen işçiye ve emekçilere;

İkinci sınıf muamelesi görmeye başkaldıran emekçi kadınlara;

Demokratik eğitim isteyen gençliğe karşı zorbalıkla saldırmakta ve şiddeti tek çıkar yol görmektedir.

Yoldaşlar, dostlar;

Burada bir kez daha ilan ediyoruz ki, patron-ağaların ve emperyalistlerin şiddeti haksızdır! Tepeden tırnağa kadar haksızdır! Sömürüye dayalıdır ve insanlık onuruna düşmandır.

Ve onlar bu haksız şiddetleriyle emekçilere, yani bizlere, devrimci şiddetle isyan etmekten başka çıkar yol bırakmamışlardır.

Bizim şiddetimiz, tepeden tırnağa kadar haklıdır! Bizim şiddetimiz tepeden tırnağa kadar tarihsel zorunluluktur! Sömürüye karşıdır, insanlık onurunun kazanmasıdır.

Ve bu devrimci şiddet, ülkemizde silahlı mücadeleyle, gerilla sava-

şıyla kendini göstermektedir.

Partimizin mücadelesi işte böylesine haklı, böylesine yüce bir mücadeledir.

Yoldaşlar, dostlar;

Bu mücadelede beş yoldaşımızı daha şehit verdik. Onlar şanlı mücadelemizin mimarı ve savaşçısıydılar. Onlar, faşizmin azgın saldırıları karşısında yeniden ayağa dikilişin ve Partimizin Yeniden İnşası'nın savaşçısıydılar.

Ve bu yüce savaşta, geçen ay Amasya'da şehit düşen Özgür Kemal Karabulut'tan sonra; önderimiz Mehmet Demirdağ, Ümit San, Ümit Dinler, Duran Salman ve Dilek Konuk yoldaşlarımız da Karadeniz'i kızıl kanlarıyla tohumlayarak güneşe merdiven dayadılar. Onlar güneşin sofrasında en onurlu yerlerini aldılar.

Yoldaşlar, dostlar;

Burada bir kez daha and içiyoruz ki; yoldaşlarımızın kanı yerde kalmayacak.

Patron-ağaların ve emperyalistlerin ülkemizdeki saltanatına son verecek ve çeşitli milliyet ve inançlardan halkımızın özgürce yaşayacağı Demokratik Halk İktidarını kuracağız.

Yeniden İnşamızın Mimarı, önder yoldaşımız Mehmet Demirdağ ölümsüzdür!

Yeniden İnşamızın savaşçıları Ümit San, Ümit Dinler, Duran Salman ve Dilek Konuk ölümsüzdür!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, önderliğindeki Halk Ordusu TİKKO ve gençlik örgütümüz TMLGB!

Yaşasın Halk Savaşı!

TKP/ML

GERİLLA CESETLERİNE İŞKENCE

Açılım Hukuk Bürosu avukatları ve aileler tarafından, 12 Aralık '97 günü İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklaması;

23 Kasım günü Tokat-Topçam Dağı, Ese Yaylası'nda TC'nin kolluk güçleriyle çıkan çatışmada şehit düşen TKP/ML-TİKKO gerillalarının cesetlerine işkence yapıldığı öğrenildi. Konuyla ilgili olarak 12 Aralık Cuma günü İHD İstanbul Şubesi'nde Açılım Hukuk Bürosu avukatları ve aileler tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

Aileler adına hazırlanmış ve Stajyer Avukat Zeynel Polat'ın okuduğu basın bildirisinde, Tokat Devlet Hastanesi morguna teşhis için gittiklerinde üç cesetle karşılaştıklarını, cesetler üzerinde ilk göze çarpan şeyin, hepsinin beyinlerinin parçalanmış olduğu, çatışma anında hepsinin kafasından isabet alıp ölmesini oldukça küçük bir ihtimal olarak değerlendirdiklerini belirterek, "Şahıslar yakalandıktan (ölü veya sağ) sonra kafalarına kurşun sıkıldığı ihtimali ortaya çıkmaktadır" denildi.

Ayrıca Mehmet Demirdağ'ın belinin, alt çene kemiğinin, Ümit Çağlayan San'ın bacaklarının kırık olduğu aileler ve avukatlar tarafından görülmüş. Bu kırıkların çatışma anında olamayacağı söylenerek "Meydana gelen bu tahribatları şahıslar ele geçirildikten sonra yapılmıştır. Vücutlarında yer yer morlukların, sıyrıkların olması gibi bulguların cesetlere işkence yapıldığını kanıtlamaktadır. Eldeki bu bulgulardan iki sonuç çıkarılır; şahıslar ya sağ veya yaralı yakalanmış, daha sonra işkence sonucu öldürülmüş veya ölü olarak ele geçirildikten sonra, cesetlere işkence yapılmıştır. Her iki ihtimalde de hukuk ilkeleriyle bağdaşmayan, insanlık dışı bir durum sözkonusudur" denildi. Cesetlere otopsi yapılmadığını belirten aileler ve avukatlar, soruşturmayı yürüten Ahmet adlı Tokat Cumhuriyet Savcısı'nın kendilerini muhatap almadığını, otopsi raporu istediklerinde, kendilerine engel olduğunu söylediler.

Mehmet Demirdağ'ın kardeşi Mustafa Demirdağ, ağabeyinin kol ve altçenesinin kırık olduğunu, koltuk altında kasatura ile yarıklar açılmış olduğunu söyleyerek "Beyinlerinin dağılmış olması yakın mesafeden ateş edildiğini gösterir" dedi. Şehit aileleri de "Devletin bu yaptığı ne ilktir ne de sondur. Bizler analar olarak çocuklarımızın yanında ve peşindeyiz" dediler.

Zeynel Polat, Açılım Hukuk Bürosu olarak bu olayın peşini bırakmayacaklarını, hukuksal anlamda tüm girişimlerde bulunacaklarını açıklayarak, olayın aydınlanması ve suçluların cezalandırılması konusunda tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdı.

Devletin öldürdükten sonra gerilla cesetlerine işkence yapması, ölüm öncesi işkence yapması yeni olan birşey değil. Devlet, T.Kürdistanı'nda yaptığı uygulamaları tüm vahşetiyle Karadeniz'de sürdürmektedir. TC'nin kolluk güçlerinin gerilla cesetlerine işkence yapması, gerilla cesetlerinden ne kadar korktuğunu, ölülerimizin düşmana ne kadar dehşet saçtığını gösterir.

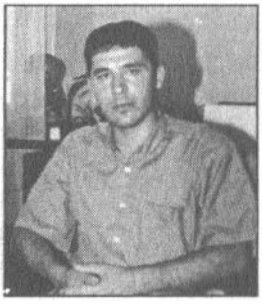

"OHAL KOŞULLARININ BÜTÜN KURUMLARI TOKAT'A TAŞINMIŞ"

RÖPORTAJ

Gerilla cenazelerini almak için ailelerle birlikte Tokat'a giden avukatlarla yapılan röportaj.

Devletin T.Kürdistanı'ndaki OHAL uygulamasını hepimiz biliyoruz. Devletin OHAL'i Karadeniz'e taşıma faaliyeti içinde olduğu gözleniyor. Siz Tokat'a gidip geldiniz. Orada OHAL uygulamalarının benzerleri var mı?

Stj. Av. Zeynel Polat: Ben yaşadığım bölgeden dolayı OHAL'i tanıyorum. Ben Dersimli'yim. O bölgede yaşadım. Ayrıca Diyarbakır'da kaldım. Orada asker ve polisin insanlara karşı tavırlarını biliyorum. Karadeniz'de, özellikle Tokat'ta farklı bir şey göremedim. Yaklaşım olarak yine aynı. Sıradan vatandaşların asker karşısında hiçbir hakkı yok. Biz hukukçu olduğumuz halde bizim için de aynı şey geçerli. Bizi Tokat'ta neredeyse gözaltına alıyorlardı. Sürekli tehdit ediyorlardı. Genel olarak OHAL'deki havayı veriyor. Ha Diyarbakır'dasın, ha Tokat'ta. O anlamda pek bir fark göremedim. Bize yaklaşımla-

rı bile bir örgüt mensubuymuşuz gibi idi. Hukukçu kimliğimizi hiçe sayıyorlardı. Bırakın hukukçu olmayı, insan yerine bile koymuyorlardı.

Sizin de bildiğiniz gibi devlet özel timlerin büyük bir bölümünü Karadeniz Bölgesi'ne kaydırdı. Buradaki amaç sizce nedir?

Z. Polat- Amaçları belli. Orada varolan mücadeleyi bastırmak. Orada faaliyet yürüten insanların halkla bütünleşmesini engellemek, halkı onlardan soğutmak, belki de halkı o şekilde korkutarak halkın bilinçlenmesini, gerçekleri öğrenmesini engellemek, daha doğrusu halkı sindirmek için. Çünkü halk zaten birtakım şeylerin bilincinde. Halkı bu şekilde sindirebileceklerini sanıyorlar.

Devletin bu baskılarının halkı ne şekilde etkilediğini gözlemleme şansınız oldu mu?

Stj. Av. Filiz Kalaycı: Orada görüştüğümüz bir avukat arkadaş bize son gelişmeleri anlattı. Kendisi Tokatlı. Orayı geçmişi ve bugünüyle biliyor. Daha öncesinde günlük yaşamın normal seyrinde olduğunu, şu anda durumun tamamen değiştiğini, OHAL koşullarının bütün kurumlarıyla Tokat'a taşındığını (kendisi daha önce Diyarbakır'da bulunmuş ve OHAL koşullarını çok iyi biliyor) jandarmanın birçok şeye direk müdahale ettiğini söyledi. Hatta bizim savcıyla ilk görüşmemizde savcı; "Ben bilmem, karışmam, jandarma bilir" dedi. Oradaki denetimi OHAL'de olduğu gibi jandarmaya bırakmış durumda. Yayla yasaklarının, köy boşaltmaların, toplu gözaltıların, sıradan insanları elde delil olmadığı halde uzun süreli gözaltında tutmaların yaşandığını söyledi. Ciddi bir gerginlik olduğunu, özel timin ciddi bir sayıda oraya kaydırıldığını, yollarda sık sık denetimlerin olduğunu, insanların tedirgin olduğunu, köylerde yaşama hakkının bırakılmadığını anlattı.

Siz duyarlı hukukçular olarak ailelerle cenazeleri almak üzere gittiniz. Size bu anlamda herhangi bir sorun çıkardılar mı?

Z. Polat: Bizi orada muhatap olarak bile kabul etmediler. Hukukçu olarak herhangi bir şey yapamadık. Her insanın yapabileceği şeyleri yaptık. Eğer bir avukat, bir komutan tarafından tehdit edilebiliyorsa, demek ki orada işler hukuka göre işlemiyor. Askeri disiplin çerçeve-

sinde işliyor. Ölen gerillalardan birinin ailesi gelmişti. Diğer ailelerden haberi yok. Çocuğunu almaya gelmiş. Biz diğer ailelerin de haberi olsun diye onlarla konuşmak üzere gittik. Komutan oradan bağırmaya başladı "Buraya görevliler dışında kimse yaklaşmasın". Bana "Sen kimsin!" dedi. Ben "Stajyer avukatım" dedim. "Avukat değil, kim olursan ol farketmez, yaklaşamazsınız, hemen uzaklaşın" dedi. Biraz yaklaşınca beni "Sen alınmak mı istiyorsun!" diye tehdit etti.

F. Kalaycı: Ailelerle teşhis için ilk gittiğimizde jandarmanın ailelere karşı oluşturduğu bir cephe ile karşılaştık. Benim hukukçu kimliğimi fazla ciddiye almak istemediler. Çünkü bazı sorular soruyordum, onlar zor durumda kalıyordu. Cesetler üzerinde gördüğüm tahribatları öğrenmek istiyordum. Çatışmanın ne zaman, nerede olduğunu öğrenmek istiyordum. İlk başta müthiş rahatsız oldular. Ailelere mağdur sıfatından çok, sanık sıfatıyla yaklaşıyorlardı. Onları sorguya çekmeye çalışıyorlardı. Gerillaların üzerinde çıkan resimler ve eşyaları üzerinden birşeyler yakalamaya çalışıyorlardı. O resimlerin kimlere ait olduğu noktasında sorguya çekiyorlardı. Bunu soruşturmaya yardımcı olmak açısından değil, direk bir gözaltı sorgusuna dönüştürmüşlerdi. Orada ailelerin mağdur sıfatından sanık sıfatına geçmelerinden rahatsız olduğum için duruma müdahale ettim. Ailelerin şu an, şu durumda bu psikoloji ile bu türlü sorulara cevap verebilecek durumda olmadıklarını, zaten ailelerin bu bilgilere de sahip olma durumlarının olmadığını, oldukça acılı olduklarını, onun için işlemlerin bir an önce yapılarak cenazelerinin verilmesi gerektiğini belirttim. Bu müdahalelerimden rahatsız olmaya başladılar.

Daha sonra çatışma sonrası çekilen resimleri gösterdiklerinde, bana "İşte sen bunları tanırsın, bilirsin" diyerek örgütsel bir ilişki kurmaya çalıştığını gördüm. Bu, oradaki müdahalemi engellemek içindi. Bu türlü bir suçlamayla beni sindirmekti amaçları. Ben her zamanki gibi meşruluğumun bilinciyle ailelerin müvekkilerimiz olduğunu ve bizim bunun en doğal hakkımız olduğunu ve ailelere de yardımcı olmamız gerektiğini belirttim. Ertesi gün yeniden gittiğimizde, "Dün geldiniz bugün niye geliyorsunuz? Yoksa sizin de mi örgütle ilişkiniz var?" di-

ye hemen direk bir suçlamayla gelindi. Ümit Dinler'in abisiyle gittiğimizde de aynı tavırla karşılaştık. Tabi bizim orada olmamızdan, ailelere hukuksal yol gösterici olmamızdan, onların tavırlarını teşhir edici pozisyonumuzdan oldukça rahatsız oldular.

Ailelerin oradaki psikolojisi nasıldı? Nasıl etkilendiler ve orada nasıl bir tavır sergilediler?

Z. Polat: Aileler oldukça soğukkanlıydı. Hatta Mehmet Demirdağ'ın annesi dışarda kötü olmasına rağmen içeri teşhis için girdiğinde -oğlunun kafasına kurşun sıkılmış, kafası dağılmış birçok yer kırılmış- bunu görmesine rağmen hiçbir tepkide bulunmadı. Ağlamadı bile. Sırf karşısındaki askerler sevinmesin diye ağlamamaya çalıştı. Diğer ailelerin de durumu pek farklı değildi. Çok kızgınlardı.

F. Kalaycı: Teşhis için Mehmet Demirdağ'ın annesiyle girdiğimde ananın korkunç bir soğukkanlılıkla olayı karşıladığını gördüm. Ben orada şok olmuştum zaten. İlk kez böyle gerilla cesetleri görüyordum. Ana şu psikoloji içerisindeydi: Diğer oğlunun cenazesini görememişti. Yıllardır onun burukluğu içerisindedir. Bu oğlunun cenazesini görebilmek bile onun için sevinç diyemiyoruz ama, onun için bir iç huzuruydu. "Buldum" diyordu. "Buldum, götüreceğim, evet hiç ölmemiş gibiydi. Öldüğünü düşünemiyorum, ama şu anda buldum. Benim için en önemlisi bu" diyordu. Tabi cesetler üzerinde korkunç tahribatlar vardı. Ana yine soğukkanlılıkla teşhis etmeye çalışıyordu. Ellerine bakıyordu. Yüzüne bakıyordu. Beynini parçalanmış gördüğünde, "Tabi senin beynini kaldıramadılar. Yine dayanamadılar. Beynine sıktılar o kurşunu. Beynindi hedef olan" diye konuştuğunda gerçekten müthiş duygulandık. Diğer aileler girdiğinde de aynıydı. Herkes o görüntünün şokundaydı. O vahşetin şoku altındaydı. Bir çatışmanın ötesinde bir öç alma pozisyonuna sokulmuştu o cesetler. Çatışma anında birkaç kurşunla insanlar ölebilir, ama o cesetler üzerinde resmen vahşet yaşanmıştı. Kemikler kırılmıştı. Karşımızda korkunç bir manzara vardı.

Cesetler üzerinde gördüğünüz tahribatlara değinir misiniz?

Z. Polat: Cesetleri incelediğimizde hepsinin başında kurşun yaraları tespit ettik. Yani çatışma esnasında hepsinin başına kurşun isabet et-

miş olması pek olanak dahilinde değil. O insanlar ele geçirildiğinde oradaki asker ve özel timler hınçlarını alamayıp kurşun sıkmaya devam etmişler. Kafalarına teker teker kurşun sıkılmış, beyinleri dağılmış. Görünüş olarak cesetler insanlıktan çıkarılmış. Kırıklar-kesikler var. Öldükten sonra da cesetlere işkence yapıldığı ortadaydı.

F. Kalaycı: Morga ilk girdiğimizde tabi biz hastane morguyla karşılaşacağımızı düşündük. Bir sedye üzerine konulan, üzerine bir bez serilen cesetler bulacağımızı düşündük. Kapı ilk açıldığında boş bir odaya sırayla çırılçıplak dizilmiş, battaniyelere sarılmış, çürümeye terkedilmiş bir şekilde gördük cesetleri. Zaten beyinleri de parçalanmış. Vücutları düzgün durmuyordu. Yani hepsinin kırık olduğu gözle görülebiliyordu. Ümit Çağlayan San'ın bacakları kırılmış, çapraz bir şekilde görülüyor. Ölünün böyle durması imkansız bir şey. Mehmet Demirdağ'ın belinde kesin bir kırık vardı. Çünkü pozisyonundan belliydi. Ümit Dinler'in beyninde korkunç bir delik vardı. Kafasının yarısı yoktu. Boşalmış bir şekildeydi. Vücutları korkunç kurşun izleriyle doluydu.

Siz cenazeleri aldıktan sonra herhangi bir olumsuzluk yaşadınız mı? Size zorluklar çıkarıldı mı?

Z. Polat: Biz cenazeleri aldıktan sonra da bize sürekli sorular sordular. Neyle, ne zaman gideceksiniz? Nereye gömeceksiniz?" diye sordular. Hatta ailelerden birini aldılar. "Bunların hepsi örgüt üyesidir. Sen bunlara uyma. Cenazeni başka yere göm" dediler. Tabi aile pek kulakasmadı. Onların niyetini biliyordu.

F. Kalaycı: Bir de ailelerin toplu bir şekilde cenazeleri almaya gitmeleri, oradaki yetkililer tarafından hazmedilemedi. Cenazelerin sahiplenilmesini istemiyorlardı. Onlar belli bir süre sonra alıp toplu bir mezara gömmek istiyorlardı. Ailelerin bu gelişi onları içten içe çok kızdırmıştı. Hatta komutan "Neyini sahipleniyorsunuz?" tarzında yaklaşımları ve yer yer hakaretlere "Ne hayır gördünüz?" gibi sözlerle ailelerin psikolojilerini bozmaya çalışıyordu. Ama aileler her halükarda çocuklarını sahipleneceklerini, çocuklarının cahil-kandırılmış olmadığını, birinin elektronik mühendisi, diğerinin siyasal bilgiler mezunu ol-

duğunu dile getirdiler.

Sahiplenmelerini hazmedemediler. Savcının tavırları zaten çok iğrençti. Ailelere yarım saat nasihat çekmeye kalkıştı. Beni özellikle odaya almak istemedi. "Sizinle muhatap olmak istemiyorum. Çıkınız odamdan" şeklinde bir tavırla karşılaştım. Aileleri sorguya çekip psikolojilerini bozmaya çalışıyordu.

Bir de şehirde karşılaştığımız havayı anlatmak istiyorum.

İlk gittiğimiz anda zaten direk bizi bekliyorlarmış gibi bir havayla karşılaştık. İlk adliyeye gittik. Adliyedekilerin hepsi camlara üşüştü. Hepsi bize bakıyordu. Etrafımızda sivil polisler dolaşıyordu. Hemen hastaneye gittiğimizde, morg kapısının karşısındaki kahvedeki başların hepsinin bize dönük olduğunu gördük. Etrafta özellikle getirilmiş sivil faşistler, kontralar veya özel timler vardı. Bunların kim olduğunu tam anlayamadık. Tabi orada gerilla mücadelesinin gelişmesiyle birlikte, oradaki sivil faşistlerin faaliyetlerinin ciddi boyutlarda olduğunu öğrendik. Biz en çok provokatif bir eylemden endişelendik. Çünkü orada varolan demokratik kurumlar sindirilmiş, korkutulmuş, işlevlerini yerine getiremez duruma getirilmiş. Bize orada yardımcı olacak kurum bulamadık. Tek tek bireylere gittiğimizde, biz gittikten sonra onların karşılaşacağı problemleri tahmin edebiliyorduk. Bir avukat arkadaşla görüşmüştük. O bizden ayrıldıktan sonra sivil bir kişinin garsona, "Bu gelen kim?" diye sorduğunu duyduk. Daha sonra başına ne gelebilecek onu da bilemiyoruz. Bizimle diyaloğa giren bir şahıs olduğunda onun hemen incelemeye alınması oldukça dikkat çekiciydi. Ve çok gergin bir ortam vardı. Bütün gözler bizim üzerimizdeydi. Asker ve polis sürekli peşimizde, çevremizdeydi. Etraftakiler de dikkatlerini üzerimize yoğunlaştırarak bizi tedirgin etmeye çalışıyorlardı. Yer yer insanlarla diyaloglarımız oldu, ama asker ve polis sürekli halkı yönlendirmeye çalışıyordu. Artık bizim bir an önce gitmemizi istiyorlardı. Çünkü Tokat halkı ilgileniyordu. Olay gündeme giriyordu. Gerilla cenazeleri orada. Gözaltında insanlar vardı. Toplu gözaltılar yaşanmıştı. Onlar hakkında hiç bilgi alamadık.

SAVAŞ ÇELİKLEŞMİŞ YÜREKLERİN HARCIDIR

İnsanın ölüme meydan okuyuşunu gördüm. Çığlık çığlığa; bombaların, havanların, mermilerin ortasında isyan ve direnişin haykırışını. Savaşı gördüm, en acımasız tarafını... Parçalanmış beyinleri, kırılmış kemikleri, delik deşik edilmiş vücutları... Yürekleri kara, elleri kara, yüzleri kara insanları gördüm, herhangi bir film karesinde değil, yanıbaşımızda bir şehirde, Tokat'ta.

Tokat'a ilk gidişim 1992 senesinin yine kış aylarındaydı. Partizan dergisinin dayanışma gecesi dolayısıyla dolu bir otobüsle, yüreklerimizde coşku, dillerimizde türkü ve marşlarımızla; Karadeniz'in bu şirin küçük şehrine doğru yola koyulmuştuk. Fazlaca gezip görme fırsatını yakalayamadığımız bu şehrin bizde bıraktığı izlenim, dağların ortasında yeşil doğasıyla şirin bir kent oluşuydu. Hepimiz çok sevmiştik

ilk kez gördüğümüz bu şehri. O günden bu yıla bir daha görme fırsatını yakalayamamıştım.

Tarih 27 Kasım 1997. Ben bir otobüs dolusu olmasa da yaklaşık o kadar insanla yine Tokat yolundaydım. Beni seneler sonrasında yine bu şehre götüren ne bir dayanışma gecesi, ne bir ziyaretti. Hiç beklenmedik, ani bir haberdi bizi yollara düşüren. Önce kimlerin olduğunu bilmediğimiz bir çatışmada beş insanın şehit düştüğünü öğrendik. Yoldaşların olması ihtimali oldukça yüksekti.

Bir yandan kesin haberi beklerken, diğer yandan kendi çabalarımızla Tokat'daki yerel kaynaklardan bilgi almaya çalışıyorduk. Ama bir türlü bizi tatmin edecek bilgilere ulaşamıyorduk. Resmi kurumlar olay hakkında bilgi vermemek için elinden geleni yapıyordu. Toplam bir kaç parti ve demokratik kitle örgütlerinden oluşan kurumlar da bizden fazla bilgi sahibi değil. Bize yardımcı olabilecek başka kurum bulamıyoruz. Gerginlik hat safhada, çocukları olma ihtimali olan aileler diken üstünde, herkes kesin bir bilgi bekliyor. Beklenen haber geldi sonunda. Hayır!... Olamaz... Nasıl olabilir; **Ümit Dinler**, Ümit Çağlayan San, **Dilek Konuk**, Duran Salman ve Yeniden İnşa sürecinin öncüsü, gözbebeğimiz **Mehmet Demirdağ**. Henüz erken, şimdi olmamalı... henüz erken... nakaratı dolanıyor beynimde. Bu kadar değerli bir kadroyu, böyle zamansız yitirişimize dayanamıyor yüreğim, içimden bir ses, belki... neden olmasın... O olmayabilir, diyordu engellenemez bir şekilde. Yüreğim öyle olmasını istiyordu, öyle olmasını diliyordu, belki de bundandı ihtimalin bu yönünü düşünüp duruşum.

Şehit yoldaşların ailelerine haber veriyoruz, tek tek gelmeye başlıyorlar. Ümit Dinler'in ailesine ulaşamıyoruz, nerede oturduklarını dahi bilmiyoruz, ama herşeye rağmen çabalıyoruz. Dilek ve Duran yoldaş Tokat'lı olduklarından ve aileleri Tokat'da oturduğu için olaydan bizden önce haberdar olmuş, cenazelerini almışlardı. Servi (M.Demirdağ'ın annesi) Ananın durumu oldukça kötü, sık sık baygınlık geçiriyor. Kolay değil kuşkusuz; iki oğul vermişti kavgada.

Ali'nin acısı ana yüreğinde hala tazeliğini korurken, bir oğul daha yitirişi... Ananın gözyaşları yürcğimden beynime sızıyor adeta. Nice

ölümler yaşadık, ama hiç birini ağıtlarla karşılamadık biz. İnsan yüreğimiz ne kadar dayanamadıysa da gencecik ölümlere, biz yine de, hep gözyaşlarımızı içimize akıttık sessizce... Yüreğime bu sayıda insanın ölümüne dayanmasını söylüyorum. Yüreğime söz geçirmeye çalışırken bu kez gözyaşlarıma söz geçiremiyorum, kaçırıyorum gözyaşlarımı gelen ailelerden, görmelerini istemiyorum.

Artık yapacak tek şey bir an önce yola koyulmaktı. Bütün hazırlıklar tamam. Acılı, endişeli, öfkeli bir dolu yürekle, biniyoruz otobüse... Yolumuz uzun, üstelik bir an önce ulaşabilme sabırsızlığını taşırken, yol bir o kadar daha uzuyor. Ailelerin sessiz acısının, sesli bir yürek çığlığından daha etkili olduğunu hissediyorum. Şehit düştüğünü öğrendiğimiz yoldaşlardan Mehmet yoldaşın annesi (Servi ana) var aramızda, diğer analar bir ihtimal üzerine gelen, gelen haberde kendi çocuklarının ismi olmasa dahi asıl olarak daha çok şehit yoldaşların ailelerine destek, moral verme amacıyla katılmışlardı yolculuğumuza. Aileler sakin görünüyor, ben bile onlar kadar sakin olamıyorum. Çocuklarının mücadelede en çetin yolda, en riskli alanda hayatlarını tereddütsüz ortaya koyan insanlar olduğunu bildikleri, her an böyle bir olayla karşılaşacaklarını tahmin ettiklerinden olsa gerek ne aşırı tepki, ne de şaşkınlık görülüyor. Tabi kuşkusuz, gözlerinden bile çok sakındıkları çocuklarının bir yerlerde, ama sağ olduklarını bilmek bile onlar için yeterliyken, böyle ölüşleri asla kolay kabul edilir bir şey değil. Yüreklerindeki acıyı duyumsamak istiyorum, aynı türden bir acıyı hissetmem olanaksız; çünkü yüreğim ne bir ana gibi atmakta, ne de bir kardeş gibi. Yüreğim yoldaş sıcaklığıyla atarken duyumsadığım acılar kavgada eksilen, ama asla yok olmayan, cesur ve onurlu yüreklerin, kavgaya katacakları daha ne çok şeyleri varken yitirilişindendi.

Yol tükenme aşamasına geliyor kaçınılmaz olarak.Yıllar sonrasında tekrar gittiğim bu şehirde, bizi nelerin beklediğini tahmin ediyorsak da fazlaca kestiremiyoruz. Böyle bir deneyimi ilk defa yaşıyor olmama rağmen, orada yapmam gereken işleri, sorumluluklarımı düşündükçe acemiliğe, şaşkınlığa, bocalamaya bile hakkım olmadığını biliyorum. Bu göreve kilitleniyor, duygularıma söz geçiriyorum artık. Yol oldukça

kısaldı, yolun kısalmasıyla herkeste stres oranı da artmaya başlıyor. Ve nihayet Tokat'tayız. Çok karmaşık duygular içindeyim. Biraz sonra yoldaşları göreceğiz. Teşhis en zor aşama olacak hepimiz için, bunu biliyoruz, ama birbirimize söyleyemiyoruz. İlk işimiz adliyeye gitmek oluyor. Adliyede bir dolu sarkık bıyıklı, karanlık yüzlü insanların meraklı bakışlarıyla karşılaşıyoruz, aldırmıyoruz buna. Oradan devlet hastahanesine gitmemiz gerektiğini öğreniyoruz. Vakit kaybetmeden hemen yola çıkıyoruz. Hastahanenin önündeyiz, duygularımızı tanımlayacak ifade bulmakta güçlük çekiyorum. Morgun kapısındayız, kapıda askerler bekliyor. Yoldaşların hiçbirini yaşarlarken görmedim, Mehmet yoldaşın yıllar öncesinden çekilmiş bir resmini gördüm, o kadar. Teşhis için en önemli yardımcılarımız aileler. Asker tek tek girebileceğimizi söylüyor. Servi Anayla içeri girmek için zorluyorum. Asker kapıyı açıyor, gördüklerim karşısında dehşete düşüyorum, kanım donuyor.

Soğukkanlılığımı korumak zorundayım, başka seçeneğim yok. Yoldaşlar boş bir odada, yere, gelişigüzel, bir battaniye içerisinde çırılçıplak serilmişlerdi. Morgla alakası olmayan bu mezbada yoldaşlar, çürümeye terk edilmişlerdi. Ana beni şaşırtacak derecede soğukkanlı, cesetlere bakıyor tek tek, Mehmet yoldaşı görür görmez tanıyorum. Ana, oğlunun ellerine, ayaklarına, yüzüne bakıyor, elleriyle tanımaya çalışıyor. Gözyaşı dökmüyor, içine akıtıyor, göstermiyor düşmana. Yıllardır üzerine titrediği, canı, ciğeri oğlunu bu durumda, delik deşik edilmiş bir şekilde görmenin bir ana yüreğinde ne gibi duygular yaşatacağını tahmin etmekte bile zorlanıyorum. Yiğit yoldaş Ali Demirdağ'ın (Doktor Hü) cenazesini dahi alamamış, günlerce Dersim'de bulmaya çalışmış birçok mezarı açtırmış, yüzlerce paramparça edilmiş ceset resimlerinin slaytlarına bakmış, ama izine rastlayamamıştı. Oğlu Ali'nin cenazesini bile alamamanın acısı hala yüreğinde tazeliğini korurken, Mehmet'in cenazesini görmek, O'nu alabilmek Ana için bu aşamada bir teselli kaynağı olmuştu. Yoldaşların yerde yatan cansız vucutlarına bakıyorum, üçünün de beyni dağılmış, kemikleri kırılmış, vucutları delik deşik edilmiş. Çıplak ayakları çamur içindeydi, belliki yaralıyken ya da öldükten sonra sürüklenmişler. Televizyonda izlediğim, T.Kürdistanı'nda öldürülen

gerillaların görüntüleri geliyor gözümün önüne. Kulakları, burunları kesilmiş, delik deşik edilmiş, jandarma bahçesinde çürümeye terk edilmiş, panzerlerin arkasına bağlanarak köylerde sürüklenen gerilla cesetleri... Kafaları koparılıp iğrenç ellerde verilen pozlar... Televizyonda görmeyc bile dayanamadığımız bu tablo karşısında nasıl durabildiğime - üstelik bunlar yoldaşların -artık ben de anlam veremiyorum. Göğsümün sol yanında taşıdığımın bir et parçası olmadığı bilinciyle isyan ediyorum ve en meşru hakkımı kullanıyorum. **Şunu hep tekrarlıyorum içimden, güçlü olmalıyım, savaş bu işte, bütün acımasızlığıyla karşımda duruyor, mücadele bu işte, bütün gerçekliğiyle karşımda...** Yiğit yoldaşlarımızın çoğu bu kavgada böyle bedel ödüyor. Anayı zorlayarak çıkartıyorum morgdan. Sonra diğer aileler giriyor teşhis için, oldukça soğukkanlılar. Ama morgun çıkışında herkesin yüzünü sararmış görüyorum. Teşhis tamam; Mehmet Demirdağ, Ümit Ç.San. Diğer cenazenin Ümit Dinler olduğunu tahmin ediyoruz. Ümit Dinler'in ailesinin öbür gün erkenden Tokat'da olacakları haberini alıyoruz ve aileleri bir gün daha kalmaları konusunda ikna ediyoruz. Jandarmaya yaptığımız teşhisi belgelemek için gidiyoruz. Çevremizde bir sürü karanlık yüz görüyoruz yine, bakışlar hep aynı ifadeyi taşıyor. Ailelerin çocuklarına bu durumda dahi sahip çıkmalarının onları hiç memnun etmediğini, bunu hazmedemediklerini sürekli tavırlarında ve sözlerinde görüyoruz.

Çatışmanın hemen sonrasında, henüz giysileri üzerindeyken ve morgda çırılçıplak bir şekilde çekilmiş fotoğraflar gösteriliyor. Bu işlemler sürerken, sözle taciz ediliyor, sorguya çekiliyoruz. Yoldaşların üzerinden çıkan, kırsalda çekilmiş fotoğraflar gösteriliyor, ailelere teşhis edilmeye çalışılıyor. Aileler tanımadıklarını, işlemlerinin bir an önce halledilip gitmek istediklerini söyleyince hiç hoşnut olmuyorlar. Odada duran, yoldaşların üzerinden çıkan eşyalara bakıyorum, silahları, parkeleri, sırt çantaları, yelekleri... İster istemez duygulanıyorum, bir kaç gün öncesinde üzerlerinde olduğunu, onlarla savaştıklarını düşünüyorum...

Giysilerine, silahlarına dokunmak istiyorum, o kadar yakın ki, uzatsam elimi dokunabileceğim, ama dokunamıyorum... Yaklaşık 10 kadar sahte kimlik gösteriliyor. Mehmet yoldaşın resminin olduğu kimliği

Mustafa Amca tanıyor, hemen eline alıyor, resme bakıyor, gözleri resimde donuyor. İlk defa orada gözlerinden yaşlar süzüldüğünü görüyorum. Fotoğrafın kendisinde kalması isteminde bulunuyor, tabiki red ediliyor. Rıza Amcanın (Ümit San'ın babası), Ümit yoldaşın delik deşik edilmiş, çırıl çıplak fotoğrafına baktığını görüyorum, elleri titriyor, gözyaşlarını tutmak için kendini zorladığını anlıyorum. Kapı aralığından bir sürü sarkık bıyıklı, sivil giyimli adamların taciz edici bakışlarıyla karşılaşıyoruz.

İşlemler tamam, çıkıyoruz jandarmadan. Adliyeye, savcılığa gidiyoruz. Aynı tavırlarla karşılaşıyoruz. Özel savaşın bütün aygıtları buraya taşındığı için, savcı da üstlendiği görevi layıkıyla yapıyor, bu organizenin bir parçası çünkü. Daha sonra Tokat'ta çalışan bir avukattan bu soruşturmayı sürdüren savcının, özel savaşın buraya taşınmasıyla getirildiğini öğreniyoruz. **Özel savaş bütün hızıyla kendi kurumlarını oluşturmuştu.** Buradaki işlemlerimizi de hallediyoruz. Artık tek iş tabutları ve İstanbul'a döneceğimiz arabayı ayarlamak. Kısa sürede onları da hallediyoruz. Bir otele yerleşip bir an önce ertesi günün gelmesini bekliyoruz. Sabah Ümit Dinler'in ailesi geliyor, abisi ve iki akrabası gelenler. Aynı işlemleri onlar için de yapıyoruz. Artık yoldaşların cenazelerini bir an önce o iğrenç yerden çıkartmak istiyoruz. Saatler öyle yavaş ilerliyor ki... Beklenen saat gelmiştir artık. Tabutlar morgun önünde. Müthiş gerginiz, her an provakatif bir eylem gerçekleşebilir. Polis, adreslerimizi, isimlerimizi, hangi mezarlığa gömeceğimizi ince ince soruyor, not alıyor. Ortalık sakin görünüyor. Yoldaşları bir an önce çıkarıp götürme duygusuna kilitleniyorum. Orada kaldıkları her saniye yüreğimi sıkıştırıyor, layık oldukları bir şekilde ve layık oldukları mekana taşımak istiyorum. Hepsini tek tek koyup tabutlara, arabaya taşıyoruz. Bir arkadaşla biniyorum arabaya. Aileler arkamızdan terminale gelecek. Yoldaşlar arabanın arkasında, biz öndeyiz. Onları oradan çıkarmanın rahatlığı kaplıyor içimi, artık kimse onlara dokunamaz. Terminale geliyoruz, arabanın gelmesini bekliyoruz. Jandarma sürekli peşimizde, tedirginliği arttırmak gayesiyle sürekli aldığı bilgileri tekrar tekrar soruyor, ayrıntılara iniyor. Yoldaşları koyduğumuz arabanın yanından ayrılmak

istemiyorum. Herhangi bir olumsuzluk olabilir endişesini taşıyorum. Etrafta dolanan sivil-faşistler beni huzursuz ediyor, herhangi bir şey planlıyor olabilirler. Otobüs sonunda geliyor. Terminalin arkasında, yolculardan habersiz tabutları yerleştiriyoruz. Endişelerim azalıyor, biraz daha rahatlıyorum. Ama yolda çıkabilecek herhangi bir olumsuzluğu düşünmüyor değilim. Tabi her şeye rağmen, can bedeli, yoldaşlarımızın cenazelerini koruyacağımıza söz veriyoruz birbirimize. Yola çıkıyoruz sonunda, Tokat'ın içinden geçiyoruz, etrafında çevrili dağlara bakıyorum. Yoldaşların bu güzelim dağlara isyan soluğu taşıdıklarını, halkın umudu, düşmanın korkusu olduklarını hissederken, şehit düşen yoldaşları savaştıkları bu topraklardan alıp götürmek içimde garip bir hüzün duygusu uyandırıyor. Gecenin zifiri karanlığında, kalan yoldaşların, şehitlerimizi selamladıklarını, dağlarda bizleri gözlediklerini, onlara yaraşır bir törenle uğurlamamızı, bunun için söz vermemizi istediklerini, hissediyorum. Söz veriyorum yoldaşlara 'Her şey onlara yaraşır şekilde olacak'. Otobüsün camından onları görür gibi gülümsüyorum, hepsini kucaklıyor, 'Güvenin yoldaşlarınıza' diyorum. İşte tam o zaman yoldaşların ellerindeki silahları kaldırarak havaya **"Yoldaşlar! Faşist cellatlardan soracağız hesabını, siz rahat uyuyun, kanınız yerde kalmayacak asla!.."** diye haykırışlarını, içtikleri andın kulaklarıma kadar gelişini duyuyorum...

Gecenin içinden bu duygularla yolu tüketirken, ben, her kilometrede bileniyorum.Yüreğimi, acının ve kavganın örsünde dövüyor, çelikleştiriyorum. **Savaş çelikleşmiş yüreklerin harcıdır, bugün; acının keskin ağzı olsa da yüreğim, yarın; Partizan Öfkesi'nin sınır tanımaz hıncıyla dolacaktır!..** Ve bu öfkeyi taşıyan binlerce yürek, kavgayı bıraktığınız yerden omuzlayacaktır. **Sevdası, öfkesi, kavgasıyla yolumuzu ışıtan yoldaşlar! Söz veriyorum; KANINIZ YERDE KALMAYACAK!**

Yoldaşınız

"OĞLUMUN BEYNİNİ ÇIKARIP ALMIŞLAR: OĞLUMUN BEYNİNDEN KORKTULAR"

Gün 25 Kasım 1997 Pazartesi. Kendim okumadım, arkadaşlardan duydum: Tokat'ta meydana gelen çatışmada beş gerilla şehit düşmüş. İlk duyduğumda kendi kendime hayır böyle birşey olamaz, olmamalı diye düşündüm. Ve kendimi hep, ölenlerin yoldaşlarımız olmadığı sonucuna inandırmaya çalıştım. Oysa tüm belirtiler ölenlerin yoldaşlarımız olduğu ihtimalini güçlendiriyordu. Tokat ve çevresinde etkin olan ve özellikle son bir yıldır oradaki mücadeleyi Türkiye gündeminin merkezine oturtan hareket TKP/ML idi. Ve ayrıca basında da öldürülenlerin TİKKO'ya mensup oldukları yazılmıştı. Geriye iki ihtimal kalmıştı: Ya TKP/ML-TİKKO veya Partiye içten darbe yapan ve hala aynı imzayı kullanan tasfiyeci-darbeciler olabilirdi..

Fakat darbeci-tasfiyecilerin Tokat'daki faaliyetlerinin cılız ve gerilla sayısının cüzi olduğu düşünüldüğünde ölenlerin TKP/ML-TİKKO'ya mensup olması daha büyük bir olasılıktı.

Bilemiyorum belki pek doğru ve insancıl bir düşünce değil ama yinede insanın aklına şu geliyor "Bari ölenler bizim yoldaşlarımız olmasa". Çünkü ne kadar diğer devrimci hareketlere ve militanlarına karşı sempatimiz olsa da yoldaşlarımızın kalbimizdeki yeri bambaşkadır. Ve benim de aklımdan, daha ölenlerin hangi örgüte mensup olduklarını öğrenmeden önce "bari ölenler yoldaşlarımız olmasınlar" şeklindeki bir düşünce geçmedi desem yalan olur.

Fakat kısa bir zaman sonra olay aydınlandı ve ölenlerin yoldaşlarımız olduğunu öğrendik.

O an anlatılmaz, anlatılamaz. O anı anlatmak için kelimeler yetmez. O an sadece ve sadece yaşanılır. Aslında o anda kendi duygularınızı siz dahi anlayamazsınız. Ne yapmanız gerektiğini bilemezsiniz. Çünkü öğrendiklerinizin şokuyla zaten hiçbirşey düşünemezsiniz. Ağlayamazsınız, hatta üzülemezsiniz bile. Çünkü bilirsiniz ki ağlamak, üzülmek böyle bir durumda gösterebileceğiniz en basit ve sıradan tepkidir. Kinim bir kat daha arttı, kabardı derseniz yalan olur. Çünkü yaşadıklarınızla o kadar düşmana kinlenmişsiniz ki artık içinizde düşmana kin bileyecek yer kalmamış. Ve siz artık programlanmış bir makina gibi olayın sonucu doğrultusunda üzerinize düşeni yapmak için yola çıkmaktan başka bir tepki gösteremiyorsunuz. Ben de öyle yaptım... Öyle yaptık!..

***

Yolculuk sırasında insanlarda bir burukluk, bir durgunluk hissediliyor. Fakat bunun ötesinde birşey yok. Yeri geldiğinde insanlar espri (ölçülü ve ne yaptığının bilincinde bir şekilde) yapmayı dahi unutmuyorlar.

Ama sonuçta herkes bu yolculuğun amacını ve yolun sonunda nelerle karşılaşılacağının bilincinde ve insanlar davranışlarını bu gerçekler doğrultusunda ayarlamaktadırlar. İnsanlarda (özellikle ailelerde) kendini bırakmışlık, ne yaptığını bilmezlik, şuursuzluk, feryad-figan yok. Fakat özellikle ailelerin çok da mantıklı şekilde ve anlayışla hareket ettiklerini söylemek pek de doğru olmaz. Aileler biraz da meydana gelen olayın şoku ile içindeki kızgınlıklarını bazen yanlış hedef-

lere yöneltmekte, bazen en küçük olayı dahi sorun etmekte, en küçük hata ve eksikliği, hataya sebep olanlara karşı acımasızca kullanabilmektedirler.

Yolda pek fazla bir sorunla karşılaşmıyoruz. Gece 23:00 civarında bindiğimiz araba ile ertesi gün saat 10:30-11:00 arası Tokat'a ulaşıyoruz. Tokat'a varmadan önce hepimizin Tokat hakkındaki duygu ve düşünceleri yaklaşık olarak aynı. Yani Tokat ismi geçtiğinde dahi içimizi iyimserlik, umut ve güven havası sarmaktadır. Hatta Tokat'ı ve Tokat'daki devrimci faaliyeti o kadar önemsiyoruz ve bu faaliyet içimizde o kadar yer etmiş ki; Tokat sınırları içine girdikten sonra bu duygularımızı (umut, güven, iyimserlik) biraz da gerçeği abartarak espriye döküyoruz. Bir arkadaş yanından geçtiğimiz lahana tarlasını görünce diğer bir arkadaşa "Arabayı durduralım da gidip şu kolhozdan birkaç baş lahana alalım" diyor. Bu espri, varolan gerçeklerin biraz abartılmış şekli olsa da aslında Tokat'daki faaliyetin halka malolduğuna olan güveni, ileriye yönelik umudu ve bahsedilen örgütlenmenin (köylülerin kendi örgütlenmesini oluşturarak kolhozlarda biraraya gelmesi) birgün gerçekleşebileceği konusundaki iyimserliği içinde taşımaktadır.

Tokat hakkındaki bu düşüncelerimiz Tokat'da arabadan ininceye kadar sürdü. Arabadan indiğimizde karşımızda bambaşka bir Tokat gördük.

Arabadan indiğimiz gibi doğrudan adliyeye gidiyoruz. Ne yapmamız gerektiğini öğreniyoruz. Yapılacak şey öncelikle hastane morguna gidip öldürülenleri teşhis etmek ve teşhis doğrultusunda diğer işlemleri yapmak. Hep birlikte hastane morguna gidiyoruz.

Morg deyince hani filimlerde gördüğümüz, ölülerin beyaz bir beze sarılı şekilde demirden yapılmış kasanın içine konularak bekletildiği oda anlaşılmamalıdır. Bizim bahsettiğimiz yerin sadece adı morg.... Morgun girişinde bekleyen askerler teşhis için içeri girecek olanlara gösterecekleri ne zorluk varsa gösteriyorlar. Morg denilen oda bomboş, yaklaşık olarak 20 metrekarelik bir yer. Şehitler odanın içinde çırılçıplak bir vaziyette yanyana dizilmiş durumda. Morgun soğutma

sistemi çalışmıyor olsa gerek, cesetler kokmaya başlamıştı. Yoldaşlarımızın herbirinin üzerinde sayılmayacak kadar kurşun yarası var. Kimilerinin parmakları kırılmış, kimisinin beli kırılmış ve tüm yoldaşlarımızın (istisnasız) alınlarının ortasında birer kurşun yarası var. Bu yara kimisinde küçük bir tahribat yaratmışken kimi yoldaşlarımızın kafaları tamamen parçalanmış, beyinleri dışarıya dağılmış durumdaydı. Hatta birisinin kafatası tamamen kopup gitmişti.

Manzara çok korkunç. Hele bu duruma getirilmiş insanların taparcasına sevdiğimiz, güvendiğimiz, inandığımız kişiler, yani yoldaşlarımız olması acılarımızı kelimelerle anlatılamayacak derecede arttırmaktadır. Düşünün bir; belkide bakmaya bile kıyamadığı, yemeyip-içmeyip yedirdiği, giydirdiği, okuttuğu, gerekirse canını dahi feda edebileceği çocuğunu bu halde gören bir ana nasıl dayanabilir? Nasıl olanlara normal birşeymiş gibi bakabilir?

Fakat gelişmeler hiç de beklediğimiz gibi değil. Yoldaşlarımızın anaları, babaları şaşılacak derecede sakinler veya öyle olmaya, kendilerini seyreden askerlere karşı böyle görünme çalışıyorlar. Kimsede ağlama-sızlama, feryad-figan yok. Hatta oradaki asker ve polisler görüp de sevinmesinder diye insanlar gözyaşlarını içlerine akıtmakta. Oğlunu, birçok yerinden kemikleri kırılmış, kurşunlarla delikdeşik olmuş, kafasına sıkılan kurşunun etkisiyle beyni dağılmış bir şekilde gören bir ananın bu kadar sakin olması aslında bu görüntüden etkilenmediği anlamına gelmez. Tam tersi, tüm bu vahşete rağmen bir ana bu kadar sakin olabiliyorsa bunun altında başka sebepler aramak gerekiyor. Yani o cellatlar, işkence eden, öldüren, ölüye işkence edip kurşun sıkan o sadistler, anaların bu sakinliğinden korkmalıdırlar. Çünkü bu sakinliğin altında katillere karşı duyulan öfke ve kin beslenmekteydi. Ana'nın, oğlunun bu durumuna karşı gösterdiği tek tepki **"Oğlumun beynini çıkarıp almışlar, oğlumun beyninden korktular"** şeklindeki sözleridir. Kendisine "Oğluna niye biraz akıl vermedin, bak oğlun ne hale geldi" diyen bir askere Ana'nın cevabı, "Onların akılları kendilerine yeter, benim akıl vermeme gerek yok. Hepsi üniversiteye gitmiş insanlar" şeklinde olmuştur.

Karşılarında boynu bükük, süklüm-püklüm, ağlayan-sızlayan aileler bekleyen askerler ve polisler istedikleri tipte insanları göremeyince bunu bir türlü içlerine sindiremediler. Davranışlarıyla zaten acılı olan bu insanları iyice çileden çıkarmaya, tahrik etmeye çalışmışlardır. Askerlerin ne kadar sevinçli oldukları davranışlarına yansımaktaydı. Sırf aileleri moralmen yıpratmak için askerler gelip geçerken sesli bir şekilde türkü mırıldanarak ritim tuttular. Aslında onlarınki sevinç değil, korku ve kin... Ve bu zavallılar, kendi korkularını gizlemek için yüzlerine sevinç ve zafer sarhoşluğu havası vermeye çalışmaktadırlar.

Kendisine, "Olay nasıl oldu, bu konuda herhangi bir bilginiz var mı?" şeklinde sorular soran bir anaya, cevap olarak bir asker hemen atılıp olayı çabuk çabuk anlatmaya (bildiği kadarıyla ve biraz da gerçek dışı şeyler katarak) başlıyor. Anlatış tarzından ve yüz ifadelerinden, anlatırken ne kadar haz aldığı ve ne kadar kendisiyle gururlandığı anlaşılmakta. Göğsünü gere gere "Bunlar bizimle çatışmaya girdi. İki gün boyunca mermiler üzerimizden vızır vızır uçtu. Şu yandaki bana ateş ediyordu" diyor.

Tokat'daki askeri yetkililerin tavırları Şırnak'daki veya Dersim'deki bir yetkilinin tavırlarından pek de farklı değil. Tavırlarından herşeyi yönetenin, yönlendirenin sözde sivil idare değil, onlar olduğu hemen anlaşılıyor. Bir çavuş gerginlik anında karşısında muhatap olarak bulunan stajyer avukata "Avukat değil ne olursan ol. Alınmak mı istiyorsun" (üstüste birkaç kez) vb. şeklinde tehditler savurmaktadır.

Ayrıca yapılması gereken işlemler geciktirilmekte, Jandarma Komutanlığı'na yapılması gereken işlemleri tamamlamak için giden stajyer avukatlara örgüt militanı muamelesi yapılmakta, hatta "Sizi buraya örgüt mü gönderdi?" vb. sorular sorulmakta, yine aynı yerde aileler sorguya çekilmektedir. Komutanın yaklaşımlarından dolayı öfkelenen bir şehit yoldaşın yakını tepkisini komutana karşı şu şekilde dile getirmektedir, **"Ben de gideceğim."** Beklemediği bu sözleri duyan komutan şaşırır ve yüzündeki alaycı gülümseme birdenbire yerini ciddiyete terkeder. **"Nereye, TİKKO'ya mı gideceksin?"** diyerek duyduklarından emin olmaya çalışır. Elinde bulunan şehit yoldaşın cesedinin

fotoğrafını göstererek **"Evet TİKKO'ya! Bunun yerini doldurmaya"** diye cevap veriyor arkadaş. Bunun üzerine içindeki öfkeyi ve acizliği gizlemeye çalışan komutan alaycı bir gülümsemeyle "Sen bilirsin, tabi gitmek senin hakkın ama yakalamak (gerçeği katletmek, işkence etmek olmalı) da bizim hakkımız" diyor.

Ve şunu da ekliyor "Bu yol yanlış bir yol, gerçekleri görün, Gorbaçov'u okuyun, bırakın silahlarla iş yapmayı, yasal bir parti kurup sizde demokratik sınırlar içerisinde mücadelenizi verin." Tartışma burada kesiliyor. Çünkü adamın amacı bizi galeyana getirip ağzımızdan laf almak. Ayrıca tartışmak için içinde bulunduğumuz şartlar hiç de eşit değildi ve gerekmezdi de.

Sabah indiğimiz Tokat'da, akşama doğru yapmamız gereken işlemleri tamamlıyoruz. Fakat şehitlerden birinin yakını zamanında ulaşamadığından, O yoldaşın cenazesini alamadık. Yoldaşın akrabalarının İstanbul'dan yola çıktığı haberini alınca, bir gece Tokat'da kalıyoruz ve ikinci gün gelen kişilerle yoldaşımızın cenazesini de alarak yola çıkma hazırlıklarına girişiyoruz. Tokatlı olan iki şehidin aileleri bizler Tokat'a ulaşmadan gelip şehitleri alıp götürmüşlerdi. Geriye 3 yoldaşımızın cenazesi kalmıştı. Bizim amacımız tüm cenazeleri alıp İstanbul'da aynı yerde toprağa vermekti. Ayrıca yoldaşlarımızdan hiç birini o katillerin elinde bırakmaya niyetimiz yoktu ve bunuda başardık. Tüm cenazeler için tabut, battaniye, çarşaf vs. ihtiyaçları temin edecek ve cenazeleri tabutlara yerleştirecektik. Tabi tüm işleri yaparken devamlı tüm hareketlerimiz izleniyordu. Tokat'dan ne zaman ayrılacağımız, hangi arabayla ayrılacağımız ve arabanın plakası, gelen insanların adresleri, telefonları, cenazelerin nereye gömüleceği vs. ayrıntısına kadar not ediliyordu.

Tokat'daki yetkililer, bizim, cenazeleri alıp Tokat'dan ayrılmamız konusunda fazla bir zorluk çıkarmadılar. Amaçları cenazeleri biran önce göndererek bu işi sessiz sedasız kapamaktı. Fakat cenazeleri İstanbul'a götürüp kitlesel bir tören ile gömebileceğimizden korktukları için, bizleri yıldırmaya cenazelerin ayrı ayrı gömülmesi için insanları (gerek **aldatma**, gerekse **korkutma** yoluyla) "**ikna**" etmeye çalıştı-

lar. Cenazeleri almak için morga gittiğimizde oradaki siyasi polislerden biri, şehit yakınlarından birini bir köşeye çekerek kendince akıl verip, yakını olduğu kişinin cenazesini farklı bir mezarlığa gömmesi için "ikna" etmeye çalıştı. Bunu yaparken, oldukça gülünç ve inandırıcılıktan uzak bir haldeydi, hareketlerinin ne kadar yapmacık olduğu her halinden belliydi. Arkadaşımıza "Bak ben de Aleviyim. Sen efendi birine benziyorsun. Bunlar hepsi örgüt adamları. Sen bunlara uyma, cenazeni ayrı götür" şeklinde nasihat veren polise, arkadaşımız ise şu şekilde cevap verdi; "Benim için Alevi, Sünni veya Ermeni olmak önemli değil. Bu insanlar birlikte ölmüşler ve birlikte gömülmeliler..." Arkadaşımızı ikna edemeyeceğini, bir sonuç alamayacağını anlayan polis, daha fazla ısrar etmekten vazgeçti.

Sonunda saat 19:30 civarında cenazeleri arabaya yerleştirerek yola çıkıyoruz. Hepimizde cenazeleri sağ salim alıp Tokat'tan ayrılmanın verdiği bir rahatlama var.

Fakat daha herşeyin bitmediğinin ve önümüzdeki gün içinde çok şey olabileceğinin farkındayız. Büyük ihtimalle polis, cenazelerin Sarıgazi'de gömülmesine izin vermeyecek. Daha yolda iken bizi durdurup, cenazeleri elimizden alarak başka bir yere gömmeye çalışacak diye düşünüyoruz. Cenazeleri yolcu otobüsüyle taşımamızın sebebi de aslında, polisin böyle bir girişimine karşı önlem almaktı. Fakat böyle bir girişim olması durumunda sonuna kadar direnme konusunda da kararlıyız.

Ve şuna içten inanıyoruz ki; eğer bizler kararlı bir şekilde direnebilirsek polis hiçbirşey yapamaz. Sonuç olarak kendimize güvenimiz tam. Eğer cenazeleri almaya çalışırlarsa bizler karşı koyacağız ve o zaman polis zor kullanmak yoluyla cenazelerimizi elimizden almaya çalışacaktır. Bu da arabadaki diğer yolcuların tepkisine neden olacaktır. Her iki ihtimalde de durum bizim lehimize. Polis ya müdahale etmeyecek ya da müdahale edecek ve halkın tepkisini alacak, teşhir olacak. Fakat başka bir yan ise diğer yolcuların arabada cenazeler olduğunu öğrendiklerinde rahatsız olabilecekleri ihtimalidir. Bu yüzden de cenazeleri arabaya gizliden yerleştirdik.

Yola çıktıktan belli bir süre sonra içinde bulunduğumuz araba yavaşladı. İleriye baktığımızda yolun üzerinde insanların olduğunu ve gelip geçen arabaları yönlendirdiklerini (kimisini durdurduklarını) gördük. Halen Tokat sınırları içerisinde bulunuyor olmamızdan dolayı biran için yol kontrolü yapanların yoldaşlarımız olabileceğini düşünüyoruz. Biraz daha yaklaşınca yol kontrolü yapanların askeri giysili ve maskeli olduklarını görüyoruz. Bir an tedirginleşiyoruz. Kontrgerilla yöntemlerinin sıkça kullanıldığı bir bölgede bulunmamızdan dolayı hedefin bizler olabileceğini düşünüyoruz. Fakat içinde bulunduğumuz araba durdurulmayıp geçmemize izin verilince rahatlıyoruz.

İçinde bulunduğumuz otobüs bir süre daha ilerledikten sonra, (Tokat'dan ayrılmamız daha bir saati bile bulmadan) bozuluyor. Hepimiz otobüsten iniyoruz. Arızanın ne olduğunu soruyorum. Araba ile ilgili pek fazla birşey bilmem, ama anladığım kadarıyla otobüste çok fazla yük olmasından dolayı parça kırılmış ve otobüsün bir tarafı öbür tarafına göre çökmüş. Arızanın giderilmesi epey zaman alacak. Tamir işi yaklaşık üç saat sürüyor. Derken gece saat 24:00 civarında arıza gideriliyor. Ve tekrar yola koyuluyoruz. Bir süre daha yolaldıktan sonra otobüs tekrar aynı yerden arızalanıyor. Artık aynı otobüs ile İstanbul'a kadar gidilemeyeceği anlaşılıyor. Durum otobüs firmasının Tokat'daki yazıhanesine bildiriliyor. Ve Tokat'dan boş bir otobüs yola çıkarak bizim bulunduğumuz yere ulaşıyor. Yolcuların eşyaları oldukça fazla. Sadece taşıma işi yarım saat kadar sürüyor. İnsanların hakim olan yarı-feodal üretim tarzının sonucu olarak, büyük şehirde yaşamalarına rağmen köyleri ile olan ekonomik ilişkileri kopmamış. İnsanlar, yaz aylarında köylere gelerek yetiştirdikleri yiyecek vb. şeyleri sonbahara doğru alıp büyükşehirlere götürmektedirler. Yolculardan herbirinin enaz 1-2 torba eşyası var. Hepsini toplarsak belki bir kamyon yük çıkar. Zaten otobüsün bozulması da aşırı yükten kaynaklanıyor. Tüm bu yaşananlardan sonra gecikmemize neden olanın bu yükler olduğunu düşündükçe elimde olmadan bu insanlara öfkeleniyorum. Aklıma Şükrü Erbaş'ın "Köylüleri Niçin Öldürmeliyiz" şiiri geliyor. Ve ben de bu şiire katkıda bulunma gereğini duyuyorum.

Köylüleri niçin öldürmeliyiz?

Çünkü onlar otobüslere gereğinden fazla eşya yüklerler.

Tabi bu, işin esprisi. Çünkü köylüler bunu sırf zorluk çıkarmak için ya da keyif aldıklarından dolayı yapmıyorlar.

Yolcuların eşyaları taşındıktan sonra, yolcuları arabaya bindirip kapıları kapatıyoruz ve iki arabayı yanyana yanaştırarak cenazeleri hissettirmeden bir otobüsten diğerine taşıyoruz. Tüm bu yaşanılanlar insanı psikolojikmen pek de olumlu etkilememekte tabi. Onbinlerin eşliğinde ve omuzlarda görkemli bir şekilde taşımayı layık gördüğümüz, adları tarihe altın harflerle kazınacak, heykelleri dikilecek bu insanları bu şekilde, insanlardan gizleyerek taşımak pek de hoşumuza giden bir durum değil.

Otobüs tekrar hareket ediyor. İstanbul'a kadar herhangi bir sorun yok. Sadece yolculuk boyunca sivil bir arabanın bize eşlik ettiği dikkatimizden kaçmıyor. İstanbul'a yaklaştıkça hepimizde heyecan artıyor. Nihayet İstanbul'un girişinde jandarmalar arabayı durduruyor. Yetkililerle uzun bir görüşmeden sonra geçmemize izin veriliyor. Askerler cenazeleri elimizden almaya cesaret edemiyorlar. Bir süre daha yol aldıktan sonra artık cenazeleri otobüsten indireceğimiz noktaya geliyoruz. Burada cenazeleri karşılamaya gelen birkaç araba içerisinde insanlar beklemekte. Cenazeleri burada indirip bizi karşılamaya gelen arabalardan birine yerleştiriyoruz ve Sarıgazi'ye doğru yola çıkıyoruz. Yolda güvenlik önlemlerinin sıkılığı dikkatimizi çekiyor. Belliki bizden korkuyorlar. Cemevi'ne yakın bir noktada durduruluyoruz. Hepimiz arabalardan indirilip tek tek aranıyoruz. Sonunda geçmemize izin veriliyor. Nihayet Cemevi görünüyor. Fakat Cemevi'ne yaklaşamıyoruz. Cemevi'ne yaklaşık yüz metre kala tekrar durduruluyoruz.

Uzaktan gördüğümüz kadarıyla olağanüstü bir önlem var. Cemevi'nin etrafına askerlerden bir duvar örülmüş. Uzaktan Cemevi'nin önüne bakıyoruz. İlk bakışta insanların olduğunu farkedemiyoruz. O an yıkılıyoruz. Tokat'tan gelirken yolda cenazeyi karşılayacak binleri hayal ederken birdenbire kimseyi bulamamak (kendimiz için değil,

yoldaşlarımız için) nasıl bir duygu, bilmem hiç yaşadınız mı?

Fakat biraz dikkatli baktığımızda Cemevi'nin bahçesinde toplanan bir kalabalık görüyoruz. Bir kısım insanlar da askeri ablukayı geçip cemevinin önüne gitmenin fırsatını kollamakta ve dağınık bir şekilde çevrede beklemekte. İşte o an ağlamamak elde değil. Ağlamamız üzüntüden değil elbet. Çünkü son 3 günde o kadar çok şey gördük ki; artık yüreğimiz nasırlaştı anaların ağıtlarıyla ve gözlerimiz alıştı yoldaşlarımızın parçalanmış, ezilmiş, kurşunlanmış çıplak vücutlarına... Gözyaşlarımız, günlerdir yaşadığımız ve tanık olduğumuz vahşetten sonra ilk kez, özlediğimiz, düşlediğimiz bir görüntüyle karşılaşmanın bizde yarattığı buruk bir sevincin dışa vurumuydu. Nasıl ağlamaz insan; yoldaşlarımız, belki de hiç tanımadıkları, sadece ve sadece aynı düşünce uğruna çatışırken vurulduklarını bildikleri yoldaşlarını uğurlamak için ölümsüzlüğe, dayağı, hatta ölümü göze alarak ve ablukayı aşarak Cemevi'nin önünde toplanmış, marşlar ve sloganlar eşliğinde bizleri beklemekteydiler.

SARIGAZİ BİZİMDİR, BİZİM KALACAK!

Sarıgazi... Sarıgazi denilince, Sarıgazi'ye gidildiğinde akla hemen Proletarya Partisi ve Proletarya Partisi şehitleri geliyor. Artık Sarıgazi, Proletarya Partisi ile bütünleşmiş bir durumdadır. Sarıgazi mezarlığına baktığımızda, hain bir pusuda devlet tarafından Tuzla'da katledilen dört Partizan savaşçı, Tuzla şehitleri, onların önünde Yeniden İnşanın ilk şehidi "O Dersim'de siyasi komiser/Kentlerde örgütleyici/Karadeniz'de inşacı/Cezaevinde direnişçi" olan TKP/ML MK üyesi Polat İyit; O'nun yanında Yeniden İnşa'nın Mimarı Proletarya Partisi'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, biraz aşağıda Partizanca savaşarak şehit düşen Zeki Peker, Karadeniz Bölge Komutanı Erhan Öztürk, daha aşağıda ise Yeniden İnşa'nın şehitleri, kızıl partizanlar Ümit Dinler, Ümit Çağlayan San'ın mezarları. Proletarya Partisi şehitleri "Ya Kızıl Kanımız Toprağa Akacak, Ya Kızıl Bayrağımız Doruklarda Dalgalanacak!" şiarıyla ölümsüzleştiler. Onlar direnişin ve kavganın sembolü, halkın göklerde dalgalanan kızıl bayrağıdırlar. On-

lar ne korktular, ne de kaçtılar kavgadan, gülerek ölüme kucak açtılar.

TC'nin askeri güçleri ile Tokat Ese Yaylası'nda girilen çatışmada, faşist güçlere onlarca kayıp verdirerek; "Herşey sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı ve kırsal alanda Parti inşası" şiarını dağlarda yankılandırarak şehit düşen TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve TKP/ML TİKKO savaşçıları Ümit Çağlayan San, Ümit Dinler ve diğer tüm Parti ve devrim şehitlerini anmak için 11 Ocak 1997 günü can yemeği verildi. Saat 11:00'den itibaren insanlar Cemevi'nde toplanmaya başladı. Saat 12:00'ye geldiğinde ise Cemevi'nin içi ve bahçesi dolmuştu. O sırada yumrukları havada sımsıkı, yürekleri ise sürekliliği sağlanmış gerilla savaşında olan MLM gençlik "Marks-Lenin-Mao önderimiz İbo savaşıyor TİKKO!" sloganını haykırarak cemevine geldiler. MLM gençliğin gelmesi ile kitle coştu ve hep birlikte sloganlar atılmaya başlandı. Bir süre sonra kitleyi görüntülemeye çalışan JİTEM elemanları kitle tarafından silah ve kamerası alınarak dövüldü. "Jandarma yetiş" diye bağırarak kaçan JİTEM elemanları ölüm korkusuyla öyle kaçmışlardı ki imdatlarına diğer JİTEM elemanları yetişti ve bölgeden onları uzaklaştırdılar. Faşist TC ordusu Sarıgazi'yi saat 11:00'den itibaren abluka altına aldı ve çoğu insanın Cemevi'ne gelmesini önledi.

JİTEM'lilerin dövülmesinden sonra, Sarıgazi Cemevi'ne gelen halk düşmanı olduğu herkesçe bilinen İstanbul Jandarma İl Komutanı Baki Onurlubaş provakatif bir tavır sergileyerek kitlenin dağılmasını istedi ve dağılmazlarsa saldıracaklarını söyledi. Bu sırada "Herşey vatan için" diyerek gelen jandarmalara, cemevi önündeki kitle "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB!" sloganını coşkulu bir şekilde haykırarak cevap verdi. Anaların da Cemevi'nin bahçesine gelmesiyle devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunda coşkulu bir şekilde "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganı atıldı. Ve açılış konuşması yapıldı. Konuşmada "Devrimin anahtarı yeniden inşadadır. Proletarya Partisi'nin ele avuca sığmayan bilge ve cesur önderini ve yiğit savaşçılarını anıyoruz. Dağ kartalı olmayı yaşamın merkezine koyan halk savaşçılarını anıyoruz. Karadeniz'i ateşleyen cesur iradeyi anıyoruz. Tokat'ın Ese Yaylası'nda yeryüzünü aşkın yüzüne çevirmek için ihtilal günlerini özenle ören yiğitleri anıyoruz"

denildi. Açılış konuşmasından sonra mesajlar okunmaya başlandı. Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Kadınlar, ICAD, Tohum Kültür Merkezi, DMP, ÖMP, Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği, Sev-Der, tüm zindanlardaki TKP/ML tutsakları, tüm zindanlardaki MLKP tutsakları, tüm zindanlardaki TİKB tutsakları, Cumartesi Anneleri adına Birsen Gülünay'ın mesajları okundu. Mesajlardan sonra Güneşe Türkü sahneye çıktı ve türküleriyle kitleyi coşturdu. Her parçadan sonra "Şehitler yaşıyor TİKKO savaşıyor!", "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB!" sloganları coşkulu bir şekilde atılmaya başlandı. Güneşe Türkü'den sonra TKP/ML'nin gönderdiği mesaj okundu.

TKP/ML'nin mesajından sonra kitle yine coşkuyla "Yaşasın Partimiz TKP/ML!" sloganını haykırıyordu.

Daha sonra acılarını yüreğine gömen, katil sürülerine "Biz evlatlarımızın yasını tutmaya değil, onların kavgasını sürdürmeye geldik" diyen şehit anaları konuşmaya başladı. İlk olarak Yeniden İnşa'nın komutanlarından Özgür Kemal Karabulut'un annesi Sultan Ana konuşmaya başladı; "Sizlere Özgür'ü anlatmayacağım, anlatırsam 24 saatinizi alırım. Sizlere faşizmi anlatacağım. Özgürümün ciğerine iki kurşun sıkmışlardı. Bana haber verdiklerinde ölmemişti, Özgür yaşıyordu. Kendileri gibi alçak iki doktor Özgürümü yaşarken morga koymuşlardı.

Arkadaşlar, yoldaşlar; ben sizlere bunları üzülesiniz diye anlatmıyorum. Ben faşizmi anlatıyorum, işte faşist köpekler böyle. Ama biz onları yok edeceğiz, faşizmi yok edeceğiz" dedi. Ananın bu yürekten konuşmasından sonra "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Şehitler yaşıyor TİKKO savaşıyor!" sloganları kitle tarafından coşkulu bir şekilde atıldı. Sultan Ana'dan sonra konuşmaya, MLKP şehidi Müslüm Akyol'un annesi başladı; "Benim oğlum 6 arkadaşı ile birlikte Kilis'de katledildi. Bana oğlun yaralı diye haber verdiler. Hemen gittim, oğlumu öldürmemişlerdi, oğlum yaşıyordu. Onu vuranlar ölmüştü. Oğlum gülümsüyordu. Ben sadece onun değil tüm devrimcilerin anasıyım, ben hepinizin anasıyım, sizi öldürmeden önce bizi öldürsünler, biz sizin yanınızdayız" diyerek konuşmayı bitirdi. Sonra kitle coşkulu bir şekilde yine "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganını haykırdı. Son olarak şehit anası Gülşah Tağaç Ana oğlunun resmini havaya kal-

dırarak konuşmaya başladı; "Oğlumu ve tüm şehitleri bayrak gibi elimde taşıyorum. Benim oğlum da çatışmada katledildi. Ama ben hepinizin anasıyım, hepiniz benim oğlumsuzun, kızımsınız. O gün oğlumu öldürdüler, yüzlerce devrimciyi öldürdüler, zindanlara koydular, ama onların düşüncelerini yok edemezler" dedi. Kitle bu konuşmalardan sonra coşuyor ve "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganını tekrar tekrar haykırıyordu.

Anmadan sonra kitlenin mezarlığa yürümesi için kortej oluşturulmaya başlandı. En önde başlarında beyaz tülbent, tülbentin üzerinde kırmızı bant olan, 'er geç faşizmi evlatlarımızla yıkacağız' diyen şehit ve tutsak anaları. Arkalarında ise şehitlerin resimlerini havaya kaldırarak duran insanlar yürümeye hazırlar. Görüntü muhteşem. Kitle yürümek istiyor, ama faşist Albay Baki Onurlubaş "İzin vermem" diyor. Bu gerginlik anında şehitlerden birinin abisine jandarma müdahale ederek, "Ne işin var?" sorusunu O da "Ölenlerden birinin ağabeyiyim, bizden bir tane öldürdünüz, ama şimdi 20 kişi olduk hepimiz TİKKO'ya katılacağız!" dedi. Tuzla şehidimiz İsmail Adalı'nın annesi Hüsniye Ana'ya sataşan jandarma "Ne işin var burda?" diye soruyor. Ananın "Sizin ne işiniz var?" demesi üzerine görevleri gereği burada olduklarını söyleyen jandarmaya karşılık olarak "Bizim de görevimiz burda olmak. Sizin göreviniz 1.5 yıl sonra bitiyor, ama bizim görevimiz devrim yapmak, devrime kadar sürecek" diye cevap vermesi, faşist jandarmayı şaşırtıyor. Kitle artık yürümeye başladı. Yürümeye başlar başlamaz jandarma, sivil JİTEM'lilerle kuduz köpek gibi kitle üzerine saldırdı. "Şuna daha çok vurun, şunun kafasını kırın" diye saldıran jandarmaya karşı kitle **"Kahrolsun faşist diktatörlük!"** sloganı atarak direndi. 47 kişi çatışma anında gözaltına alındı, diğerleri çatışarak cemevine girdi.

Bu olaydan hemen sonra, Sarıgazi'nin ablukaya alınmasından dolayı cemevine giremeyenler, Sarıgazi merkezde jandarma ile çatışmaya başladı. Gencecik insanlar, yüreklerini siper ederek, kimisinin elinde Filistin sapanı, kimisinin elinde taşlar, "Faşizme karşı omuz omuza!" diye haykırarak çatışıyorlar faşist TC ordusunun askerleriyle. İnsan kendini bir an Filistin sokaklarında hissediyor. Gençler bir yandan taş atıyor, bir yandan "Halkımız saflara!" sloganını atıyordu. Öyle korku-

suz, militan ruhla saldırıyorlardı ki, 10 metre kadar jandarmaya yaklaşıyor, onları taşlarla kovalıyorlardı. Çatışmadan sonra cemevinin önüne geliyoruz. Cemevinin içinde bulunan insanlardan dördünün yaralı olduğu haberi geliyor. Bunların tedavisinin yapılmasına izin vermiyor Baki Onurlubaş.

Cemevinin içinden slogan sesleri geliyor "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB!". Bir ara pencere açılıyor, hemen koşup bakıyorum. İnsanlar içerde halay çekerek sloganlar atıyorlar. Hemen sonra cemevinin penceresinden **"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"** Şehit Aileleri imzalı pankart açıldı. Saat 16:30'a yaklaştığında Sarıgazi Cemevi'nin önündeki olaylardan ve Sarıgazi merkezde çıkan çatışmadan tedirgin olup, teşhir olan jandarma olayların büyümesinden korktu. Saat 16:00'da cemevinin içindekiler gözaltına alınanların serbest bırakılması, kendilerinin gözaltına alınmaması taleplerini belirterek "Jandarma geri çekilmediği sürece cemevinden dışarı çıkmayacaklarını" söylediler. Jandarmanın geri çekilmesiyle, kitle cemevinden çıkarak dağıldı. Ancak sözünde durmayan faşist jandarma muhabirimiz Erkal Balçık'ı cemevi çıkışında gözaltına aldı. Devlet Karadeniz'deki sürekliliği sağlanmış gerilla savaşından korktuğu gibi, artık Sarıgazi'den de korkuyor. Artık şunu da gördü ki; Sarıgazi Partizanlarındır ve Partizanların kalacak.

Cemevi'ndeki barikat şehitleri sahiplenmenin, düşmana öfkenin harlandığı kale oldu

Jandarmanın "yürüyüş yaparsanız hepinizi kesinlikle gözaltına alırım" tehdidine rağmen kitle safları sıklaştırarak kortej oluşturdu. Yürüyüş yapılacaktı, karar kesindi. Ölüm, yaralanma, gözaltı pahasına yürünecekti. Yürüyüşe başlar başlamaz jandarma, oluşturulan kortejin ön kısmındaki anaları kitleden ayırarak saldırmaya başladı. Kortejin ortasından itibaren insanlar Cemevi'nin içine sürüldü. Cemevinin üç tarafı da askerle çevrelenmişti.

Cemevinin içine ilk girişte insanlarda ne yapacağını bilmez bir hava varken, bazı yoldaşların net tavrı üzerine kitle kendini toparladı ve eline geçirdiği sandalye vb. şeyleri askerin üzerine fırlatmaya girişti. Herkes silah olarak kullanabileceği birşeyler arıyordu. Bu arada kapı

kapatıldı ve kısa sürede, eldeki olanaklarla barikat kuruldu. Arka kapıdan girmeye çalışan askerler de o kısımdaki yoldaşlar tarafından üzerlerine sıcak su ve yemekler vs. dökülerek püskürtülmüş ve kapıya barikat kurulmuştu.

Barikatlar kurulduktan ve sağlamlaştırıldıktan sonraki kısa sürede insanların hep bir ağızdan konuşması, ayakta olması belirli bir karmaşa ortamı yaratıyordu. Ancak bazı yoldaşların inisiyatifi ele alıp kitleyi yönlendirmesiyle bu ortam kısa sürede giderildi ve örgütlü, disiplinli tarz hakim hale geldi. Tüm bunlar belki bir iki dakika içerisinde gerçekleşiyordu ama kitle psikolojisi, inisiyatif koyma ve ona uyulması tam olarak gözlenebiliyordu. Dışarıyla iletişim kurma, savunma, direniş vb. işlerle belirli yoldaşlar ilgilenirken Güneşe Türkü küçük bir konser verdi, halaylar çekildi. Ardından TKP/ML imzalı **"Şan Olsun Yeniden İnşanın Mimarına ve Savaşçılarına!"** pankartının asılmasıyla coşku üst boyutlara sıçramış, Partizan bilinci, kararlılığı tüm kitleyi sarmış, sarmalamıştı.

Görevli yoldaşlar tüm kitleyi yukarı çıkardı. Yukarıda da kavga türküleri marşlar, halaylar devam etti. Bu arada Parti tarihi, Parti şehitleri haftası, şehitleri sahiplenmenin önemi ve yeniden inşa sürecimizle ilgili bir konuşma yapan yoldaş "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB!" sloganlarıyla karşılandı. Dışarıdan gelen haberler de direniş gücünü artırıyordu. Yoldaşlarımız Sarıgazi sokaklarında düşmanla çatışıyordu. Sarıgazi sokakları yoldaşlarımızı iyi tanırdı, onların saldırı ruhunu iyi bilirdi. Biz orada, barikat ardında onlar için direniyor, onlar bizim için dışarıda düşmanla çatışıyordu. Aradaki bağsa Parti bilinciydi, ortak Parti şekillenmesiydi. Bu arada camdan dışarı şehit aileleri imzalı **"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"** pankartı asılıyordu.

Bu coşkuyla direniş devam ederken, haber geliyor. Asker geri çekilmiş, gözaltı olmayacağı ve gözaltındakilerin de serbest bırakılacağı "sözünü" vermişti. Cemevi barikatında Partizan Öfkesi düşmanı bir kez daha dize getirmişti.

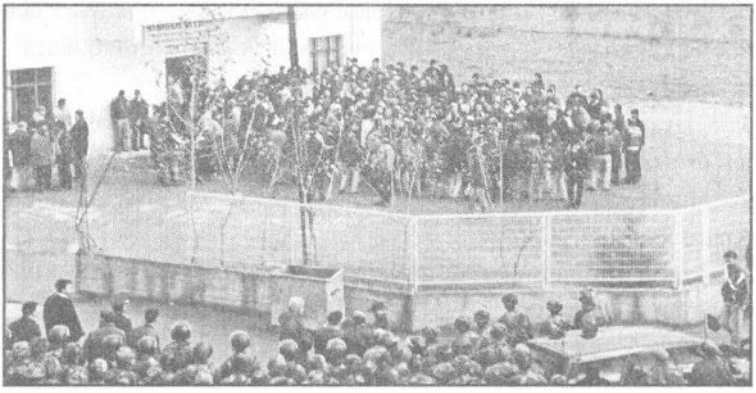

BASINA VE KAMUOYUNA

Bizler, Tokat'da şehit düşen TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve TİKKO gerillaları Ümit Dinler, Ümit Çağlayan San, Dilek Konuk, Duran Salman ve Amasya Taşova'da şehit düşen Özgür Kemal Karabulut'un ailesi, dostları ve yoldaşları olarak en doğal ve en insani hakkımız olan anma töreni yapmak ve can yemeği vermek için Sarıgazi Cemevi'nde toplandık. Oradan da şehitlerimizin mezarını ziyarete gidecektik.

11.1.1998 tarihinde Sarıgazi Cemevi'nde toplandık. Yemekten sonra 2:30 civarında mezarı ziyaretine gitme hazırlığı yaparken, şehitlerin kitlesel olarak sahiplenilmesini hazmedemeyen TC jandarmasının saldırısına uğradık. Dövülerek gözaltına alındık.

Sarıgazi karakolu bizi Maslak İl Jandarma Komutanlığına sevk etti. 5 gün boyunca JİTEM tarafından, 47 kişi sorgulandık. Fiili saldırı, sarkıntılık, tehdit, fiili ve sözlü hakaret, sürekli kabadayak, ellerimizin ve gözlerimizin sürekli bağlı olması, erkeklerin hayalarının sıkıl-

ması, penislerinin dövülmesi, makatına cop sokulması, kızların soyulması ve cinsel tacizde bulunulması, elektrik verilmesi, yine bir erkek arkadaşın kafasına poşet geçirilmesi vb. insanlık dışı uygulamalara maruz kaldık.

İşkencenin ayyuka çıktığı bir ülkede yaşıyoruz. En sıradan, en insani, en demokratik haklarımızı kullanmak isterken bile zindan, tehdit, gözaltında kaybedilme ve öldürülme ile karşılaşmamız mümkün olmaktadır.

Ama hiçbir zulüm bizleri doğruları savunmaktan, haklının yanında yer almaktan alıkoyamaz.

JİTEM'de 5 gün boyunca gördüğümüz işkence hakkında suçduyurusunda bulunuyoruz.

Şehitlerimiz onurumuzdur, onuru sahipleniyoruz.

Tokat şehit aileleri, dostları ve yoldaşları
17.1.1998

ŞEHİTLERİMİZİN SOSYALİST BASIN TARAFINDAN SAHİPLENİŞİ: HABER-YORUM-FOTOĞRAFLAR...

Devrimciler kavgayla uğurlandı

Yoğun baskıya rağmen

Atılım

ÖZGÜRLÜK VE SOSYALİZM YOLUNDA ATILIM

Yaşatacağız! Mehmet Demirdağ ölümsüzdür!

(6 Aralık 1997)

23 Kasım 1997'de Tokat'ın Topçam Ese Yaylası'nda faşist diktatörlükle giriştikleri can bedeli çatışmada 4 yoldaşıyla ölümsüzlüğe ulaşan Mehmet Demirdağ; genç denebilecek yaşında taşıdığı koskoca görevleri, geride kalanlara emanet etti. Uzun yıllar boyunca yürüttüğü devrim mücadelesini her adımda öne çıkarak yürüten Demirdağ, TKP/ML'nin gençlik örgütü olan TMLGB Genel Sekreterliği'ne atanmasıyla bir üst noktaya çıkardı. Önder kişiliği, kararlılığı ve militanlığı hep ileriye taşıdı onu.

Yürüttüğü savaşın bir ürünü olarak TKP/ML'nin Genel Sekreterliği'ne seçilen Mehmet Demirdağ, oldukça çalkantılı bir süreçte görev almasına rağmen devrimci görevlerini yerine getirme noktasında azami bir performans sergiledi.

Diğer tüm devrimci öndelerde olan mücadele azmi, sınıf kini, cüretkarlık ve devrime adanmış yüreğe sahip olan Mehmet Demirdağ, mütevaziliği ve sadeliğiyle de örnek oldu. TMLGB'nin kuruluş yıldönümünde toprağa düştüğünde, arkasından kavga ve kararlılık sloganları yankılanıyordu.

Ölümsüzlüğe kucak açtıktan sonra, uzun yıllar içinde yer aldığı TMLGB MK'sı yaptığı açıklamada ona "Her altüst oluşta gündemimizin sapmasının önünde engel olmaya çalışarak 'savaşa göre şekille-

nelim' şiarını yükselterek, yılgınlığı değil kararlılığı pekiştirdin. Bizleri sürekli 'devrimin araştırıcı, bilgili, kararlı, fedakar savaşçı kadroları' olma yönünde eğitmeye çalıştın" diye sesleniyordu.

Savaş içerisinde yetişmiş ve çelikleşmiş bir önder olan Mehmet Demirdağ, yine devrimci kavga içerisinde yaşayacak. Bir savaş kurmayına yakışır kararlılık ve militanlık, son mermisine kadar çatışarak şehit düşen Demirdağ, devrimcilerin geleneğini perçinledi ve ardında gürül gürül zafer andı bıraktı. "Devrim şehitleri onurumuzdur" derken, devrimci önder Mehmet Demirdağ'ın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mehmet Demirdağ ölümsüzlüğe uğurlandı

Tokat kırsalında 22 Kasım'da devlet güçleriyle girdikleri çatışmada şehit düşen; aralarında TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ'ın da bulunduğu 3 TİKKO gerillası 29 Kasım'da marşlar ve sloganlarla Sarıgazi Mezarlığı'nda 1000 kişinin katılımıyla uğurlandı.

Tokat'ın Topçam Dive Köyü mevkiinde çatışarak şehit düşen beş TİKKO gerillasından Duran Salman (Özgür) ve Dilek Konuk (Meral) Dilve köyünde toprağa verilirken, TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ (Barış), Ümit Dinler (Ünal) ve Ümit Çağlayan San (Yılmaz)'ın cenazeleri kendilerine yaraşır bir şekilde toprağa verilmek üzere Sarıgazi Cemevi'ne getirildi. Kitlenin şehitlerine sahip çıkıp uğurlama töreni yapmalarını içine sindiremeyen devletin askerleri, bir gün önceden "Cemevini açmamaları" için tehdit etmeleri ve sabahın erken saatlerinden itibaren yolları kesip Sarıgazi sokaklarını ve cemevini abluka altına almalarına rağmen devrimciler ve Sarıgazi emekçileri şehitlerine militanca sahip çıktılar.

JİTEM elemanlarından Albay Baki Onurlubaş'ın ' Cenazeler gelene ve mezara kadar slogan atılıp pankart açılmayacak" tehdidi devrimcilerin sloganlarıyla boşa çıkarıldı.

Bu arada kamerayla çekim yapan bir polis, kitle tarafından kovalandı. her türlü abluka, tehdit ve gözdağına rağmen kızıl beze sarılı tabutlarla mezarlığa doğru yürüyüşe geçen 300 kişi 1.5 km'lik yol bo-

yunca, "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Şehitler onurumuzdur!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Dersim, Tokat, Erzincan; savaşıyor Partizan!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Faşizme karşı tek yumruk tek barikat!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Kızıl Ordu TİKKO katillerin peşinde!" sloganlarını haykırdılar. Mezarlığa gelindiğinde 1000 kişiye ulaşan kitlenin kararlılığından korkuya kapılan devlet ablukayı genişletti. Atılım, Kızılbayrak ve Alınteri okurları ile Emek Gençliği de törene kitlesel katılım sağlayarak, siper yoldaşlığının ve devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sundular.

Askerlerin, "Mezarlığa sadece yakınları girecek" şeklindeki engelleme çabaları da kitlenin kararlı tutumu ile boşa çıkarıldı. Kitlenin mezarlığa girişini engelleyemeyen askerler, hıncını gazetecileri mezara yaklaştırmayarak çıkardı.

Gerillaların mezarları başında da yapılan saygı duruşunun ardından, sloganlar eşliğinde TKP/ML tutsaklarının mesajları okundu. Coşku içinde geçen anma, şehit aileleri ve TKP/ML adına yapılan konuşmalarla bitirildi.

İsviçre'de Mehmet Demirdağ anmasında; Erkut'dan Mehmet'e karanfil *(13 Aralık 1997)*

23 Kasım 1997 tarihinde, Tokat'ın Topçam/Yakıl Yaylası'nda, TC güçleri ile girdikleri silahlı çatışmada şehit düşen gerillalar, TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ şahsında İsviçre'de 13 Aralık günü anıldılar.

300'ün üzerinde bir kitlenin katıldığı anmaya, saygı duruşu ile başlandı. Şehitlerin kısaca tanıtımının ardından, anmaya katılan parti-örgüt ve çevrelerin mesajları sunuldu. Bir gün önce, şehitler kervanına katılan Erkut Direkçi'nin ölümü dolayısıyla, MLKP taraftarlarına kendi mesajlarını sunma olanağı tanındı. Oldukça anlamlı ve duygulu bir konuşma ile siper yoldaşlığının önemine bir kez daha vurgu yapan konuşmacı, kısaca şunları söyledi; "Elimdeki bu karanfiller süresiz

açlık grevinde yer alan, ne yazık ki dün kaybettiğimiz Erkut Direkçi yoldaşımız için, yağmur yağdığında toprağı kokan ülkemizden getirilmişti... Ne yazık ki, bunları sevgili yoldaşımıza sunamadık... Ancak, şuna inanıyorum ki, siper yoldaşlarımızla aynı duygu ve düşünceleri paylaşırlardı. Bundan dolayı bende, bu karanfilleri Mehmet Demirdağ şahsında, şehit düşen gerillaların anısına armağan ediyor, mücadelelerinin önünde saygı ile eğiliyorum" dedi. Ardından müzik dinletisi verildi. Mehmet Demirdağ'ın cenaze töreninden çekilen video gösterimi yapıldı. Son bölümde Karadeniz'deki gelişmelere ilişkin olarak konuşmalar, tartışmalar yapıldı.

Ölülere işkence
(13 Aralık 1997)

İHD İstanbul Şubesi'nde 12 Aralık'ta bir basın açıklaması yapan Açılım Hukuk Bürosu ve aileler, Tokat'ın Topçam mevkiinde şehit olan TKP/ML-TİKKO gerillalarının cesetlerine işkence yapıldığını duyurdular. Stajer avukat Zeynel Polat, Tokat Devlet Hastanesi morgunda aileler tarafından teşhis edilen, Mehmet Demirdağ, Ümit Çağlayan San ve Ümit Dinler'e öldürülmeden önce veya sonra işkence yapıldığına dair bulgulara rastlandığını açıkladılar. Mehmet Demirdağ'ın kardeşi Mustafa Demirdağ, cenazeleri yıkanırken gördüğünü, üçünün de yakın mesafeden ateş edilmesi sonucu kafataslarının parçalanmış olduğunu, ağabeyinin koltuk altında ve bacaklarında kasatura ile açılmış yarıklar bulunduğunu söyledi. Avukatların ve ailelerin açıklamalarına göre, Demirdağ'ın belinin ve alt çene kemiğinin ve Ümit San'ın bacaklarının kırık olduğu, "Bu kırıkların çatışma anında olmayacağı düşünüldüğünü meydana gelen bu tahribatların şahıslar ele geçirildikten sonra kendilerine yapılan işkence sonucu oluştuğu"nun anlaşıldığı belirtildi.

Cesetlere otopsi yapılmadığını belirten avukatlar, soruşturmayı yürüten savcıların kendilerini muhatap almadığını ve sorularına yanıt vermediğini söylediler.

Devrimciler kavgayla uğurlandı
(17 Ocak 1998)

Tokat/Topçam'da 23 Kasım 1997 günü şehit düşen TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ile birlikte TİKKO gerillaları Ümit Dinler, Dilek Konuk, Ümit San ve Turan Salman 11 Ocak günü Sarıgazi Cemevi'nde anıldı. Anma sonrası mezar ziyareti yapmak isteyen kitleye jandarma saldırarak 50'ye yakın kişiyi gözaltına aldı. Saldırı sonrası 200 kişi Cemevi'ne sığınırken, Sarıgazi merkezinde de barikatlar kurularak jandarmayla çatışıldı.

TKP/ML-TİKKO gerillalarının anmasının yapılacağı istihbaratını alan jandarma, anma öncesinde Sarıgazi giriş ve çıkışlarını tutarak aramalar yaptı. Saat 12:30'a doğru Cemevi'ndeki kitlenin sayısının 500'ü aşması ve sloganların atılması üzerine jandarma Cemevi çevresini sarmaya başladı. Anmaya başlanmasıyla birlikte, kitleyi kamerayla görüntülemek isteyen JİTEM elemanı 2 kişi dövülerek birinin elindeki kameraya el konuldu. JİTEM elemanlarından biri silah çekmeye teşebbüs edince silahı alındı. Olay üzerine jandarma ablukası yoğunlaştırılarak cemevi bahçesi sarıldı. "Herşey vatan için" sloganıyla Cemevi'ne yürüyen jandarmaya kitle tarafından "Yaşasın Partimiz TKP/ML, yaşasın TMLGB!" sloganlarıyla karşılık verildi. Daha sonra el konulan kamera ve silah jandarmaya teslim edilirken, İl Alay Komutanı Baki Onurlubaş anmanın sona erdirilmesiyle yönünde tehditlerde bulunarak silaha ve kameraya el koyanların da teslim edilmesini istedi. Onurlubaşı'nın isteği kabul edilmeyerek anmanın her koşulda süreceği belirtildi

Yoğun baskıya rağmen eyleme devam

Jandarmanın yoğun baskısına rağmen, Mehmet Demirdağ, Özgür Kemal Karabulut, Ümit Dinler, Ümit San, Duran Salman, Dilek Konuk mücadele ve adlarına yaraşır bir şekilde tüm coşku ve görkemiyle anılmaya devam edildi. Tüm cezaevlerinden TKP/ML, MLKP, TİKB dava tutsaklarının mesajlarının okunduğu anmaya ICAD, DMP, Özgürlük İçin Mücadele Platformu ve Cumartesi Anneleri de birer mesaj

gönderdiler. Grup Güneşe Türkü'nün sunduğu dinletiyle devam eden anmada, Özgür Kemal Karabulut'un, 1992 Kilis'te şehit düşen MLKP onur üyesi 6 gerilladan biri olan Müslüm Akyol'un annesi ile Gülşah Tağaç birer konuşma yaparak mücadele çağrısında bulundu.

Sarıgazi sokaklarında barikat

Anma sonrası mezar ziyareti yapmak isteyen kitlenin yürüyüşüne izin vermeyen İl Alay Komutanı Baki Onurlubaş, herkesin dağılmasını istedi. Yürüme kararından taviz vermeyen kitlenin çevresi sarıldı. Saldırıya militanca karşılık veren kitleden 50 kişi gözaltına alınırken, 200 kişi Cemevi'ne girerek barikat kurdu. "Şan olsun Yeniden İnşa'nın mimarlarına ve savaşçılarına-TKP/ML" pankartı açılarak dışardaki coşku ve militanlıklarını içeride de sürdürdüler. Bu sırada olaylar Sarıgazi merkezine taştı. Yolun iki tarafı da trafiğe kapatılarak jandarmayla çatışıldı. Olayların sokağa taşmasından rahatsız olan jandarma Cemevi'ndekilerle diyaloğa girerek çıkılması durumunda kimsenin gözaltına alınmayacağına söz verdi.

İçeridekiler ise jandarmanın çekilmesi koşulunu getirdi. Bir süre sonra jandarmanın çekilmesi üzerine, dışarı çıkıldı. Halen Bölge Alay Komutanlığı'nda tutulan gözaltındakilerden 12'si 12 Ocak günü serbest bırakılırken geri kalan 34 kişi için önce 4 gün ve daha sonra 5 günlük ek süre ile toplam 9 gün gözaltı süresi alındığı öğrenildi. Saldırı ICAD ve DMP tarafından yapılan yazılı açıklamalarla kınandı.

Sarıgazi'de jandarma saldırısı

Halkın Günlüğü

HALKIN GÜNLÜĞÜ;
Kızıllaşan Karadeniz'de mücadele şehitlerle büyüyor

Devrimcilerin ve komünistlerin kanlarıyla suladığı, Mustafa Suphiler le ekilen tohumların yeşerip, komünist önder Baba Erdoğanların, Cebolı rın, Hasan Toyların, İsmail Bulutların, Tuncay Çarıkçıoğullarının mesken eylediği ve onların da birer tohum olup düştükleri Karadeniz dağlarında halkların kurtuluşu uğruna faşizme karşı savaşırken; 23 Kasım Pazar gü· nü Tokat'ın Topçam dağlarında Türk devletinin katil sürüleriyle girdikleri çatışmada şehit düşen 5 TKP/ML gerillası toprağa verildi.

Aralarında TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ'ın (Barış) da bulunduğu 5 gerilladan Dilek Konuk ve Duran Salman memleketleri Tokat'ta toprağa verilirken, Mehmet Demirdağ, Ümit San ve Ümit Dinler'in cenazeleri 29 Kasım Cumartesi günü İstanbul Sarıgazi'de ailelerinin, yol daşlarının ve dostlarının katıldığı törenle Sarıgazi Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Cenazelerin Sarıgazi'ye getirileceğini öğrenen kolluk güçleri birgün önceden Sarıgazi'nin giriş-çıkışlarını tutarak halka gözdağı verip cenaze törenine katılımı engellemeye çalıştılar. 29 Kasım sabahı Sarıgazi'yi tam anlamıyla abluka altına aldılar. 1.500 dolayında jandarmanın yanısıra yüz lerce çevik kuvvet ve sivil polisle Sarıgazi Meydanı, Cemevi çevresi ve önemli noktalar adeta işgal edildi. Panzerlerle desteklenen kolluk kuvvet lerinin engelleme çabaları katılımın düşük olmasında etkili olurken, hal· kın ve dostlarının şehitleri sahiplenmesini engellemeye güçleri yetmedi.

Sabah 09:30'da Cemevi'ne gelmeye başlayan kitle, havanın yağışlı olmasından dolayı çevredeki inşaatlarda beklemeye başladı. 12:00 sularında gelmesi gereken cenazelerin yolda bekletildiği haberi kitlenin öfkelenmesine neden oldu.

Kitle cenazeleri beklerken marşlar, sloganlar ve türküler eşliğinde halaya durdu. Kolluk kuvvetlerinin "slogan yasak", "kitle yürütülmeyecek" vb. tehditlerine rağmen, kitle kararlılığından birşey kaybetmezken, saat 14:00 civarında aileleri tarafından getirilen cenazeler; "Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı!", "Partizanların katili patron-ağa devleti!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Tokat şehitleri ölümsüzdür!", "Şehitlerin hesabı sorulacak!" vb. sloganlarla karşılandı.

Saat 16:00'ya kadar Cemevi'nde bekletilen cenazelerin omuzlarda taşınmasına müsade etmeyen ve "kitle yürütülmeyecek" diyen jandarma komutanı, kitlenin kararlılığı karşısında cenazelerin arabalara konulması şartıyla kitlenin yürümesini kabullenmek zorunda kaldı.

Kortejler oluşturarak; "Kızıl Ordu TİKKO katillerin peşinde!", "Dersim, Tokat, Erzincan savaşıyor Partizan!", "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!", "Yaşasın Halk Savaşı!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!" sloganlarıyla ve alkışlarla yürüyen yaklaşık bin kişilik kitlenin önü, mezarlığın etrafını da ablukaya alan jandarma tarafından mezarlık girişinde kesildi.

Cenaze sahipleri dışında basın dahil kimseyi içeri almamaya kararlı olan jandarma, insanların cenazeyi sahiplenme kararlılığı ve tavrı sonucu geri adım atmak zorunda kaldı.

Mezarlıkta yapılan saygı duruşu ve atılan sloganlar eşliğinde toprağa verilen şehitlere devrim sözü veren kitle, saat 17:00 civarında dağılırken, Sarıgazi'deki esnafların yer yer kepenk kapattığı gözlendi.

Evet; halklarımıza, insanlığa, iyiye ve güzele düşman olan bu düzene karşı mücadele yürütürken ve savaşırken şehit düşen tüm devrimci ve komünistleri bir kez daha anarken, onların hesabını Karadeniz'i kızıllaştırarak sormaya devam edeceğiz.

Sarıgazi'de jandarma saldırısı
(16-31 Ocak 1998)

Tokat/Topçam Mevkii Ese Yaylası'nda feodal-faşist diktatörlüğün kolluk güçleriyle girdikleri çatışmada şehit düşen TKP/ML-TİKKO Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, savaşçılar Ümit San, Dilek Konuk, Ümit Dinler ve Duran Salman için aileleri tarafından verilen 40 yemeğine saldıran jandarma, onlarca kişiyi gözaltına aldı. Şehitlerin sahiplenilmesine olan tahammülsüzlüğünü vahşi saldırılara başvurarak gösteren jandarmanın bu tavrına, kitlenin karşı koyuşu da aynı inat ve kararlılıkta oldu.

11 Ocak Pazar günü Sargazi Cemevi'nde aileler tarafından verilen yemek için saat 12:00'den itibaren toplanmaya başlayan kitle, "İnşa sürüyor, TİKKO savaşıyor!", "Marks, Lenin, Mao, önderimiz İbo, savaşıyor TİKKO!", "Yaşasın Partimiz TKP/ML!" sloganlarıyla şehitleri sahiplendi. Bekleyiş esnasında kendilerini basın mensubu olarak tanıtan 2 kişinin yakın çekim yapmasından şüphelenen kitlenin "Hangi basındansınız?" sorusuna "Kanal 9" cevabı üzerine bu kişilerden basın kartları istendi. Basın kartları olmadığı anlaşılan şahısların kaçma girişimine engel olan kitle, JİTEM mensubu olan 2 kişinin silah ve kamerasına el koydu. JİTEM elemanları sivil renault marka arabaya binerek kitlenin öfkesinden kurtulmayı başardılar. Provakasyon karşısında sinirlerin gerilmesiyle başlayan sıcak ortam, kamera ve silahın istenmesi üzerine had safhaya ulaştı. Jandarmanın Cemevi'ni ablukaya almasının ardından olay yerine gelen İstanbul İl Jandarma Alay komutanı Baki Onurlubaş'ın "hepsini gözaltına alın" talimatına inat, tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunan kitle; komünist önder İbrahim Kaypakkaya başta olmak üzere devrim şehitlerine atfen kavga şiirlerini dillendirdi. Şiir dinletisinin ardından basın açıklaması ve mesaj metinlerinin okunması gerçekleştirildi. Anmaya destek amacıyla Cemevi'nde hazır bulunan Grup Güneşe Türkü kavga türküleri söyledi, halaylar çekildi. Cemevi önünde yapılan anmanın ardından mezarlığa doğru kortej oluşturarak yürüyüşe geçen kitleye, bu esnada jandarma saldırısı gerçekleşti. Saldırı üzerine bir

grup cemevi içerisinde sığınarak barikat kurarken, bir grup da Atatürk Caddesi üzerinde yolu barikatla kapatarak taşlı-sopalı direnişe geçti.

Cemevi içerisinde jandarmanın azgın saldırısına içeride bulunan bardak ve sandalyelerle karşı koyan kitle, kararlı ve inatçı direnişleriyle saldırıyı geri püskürttü. Jandarmanın hırçınlığı çevrede toplanan insanlar tarafından "bunlar kudurmuş" ifadeleriyle dile getirildi.

Atatürk Caddesi üzerinde toplanan direnişçi grubun karşı koyuşu üzerine acizleşen jandarma sokak aralarında eylemci avına çıktı. Yoldan geçen sıradan insanlara dahi küfür ve hakaretlerle yönelen jnadarma, sonunda pes ederek Cemevi önündeki ablukayı kaldırma ve gözaltına alınanları serbest bırakma sözü verdi. 47 kişinin gözaltına alındığı, onlarca insanın yaralandığı çatışma, akşam saatlerinde kitlenin Cemevi'ni toplu olarak terketmesiyle sona erdi.

Jandarma saldırısı akşam saatlerinde TKP(ML)-TİKKO militanları tarafından Sarıgazi Meydanı'nda 19:00 sularında yolun trafiğe kapatılıp, molotoflanması eylemiyle protesto edildi.

Yaklaşık 15 dakika süren eylem boyunca "Yaşasın Partimiz TKP(ML)!", "Kızıl ordumuz TİKKO katillerin peşinde!", "Marks, Lenin, Mao, önderimiz İbo, savaşıyor TİKKO!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganlarını atan militanlar, eylem sonunda kayıp vermeden üslerine çekildiler. Eylem boyunca devrim şehitlerini anan ve onları sahiplenen kuşlamalar da yoğun bir şekilde dağıtıldı. Jandarma tarafından gözaltına alınarak Maslak'daki JİTEM'e götürülen 47 kişiden 13'ü 24 saat sonra serbest bırakılırken, aralarında Özgür Gelecek Gazetesi Yazıişleri müdürü Lütfiye Uluk, muhabir Erkan Balçık ve Umut Yayımcılık'ın sahibi Ercan Başkan'ın da bulunduğu 34 kişi için savcılıktan 5 günlük gözaltı süresi alındı.

Sarıgazi'de barikat savaşları!

Anma saat 12'de başlayacaktı. Biz de Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi EKK Alınteri okurları olarak mutlaka katılmalı, devrimci dayanışmamızla şehitleri sahiplendiğimizi göste meliydik. 30 kişi bir araba tutmuştuk. Arabada marşlarımız, şiirlerimiz okundu. Analar da var aramızda; bize eşlik ediyorlar ve asker taş atıyor, içerden jandarma saldırıyor. İçerde, elimize ne geçtiyse silahlanıyoruz. Herşey tamam. Düşmanı elimizdeki sopayla, kaşık ve demir bardaklarla ve cam bardaklarla bir kez daha kovalıy ruz. Yaralılarını toplayıp çekiliyorlar. Bizim de [illegible] yaralımız var. Hemen basına

Alınteri

EMEĞİN KURTULUŞU KAVGASINDA ALINTERİ; Sarıgazi'de barikat savaşları! *(19 Ocak 1998)*

Anma saat 12:00'de başlayacaktı. Biz de Ümraniye 1 mayıs Mahallesi EKK Alınteri okurları olarak mutlaka katılmalı, devrimci dayanışmamızla şehitleri sahiplendiğimizi göstermeliydik. 30 kişi bir araba tutmuştuk. Arabada marşlarımız, şiirlerimiz okundu. Analar da var aramızda; bize eşlik ediyorlar ve hep yanımızda olduklarını söylüyorlar.

Cemevi'nin önüne geldiğimizde sloganlar sloganlara karışıyor. Müthiş bir atmosfer var. Her dakika yeni gelenlerle kitle büyüyor, sloganlarla kabarıyor. Çok yoğun jandarma var. Ellerindeki copları ve kalasları göstererek tehdit ediyorlar. Vız gelir tehditleriniz. Alınteri okurları olarak dinsel bir adet olan 40. gün yemeğine katılmıyoruz. Biz mezar anmasına ve dövüşmeye geldik.

Şehitler için bir dakikalık saygı duruşu yapılıyor. Düşmanın karşısında dimdik duruyorduk. Saygı duruşundan sonra bir sivil polis yakalanıp, silahına ve kamerasına el konuluyor. Sivil polis kaçarak jandarmaya sığınıyor. Jandarmalarda telaş, her dakika artıyor. Bizi çembere aldılar. Mezara doğru yürüyüşe hazırlanıyoruz. Analar en önde, bizi öne bırakmak istemiyorlar. "Analar siz arkaya!" diyoruz. Düşman saldırmaya başlıyor. Çatışarak Cemevi'ne çekiliyoruz. Saldırıya karşı saldırı. İçerde elimize ne geçirdikse onunla savaşıyoruz. Militanca bir

tavır koyarak arka taraftan jandarmayı püskürterek, barıkat kurarak elimize ne geçtiyse barikata ekledik. "Arka kapı tamam, ön kapıya geçin!" Yeşil bereli bir baş faşist, "Böyle çıkamazsınız dışarı" diyor. Askerlerine "Şunu alın, şunun kafasını kırın!" diye emirler yağdırıyor. Analar inatçı, "Çıkarız. Yetmedi mi döktüğünüz kan?" diyorlar. Birden ortalık karışıyor. Dışarda jandarma tekrar saldırıyor. Cemevinin bahçesinde hiçbirşey yoktu, ne taş ne sopa. Düşman hem içerden, hem dışardan saldırıyordu. Sıkışmıştık. Tekrar Cemevi'nin içine çekildik. Dışardan asker taş atıyor, içerden jandarma saldırıyor. İçeride, elimize ne geçtiyse silahlanıyoruz. Herşey tamam. Düşmanı elimizdeki sopayla, kaşık ve demir bardaklarla ve cam bardaklarla bir kez daha kovalıyoruz. Yaralılarını toplayıp çekiliyorlar. Bizim de çok sayıda yaralımız var. Hemen basına ve gerekli yerlere haber verildi.

Halay çekiyor, marş söylüyorduk. Jandarma haber gönderdi: "Çıkın, hiçbir şey yapılmayacak". "Arkadaşlarımız bırakılana kadar çıkmayacağız!", Biz içerde barikat başındayken dışarda bir barikat daha kuruldu. Taş-sopa ile çatışarak bize destek veriyorlar. Düşman iyice sıkışmıştı. Jandarmadan haber geldi: "Gözaltına alınanlar bırakılacak. Size karşı hiçbir saldırı olmayacak". Düşman hızla çekiliyor. Biz de çıkmaya hazırlandık. Bu sefer hazırlıklı çıkıyoruz. Herhangi bir saldırıya karşı bolca çatışacak malzememiz var. Sınıf kini, anti-faşist öfke içimizi sarmıştı. Herkes muazzam bir coşku ve sloganlarla kenetleniyor, analar, anti-faşist gençler, işçiler, emekçiler, devrimciler, komünistler. Cemevi bahçesi doluyor, doluyor. Birçoğumuzun üstü başı paramparça, kan revan içindeyiz. Ama kazandık. Biz kazandık!

Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!

1 Mayıs Mahallesi'nden EKK Alınteri okurları

HALK İÇİN KURTULUŞ
Beş TİKKO gerillası şehit düştü
(6 Aralık 1997)

BEŞ TİKKO GERİLLASI ŞEHİT DÜŞTÜ

TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ

23 Kasım 1997 günü Tokat'ın Topçam Yakıl kırsalında kontrgerilla devletinin silahlı güçleriyle çatışmaya giren beş TKP/ML TİKKO gerillası şehit düştü. Gerillalardan TKP/ML TİKKO Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, Ümit Dinler, Dilek Konuk, Turan Salman ve Ümit San savaşarak şehit düştü.

Şehit olan üç gerillanın cenazesi 29 Kasım 1997 Cumartesi günü saat 12.00'de Sarıgazi Cemevi'nin önünde toplanan devrimci demokrat insanlar tarafından alınarak Sarıgazi Mezarlığı'na defnedildi.

...ke için, tüm ulus ve mil-...luşu için savaşan ...caktır.*

kurtuluş

23 Kasım 1997 günü Tokat'ın Topçam Yakıl kırsalında kontrgerilla devletinin silahlı güçleriyle çatışmaya giren beş TKP/ML TİKKO gerillası şehit düştü. Gerillalardan TKP/ML TİKKO Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, Ümit Dinler, Dilek Konuk, Turan Salman ve Ümit San savaşarak şehit düştü.

Şehit olan üç gerillanın cenazesi 29 Kasım 1997 Cumartesi günü saat 12:00'de Sarıgazi Cemevi'nin önünde toplanan devrimci demokrat insanlar tarafından alınarak, Sarıgazi Mezarlığı'na defnedildi.

Bağımsız, demokratik bir ülke için, tüm ulus ve milliyetlerden halklarımızın kurtuluşu için savaşan şehitler, mücadelemizde yaşayacaktır.

BURJUVA BASINDAN...

Sarıgazi Cemevi'nde çatışma

Sarıgazi Cemevi'nde yapılanyasadışı örgüt üyelerini anma toplantısında, kameralı bir sivil jandarmanın dövülerek silahının alınmasıyla olay çıktı. 40 kişi gözaltına alındı

ALİ KEMAL ERDEM

İSTANBUL - Ümraniye Sarıgazi mahallesinde, yasadışı örgüt üyelerini anma toplantısında, kameralı bir sivil jandarma görevlisinin, dövülerek silahının alınması üzerine çatışma çıktı. Çok sayıda kişinin yaralandığı olaylardan sonra 40 kişi gözaltına alındı.

Tokat'ta 23 Aralık'ta çıkan çatışmada yasadışı TKP / ML - TİKKO örgütünün üyesi ve yöneticisi olduğu belirtilen 5 kişinin anılması amacıyla dün Sarıgazi Cemevi'nde yapılan toplantı öncesinde çevrede çok sıkı güvenlik önlemleri alındı. Jandarmanın uzaktan izlediği kalabalıktan bir grup, sivil jandarma olduğunu ileri sürdükleri bir kişiyi döverek silahını aldı. Kamera ile görüntü almaya çalışan jandarmanın dövülerek silahının alınması üzerine çevrede önlem alan jandarma, cemevini muşatarak, saldırıcıların ve silahın teslim edilmesini istedi.

Dışarı çıkmaları için süre

İl Jandarma Alay Komutanı Albay Baki Onurlubaş'ın saat 14.00'e kadar cemevinin boşaltılması uyarısı üzerine bazı kişiler cemevinden çıktı. Ancak jandarmalar arasından geçen bu kişiler, coplanarak gözaltına alındı. Bunun üzerine Atatürk Caddesi'nde toplanan yaklaşık 50 kişilik bir grup da yola barikat kurarak alogan attı. Jandarmanın müdahalesi üzerine bu kişiler ara sokaklara dağılarak kaçtı. Kurada da atılan taşlar ve sopalar yüzünden yaralananlar oldu. Cemevinin kapısını kapatarak barikat kuran gruptakiler ise, pencereye "Devrim şehitleri ölümsüzdür şehit aileleri" yazılı pankart astı. Akşam saatlerine kadar süren gergin bekleyiş, Jandarma yerkililerinin cemevinde bekleyenlerin alışan atmadan çıkabileceklerini kabul etmesi üzerine sona erdi. Cemevindekiler, sessizce çıkarak dağıldılar. Jandarma görevlisinin gasp edilen silahı da geri alındı.

TÜRKİYE

Jandarma, cemevinin çevresinde büyük güvenlik önlemi aldı.

Gergin pazar

OSMAN KARZ

Tokat'taki operasyonu protesto için düzenlenen tören, Sarıgazi'de olaylara sahne oldu. Taksim'de de cezaevlerindeki açlık grevinin durdurulması için gösteri yapıldı. 4 yaralı, 100'den fazla gözaltı var

Barikat kurdular

İzinsiz yürüyüş

Jandarmaya taş

RADİKAL

GÜNEŞ

30 kişi gözaltına alındı

Jandarma ekipleri, dağılmamakta direnenleri gözaltına almak isterken arbuşma çıktı. Yaklaşık 50 kişi gözlem altına alındı.

Cemevinde tehlikeli oyun

Tekkal'ta güvenlik kuvvetleriyle girişikleri silahlı çatışma sonucu ölü olarak ele geçirilen yaşadığı sol bir örgütle mensup 3 kişi için Sarıgazi Cemevi'nde verilen yemekten sonra olaylar çıktı. Tekkal'ta ölü ele geçirilen Mehmet Demirdağ, Ümit Çağlayan'ın ve Cemi Dinler için Sarıgazi Cemevi'nde 40. gün yemeği verildi. Yemeğin verdiği sırada cemevinden çıkan kalabalık bir grup, sloganlar atarak Sarıgazi Mezarlığı'na yürümek istedi. Çevrede yoğun güvenlik önlemleri alan jandarma ekipleri, yürüyüşün yasal olmadığı gerekçesiyle grubu "dağıtma" uyarılarında bulundu. Ancak, grubun dağılmamakta ısrar etmesi üzerine jandarma ekipleri duruma müdahale etti. Jandarma ekiplerinin müdahalesine taş ve sopalarla karşılık veren grup, daha sonra tekrar cemevine dönerek barikatlar kurdu ve direnişe geçti.

POSTA

Cemevinde barikat

Sarıgazi'de taşlı sopalı çatışma

Gergin pazar

Sarıgazi ve Taksim'deki eylemlerde çok sayıda göstərici gözaltına alındı

MİLLİYET

4 eylemci yaralı

Taksim'de kovalamaca

Açlık grevinde uzlaşmaya spor engeli

ŞEHİTLERİMİZİN ZİNDAN CEPHESİNDEN SAHİPLENİLİŞİ VE ANMA ETKİNLİKLERİ

Şehitleri anmak, onlara layık olmakla Onlara layık olmak, savaşmakla mümkündür!

Tokat Topçam kırsalında düşmanla girdikleri çatışmada şehit düşen önder yoldaşımız Mehmet Demirdağ ve savaşçı yoldaşlarımız Ümit Çağlayan San, Dilek Konuk, Duran Salman ve Ümit Dinler Sağmalcılar zindanında Tutsak Partizanlar tarafından anıldı.

Parti ve devrim yolunda şehit düşenler için yapılan saygı duruşunun ardından açılış konuşmasında, yoldaşlarımızı anmak için yaptığımız bu toplantının II. OPK sonrası başlatılan ve adım adım büyütülen "YENİDEN İNŞA"ya uygun olmasının önemine dikkat çekildi. Anmada yapılan konuşmalarda öz olarak; şehitlerimizi anmanın, onlara layık olmanın, ideolojik-politik-askeri ve örgütsel yönden II. OPK'da çerçevesi çizilen, önder yoldaşın şahsında cisimleşen, devrimin ve Parti'nin çıkarları yolunda feda olma ruhu, önderlik kabiliyetine sahip olma, bilgelik, partizanlık, çelik gibi bir iradeye ve en geniş halk yığınlarıyla sıkı bağlara sahip birer komünist kişilik yaratmakla mümkün olacağı belirtildi. Önder yoldaş Mehmet Demirdağ ve savaşçı yoldaşlarımızın şehit olmalarının, gerilla savaşımımızda bizi yılgınlığa, karamsarlığa asla düşürmeyeceği, aksine sınıf kinimizi daha da ar-

tıracağı, şehitlerimizin bıraktığı yerden, mücadelenin daha da ileri sıçratılması gerektiği vurgulandı.

"Bu anmanın bizim açımızdan çok özel ve tarihsel bir önemi vardır. Çünkü '94'le birlikte düşman tarafından gerek iç ve gerekse de dış saldırılar karşısında, saldırıların tersine çevrilişi ve karşı saldırıya geçmede önder komünist yoldaşımızın rolü ve emeği büyüktür.

Sınıf savaşımının gerekliliğini kavradığımızda, kişilerin bu savaşımdaki rolünü de kavramış oluruz. İşte böylesine zor süreçlerden birini yaşarken, yani iç ve dış düşmanların yoğun saldırısı altında zorluğa, tereddütsüz göğüs geren ve her dönemde sürekli "Yeniden İnşa"nın önemle altını çizip uygulayıcısı ve takipçisi olan önder komünist yoldaşın kişiliği ve mücadelesi bize yol gösterici olmalıdır.

Toprağa düşen her şehidimiz bizim yaşayan, gelişen, sürece damgasını vuran ve zaferimizi garantileyen yanımızdır. Onları yaşatmak demek; bire on, bire yüz intikamlarını almak, düşünce ve ideallerini yaşam biçimimiz olarak benimsemektir.

İdeoloji, siyaset kavrandığı zaman en zor engelleri aşma cesaretine sahip olan insan tipini yaratmaktadır. İşte, önder yoldaşımızda somutlaşan kişilik böyle bir kişiliktir ve bu da bize geleceği ifade etmektedir. Geleceğin umudunu ifade etmektedir. İdeallerimize ulaşmanın yoluna işaret etmektedir.

İdeallerimize ulaşmak sabır ister... İdeallerimizi yaratmak feda olmayı ister... Ölmeyi ister. Ölümün acizleştirildiği yerde ise ZAFER kaçınılmazdır.

Şimdi üzerimize düşen görev; II. OPK'mızda çerçevesi çizilen "Yeniden İnşa"yı sürekli kılmak, devrimci ahlak, devrimci kültür ve değerlerin doğrultusunda hareket ederek komünist kişiliklerin temelini atmaktır. Ölümler ve meydana gelebilecek olumsuzluklar karşısında asla yılmamaktır. Bunları aşmak için savaşan, yeniyi büyüten bir beceri ve cesaret sahibi kişilikler yaratmaktır. Bilincimizi geliştirip sınıf savaşımımıza en üst boyutta katılmaktır. Evet! Ancak o zaman şehitlerimizin ve önderlerimizin bıraktığı yerde kızıl bayrağımızı dağların doruklarına taşıma cüretini gösterebiliriz.

Tarihsel sorumluluğumuzun bilinciyle bayrağı devraldığımız noktadan sıçramalı bir biçimde, koşar adım, çok daha ilerilere gitmeliyiz. Ta ki ALTINÇAĞ'a varana dek!

Tüm yoldaşlar şehitlerimizi anarken, onlara layık olmanın yolunun savaşmaktan geçtiğini kavramaları, kavratmaları gerektiğinin bilinciyle hareket etmelidir. Bu sorumlulukla hareket edip feda olma ruhuyla ve sınıf kiniyle bilendiğimiz düşmana nefretimizi, MLM biliminin yol göstericiliğinde gerilla savaşına aktarmak, yeni Partili insanı yaratmak ancak şehitlerimizin bize miras bıraktığı değerlere dört elle, sıkı sıkıya sarılmakla, geliştirmekle mümkündür.

Önder yoldaşın ve sürecinin bize yol göstericiliği açısından şuraya oturtulması gerektiğini vurgulamalıyız: Her türden tasfiyeciliğin mahkum edilmesi ve Partimizin savaş partisi olduğu gerçeğinin tüm Parti'ye kavratılması ve savaşın içerisinde inşa edilmesinin mimarı olarak, özellikle gelecek açısından çok önemli bir role sahip olduğunu hepimizin kavraması gerekir. Ve bunun sadece bir takım genel değerlendirmelerle, bilgilenmelerle değil, sürecin incelenmesi ve sürecin içerisinden çıkan bu kişiliğin ideolojik-politik yaklaşımlarının, örgütsel olarak müdahalenin, ideoloji ve savaşı kavrayıştaki girilen o rotada yürünmesi şu doğru sonucu doğuracaktır: Parti'nin yeniden inşasının kesintiye uğratılmayacağı garantisini verecektir.

Tokat Topçam kırsalında şehit düşen yoldaşlarımızı anma toplantısında; "Ardıllarımıza bırakacağımız miras, tam da önder Mehmet Demirdağ yoldaşın kişiliğinde somutlaşan tarzda bir miras olmalıdır. Tepeden tırnağa, savaşın, Parti'nin ve devrimin insan tipi olmak, kendimizi buna adamak ancak böyle mümkün olacaktır" denildi.

Daha sonra şehitlerimizi anlatan kısa konuşmaların ardından yine şehitlerimize ithaf edilen şiirler okundu, marşlar söylendi. Anma sonunda Parti ve ordu marşları okunup, şu sloganlar atıldı:

Mehmet Demirdağ yoldaş ölümsüzdür!

Topçam şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, önderliğindeki TİKKO, TMLGB!

Sağmalcılar Zindanı TKP/ML dava tutsakları

Bayrampaşa Cezaevi'nde anma

"... Ve durum iyidir. Durum iyidir çünkü, gerçekler devrimcidir, bizim için kötü olan gerçekler değil, gerçekleri keşfedememektir.

Durum iyidir çünkü; yaşadığımız topraklardaki sınıf mücadelesinin gelişimi... atacağımız her adıma, yapacağımız her müdahaleye karşılığını verecek bir yöndedir.

Durum iyidir çünkü, çözümsüzlüğün değil çözümün, dağılmanın değil birleşmenin, karamsarlığın değil umudun yolundayız."

Mehmet Demirdağ

Partiyi büyütmede en büyük silahlardan biri; Parti için, devrim için, halk için büyütülen yürek ve inancın doruğunda kızıllaşan feda olma ruhudur. Bu silahı ustaca kullanan önderimiz Mehmet Demirdağ nezdinde tüm Parti ve devrim şehitlerine şükranlarımızı sunuyoruz.

... Ve diyoruz ki; bu silahı biz de sizin gibi ustaca kullanacağız ve kullanmasını öğreteceğiz.

PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

Bayrampaşa Cezaevi Tutsak Partizanlar

DEVRİMCİ DOSTLAR, YOLDAŞLAR:

Bir kez daha ruhumuzun deryasını lodoslayıp savaş bilincimizi etkin dalgalarla döven acı bir yitişin gerçekliğiyle karşı karşıya kaldık.

Çeyrek yüzyıllık mücadele dirayetini, gerilla savaşıyla Karadeniz bölgesine taşımış olan Partimiz TKP/ML'nin bu bölgedeki 8 yıllık örgütlenmesi ve savaşı, son iki yılında, stratejik yasaları içinde taktik bir sıçrayışla boyutlandırmakla halka umut ve düşmana korku salmışken, savaşın kaçamayacağımız yasaları sonucu bu kez de çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı beş nadide evladını, Partimiz TKP/ML önderini, ordumuz TİKKO'da savaşçılarını yitirmiş olmakla büyük bir acı duyumsamaktadır.

Yoksul tarım ve orman köylüsüyle kucaklaştığı, gür ve engin ormanların kucağına girip üstlendiğinden bugüne; Tuncay Çarıkçıoğlu, İsmail Bulut, Erhan Öztürk gibi komünist önderlerin ve Baba Erdoğan, Cebrail Ekici gibi devrimci savaş ustalarının ve onlarca TİKKO

savaşçısının ve ona yakın DHKP-C savaşçısının kanıyla kızıllaşan Karadeniz bölge coğrafyamız, bu kez; Partimizin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve henüz Parti ve savaş hiyerarşisi içindeki konumlarından haberdar olamadığımız 4 yoldaşımızın şehit düşmesiyle daha da kızıllaşmış ve kavga bilincimize korlu bir köz daha yerleşmiştir. Sınıf kinimiz ve öç alma duygumuz bir kez daha güçlü bir alaz almıştır.

Devrimci dostlar, yoldaşlar;

Partimizin tarihi ve Partimizi kanı ve canıyla bugüne taşımış yoldaşlarımızın ve özellikle önder yoldaşımızın mücadele tarihi ona başvurma ihtiyacını duyanlar için paha biçilmez zenginliklerle dolu olup, bunların nasıl elde edileceğini de öğreten bir tarihtir.

Partimizin bizzat savaş içinde, bundan önce şehit verdiği önderleri gibi savaşımızın bu merhalesinde, devrimci savaşımımızın stratejik güzergahında şehit verdiğimiz önder yoldaşımız da; kavganın her alanında, sınıf düşmanlarımızla mücadeleyi başa baş, dişe diş zirvede tuta tuta kendisini önderlik yasalarının sınanmasına vermiş olarak, Partimizin son dönem önderliğine taşınmış, öncülleri gibi hayatını devrime ve komünizme armağan edişi de bizzat bu çetin savaş koşullarında gerçekleşmiştir. İşkencede döne döne direnmiş, ser verip sır vermemiş, bu direnişi ve yaratıcılığı aynı kararlılıkla zindanlara taşımış, Parti'nin ve mücadelenin görev ve sorumluluklarını her zaman gücü, bilinci ve yeteneklerinin zirvesinde kabul etmiş yoldaşımız, 2. OPK'mızın isabetli görevlendirmesiyle Parti önderliğinin içine taşınmıştır.

Partimizin Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ'ın gelişme evreleri ve sınıf mücadelesinin çeşitli evrelerindeki tutum ve yaklaşımları, düşmanlarımız karşısında takındığı tutumda olgunlaşan siyasi ve askeri yaşamı, komünist ve devrimci olmaya azmedenler için eksiksiz bir öğretmendir. O aramızdan ayrıldı, ama çok iyi biliyoruz ki, onun boşluğunu kısa sürede doldurmayı başaracak olan da, onun teori ve pratik bütünlüğüyle eğittiği ve en basit görevden en zorlu olanına ka-

dar birlikte olduğu onlarca yoldaşımız ve daha da önemlisi bilge kıldıkları öğretmenimizdir. Bu öğretmen Partimiz-Partimizin 2. OPK çizgisi ve çizginin ete kemiğe büründürdüğü merkezi görev dinamiğinin işlemekte olan ideolojik, siyasi ve askeri doğruluşudur. Bu hiçbir zaman, hiçbir güç tarafından ve asla geri alınamaz bir kazanımdır.

Yoldaşlar; Önder yoldaşımız toprağa düştü; bu olası olandı. Ama bizi daha çok ilgilendiren olgu, kaçınılmaz olandır. O da şudur: Savaşımız şu dakikada da sürüyor. Bu savaş boyutlanacak ve yükselecek. Ve zafer mutlak bir zorunluluk olarak ilk narasını patlatana dek bizden, sayısı bu mücadelenin yasaları tarafından belirlenen bedeller isteyecektir. Aslolan budur. Ve bugün Partimiz buna her zamankinden daha yüksek bir savaşma azmiyle hazırdır. Zira sorunu tanımlamış durumdayız. İsteklerimizi belirlemiş ve hedeflerimize yönelmiş durumdayız. Tereddüt etmeyeceğiz, vazgeçmeyeceğiz ve durmayacağız. Üstünde durduğumuz zemin, sahip olduğumuz ideoloji, girmiş bulunduğumuz Halk Savaşı güzergahı nedeniyle zafer bize mecburdur. Onu engelleyenleri tedirgin edeceğiz, yoracağız, parçalayacağız ve imha edeceğiz. Devrimci halkın mantığı budur. Sahip olduğumuz savaş biçiminin yasası ve Partimizin bilinci budur. Devrimci bir halkı ve Partimizi güçlü ve yenilmez kılan da budur. Zira bu silahı, Partimizin, ordumuzun ve devrimci halkımızın dışında hiç kimse kullanma kudretine ve olanağına sahip değildir. Bu nedenle zafer bize olduğu kadar, biz de zafere mecbur edilmiş durumdayız.

Devrimci dostlar, yoldaşlar;

Partimizin (birinci) kademedeki önder yoldaşımız, Parti Siyasi Büro Sekreterimiz Mehmet Demirdağ (Barış), yoldaşlarımız Ümit Dinler, Ümit San, Dilek Konuk ve Duran Salman'ın şehit düşmüş olmalarının verdiği acı, elbette ki yüreğimize saplanmış bir hançerin acısı kadar büyüktür. Ama nedir ki, her şeydeki gelişme gibi bu gelişme de kendi yasasını ortaya koyacak ve ordumuz TİKKO faşist patron-ağa devletine bu katliamın bedelini ödetecek, bu acıyı mislince onun yüreğine iade edecektir. Zira TİKKO bir Halk Ordusu'dur ve Maoist bir

partinin; Partimiz TKP/ML'nin önderliğinde olması nedeniyle de bir ayrıcalığa; Maoizm'e sahiptir. "Bu nedenle bu ordu yılmaz bir ruha sahiptir. Bütün düşmanları altetmeye ve asla teslim olmamaya kararlı dır. Durumlar ne kadar zor ve çetin olursa olsun bu orduda son bir ne fer kalsa bile O, savaşa devam edecektir."

Partimiz esas anlamda önder yoldaşımızın pratik ve yaratıcı çabasıyla somutlanmış 2. OPK taktik çizgisinde ısrar edecek, Ordumuz savaşa devam edecektir. Bu kesin ve net bir ilkedir, varsayım değil, Parti tarihimiz, ideolojik donanımımız ve ahlaki şekillenişimizin kaçınılmazlığıdır. Zira bu aldığımız ilk kayıp değil, bu sekreterlik konumunda aldığımız dördüncü ve yüzyüze kaldığımız onlarca kayıptır. Bu kayıplar savaşçı ve militan kaybında aldığımız dörtyüzü aşkın şehitler kervanıdır.

Partimiz daha öncekiler gibi, bu kez de mücadeleyle acısını dindirecek ve daha güçlenmiş olarak yürüyecektir. Partimiz öncekiler gibi, şimdi de faşist patron-ağa devletinin bu saldırısını bedenimizde ve ruhumuzda yarattığı acının boyutuna denk düşecek bir devrimci saldırıyla cevaplayacak ve her saldırıyı devrimci savaşımızın kazanılmış bir mevzisine dönüştürecektir.

Halk Savaşı'nın yasaları bize bunu öğretti. Sınıf mücadelesinin tecrübeleri ve bu mücadelenin en yüksek biçimini benimseyen Partimizin mücadele tarihi, bize bunu öğretiyor. Bu öğretiler Maoist ışığın aydınlatıcılığıyla ete kemiğe bürünüyor.

Yoldaşlar;

Bu ışığın gücü nereden geliyor? Savaş içinde olmaktan geliyor! Savaşın içinde olmak ne anlama geliyor? Bu, Başkan Mao'nun ifadesiyle; "... kanımızın son damlasına kadar düşmanla savaşma ruhuna, yitirdiğimizi kendi güçlerimize dayanarak yeniden almak kararlılığına sahip olduğumuz" ve olmamız gerektiği anlamına gelir. Yoldaşlarımızı yitirdik, yitiriyoruz ve daha da yitireceğiz. Kaybettik mi? Asla! Acı duyduk, duyuyoruz ve daha da duyacağız. Ağlayıp sindik mi? Asla! Yürüdük, olgunlaştık ve ilerliyoruz. Partimizin 25 yıllık pratiği budur.

Partimiz "savaşın içinde inşa olup, onun içinde güçleneceksin" tabelasının asılı bulunduğu kapının dünyasına dalarak doğmuştur. Partimiz savaşı tercih etmiş, zafer için bedel ödemeyi peşinen kabul etmiştir. Ve o günden bugüne mutlak olan budur.

Dostlar, yoldaşlar;

Partimizin 25 yıldır sürdürdüğü sınıf savaşı, başladığı anda olduğu gibi, bugün de "İktidar namlunun ucundadır!" şiarıyla sürüyor. Devrimin namluları susmadı, susturulamaz. Aksine çoğalarak sınıf düşmanlarımızı kahretmeye devam edecek ve iktidar kızıl namluların gücüyle koparılıp alınacaktır.

Önder yoldaşımızın onurla bıraktığı mücadele bayrağı ve namlusuna "hesap sor" talimatı sürülmüş silahı ellerimizdedir. Bayrağımız daha yükseklere, silahlarımız daha fazla faşist katillere, işkencecilere, ihbarcılara; kompradorlara ve ağalara yönelecek, **ideoloji ve siyasetimizin kumandasında patlamaya devam edecektir**.

Karadeniz coğrafyasının her tepesi, her vadisi ve her mevzisi yoldaşlarımızın kavgadaki adlarıyla kodlanacak, vadilerde onların sevdiği marşlar tepelerde haykırdığı şiarlar dillenecek ve iktidar yürüyüşüne onların aydınlattığı ve açtığı güzergahta yürünerek zafer mutlaka yittikleri yerde onlara müjdelenecektir.

Karadeniz'de şehit düşen önder yoldaşımız ve savaşçılarımız ölümsüzdür!

Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, önderliğindeki TİKKO-TMLGB!

Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!

Ümraniye Zindanı TKP/ML dava tutsakları
26 Kasım 1997

MESAJLAR...

Merhaba dostlar,

Özgürlük savaşında ölümsüzleşen Mehmet Demirdağ, Duran Salman, Ümit San, Dilek Konuk, Ümit Dinler ve Özgür Kemal Karabulut şahsında tüm devrim şehitlerini bir kez daha saygıyla anarken, size ve ailenize başsağlığı dilerim.

Dostlar sağolsun Devrimci selamlar...

DK Davasından Ramazan Yıldırım
Özel Tip Cezaevi K Blok Bursa
11.12.1997

Yoldaşlar,

Ve eğer güneş bugün
Yitense ansızın
Yiten de ışımazsa ansızın
Eyy zulüm, bil ki
Bize, ışık için cehennemden
Yeni bir alev getiren
Genç çıkar,
çıkar mutlaka!..

Şehitlerimizi, geleceğimizin kanla yazılan teminatları olarak kavrayıp anarken, sizleri, onların anısına bağlı olmanın inancı ve coşkusuyla selamlıyoruz.

Sakarya Cezaevi Tutsak Partizanlar

Merhaba dostlar,

Bir türküdür dilde söylenen güneşe varmak için, bir umuttur silahların çatılan gölgesinde geleceğe omuz veren. Onlar ki yıkılmaz, sarsılmaz, savrulmaz inancın abıhayat gücünü MLM bilimiyle donattılar. Onlar ki tohum olup düştüler toprağa.

Ne alabora, ne yalan talan, çeyrek ömrü aşan bilge evrenin, inşanın açtığı yolda Yeniden İnşa ile yürüyoruz. Sınıfsız, sömürüsüz bir dünya yaratmak için bununla sürüldük namluya. Görkemli kavganın içinde kah dağların doruklarında, kah kentlerin gecekondu semtlerinde, kah zindanlarda, bedenleri siper eyleyenler geleceğimizin teminatı oldular.

Onlar sınıf mücadelesinin her alanında özgürlüklerine güvenerek yola koyuldular. Bıraktıkları miras bilincimiz, inancımız oldu. Zafere kilitlenen ifadeleri ideolojimiz oldu, kavgamız oldu.

Komünizm ve devrim şehitlerini anarken, mücadelelerini bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve altınçağ mücadelesinde doruklara taşıyacağımıza bir kez daha söz veriyoruz.

Selam olsun inşanın ve Yeniden İnşa'nın mimarlarına ve savaşçılarına!

Komünizm ve devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Bursa Özel Tip Cezaevi TKP/ML Davası Tutsakları
19.01.98

Dostlar, yoldaşlar...!

Faşizme, feodalizme ve emperpalizme karşı başlatmış olduğumuz Halk Savaşı'mızda, toprağımızı sulayan ve bugün yeni yeni filizlere durduğumuz amansız kavgada, şehit düşen yoldaşlarımıza ve dostlarımıza bir kez daha kızıl bayrağımızı daha yukarı kaldırma sözü verirken, Partimiz TKP/ML'nin Yeniden İnşa sürecinde Parti'yi ayağa dikmede önemli görev üstlenen önder yoldaşımız Mehmet Demirdağ ve Ese Yaylası şehitlerini, Partizan öfkemizle düştükleri toprakları kızıllaştırana ve faşist devleti hakettiği çöplüğe yollayana kadar kavgayı büyüteceğimize olan inancımızla sizleri selamlarız!

Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür!

Şan olsun Yeniden İnşa'nın Mimarına ve savaşçılarına!

Tutsak Partizan Gebze

ŞEHİTLERİMİZİN SAVAŞIMIZDA YAŞATILMASI VE İNTİKAMININ ALINMASI: ÇEŞİTLİ EYLEMLER VE ANMA TOPLANTILARI

Şehitlerimizin intikamı için "PARTİZAN ÖFKESİ" Sefaköy Karakolu'nu vurdu

"Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz" bilinci ve pratiği dalga dalga yayılıyor. Bu bilinç halkımızın yüreğinde yankı buluyor. Onlara güç ve cesaret veriyor. Faşist zorun ancak ve ancak devrimci zorla geriletilebileceği ve giderek ortadan kaldırılacağı hergün biraz daha meşruluğunu dayatıyor. "Zalimler ancak bundan anlar" sözü daha yaygın söyleniyor. Yaşamımıza kastedenlerin yaşamlarının tehlikede olması isteği daha bir yüksek sesle dile getiriliyor. "Evladımın intikamını alın!" diyen anaların çığlığı kulaklarımızda yankılanıyor, "Kendi pis çıkarları için bugünümü geleceğimi karartan, Eurogold'un bürosunu bombalayanların eline sağlık" diyen köylü sayısı artıyor.

Kavganın töresidir kan kanla yıkanacak
Ve zafere alkan içinde varılacaktır.

Sefaköy Karakolu da Tokat şehitlerinin intikamını almak ve Ese Yaylası direnişini selamlamak için bombalandı.

Eylemle ilgili olarak elimize posta yoluyla geçen metni olduğu gibi aktarıyoruz:

Parti şehitlerimizi; savaşımızı yükselterek, intikamlarını alarak yaşatıyoruz, yaşatacağız! TKP/ML-TİKKO "Partizan Öfkesi"ni düşmanın beynine indirmeye devam ediyor!

23 Kasım 1997'de Tokat-Topçam'da, Partimiz TKP/ML'nin Genel Sekreteri komünist önder Mehmet Demirdağ ile birlikte, 4 TİKKO savaşçısı; Ümit Dinler, Dilek Konuk, Ümit Çağlayan San ve Duran Salman, düşman kuvvetleriyle girdikleri çatışmada, düşmana kayıplar da verdirerek şehit düştüler.

Parti şehitlerimizin intikamını almak için, Partimiz Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist'in önderliğinde savaşan Halk Ordusu Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu 17 Aralık 1997 günü saat 20:00'da, faşist TC'nin çok sıkı bir şekilde koruduğu kalelerinden birine, Sefaköy Polis Karakolu'na bombalı saldırıda bulundu.

İki katlı Sefaköy Polis Karakolu, günün her saatinde, sayı olarak azımsanmayacak bir güçle, bunun yanısıra eğitilmiş köpeklerle, etrafında sürekli nöbet tutularak, polislerin "görevlerini layıkıyla yerine getirdikleri", faşist TC'nin adeta kale gibi koruduğu bir mevziydi. Böylesine güvenlik altında tutulan bu mevziye, TKP/ML TİKKO militanları, faşist TC'nin kolluk güçlerinden daha sağlam bir görev bilinciyle, şehitlerimizden aldıkları güç ve inançla, savaşımızı yükseltmenin bir adımı ve intikamımızı alma kararlılığıyla bombalı saldırıda bulundular.

Böyle bir saldırının nasıl yapıldığına, faşist TC'nin kolluk güçlerinin akılları bir türlü ermedi. 24 saat, çok sayıda kadroyla korunan bu mevziye bombalı saldırıda bulunulabilmesi, düşmanın görev bilinciyle, TKP/ML-TİKKO savaşçılarının görev bilinci arasındaki farkın en somut ifadesi oldu. Öyle ki, düşman böylesine itinayla korunan bir mevziye ancak saatli bir bomba yerleştirilebileceğini düşündü. Ve kamuoyuna böyle bir tespitte bulunduğunu bildirdi. Oysa TİKKO savaşçıları, düşmanın her an "uyanık" bir biçimde koruduğu bu mevziye, onun gözlerinin içine baka baka ve anında "Partizan Öfkesi"ni indirdi.

Bombalı saldırıda, düşmanın kendisinin dahi medyaya açıkça itiraf etmek zorunda kaldığı gibi, şans eseri kayıp verdirilemedi. Saldırının ardından karakolun duvarları eleğe döndü, büyük çapta maddi hasar meydana geldi.

Artık "Partizan Öfkesi"ne yabancı olmayan düşman kuvvetleri, bu mevziye böyle bir saldırının nasıl olup da yapılabileceğini hesaplamak için, şaşkınlık-panik, çaresizlik içerisinde akın ettiler. Saldırının hemen ardından Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'ne bağlı ekipler çevrede operasyona başlarken, Terörle Mücadeleden Sorumlu İstanbul Emniyet Müdürü Zeki Çatalkaya ve Terörle Mücadele Şube Müdürü Atilla Çınar da incelemelerde bulunmak için karakola akın ettiler. Bu arada TKP/ML-TİKKO savaşçıları kayıp vermeden geri çekildiler.

Düşman, "Partizan Öfkesi"nin beynine inmesinin ardından, emekçi birçok mahallenin toplamı olan Sefaköy semtinde itibar kazanmak için camları kırılan halka "el" uzattı. Kendi bayrağını mecburiyetle

sallandırtmaya kalktı. Ancak halkımıza, "Kahrolsun teröristler" dedirtemedi. Medya onca emek harcayıp, onlarca insanla röportaj yaptı, ancak halkımızın ağzından, bu saldırıyı kınayan tek bir sözcük dahi alamadı.

Saldırının gerçekleştirildiği gece, bütün karakollar apansız ayağa kalktılar. Birçok karakolda nöbet bekleyen düşman güçleri çelik yeleklerini giyip, can havliyle görevlerine devam ettiler. Sefaköy Polis Karakolu ise daha güçlü bir yığınakla korunmaya devam etti.

Sefaköy'ü çevreleyen emekçi semtlerde saldırı coşkuyla karşılandı. Karakolun önünden geçen otobüs-minübüslerdeki halk, olayın yankısını duydu ve düşman kuvvetlerini dikkatle, gizli gülüşlerle, alayla izledi.

TKP/ML-TİKKO savaşçıları karakolun çevresine: "Partimiz TKP/ML'nin Şehit Düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ'ın intikamını aldık, alacağız!", "5 TİKKO savaşçısı yaşıyor, Halk Ordusu TİKKO savaşıyor!", "Şehitlerimiz yaşıyor, TİKKO savaşıyor!" pankartlarını bıraktılar. Ve çevredeki halk, medya bildiği halde açıklamasa da, saldırıyı kimlerin, hangi amaçla gerçekleştirdiğini öğrendi.

Komünist Önder; Mehmet Demirdağ, TİKKO savaşçıları; Ümit Dinler, Dilek Konuk, Ümit Çağlayan San, Turan Salman; savaşımızı yükselteceğiz, intikamınızı almaya devam edeceğiz!

Siz büyük zaferi getiremeden yittiniz! Andolsun ki büyük zaferi yittiğiniz yere getireceğiz!

Ya kızıl kanımız toprağa akacak ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!

Karadeniz şehitleri çeşitli eylemlerle anılıyor

Tokat-Topçam-Ese Yaylasında şehit düşen TKP/ML Genel Sekreteri ve 4 gerillayı anmak amacıyla İstanbul'un çeşitli semtlerinde çeşitli eylemlilikler gerçekleştirildiği öğrenildi.

17 Aralık tarihinde Garanti Bankası Şişli Bomonti Şubesi TKP/ML militanlarınca bombalandı. Bombalama esnasında geniş çaplı hasar meydana geldi.

Ümraniye Vergi Dairesi önündeki Pamukbank ve Ümraniye Belediyesi önündeki Yapı Kredi Bankası'na molotof kokteyli atılmış ve yine Ihlamurkuyu'da bulunan İstanbul Vergi Dairesi'ne ait bir minibüs TKP/ML militanlarınca molotoflanmıştır. Banka şubelerinde büyük çaplı hasar meydana gelirken, vergi dairesine ait minibüs de yanmıştır.

Okmeydanı Şevketpaşa, Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi, Sarıgazi ve Huzur Mahallesi'nde TKP/ML-TİKKO imzalı çeşitli yazılamaların yapıldığı öğrenildi. Yazılamalarda; "Yaşasın Amasya direnişimiz!", "Mehmet Demirdağ yoldaş ölümsüzdür!", "Tokat şehitleri ölümsüzdür!", "Ya kızıl kanımız toprağa akacak ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!", "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı!", "Yeniden İnşa'nın Mimarı ölümsüzdür!", "Yaşasın Tokat direnişimiz!", "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO-TMLGB!", "Karadeniz kızıldeniz olacak!", "Selam olsun Yeniden İnşa'ya kanlarıyla can verenlere!", "Yeniden inşamız sürüyor, sürdüreceğiz!" sloganları yer aldı.

TMLGB'den şehitleri anma eylemleri

18 Aralık 1997 tarihinde Bağcılar Fatih Mahallesi'nde bir dükkanın kepenklerine "Altılar yaşıyor TİKKO savaşıyor!" yazılı TKP/ML-TİKKO-TMLGB imzalı bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı. Aynı gün ve aynı saatlerde Bağcılar Yavuz mahallesindeki halı sahanın tel örgülerine "Tokat şehitleri ölümsüzdür!" yazılı TKP/ML-TİKKO-TMLGB imzalı bomba süsü verilmiş bir pankart asılırken, yine bomba süsü verilmiş ve yine aynı imzalı "Özgür yoldaş ölümsüzdür" yazılı bir pankart, Bağcılar Yeniyüzyıl Köprüsü'nün karşısında bulunan bir dükkanın kepenklerine asıldı. Bu pankartlar havanın soğukluğundan kaynaklı yuvalarına çekilmiş faşist TC'nin kolluk güçlerince biraz geç farkedildi. Farkedildikten sonra da bomba görüntüsünden korktukları için uzun süre yaklaşamadılar. Pankartların etrafını resmisiyle siviliyle, bomba uzmanıyla sarmışlar ve insanların görmelerini engellemek için oradan geçenlere sürekli bağırıp çağırıyor, kızıyor ve korkudan da yaklaşamıyorlardı. Pankarta bakmaya bile korkuyorlardı. Çünkü şehitlerin hesabının mutlaka sorulacağını biliyorlardı. Pankartlar sabah saat 10:30'a kadar asılı kaldı. Ta ki bomba uzmanları müdahale edene kadar.

TMLGB'nin eylemlerine 9 Aralık günü Bağcılar belediye binasının önündeki Yapı Kredi Bankası'nın molotflanarak tahrip edilmesi eklenirken 16 Aralık tarihinde de Bağcılar Ateştuğla'da bulunan Yapı Kredi Bankası'nın bankamatiği TMLGB militanlarınca molotoflanarak tahrip edildi.

Yine Bağcılar Fatih Mahallesi'nde 18 Aralık tarihinde, TKP/ML-TİKKO-TMLGB imzalı "Özgür yoldaş ölümsüzdür!", "Gençler dağlara partizan iktidara!", "Selam olsun yeniden inşanın mimarına!", "Tokat şehitleri ölümsüzdür!" şeklinde yazılamalar yapıldı.

Açıklama:

Eylemlerimizi gizlemeniz korkunuzun ürünüdür: Partizan Öfkesi Beyoğlu Askerlik Şubesi'nde patladı

Biz biliriz ki ölüm bir kez vurur damgasını alnımıza
Ve doğurur anamızın göbeğinin altında gibi
Fışkırtır toprağın dibinden yeniden ölüm bizi

23 Kasım 1997'de Tokat Topçam'da Partimiz TKP/ML'nin Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ yoldaş ile birlikte, 4 TİKKO savaşçısı Ümit Dinler, Dilek Konuk, Ümit Çağlayan San, Duran Salman düşman güçleriyle girdikleri çatışmada, düşmana onlarca kayıp verdirerek şehit düştüler. Parti şehitlerimizin intikamını almak için 21 Aralık 1997 günü saat 20:30'da faşist TC'nin çok sıkı koruduğu ve JİTEM'in de istihbarat elemanları yetiştirmek için kullandığı Beyoğlu Askerlik Şubesi, Partimiz Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist önderliğinde savaşan Halk Ordusu; Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu şehir gerillaları tarafından bombalanmıştır. Tüm çevresi tel örgülerle çevrili ve her cephesi nöbetçi askerler tarafından sıkısıkıya korunmasına rağmen, gerillalar iki metre yakınlarına kadar sızarak, saniyelik zaman birimiyle sınırlı bomba fitillerini ateşleyip, eylemi başarıyla sonuçlandırmışlardır. Geri çekilme aşamasında, nöbetçi askerlerin açtığı ateş sırasında üstün manevra kabiliyetleriyle düşmanın kendini güçlü hissettiği bir alanda vurarak geri çekilmiştir. Bu eylem Partimiz tarafından basına bildirilmesine rağmen kamuoyuna yansıtılmamıştır. Bir hafta önce Sefaköy Polis Karakolu'nun bombalanması eyleminde olduğu gibi Partimizin adı gizlenilmeye çalışıldığından bu eylemde de Partimizin adı saklanmış ve eylem kamuoyuna yansıtılmamıştır.

Her ne kadar gizlemeye çalışırsanız çalışın, Partizan Öfkemiz beyninizde patlıyor, patlamaya da devam edecek!

Yaşasın Ese Yaylası çatışmamız ve direnişimiz!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!

Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!

Siz büyük zaferi getirmeden yittiniz, and olsun ki büyük zaferi yittiğiniz yere getireceğiz!

TKP/ML-TİKKO Şehir Askeri Gerilla Komitesi

TKP/ML şehitleri anıyor

TKP/ML militanları, şehit düşen 4. Genel Sekreterleri Mehmet Demirdağ ve onunla beraber düşen yoldaşlarını anmak için Güngören Güneştepe Mahallesi'nde korsan eylem gerçekleştirdi.

7 Aralık 1997 Pazar günü yapılan korsan gösteride, şehitlerin ölümsüz olduğu ve hesabının sorulacağının propagandası yapıldı. Bölgede o gün pazarın kuruluyor olması eylemin kalabalık bir insan grubu tarafından izlenmesini sağladı. Pazar girişinde, saat 17:00'de başlayan eylemde yolun dörtbir tarafına molotof kokteyli atıldı. "Tokat şehitleri ölümsüzdür!", sloganıyla başlayan eylemde "Mehmet Demirdağ yoldaş ölümsüzdür", "Özgür Kemal yoldaş ölümsüzdür!", "Karadeniz şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın Partimiz TKP/ML!", sloganları atıldı. Daha sonra cadde üzerindeki bir direğe üzerinde "Tokat şehitleri ölümsüzdür! TKP/ML" yazılı pankart asılarak eylem bitirildi.

Eylemi başarılı ve coşkulu bir şekilde noktalayan TKP/ML militanları, yeniden İnşa'nın Mimarı'nı ve savaşçılarını selamladılar.

Yine 7 Aralık tarihinde Göztepe Mahallesi'nde TKP/ML TİKKO imzalı "Karadeniz şehitleri ölümsüzdür!", "Tokat-Amasya şehitleri ölümsüzdür!" yazılamalarının yapıldığı öğrenildi.

TMLGB şehitleri eylemlerle anıyor

Çeşitli milliyetlerden halkın umudu olan TKP/ML'nin gençlik örgütü TMLGB, Tokat'ın Yakıl Yaylası'nda faşist TC'nin askeri güçleriyle girdikleri çatışmada şehit düşen TKP/ML'nin Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve 4 TİKKO savaşçısını anmak amacıyla eylemlerine yenilerini eklemeye devam ediyor. 3 Aralık Çarşamba günü Samatya yolu üzerindeki Ziraat Bankası ve Akbank'ın Şişli-Teşvikiye şubeleri TMLGB militanları tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

"Yoldaş seni anacağız
Her doğan gün anacağız
Faşist cellatlardan birgün
intikamın alacağız" diyen TMLGB'den eylemle ilgili olarak yapılan açıklamada; "Biz TKP/ML-TMLGB militanları olarak eylemimizi Partimiz TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve 5 yoldaşımızı (Ümit Dinler, Ümit San, Özgür Kemal Karabulut, Dilek Konuk ve Duran Salman) anmak amacıyla gerçekleştirdik. Dost ve düşman şunu iyi bilsin ki; önderimiz Mehmet Demirdağ ve 5 yoldaşımızla birlikte bütün şehitlerimizin hesabını faşist TC devletinden sorduk ve sormaya devam edeceğiz. Bugün kızıl molotoflarımız ve Partizan Öfkelerimiz bankalarda patlarken yarın beyinlerinde patlayacaktır. Eylemlerimizi artırarak devam ettireceğiz ve faşist TC'nin korkulu rüyası olmaya devam edeceğiz" dedi.

Öte yandan yine, Yeniden İnşa'nın Mimarını ve savaşçılarını selamlamak amacıyla 9 Aralık günü sabah saatlerinde TMLGB militanları tarafından Zeytinburnu Ticaret Lisesi'ne bomba süsü verilmiş "Yeniden İnşa'nın Mimarı ve savaşçıları ölümsüzdür!" yazılı TKP/ML-TMLGB imzalı pankartının asıldığı öğrenildi.

TMLGB, Karadeniz şehitlerinin hesabını soruyor

23 Kasım 1997'de Tokat Topçam Yakıl Yaylası'nda şehit düşen TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve TİKKO savaşçıları Ümit Dinler, Ümit San, Dilek Konuk ve Duran Salman ve 20 Ekim'de Amasya Taşova'da şehit düşen Özgür Kemal Karabulut, yoldaşları tarafından anılmaya devam ediliyor. "Her şey Parti için, Parti devrim için!", "Yaşasın Partimiz TKP/ML!" sloganlarını atarak çatışan Mehmet Demirdağ ve 4 yoldaşı, Kurtuluş'ta TMLGB militanları tarafından "korsan" bir gösteriyle anıldı.

10 Aralık 1997'de saat 19:00'a doğru Kurtuluş'ta ana caddenin en işlek olduğu saatlerde, caddenin Feriköy'e döndüğü kısımda oluşan dörtyol TMLGB militanları tarafından molotof kokteyli atılarak kapatıldı. Eylemde şehitlerin hesabının sorulacağı vurgulanarak "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO TMLGB!", "5'ler yaşıyor TİKKO savaşıyor!" sloganları atıldı. Bölgedeki Türk Ticaret Bankası'nın bankamatiği de TMLGB militanları tarafıntan tahrip edildi. Gösteri sonunda çevredeki banka ve dükkanların duvarına TKP/ML-TMLGB imzalı "Şehit düşen 4. Genel Sekreterimiz Mehmet Demirdağ'ın hesabını soracağız!", "Beşler yaşıyor TİKKO savaşıyor!" yazılı pankartlar asıldı. Ayrıca TMLGB imzalı "Mehmet Demirdağ ölümsüzdür, hesabını soracağız", "Yeniden İnşamız sürüyor sürecek!, "Karadeniz şehitleri ölümsüzdür", "Beşler yaşıyor TİKKO savaşıyor", "Şehitlerin hesabını soracağız" yazılı kuşlamalar yapıldı.

Şehitler, savaşın öğreticiliğiyle anılıyor

"Tokat'da şehit düşen gerillalar özgülünde bütün devrim şehitlerinin hesabı sorulacaktır şiarı ile haykırmaya devam edeceğiz. Ne faşist TC devleti ne patron-ağalar, şehitlerimizin hesabını sormamıza engel olamayacak. Partimizin önderi ve savaşçılarını eylemlerimizle anmaya devam edeceğiz. "Yaşasın Halk Savaşı!", "Savaş-Öğren-İlerle Gücümüz TMLGB" diyerek eylemlerinin devam edeceğini açıklayan TKP/ML-TMLGB militanları 22 Aralık 1997 tarihinde Karaköy'de bulunan Yapı Kredi Bankası'nın bankamatiğini molotoflayarak tahrip ettiler.

22 Aralık 1997, saat 20:30'da Yenibosna semtinde 34 MZD 27 plakalı resmi araç TKP/ML-TMLGB militanlarınca molotoflanarak tahrip edildi. Gazetemizi telefonla arayan kişi "Tokat'da şehit düşen TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve 4 yoldaşı anmak amacıyla Partizan Öfkesiyle vurduk, vuracağız" dedi.

Sarıyer'de de TKP/ML Semt Komitesi tarafından Etiler Vakıfbank şubesi molotoflanarak tahrip edildi.

29 Aralık günü saat 22:00 civarında Kocasinan Mezbaha yolu üzerinde bulunan tüp deposunun kepenklerine bomba süsü verilmiş "Şehitlerimizin hesabı sorulacaktır" yazılı TKP/ML-TİKKO imzalı pankart asılmıştır. Pankart sabah saat 8:00 civarlarına kadar asılı kalmıştır. Daha sonra TC güçleri tarafından tüp deposunun yanında olması nedeniyle panik içinde ve zor bela indirilmiştir. Yine Yenibosna civarlarında "İnşa sürüyor, TİKKO vuruyor", "Ya kızıl kanımız toprağa akacak ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!", "İbo yaşıyor TİKKO savaşıyor", "Şan olsun Yeniden İnşa'nın Mimarına" şeklinde sloganların yer aldığı TKP/ML-TİKKO imzalı yazılamalar yapıldı.

5 Ocak 1998 tarihinde Okmeydanı Anadolu Kahvesi'nde merkezi işlek bir meydanda, özellikle resmi ve sivil polislerin yoğunlukta olduğu bölgede sabahın erken saatlerinde 2 adet bomba süsü verilmiş TKP/ML-TİKKO imzalı pankart asıldı. Pankartlarda yer alan sloganlar "TKP/ML 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ yoldaş ölümsüzdür!", "Yaşasın Ese Yaylası direnişimiz!". Pankartların asıldığı yer

anacaddeye bakan bir yerdi. Pankartlar iş saatine kadar kalmış ve işlerine giden insanlar tarafından ilgiyle karşılanmıştır.

17 Aralık tarihinde Zeytinburnu bölgesine TKP/ML-TMLGB imzalı "Karadeniz şehitleri ölümsüzdür", "Özgür Kemal Karabulut yoldaş ölümsüzdür", "Yeniden İnşa'nın Mimarı yaşıyor TİKKO savaşıyor", "Ümit, Duran, Dilek ölümsüzdür", "Beşler yaşıyor TİKKO savaşıyor" şeklinde yazılamalar yapıldı.

Öte yandan Göztepe Mahallesinde TKP/ML-TİKKO imzalı "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın Amasya direnişimiz" şeklinde yazılamlara yapıldı.

Bahçelievler-Soğanlı semtinde yine TKP/ML-TİKKO imzalı "Umudun adı TKP/ML!", "Bedel ödedik ödeteceğiz", "Tokat şehitleri ölümsüzdür", "Gençler dağlara Partizan iktidara", "Mehmet Demirdağ yoldaş namlularda yaşıyor" ve "Tokat şehitleri onurumuzdur" şeklinde yazılamalar yapıldı.

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz

TKP/ML militanları Karadeniz'de şehit olan yoldaşlarını bir "korsan" gösteriyle andılar.

TKP/ML militanlarının 4 Ocak 1997 tarihinde gerçekleştirdiği eylem İnönü Mahallesi daimi semt pazarı önünde coşkulu bir şekilde yapıldı.

Gösteriye, saat 17:00'de pazar yerinin önündeki ana caddenin molotof kokteyli atılıp kapatılarak başlandı.

"Yaşasın Partimiz TKP/ML!" sloganları ve molotof kokteyllerinin yere atılmasıyla başlayan gösteri, TKP/ML TİKKO imzalı "Şan olsun Yeniden İnşa'nın Mimarına ve savaşçılarına" imzalı pankartın asılmasıyla devam etti. "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarının yankılandığı caddede yoldan geçenler eylemi ilgiyle izledi.

Şehitlerinin intikamını alacaklarını, katillerden hesap soracaklarını ve şehitlerden devraldıkları kızıl bayrağı doruklarda dalgalandıracaklarını belirten TKP/ML militanları bir süre daha "Yaşasın Partimiz TKP/ML!" sloganlarını haykırıp eylemi bitirerek dağıldılar.

Taşova ve Ese direnişi şehitleri yaşıyor

Onlar ki
Bir ayrıkotu tarlasında
Bir tutam çiçektiler
Binlerce ihanet çirkinliğinde
Bir avuç direnci güzellediler

Güneşi zaptetmek için dağa çıkan ve taşıdığı kızıl bayrağı yoldaşlarına bırakarak şehit düşen 20 Ekim 1997 Amasya-Taşova direnişçisi Özgür Kemal Karabulut yoldaş ve 23 Kasım 1997 Tokat-Topçam-Ese direnişçileri komünist önder Mehmet Demirdağ yoldaş ve halk savaşçıları Ümit Dinler, Ümit Çağlayan San, Duran Salman ve Dilek Konuk yoldaşlar Eskişehir ÖG okurları tarfından yapılan bir toplantı ile anıldı. Başta komünist önder Mehmet Demirdağ yoldaş olmak üzere tüm Parti, devrim ve komünizm şehitleri için saygı duruşunda bulunulmasıyla başlanılan anmaya, yapılan açılış konuşmasıyla devam edildi. Şehitlerimizin bizler için ne denli önemli olduğu ve ne anlam ifade etmesi gerektiği anlatılan açılış konuşmasında, özellikle şu noktalara dikkat çekildi:

Tarihin bize vermiş olduğu ve zaferle de sonuçlandırmaya mahkum ettiği bir sınıf savaşımı görevi vardır. Bu savaş bedel ödettirmeyi gerektirdiği gibi bedel ödemeyi de zorunlu kılmaktadır. İşte bu bedeli ödeyenler tarihin en güzel yerinde yer alacak olanlardır. Tarihin vermiş olduğu bu görevden kaçanlar ise şüphesiz tarihin çöplüğünde yer alacaktır.

Eğer bu savaşı zaferle sonuçlandırmak istiyorsak -ki istiyoruz- o halde tek yapmamız gereken şehitlerimizden öğrenerek yürümektir. Onların tüm yaşantılarını öğrenmeli, eksik ve yanlışlıklarından dersler çıkartarak olumluluklarını daha da ileriye götürmeliyiz.

Devrim ve komünizm şehitlerini kimlerin sahiplenebileceğine dikkat çekilen anmada şu konuşmalara yer verildi: Ve şu da unutulmamalıdır ki; devrim ve komünizm şehitlerini ancak tüm yaşantılarını onlar gibi ortaya koyanlar sahiplenebilirler. Onların mücadelesine "mücadelem" diyen ve onların inancıyla donanıp tüm benliğiyle kavganın kı-

zıllığına atlayanlardan başka hiç kimsenin onları sahiplenmeye hakları yoktur.

Bizim şehitlerimize verilmiş sözümüz vardır. Eğer ki onlara layık olmak istiyorsak bu bilinçle hareket etmeli, -nerede bulunursak bulunalım- bulunduğumuz alanda -tüm zorluklara ve olumsuzluklara rağmen- devrimci yaratıcılığımızı kullanarak kavgayı daha da ileriye taşıyalım. Ve gerektiğinde de onlar gibi şehit düşelim.

Anma toplantısına Parti'nin şehit yoldaşlarımızın cenaze törenine göndermiş olduğu metnin okunması ile devam edilmiş ve çeşitli şiirlerin okunması ile toplantı sona ermiştir.

Yeni yılda, -kavganın kızıllığında- tüm yoldaşların Proletarya Partisi'ni daha da güçlendirip yeni zaferler elde etmeleri dileğiyle.
Şehitlerimizi unutmayacağız, unutturmayacağız!
Özgür Kemal Karabulut yoldaş ölümsüzdür!
Komünist Önder Mehmet Demirdağ yoldaş ve savaşçılar ölümsüzdür!
Yaşasın MLM bilimi!
Yaşasın Proletarya Partisi!

Eskişehir ÖG okurları

Mersin Üniversitesi'nde anma

Mersin Üniversitesi'nde 10 Aralık 1997 tarihinde, Tokat Topçam Dağı, Ese Yaylası'nda şehit düşen "Beşler" için bir anma düzenlendi. Anma kantinde saat 12:30'da alkış eylemiyle başladı. Tam bir devrimci dayanışmanın yaşandığı anmada, birçok devrimci, demokrat ve yurtsever arkadaşın katılımıyla, devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunun ardından YDG'li bir öğrenci tarafından Beşler'in savaşarak şehit düşüşü, devletin Karadeniz'de yürüttüğü kontrgerilla faaliyetleriyle halka yapılan zulüm ve işkenceyi anlatan bir metin okundu.

"Şehitler düşüyor, kavga sürüyor, Karadeniz kızıllaşıyor!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Şehitlerimiz toprakta tohum, hasadımız devrim olacak!" YDG imzalı yazıların bulunduğu dövizler açıldı. Anmanın en güzel yanı birçok devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenci gencin katılımıyla bir dayanışma örneği sergilenmesi ve şehitlerin sahiplenmesi oldu. Anmada "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı anmada bir kez daha söz verdik şehitlerimize; "Er ya da geç devrimi gerçekleştireceğiz" diye.

"Herşeye rağmen durum iyidir, çünkü gerçekler devrimcidir" (Mehmet Demirdağ)
Selam olsun Yeniden İnşa'nın Mimarına!
Selam olsun Karadeniz'i kanlarıyla kızıllaştıranlara!
Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!
Beşler yaşıyor, Halk Ordusu savaşıyor!

Mersin YDG

Şehit yoldaşların kanı yerde kalmayacak

23 Kasım 1997'de Tokat/Topçam Ese Yaylası mevkiinde komprador patron-ağa devletinin kolluk güçleriyle girdikleri çatışmada aralarında TKP/ML Genel Sekreteri'nin de bulunduğu 5 Partizan silah elde toprağa düşerek şehit olmuştur.

Biz Çukurovalı YDG'liler olarak 5 Partizan yoldaşımızı anmak için 20 Aralık 1997 Pazar günü toplandık. Anma, açılış konuşması ve şehitler şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Şehit yoldaşların hayatlarıyla ilgili yazıyı bir arkadaşımız okuduktan sonra anmamıza Çukurova YDG'nin göndermiş olduğu mesajın okunmasıyla devam edildi. Durmanın değil, mücadele etmenin zamanı olduğunun vurgulandığı mesajda ayrıca şehit yoldaşların ne kadar özverili oldukları ve aldıkları görevi ne olursa olsun yerine getirdikleri ifade edildi. Ardından şehit yoldaşların kanlarının yerde kalmayacağı ve bu yolun sonuna kadar takipçileri oldukları belirtildi.

Anmaya Grup Umuda Türkü'nün müzik dinletisiyle devam edildi. Ve onlar da şehitler ile ilgili kısa bir mesaj okuduktan sonra kendi besteledikleri ezgileri büyük bir coşku ile okudular. Anma müzik dinletisiyle coşkulu bir şekilde bitirildi.

Şan olsun Yeniden İnşa'nın temeline, şan olsun Yeniden İnşa'nın Mimarına!

Savaşı savaşarak büyütüyoruz, intikamınızı savaşarak alıyoruz, savaşı savaşarak öğreniyoruz!

Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!

Mersin YDG

Tokat şehitleri Liseli YDG tarafından anıldı

23 Kasım Tokat/Topçam Ese Yaylası'nda düşmanla girişilen çatışma sonucu şehit düşen TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve dört halk savaşçısı İzmir Liseli YDG tarafından 28 Aralık pazar günü Resital Kültür Merkezi'nde anıldı.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı anma Tokat direnişi şehitleri nezdinde tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Daha sonra açılış konuşması yapıldı. Konuşmada "Kaybımız büyük ama ağlamayacağız ve ağıt da yakmayacağız. Proletarya Partisi'nin 2. OPK'sından sonra girdiği Yeniden İnşa sürecindeyiz. Bütün yoldaşlar bu süreçte üzerine düşen görevleri en iyi şekilde yapmak zorundadır" dendi. Daha sonra şehit yoldaşların özgeçmişleri ve mücadele hayatları anlatıldı. Anmada Resital Kültür Merkezi'nin müzik grubu da kısa bir dinleti verdi. Yerin uygun olmaması nedeniyle anmanın istenilen coşkuda geçmemesi katılımcıları üzdü.

YDG Tokat şehitlerini yaşatıyor

"Herşey sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı için!" şiarını Karadeniz'e taşıyan Proletarya Partisi, 23 Kasım günü Tokat/Topçam Ese Yaylası'nda düşman güçleriyle girdiği çatışmada biri önder kadro olmak üzere 5 gerillasını yitirmişti. Ama bu kayıp ne ilkiydi, ne de son olacaktı. Bu sınıf savaşında kaçınılmazdır. Her düşenin ardından artan kinle hesap sorduk, sormaya da devam edeceğiz. Her düşen halk evladının bayrağını bir başkası dalgalandırdı doruklarda. Her defasında bir kez daha, bir kez daha and içildi, bıraktıkları yerden devam etmek üzere.

Bu bilinç ve bu kararlılıkla Yeni Demokrat Gençlik, şehit düşen önder **Mehmet Demirdağ** ve Halk Ordusu savaşçıları **Ümit Dinler**, **Dilek Konuk**, **Ümit San** ve **Duran Salman**'ı bu kez İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampüsü'nde andı. 17 Aralık 1997, saat 12:30'da Mühendislik Fakültesi'nin kantininde düzenlenen anmaya alkışlarla başlandı. "Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı!" yazılı ve YDG imzalı pankartın açılmasından sonra yine YDG imzalı bir açıklama okundu. Açıklamada; kan-ter içinde süren sınıf savaşında Proletarya Partisi'nin yüzlerce savaşçı ve onlarca önder kadrosunu yitirmesine rağmen, Proletarya Partisi'nin sınıf savaşımından geri durmadığı ve durmayacağı belirtildi. Komünist önder Mehmet Demirdağ'ın yaşamının kısaca anlatılmasından sonra; "Bugün önder yoldaşın şehit düşmesi büyük bir kayıptır. Ama çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı komünist önderler ve savaçşılar yetiştirmeye muktedirdir" denildi. Hemen ardından coşkulu ve gür bir sesle "Yeniden İnşa'nın gerillaları ölümsüzdür!", "Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı!" sloganları fakülte binasını çınlattı.

Tokat-Topçam'da şehit düşen önder yoldaş Mehmet Demirdağ ve yoldaşları şahsında tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu şiirlerle süslenirken, *"Gürledi gök haykırdı İbrhim/Yoldaşlar feda ise canımız, kesindir zaferimiz/Susmasın silahlarımız"* şeklinde noktalanmıştı ki "Yeniden İnşa'nın Mimarı Mehmet Demirdağ yoldaş ölümsüzdür!" sloganı bir anlık sessizliği parçaladı.

Devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sergileyen Devrimci Proleter Gençlik destek mesajında, "**Ölümün anlamı yaşamda saklıdır**. Anlamsız bir yaşamın anlamlı bir sonu olabilir mi? Şehitlerimiz anlamlı bir yaşamı seçtiler... Onları katledenler, kan içiciler sefil yaşamlarıyla hergün ölüyorlar... Şehitlere sınırsız, sınıfsız bir dünya sözümüz var. O büyük günde idealeleri bizimle birlikte olacak. Sözümüzü tutacağız" dendi. DPG'nin mesajı "Karadeniz faşizme mezar oluyor!" sloganıyla yanıt buldu. Ve bütün yumruklar havada *"Kazanılacaksa devrim/ İbrahim, İbrahim Kaypakkaya/Ardından yürüsün proletarya/Maoist güzergahta, Halk Savaşıyla/İktidara iktidara, iktidara"* denilerek şehitlere verilen söz bir kez daha yinelendi.

Eylemin devam ettiği sırada kantinde bulunan merdivenin korkuluklarına TKP/ML-TMLGB imzalı "Mehmet Demirdağ yoldaş ölümsüzdür!" yazılı bir pankart asıldığı ve yine TKP/ML-TMLGB imzalı "Beşler yaşıyor TİKKO savaşıyor!", "Yeniden İnşamızın Mimarı ölümsüzdür!" yazılı kuşlamaların yapıldığı gözlenirken "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB!", Halk Ordusu TİKKO katillerin peşinde!", "İnşa sürüyor TİKKO yürüyor!" şeklinde sloganların kantinde yankılandığı da gözlendi.

Anma bitiminde 15-20 civarında sivil polis topluca gidip dekanla görüştüler. Pankart saat 16:00'ya kadar asılı kaldı.

Komünist önder Mehmet Demirdağ ve dört can yoldaşımız İsviçre'nin Basel şehrinde devrimci coşkuyla anıldı

Mehmet Demirdağ ve dört can yoldaşımız için düzenlenen anma toplantısı "Şimdi savaş zamanı" isimli şiirle birlikte tüm dünyada demokrasi, sosyalizm, komünizm adına şehit düşenlerin anısına, bugünkü özgülde Karadeniz'de şehit düşen Yeniden İnşamızın Mimarı, komünist önderimiz Mehmet Demirdağ ve dört can yoldaşımız için saygı duruşu ile başladı. Duyguların yoğunluklu yaşandığı coşkunun sıcaklığında kenetlenen yürekleri hüzün ve sevinç dalgaları sararken kinimizi anlatmak ise bir o kadar imkansızdı.

300 civarında kişinin katılımının gözlendiği anma toplantımız Mehmet Demirdağ, Ümit Dinler, Ümit San, Duran Salman ve Dilek Konuk yoldaşların cenaze törenlerine gönderilen yazıyla devam ederken, katılımcıların gözlerinin içine bakarak okunan yazılarla sahnede asılı olan yoldaşlarımızın resimlerindeki sıcaklık zaten salonu kaplamıştı.

Dalgalanan kızıl bayrağımızın içine çizilmiş Mehmet yoldaşımızın resmi haykırırcasına "Bize ölüm yok!" diyordu. "Yaşasın Partimiz TKP/ML!" sloganını her duyuşunda gözlerinin içi gülüyor, "İktidar namlunun ucundadır!" sloganıyla salon inliyordu.

TMLGB ve Partizan tutsakların mesajları şiirlerle birlikte okunurken, MLKP'den dostlar da anma toplantımıza sundukları mesajlarını kendileri okumak istediklerinden, sahneye elindeki bir demet kızıl karanfille gelen dostumuz, şehit düşenlerin önünde saygıyla eğildiğini belirterek konuşmasına başladı. Ölüm Orucu şehitlerinden Erkut Direkçi'ye gönderilen çiçeğin Erkut Direkçi'ye yetişmediğini ve Mehmet yoldaşa getirdiğini belirtip, Ölüm Orucu şehitlerini anlatarak ölümü yenenlerin öğrettiklerinin önemine değindi ve "Kim demiş onlar öldü diye" adlı şiirle sözlerini bitirdi.

Ve Ozan Can Yürek sahnede yerini aldı. Hüzünlerimizin arasında coşkuyla yakalayabildiğimiz, Özgür yoldaş için yaptığı türküsüne başlamasıyla "Özgür yoldaş ölümsüzdür!" sloganı coşkuyla atıldı.

"Kim bizi engelleyebilir?" sözleriyle başlayan şiir coşkuyu ve kini daha da doruklara çıkarttı.

Türkiye'den gelen cenaze töreni kaseti gösterime sunulduğunda çocukların hepsi en önde yerlere oturmuş dikkatlice izlerken atılan sloganlara, söylenilen türkülere eşlik ediyor ve seslerimiz seslerine karışıyor. Kasedi izlerken düşmanın ölülerimizden bile ne kadar korktuğunu bir kez daha görüyoruz. Oysa şehitlerimiz tüm hayvani saldırılara karşın onur abidesi gibi karşımızdalar. Salondaki izleyicilerin gözleri dolup buruklaşmalar yaşandığında sahneyi süsleyen resimlerde kaşlar çatılıyor. Anmaya dost örgütlerden, Dev-Sol, İsviçre Devrimci İnşa Örgütü (AUFBAU)'nun mesajlarıyla devam edilip İsviçre Faaliyet Komitesi'nin yazısı okundu. Toplantı Ozan Umut Altınçağ'ın söylediği marşlara kitlenin de katılımıyla sona erdi.

Anma toplantımızın ikinci gündemi; "Karadeniz gerçekliğimiz" konulu seminerdi. Bu seminer yoldaşlarımız şehit düşmeden önce planlandığından, anma ile bütünlüklü yapılması uygun görüldü. Karadeniz'in gelişen gerilla mücadelesi açısından ele alınıp, önemi anlatılırken esas olarak Partimizin bütünü açısından ele alınması gerektiğinin vurgusu yapılarak Partimizin yönelim boyutları anlatıldı. Yeniden İnşa sürecimizin siyasal, ideolojik, örgütsel boyutları işlendi.

Seminer zaman darlığından dolayı kısa tutuldu. Örgütlere ve bireylere verilen söz hakkı ile seminere devam edildi. Partileri adına MLKP'li arkadaşlar söz hakkı aldılar.

Halkın Günlüğü'nden arkadaşlar birey olarak söz aldılar. Diğer yapılardan arkadaşlar söz haklarını kullanmadılar. Bir yoldaş "Bizler acılarımızla birlikte yürümesini de biliriz" diyerek soruları ve eleştirileri yanıtlayıp toparlama bölümüne geçerek seminer bitirildi.
Yaşasın Partimiz TKP/ML!
Mehmet Demirdağ yoldaş ölümsüzdür!

İsviçre TKP/ML Taraftarları

NRW TKP/ML taraftarlarınca "Karadeniz'deki son gelişmeler üzerine" bilgilendirme toplantıları yapıldı

Ülkemizde sürdürülen devrim mücadelesi, özellikle Karadeniz bölgesinde TKP/ML'nin 1997 yılı içerisinde güçlü çıkışları ile daha bir anlam ve önem kazandı. Bu gelişim, TKP/ML tarafından estirilen fırtınanın dinmeden devam edeceğinin ve faşist diktatörlük çeperinde gedikleri çoğaltacağının da mesajlarıyla yüklü. Bu gelişmeler ışığında hareket eden NRW TKP/ML taraftarları, TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve savaşçıların TC güçleri ile girdikleri çatışmada şehit düşmeleri vesilesiyle, ayrıca ülkemiz kamuoyunda ve de yurtdışı alanında "Karadeniz'de neler oluyor?" şeklindeki sorulara da yanıt olacağı anlayışı ile bilgilendirme toplantıları düzenledi.

13 Aralık 1997 günü Hagen ve Çevresi Gençlik Kültür Merkezi'nde, 1997 gününde Duısburg Gençlik Kültür Derneği'nde yapılan toplantılar, tüm devrim ve Parti şehitleri ile ilgili yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından konuşmacı arkadaş sözlerine başladı. Karadeniz'deki mücadeleyi, dünü ve bugünü ile ele alarak derin bir araştırma çalışmasının örneğini sergiledi. Gerçekten de, belki de bu kadar kapsamlı bir bilgiyi kitleler ilk defa duymaktaydı. Çünkü Karadeniz Bölgesi'nde TKP/ML'nin çalışmalarının ciddiliğinin açık bir göstergesi sayılırdı bu araştırma. Kafalardaki tüm sorular açıldı, yeni ve ciddi bir bilgiyle donandı zihinler. Yine Karadeniz Bölgesi'nde TKP/ML tarafından başlatılan yeni süreç, gerek burjuva basın, gerekse yurtsever ya da devrimci basın tarafından ısrarla çarpıtılıp kamuoyu bilgilendirilmiyordu. Sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı anlayışının mimarı TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, savaşçıları Ümit Çağlayan San, Ümit Dinler yoldaşların cenaze töreni sırasında ve yine Yeniden İnşa sürecinin savaşçılarından Özgür Kemal Karabulut yoldaşın mezarı başında yapılan cenaze töreni sırasında çekilen kasetin gösterimi ile toplantı bitirildi. Bu toplantılara Hagen'de 60 kişi, Duısburg'da ise 150 kişilik katılım sağlandı.

Duısburg-Hagen-Köln TKP/ML taraftarları

Devrime yürüyüşümüz asla engellenemez

23 Kasım 1997'de Tokat'ın Ese yaylasında faşist TC'nin kolluk güçleriyle girdikleri çatışmada Partimiz TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Yeniden İnşa'nın baş mimarı Komünist Önder Mehmet Demirdağ ve 4 yoldaşı anıldı.

28 Aralık pazar günü Wiesbaden Derneği'nde yapılan anma toplantısına, Karadeniz şehitlerimiz şahsında tüm dünya devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu ile başlandı. Ardından Partimizin kısa tarihiyle beraber M.Demirdağ yoldaştan önce şehit düşen TKP/ML'nin Genel Sekreterlerinden Kazım Çelik, Süleyman Cihan, kurucu önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın mücadelenin merkezinde şehit düştüklerine vurgu yapılarak; "Nasıl ki bundan önce şehit düşen her genel sekreterimizin yerini TKP/ML kısa sürede doldurarak yoluna devam ettiyse, bugün de şehit düşen önder yoldaşımızın yerine TKP/ML'nin yeni komünist önderler yaratacağına inancımız tamdır. Böylesi komünist önderlerin şehit düşmesi Partimiz ve devrim açısından büyük kayıp olmakla beraber devrim yürüyüşümüzü asla engelleyemez. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın" belirlemesinden sonra yoldaşların yaşamı ve mücadelesi ile ilgili paragraflar okundu. Partimizin Karadeniz hamlesine de değinilen konuşmada "Partimizin yöredeki eylemleri ve halkla bütünleşmeleri TC devletini rahatsız etmiş ve tüm güçlerini bölgeye seferber etmiş bugün Karadeniz'de yaşananlar dünün Dersim'ini aratmadı. Bu da TC devletinin Partimiz TKP/ML'den ne kadar çok korktuklarının en bariz örneğidir" denildi. Akabinde Karadeniz TİKKO gerilla birliğinin bir filmi beğeniyle izlendi ve etkinlik sona erdi.

Yaşasın Karadeniz'i kanlarıyla kızıllaştıranlar!

Kahrolsun faşist gerici TC devleti!

TKP/ML Wiesbaden taraftarları

Nürnberg'de seminer

Nürnberg'de, "Karadeniz'de faşist TC'nin duruşu ve 2. OPK sonrası TKP/ML'nin Karadeniz atılımı" konulu seminer yapıldı.

Yaklaşık 45 kişinin katıldığı seminere başlamadan önce, faşist devlet güçlerince Amasya'da katledilen Özgür Kemal Karabulut ve Tokat'da katledilen TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve Ümit Dinler ile Ümit San yoldaşların cenazeleriyle ilgili görüntülerin yeraldığı video kaset gösterildi. Ardından seminere geçildi. Seminer veren yoldaş, 2. OPK'dan sonra TKP/ML'nin gerçekleştirdiği Karadeniz atılımı ve bunu boğmak isteyen TC'nin Karadeniz'deki uygulama ve planlarına değindi. Seminerin ardından sorulan soruların, semineri veren yoldaş tarafından cevaplanmasıyla seminer sona erdi.

Nürnberg TKP/ML taraftarları

Paris, Lyon, Nevers ve Mulhdus'ta "Şehitlerimizle kızıllaşan Karadeniz gerçekilği ve Partimiz TKP/ML" konulu toplantılar yapıldı

Partimiz TKP/ML, 26 yıllık mücadele tarihinde nice şehitler verdi. Her düşenimiz yeniden doğuşun meşalesi olarak dikildiler zulmün karşısına. Zira kavga sürüyor ve yas tutmaya ne hakkımız ne de zamanımız var. Çünkü tarih "kazanacaksınız" hükmünü vermiş işçi sınıfına ve ezilen halklara. İşte bu zorunluluğun bilincinde olan yoldaşlarımız her düzeyde fedakarlıklara katlanarak gerektiğinde canlarını dahi vermekte tereddüt etmemişlerdir.

Partimizin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, MK üyesi Polat İyit, Ö.Kemal Karabulut, Ümit San, Dilek Konuk, Duran Salman, Ümit Dinler ölümsüzdür. Çünkü Karadeniz kızıllaşıyor ve Yeniden İnşa sürecimiz devam ediyor.

Bu temelde Fransa'nın dört ayrı şehrinde düzenlediğimiz toplantılara ilgi büyüktü. Seminerleri veren yoldaşlar Karadeniz'de devrimci hareketin tarihi, Partimiz TKP/ML'nin bölgedeki yönelimi, 2. OPK'mızla darbeciliğin, sağ ve sol tasfiyeciliğin mahkum edilmesi, Partimizin Yeniden İnşa süreci nedir? Yeniden İnşamızın Mimarı M.Demirdağ ve diğer şehitlerimiz, devletin bölgedeki yönelimi vb. konulara açıklık getirdiler. Ayrıca Partimizin Karadeniz hamlesi ve yönelimine kaynaklık eden 26 yıllık tarihimizden çıkardığımız deneyimlere dikkat çekildi. Yeniden İnşa sürecimize yön veren bu tarihtir denildi.

Nisan 1994'te Partimize karşı girişilen darbe ve akabindeki dağınıklık meselenin bir yanıydı. Öteki yanı ise Partimizin siyasi, ideolojik ve örgütsel birliğinin sağlam temellere dayanan Yeniden İnşa sürecimizle en anlamlı ifadesini bulmuş olmasıdır.

Tartışma bölümlerinde devrimci örgütlere ve dinleyici arkadaşlara söz hakkı verildi. Toparlama bölümünün ardından Sarıgazi'deki anmanın video kaseti gösterildiğinde yer yer devrimci duyguların gözyaşı şekline bürünmesi yaşandı.

Sonuç olarak, şehitlerimizi anmak, Yeniden İnşa sürecimizin ge-

reklerinin Partimizin tüm faaliyet alanlarında yaşama geçirilmesiyle mümkün olabileceğini bilince çıkarmak onlara layık olabilmenin en özlü ifadesidir ve bunu başaracağımızdan kimsenin kuşkusu olmasın.
Yaşasın Partimiz TKP/ML, Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!
Komünist Önder Mehmet Demirdağ yoldaş ölümsüzdür!
Ese Yaylası şehitleri kavgamızda yaşayacak!

Fransa TKP/ML taraftarları

Şehitlerimiz Karadeniz gerçeği ve Yeniden İnşa'nın geldiği aşama içinde anıldı

Karadeniz'de giderek büyüyen, TKP/ML önderliğinde gelişen, gerilla savaşı yürüten ve Karadeniz halkı arasında kök salmaya başlayan TİKKO'nun, faşist TC'nin korkulu rüyası olduğu herkesçe bilinen bir gerçekliktir. TKP/ML'nin 2.OPK sonrası geliştirdiği Karadeniz hamlesi Halk Savaşı yolunda büyük bir yere sahiptir. Faşist TC bunu anlamıştır ve Karadeniz bölgesinde büyüyen gerilla savaşına karşı, Karadeniz halkını sindirmeye, korkutmaya ve koruculaştırmaya çalışmakta, Karadeniz Bölgesi'ne ilişkin toplantılar düzenlemektedir. Çünkü TKP/ML'nin, MLM'nin Türkiye ve Türkiye Kürdistanı topraklarında yegane temsilcisi olduğunu bildikleri için korkuyorlar. Çünkü; kurucu önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın Türkiye tahlilinin doğruluğundan korkuyorlar. Korkuyorlar, çünkü TKP/ML önderliğinde TİKKO, Halk Savaşı'nı Türkiyelileştiriyor!

Korkuları da haklı, nasıl ki Özgür Kemal Karabulut yoldaşımız Sivas'ta diri diri yakılan 35 insanın suçlularından hesap sormak için Partizan Öfkesi olmuşsa; nasıl ki O, Yeniden İnşa'nın temsilcisi olmuşsa; nasıl ki O, çatışarak şehit olmuşsa, nasıl ki Partimiz TKP/ML'nin şehit olan 4. Genel Sekreteri komünist önder Mehmet Demirdağ tüm çaba ve uğraşını Partimiz için vermişse, nasıl ki O Parti içi ve Parti dışı düşmanlara karşı amansız mücadeleler vermişse, nasıl ki O, Yeniden İnşa'nın Mimarı olmuşsa, nasıl ki O, Karadeniz doruklarında yoldaşları Ümit Dinler, Ümit Çağlayan San, Duran Salman ve Dilek Konuk ile birlikte savaşarak şehit düşmüşse; biz yoldaşlarının da tüm çaba ve uğraşı onlar gibi olmak olacaktır.

Karadeniz'de gelişen mücadeleye kitleleri duyarlı kılıp verilen gerilla mücadelesine destek sunmaları ve içinde yer almaları için ve bazı dostlarımızın yayın organlarında yazılan çarpıtmaların ve inkarcılığın aydınlanması için, 14 Aralık 1997 tarihinde Ulm'de "Karadeniz'de faşist TC'nin duruşu ve TKP/ML'nin 2. OPK sonrası Karadeniz atılımı" konulu seminer verildi.

Seminer saat 14:30'da başladı ve 100 kişi izledi. Seminer "Faşist

TC'nin Karadeniz'deki duruşu" ve "Partimiz TKP/ML'nin 2. OPK sonrası Karadeniz atılımı" olmak üzere iki bölümde yapıldı. Bu iki bölüm bittikten sonra tartışma bölümü açıldı ve ilk önce örgüt adına konuşma yapmak isteyenlere söz hakkı verildi.

TKP(ML), MLKP ve PKK söz hakkını kullanıp konuşmalarını bitirdikten sonra bireylere söz hakkı verildi. Tartışma bölümü bittikten sonra, semineri veren yoldaşlar toparlama bölümüne geçti. Büyük bir ilgiyle dinlenen seminerden hemen sonra, Grup Şiar "Kızıl oldu Karadeniz" türküsünü söyledi. Hep bir ağızdan yankılanıyordu salonda türkünün dizeleri. Onun ardından Özgür Kemal Karabulut yoldaşımızın, Parti Genel Sekreterimiz Komünist Önderimiz Mehmet Demirdağ ve TİKKO savaşçıları Ümit Dinler ve Ümit Çağlayan San yoldaşlarımızın cenaze töreni videoda izlendi. Başta komünist önder Mehmet Demirdağ olmak üzere, tüm şehitlerimiz kavgamızda yaşıyor, savaşıyor ve yol gösteriyor.

Yoldaşlar, hesabınızı soracağız, söz veriyoruz!

"Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!"

Ulm TKP/ML taraftarları

Merhaba dostlar;

Parti ve devrim şehitlerini andığımız, Ocak ayının son haftasında bizler Hannover TKP/ML taraftarları olarak bu haftaya uygun bir anma toplantısı düzenledik. Yaklaşık altmış kişinin katılımıyla gerçekleştirdiğimiz bu anma toplantısında, birinci bölümde Ocak ayı Parti ve devrim şehitlerine ilişkin yazı okunduktan sonra ikinci bölümü marşlar eşliğinde müzik bölümüyle sonuçlandırdık.

Şehitlerimizi anmak demek onların ideallerini sahiplenmek demektir.

Şehitlerimizi anmak demek; onların mücadelesini örnek almak demektir.

Şehitlerimizi anmak demek Yeniden İnşa'ya uygun hareket etmek demektir.

Parti ve Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Gençlik örgütümüz TMLGB!

Yaşasın Halk Ordusu TİKKO!

Hannover TKP/ML taraftarları

Parti ve devrim şehitleri Yeniden İnşa sürecimizde yaşatılacaktır!

24 Ocak 1998 tarihinde Paris Halklarla Dayanışma Derneği'nde "Parti ve Devrim Şehitlerimizi Anıyoruz" konulu bir anma toplantısı yapıldı.

Yaklaşık 80 kişinin katıldığı anma toplantısı devrim ve komünizm uğruna şehit düşenlerimiz için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Daha sonra semineri veren yoldaşlar, Yeniden İnşa sürecimizin önderi ve savaşçılarının Karadenizi kızıllaştıran şanlı direnişlerini anlatarak; "Proletarya Partisi 26 yıllık mücadele tarihinde vermiş olduğu 400'ü aşkın şehidiyle birlikte Yeniden İnşa sürecini Sürekliliği Sağlanmış Gerilla Savaşı ve Gerilla Bölgesinde Parti Örgütlülüğü perspektifiyle ilerletecektir. Zira devrim tarihimizin önemli bir bileşeni de şehitlerimizdir. Onları anmak, onların bıraktığı kızıl bayrağı hep önde tutmakla mümkündür. Bunun somut anlamı ise devrimci duruşumuzu, stratejimize kilitleyip, tam anlamıyla dava adamı olmaktır. Şehitlerimiz bizden bunu bekliyor" dediler.

Yine devrim şehitlerimiz Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, Baba Erdoğan, Erkut Direkçi, Aygün Uğur, Tahsin Yılmaz, Yılmaz Güney, Ahmet Arif, Enver Gökçe... yani ismini sayamayacağımız kadar binlerce kavga dostumuzu yaşatmanın en iyi yolu devrimde ısrarlı olmaktır. Konuşma bölümünden sonra geleneğimizin mücadele tarihini anlatan bir video kaset gösterimi yapıldı.

Parti ve Devrim Şehitlerimiz Sürekliliği Sağlanmış Gerilla Savaşı ve Gerilla Bölgelerinde Parti İnşası'nda Yaşatılacaktır!

Paris TKP/ML taraftarları

ŞEHİTLERİMİZİN SAHİPLENİLMESİ VE TANITILMASININ BİR BİÇİMİ OLARAK: İLANLAR

Selam olsun Yeniden İnşa'nın Mimarına!
Selam olsun Yenidan İnşa'nın savaşçılarına!

"Herşeye rağmen durum iyidir. **Durum iyidir**, çünkü; gerçekler devrimcidir... **Durum iyidir**, çünkü; bize ışık tutan teorimiz ve stratejimizden güç alarak yetmezliklerimizi aşacağımızı biliyoruz... **Durum iyidir,** çünkü; çözümsüzlüğün değil çözümün, dağılmanın değil birleşmenin, karamsarlığın değil umudun yolundayız." (Mehmet Demirdağ)

20 EKİM 1997'DE AMASYA-TAŞOVA DİRENİŞİ'nde ve 23 Kasım 1997 Tokat-Topçam Mevkii Ese Yaylası Direnişi'nde ölümsüzleştiniz. Meşale olarak yolumuzu aydınlatıyorsunuz.!

Partizan Dergisi

Karadeniz'de gerillamız savaşıyor,
Önderimiz Mehmet Demirdağ ve şehitlerimiz yaşıyor!

Karadeniz... bunu duysun derinliklerin:
O ateşli göğüsleri delen hançerin
Kabzasını alacağız biz elimize!

Emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve büyük toprak ağalarının zor aygıtı olan faşist devlet ile sürdürülen dişe diş savaşımda, Partimizin Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve ordumuzun yiğit savaşçılarından Dilek Konuk, Ümit Çağlayan San, Duran Salman ve Ümit Dinler yoldaşlarımız Karadeniz dağlarında şehit düştüler.

Başta Türk, Kürt ulusundan olmak üzere çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının BAĞIMSIZLIK, HALK DEMOKRASİSİ, SOSYALİZM ve yüce KOMÜNİZM mücadelesinde Partimizin önderini ve kahraman savaşçılarımızı yitirmenin acısını ve üzüntüsünü çok derin yaşıyoruz.

Partimizin, işçi sınıfımızın ve halkımızın üzüntüsü büyük, acısı derindir. Ancak bir yılgınlık, karamsarlık değildir, olamaz da! Zira bunun bir savaş olduğunu biliyoruz. SAVAŞ'ın kan revan içinde, ağır bedeller ödeyerek, ödeterek sürdürüldüğünü biliyoruz. Savaş, düşmanla her alanda sürdürülen yüzlerce irili ufaklı çatışmalar sürecidir. Bu çatışmalarda kazanılan irili ufaklı zaferlerle kazanılan mevzilerle adım adım büyük zafere varılabilir.

Savaş büyük ve ağır bedeller ister. Bu bedelleri ödemeyi göze alamayanlar, bırakalım SAVAŞ'ı sürdürmeyi insani özlerini bile koruyamazlar. Bir köle gibi, bir böcek gibi faşizmin, emperyalizmin, feodalizmin ve her türlü gericiliğin prangalarından, bataklığından kurtulamazlar ve iğrenç sistemin bir piyonu haline gelirler.

Savaşın KANUNLARI vardır. SAVAŞ; bir ölüm-kalım, bir YIKMA ve İNŞA meselesidir. Savaşın kanunlarını bilmeyenler, ödenen bedellerin niçin ödendiğini ve bunların ne anlama geldiğini de bilemezler, anlayamazlar.

Savaşı sürdürenler, bedel ödüyor, bedel ödettiriyor. Bedel ödemek

ve ödettirmek, direnmenin, savaşmanın ve kazanmanın kanunudur.

Bedel ödeme ve ödettirme bilinci halka, devrime, Partiye ve yoldaşlara bağlılık, yüksek derecede bir feda ruhu, ölümü küçültme ve komünist iradenin gücüyle, proletaryanın bilimsel ideolojisi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ışığında iktidara yürümektir.

Şehitlerimiz ve önderimiz bize kavgalarıyla bunu öğretmekte ve bunu emretmektedir.

ONLAR; sınırlı bir yaşamı, sınırsız bir davaya, devrime adadıkları için ÖZGÜRLÜĞÜ KAZANDILAR... ŞEHİTLERİMİZ savaş naralarının daha güçlü atılmasının, ideolojimizin, siyasetimizin, pratiğimizin derinlik kazanmasının kızıl ırmaklarıdır. Şehitlerimiz ideolojimizin, ideallerimizin, ilkelerimizin Ağrı, Munzur, Kaçkar, Toros dağları kadar kalıcı ve heybetli zirveleridir. Bu zirveler güneşi ve yıldızları kucaklamaya taşıyor bizi!

Bundandır ki şehitlerimiz savaş ve Parti'nin inşası için kısa vadede önemli bir "kayıp" ancak orta ve uzun vadede tam tersine güçlü ve büyük kazanımdır.

Şehitlerimizi anmak, şehitlerimizi sahiplenmek tek bir yolla mümkündür: DİRENMEK-SAVAŞMAK-KAZANMAK! Bu bilinç ve sorumlulukla yürüyoruz. Şehitlerimizin bayrağını devralan yoldaşlar: Kırlarda, şehirlerde, fabrikalarda, okullarda, yurtdışında, zindanlarda savaş ve intikam yeminleriyle yürüyorlar, yürüyoruz...

"Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!"

Yeniden İnşa'nın Mimarı Önderimiz Mehmet Demirdağ ölümsüzdür.

Karadeniz şehitleri ölümsüzdür!

Karadeniz faşizme mezar olacak!

Halk savaşı engellenemez, Karadeniz kızıl olacak!

Tüm zindanlardaki TKP/ML davası tutsakları adına:

Nil Pınar Arın

Yeniden İnşa'nın dinamik mimarı
Söylemin ve yapmanın namuslu diyalektiği
Merkezi görevin güncel aklı!
Partinin çocuklarıyla sırt sırta vererek
Coşkun bir şafakta ölümsüzleştiniz
Bir kez daha şiarımız, bir kez daha andımız oldunuz
Ey yoksul coğrafyanın yiğit evlatları!
Maoizm'in baş ve parmakta bütünleşmiş militanları!
Siz zaferi getirmeden yittiniz; ama emin olun, zafer; mutlaka yittiğiniz yere getirilecektir.

TKP/ML Davası tutsakları adına
M.Ali Eser/Ümraniye zindanı

Şehitlerimiz, özgür yarınlarımızın garantisidir!

Kavgaya sevdalı Partizan yüreklerimiz
Şimdi bin kat daha öfkeli
Şimdi bin kat daha cesur
Şimdi bin kat daha militan
20 Ekim 1997'de Amasya-Taşova Direnişi'inde ve 23 Kasım 1997 Pazar günü, Tokat-Topçam Mevkii Yakıl Yaylası Direnişi'nde ölümsüzleştiniz. Anılarınız mücadelemize ışık tutuyor.

Yeni Demokrat Kadınlar

Ezilen halkımıza dağlardan aydınlık saçan Yeniden İnşa'nın Mimarı ve halk savaşçılarını sonsuzluğa uğurladık. Şan olsun şehitlerimizin açtığı özgürlük kapısına!
Şan olsun zaferi ölerek kucaklayanların kavgasına!

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik

Umut dağlarda, umut biziz, umuda kurşun işlemez!

Ey kokuşmuş soluk
Ey kara zulüm,
Bebelerin sütüyle beslenen rezil!
Altılarımızın Karadeniz'e kanıyla attığı tohum,
Er ya da geç
Kızıl deniz olacak,
Bunu böyle bilesin!

20 Ekim '97'de Amasya-Taşova'da ve 23 Kasım 97'de Tokat-Topçam Mevkiinde altınçağ şehitler kervanına katıldılar. Erdemleri rehberimiz, anıları meşale olarak yolumuzu aydınlatıyor.

Tohum Kültür Merkezi
Güneşe Türkü
Barbara Halk Sahnesi

Selam olsun Yeniden İnşa'nın Mimarına!
Selam olsun Yeniden İnşa'nın yaratıcılarına!

23 Kasım 1997 Pazar günü, Tokat-Topçam mevkii Ese Yaylası Direnişi'nde ölümsüzleştiler. Meşale olarak yolumuzu aydınlatıyorlar! "Herşeye rağmen durum iyidir, çünkü; gerçekler devrimcidir. Durum iyidir, çünkü; bize ışık tutan teorimiz ve stratejimizden güç alarak yetmezliklerimizi aşacağımızı biliyoruz... Durum iyidir, çünkü; çözümsüzlüğün değil, çözümün; dağılmanın değil birleşmenin; karamsarlığın değil, umudun yolundayız." (Mehmet Demirdağ)

Ailesi adına Mustafa Demirdağ

"Hepiniz çocuklarımsınız, bayrağı yere düşürmeyeceğiz!"

Çağlayandı sular gibi çağladı
ÜMİT diye çok insanlar ağladı
Anasının yüreğini dağladı
Unutamam oğul seni unutmam
Halk uğruna sen dağlara çıkmıştın
Onurumdun, şerefimdin sen oğul
Bütün analara benim tavsiyem
Doğurursan, ÜMİT gibi bir yiğit doğur

Adı ÜMİT'ti. Mücadelede geride durmaz, yalanı, dolanı, kötülük bilmez.

Seninle gurur duyuyoruz oğul.

Annesi Gül San

Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak.

Bize ölüm yok, savaş naralarımız var. Bunu böyle bilsin dostlarımız ve düşmanlarımız.

Komünist önder Mehmet Demirdağ ve Karadeniz şehitlerimizi kavgamızda yaşatacağız.

Bern ve çevresi TKP/ML taraftarları

23 Kasım '97'de Ese Yaylası direnişiyle Karadeniz'de çatışarak destanlar yaratan önderimiz Mehmet Demirdağ, Yeniden İnşa'nın savaşçıları Ümit Dinler, Duran Salman, Ümit Çağlayan San, Dilek Konuk ve 20 Ekim '97'de Amasya-Taşova'da çatışarak şehit düşen TİKKO Komutanı Özgür Kemal Karambulut yoldaşlar Demokratik Halk Devrimi mücadelemizde yolumuzu aydınlatıyorlar.

Umut; dağlara çekilmiş kar altındadır.

Umut; Marksizm-Leninizm-Maoizm'i rehber edinmiş Proletarya Partisi'nin önderliğinde savaşan gerillanın silahından çıkan ses ve ışıktadır.

Hollanda TKP/ML taraftarları

Devrimci-demokrat kamuoyuna ve halklarımıza!

TKP/ML gerillaları Tokat-Topçam mevkiinde destansı bir direnişle toprağa düştüler.

Onlar proletaryanın ve emekçi halklarımızın geleceğini yaratma kavgasında sömürüye, zulme karşı zincirlenmiş özgürlüğü kazanma mücadelesine adadıkları soylu direngen yaşamlarıyla geleneklerimizi daha da zenginleştirip, bu yöndeki mücadeleyi belirgin kıldılar. Onların katli, coğrafyalarımızın her köşesinde emekçiler üzerinde estirilen faşist rejim terörünün halklarımızı hedef alan katliamların ve alçakça işlenen cinayetlerin kopmaz bir halkasıdır.

And olsun ki, halkın kanıyla beslenen bütün alçakları ve sergilenen bütün alçaklıkları şehitlerimizden biriktirdiğimiz devrimci duygularımızla, sınıf kinimizin kabaran öfkesi ve pratiğiyle karşılayacağız.

Şimdi görev 5 yiğit devrimci şehidimizi anılarına uygun pratiğimizle yaşatmaktır.

Şehitlerimiz ölümsüzdür! Şehid namırın!
Yaşasın devrimci dayanışma!
Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!

Sakarya zindanında kalan TKP/ML, TİKB, MLKP, THKP-C/HDÖ, EKİM davası tutsakları adına Seyit Ali Uğur, Nevin Berktaş, Hatice Köşker, Kayhan Arıca, Kemal Toka

Birer dağ kartalıdır onlar
Yürek ömürleri nöbette,
Yaşamları ayakta geçer,
güzelliklerin kılına dokunulmasın diye...
Bedenlerinizi toprağa,
anılarınızı yüreğimize ektik.
Rahat uyuyun Karadeniz'in kardelenleri...

Çanakkale zindanından Devrimci Yol Dava tutukluları adına; Mehmet Yeşiltepe

23 Kasım 1997 Tokat'ın Ese yaylasında faşist TC devletinin kolluk güçleriyle girdiği çatışmada şehit düşen 4. Genel Sekreterimiz Mehmet Demirdağ yoldaş nezdinde tüm Karadeniz şehitlerini; Ümit Dinler, Duran Salman, Dilek Konuk, Ümit Çağlayan San ve Özgür Kemal Karabulut'u saygıyla anıyoruz!
Karadeniz kanımızla mutlaka Kızıldeniz olacak!

Darmstadt TKP/ML taraftarları

Zaman kısa, zaman dar
sen de bilirsin ki
bir yol ayrımındayız şimdi
yılgınlar, hainler ve dönekler ortasında
dolaşıp durma efkarla
ağlamak boş
faydası yok hiçbir dövünmenin
ve boşuna değil bunca kavga çabası
bir aşkın buyruğudur
yerine getirilmek istenen
bir sevdadır ki
uğruna ağular içilesi
bir sevdadır ki
mavi düşlü çocukların
zincirsiz ve duvarsız
en son resmidir dünyanın

23 Kasım '97'de Ese Yaylası direnişiyle, Karadeniz'de çatışarak destanlar yaratan önderimiz Mehmet Demirdağ, Yeniden İnşa'nın savaşçıları Ümit Dinler, Duran Salman, Ümit Çağlayan San, Dilek Konuk ve 20 Ekim '97'de Amasya-Taşova'da çatışarak şehit düşen TİKKO Komutanı, TMLGB militanı Özgür Kemal Karabulut yoldaşımız altınçağ mücadelemizde yolumuzu aydınlatıyorlar!

Hagen ve çevresi TKP/ML taraftarları

Hey be hey!
Kurşun atarken konuşmak siperlerde
Slogan atmak
Ve marş söyleyen ordusu olmak
Bize aittir.
Gökyüzüne hücum ediyor çocuklarımız
Parmaklarını bulutların saçlarına takarak
Yıldızlara ağmış umutlarını
Kasketli önderlerinin sözcüklerinden damıtarak,
Savaşa gülücükler kazandırıyor
çocuklarımız
Yeryüzünü gülen yüzüyle
Yıkamak için mutluluğun
Tüfeğini gönüllülerin elinde, konuşturuyor çocuklarımız.
Şan olsun Ese Yaylası ve Taşova direnişine!
Şan olsun Yeniden İnşa'nın Mimarına ve savaşçılarına!
Şehitlerimizin yolunda yürümeye, savaşmaya ve intikamlarını almaya söz veriyoruz!

Wetzlar Partizan taraftarları

Hey be hey!
Kurşun atarken konuşmak
siperlerde
Slogan atmak
Ve marş söyleyenin neferi olmak
Bize aittir.
Gökyüzüne hücum ediyor
çocuklarımız
Parmaklarını bulutların saçlarına
takarak
Yıldızlara ağmış umutlarını
Kasketli önderlerinin
sözcüklerinden damıtarak,
Kavgaya gülücükler kazandırıyor
çocuklarımız
Yeryüzünü gülen yüzüyle
Yıkamak için mutluluğun
Tüfengini gönüllerin elinde,
konuşturuyor çocuklarımız.

Şan olsun Ese Yaylası ve Taşova Direnişine!
Şan olsun Yeniden İnşanın Mimarına ve 4 yoldaşımıza!
Şehitlerimizin yolunda yürüyor ve yürüyeceğimize söz veriyoruz.

Dersim ve Okmeydanı Özgür Gelecek Okurları adına;
Munzur Teber

İbrahim'den, Cihan'dan, Kazım'dan devraldığınız Maoizm bayrağını, 25 yıllık görkemli tarihle KARADENİZ'de dalgalandırdınız. Şan olsun tepeden tırnağa isyan kesilenlere!
Şan olsun Yeniden İnşa'nın Mimarına.
Siz rahat uyuyun! Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!

Soğanlı, Bağcılar, İkitelli, Altınşehir, İnönü Mahalleleri
Partizan okurları

Şan olsun sizlere, şan olsun Yeniden İnşa'ya!

Güle güle
Yeniden İnşa'nın yaratıcıları
Karadeniz'in kızıl gülleri
Öfkemize öfke
İnancımıza inanç kattınız
Ölümü kucaklarken bile
Propagandasını yaptınız
Partizan öfkemizin

Sizleri ve tüm şehitlerimizi saygıyla selamlıyoruz.

Bodrum'dan Özgür Gelecek okurları adına;
Munzur Özsever

Mehmet Demirdağ
Ümit Dinler
Ümit Çağlayan San
Duran Salman
Dilek Konuk

Selam olsun apaydınlık günlere
Çekiçle dirgenle yürüyenlere
Selam olsun halk için ölenlere
Silah elde toprağa düşenlere
Bin selam!

23 Kasım 1997 Tokat-Topçam Mevkii'nde kanlarının son damlasına kadar **"Zafer bizimdir!"** diye haykıran Partizanların şahsında tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz.

Arkadaşları adına; Doğan Sönmez

ŞEHİTLERİMİZ İÇİN YAZILAN ŞİİRLER, YAZILAR...

Can yoldaşlara dair

Haklı olan davalarını, nakış nakış işliyor insanlığın nihai kurtuluşu için yürekleri çarpan kızıl partizanlar. Sevdası dağlarda, umudu devrimde güzel insanların. Dağların doruklarında, doğanın zor ve çetin şartlarında cana can bedenlerini bu haklı dava uğruna feda etmede hiç tereddüt duymadan koskoca güzel bir dünya yaratmak için savaşarak, savaşı geliştirerek insanlığın nihai kurtuluşunu sağlayacaklardır. Ve bu uzun yürüyüşün bütün zorluklarını bilince çıkarmış dava adamları, partizan coşkularınızla sınıf savaşımının her alanında düşmanı yenilgiye uğratıp hedef olarak önümüze koymuş olduğunuz demokratik halk devrimi, sosyalizm ve sınıfsız, sömürüsüz bir dünya yaratmak uğruna adım adım ilerleyişiniz ezilen halk yığınlarına bir umut vadedişinizdir!

MLM bilimiyle donanmış, doğrudan yana ve doğruyu savunmayı kendisine ilke edinmiş bir Komünist Partisi elbette gelişip güçlenecektir. Kuşkusuz ki gelişip güçlenmesiyle birlikte zaman zaman kan kaybına uğraması da olacaktır. KP'nin '94'te aldığı darbeler küçümsenmeyecek derecede ağır darbeler olmasına rağmen, bugün gelinen aşamada yeniden KP'nin gelişip güçlenmesi elbette KP'nin doğru bir hatta yürümesinin bir göstergesidir.

Sözkonusu Özgür Gelecek'imizin kızıl partizanlarla yapmış olduğu röportajı okuduğumuzda bir siperde oluşumuz, bir bomba pimine dokunuşumuz, bir mavzerin kabzasından kavrayıp tetiğe elimizin dokunuşu özlemi ile bir an olsun bir vadide o güzel candaşlarımızla bir mevziye yatıp o güzelim coşkuyu birlikte paylaşmanın sevdasını yaşamak apayrı bir duygudur. Bu duyguyu şimdilik tatmamız imkansızdır. Bugün açısından zindan koşullarında oluşumuzdan o güzelim duygularımızın hayat bulması olanaksızdır. Bugün açısından zindan koşullarında üzerimize düşen sorumluluklar okumamızdır, öğrenmemizdir, bilinçlenmemizdir ve bir bütün olarak her yönü ile sıcak savaşım içine girmek için kendimizi MLM bilimiyle donat-

mamızdır.

Yürekleri insanlığın nihai kurtuluşu için çarpan Kızıl Partizanlar'ın emin adımlarla yürüyüşleri ezilen, horlanan halkımızın geleceğine bir umud vadedip, düşmana ise bir korku yaratıyor/yaratmaktadırlar. Bugünden her adım attığınız bölgeye tanklarıyla, toplarla yığınak yapılıyorsa ve yayla yasakları konuluyorsa, sizin olduğunuz her yerde ve gireceğiniz yeni alanda onlara bir korku saldığınızdandır. Geleceğin aydınlığını yaratan, geleceğin özgürlüğünü sağlayabilecek güce ulaşmanız, kavgayı daha da gürleştirip ilerleyişiniz düşmana meydan okuyuştur.

Bugünden yarına, yarından geleceğe uzanan uzun yolun yürüyüşünde haklı olan kavgamızı daha da gürleştireceğinize, güzel yarınlar yaratacağınıza emin oluşunuz bize umut vadediyor, kavgaya olan inancımızı daha da güçlendiriyor. Egemenler tarafından sömürülenlerin, horlananların, yoksullukla başbaşa bırakılanların sesi oluşunuz, pratiğinizle onlara bilinç taşımanız gelecekte emekçi halkımızın özgürce yaşayabilmesine umut vadedişinizdir.

Haklı olan davamızı dalga dalga yaygınlaştırmanız, şehirlerin varoşlarında fabrikalarında ve meydanlarında gürleşen sesiniz emekçi halkımızı sınıf mücadelesine kanalize etmek için yol göstermektedir. Gürleşen bu sesimizi daha da gürleştirmek için daha da güçlü adımlar atmak ve bu coğrafyanın her alanına yayılmalıyız. Sesimizin daha da gürleşmesi MLM bilimine sıkı sıkıya bağlı olmamızdandır.

Hayri Yeşil/Bursa Zindanı

Dostlar, yoldaşlar;

Daha bir ay olmuştu Özgür yoldaşı alalı. Bugün ise beş canımızı, beş yoldaşımızı daha aldı ağzı salyalı itler. Ama bizler bir gider bin geliriz. Bizim her şehidimiz Demokratik Halk Devrimi'nin harcına akan birer deryadır.

Komünist önder Mehmet Demirdağ ve Halk Ordumuz TİKKO'nun gerillaları Ümit Dinler, Dilek Konuk, Duran Salman ve Ümit San yoldaşlarından aldıkları bayrağı en yukarıda ve tertemiz taşıdılar. Onlar "Sürekliliği Sağlanmış Gerilla Savaşımız'ın yaratıcıları, mimarı. Onlar öyle bir temel attılar ki, bugün o temel KARADENİZ'leşen ve ANADOLU'nun her karışına tohumlarını bırakan, düşmanın yüreğine korku salan PARTİZAN'dılar. Onlar da "asla teslim olma, teslim al, ser ver, sır verme" şiarını hayatlarına geçirerek Tokat'ta çarpışarak şehit düştüler. Her şehidimiz sökmekte olan kızıl şafağın müjdecisi, altınçağ mücadelesinin yılmaz savaşçılarıdır.

Komünist önder Mehmet Demirdağ (Barış) ölümsüzdür!
Halk savaşçılarımız Ümit Dinler (Ünal), Dilek Konuk (Meral), Duran Salman (Özgür) ve Ümit San (Yılmaz) ölümsüzdür!
Yaşasın sürekliliği sağlanmış gerilla savaşımız!
Yaşasın Partimiz TKP/ML, önderliğinde Halk Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!
Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!
Yeniden İnşa'nın Mimarı'nın ve savaşçılarının hesabı sorulacak!

Karabulut ailesi adına Yalçın Karabulut

Sınıf mücadelesindeki yerimiz

Yeniden İnşa'nın ve Partimizin Önderi Mehmet Demirdağ yoldaşın da dediği gibi; "Herşeye rağmen durum iyidir. Durum iyidir, çünkü; gerçekler devrimcidir. Durum iyidir çünkü çözümsüzlüğün değil çözümün, dağılmanın değil birleşmenin, karamsarlığın değil umudun yolundayız."

Evet dostlar durum iyidir.

Durum iyidir, çünkü; Proletarya Partisi '94 ve '95 yıllarından sonra MLM ilkeleri üzerinde daha sağlam basıyor. Evet, sınıf savaşının en zorlu ve çetin dönemeçlerindeyiz. Bu süreç bizlere daha kararlı, daha bilinçli ve daha aktif, fedakar olmamızı emrediyor. Çünkü; kitleler bizleri birey olarak değil, birer Partizan olarak görüyor. Evet, o zaman bizler birey olarak değil, birer devrimci olarak şekillenmeliyiz. Bunu hayatımızın bütün alanlarına taşımalıyız. Sosyal-kültürel ve siyasi ilişkilerimizde daha bilinçli, daha seviyeli daha iyimser olmalıyız. Sorunları doğru ve yerinde müdahalelerle değiştirip, dönüştürmeliyiz. Çünkü; duracak zamanımız yok. Şehitlerimizin hesabını sormalı ve sınıf mücadelesini yükseltmek için durmadan çalışmalıyız. Bu tür sorunlar sınıf mücadelesi devam ettiği müddetçe varolacaktır. Onun için, içimizde yılgınlığa, karamsarlığa ve duraksamaya yer yoktur. Gün, kavga günüdür, süreci görüp sınıf savaşında aktif olma günüdür. Şehitlerimizden devraldığımız şanlı bayrağımızı daha ileri taşıma günüdür. Gün, gerçekleri kavrayıp kavratma günüdür. Kitleleri doğru kanalda, yani Proletarya Partisi öncülüğünde örgütleyerek savaştırma günüdür. Bugün MLM'yi daha iyi kavramanın, hayatın her alanında buna göre şekillenmenin günüdür.

Bırakın yakınmayı, olan oldu yoldaşlar
Yeniden dizin safları yarın yine kavga var
Bayraklar elden ele, türküler dilden dile
İnatla bilinçle kinle yürü zulmün üstüne

Aramızda yer yoktur gözyaşı dökenlere
Gözyaşı bozar safları gem vurur dövüşene
Korkmayın yenilgiden susturun şu yılgını
Körükleyin kızıl canı hazırlayın yangını
Duracak zaman değil durmayın yoldaşlar
Öyle bir savaş verin ki göklere değsin başlar
Zora zor ve kana kan başka yolu yoktur inan
Ancak böyle kurtulacak emekçi yoksul insan
Ancak böyle kurtulacak özgür olacak insan
Yeniden İnşa'nın Mimarı ve savaşçıları ölümsüzdür!
Yaşasın şanlı ve uzun yürüyüşümüz!
Özgür Kemal Karabulut yoldaş ölümsüzdür!
Yaşasın sürekliliği sağlanmış gerilla savaşımız!
Kahrolsun faşizm, emperyalizm, feodalizm ve komprador patron-ağa devleti!
Yaşasın Halk Savaşı!

Diren/Zeytinburnu Partizan, ÖG, YDG okuru

Merhaba dostlar;

On, yüz, bin gözlerde kin
Ediyorlardı yemin
Bu can bu tende var oldukça
Kazıyacağız kökünü
Feodalizmin, emperyalizmin
Ve komprador kapitalizmin

Evet, bir kere yemin etmiştik dönmemiz şartlar ne olursa olsun imkansızdı. Ölecek, fakat teslim olmayacaktık, ser verip sır vermeyecektik. Bu kararlılıkla çıkmıştık buram buram Kızıldeniz (Karadeniz) dağlarına. Öfkemizi kusmaya başlamıştık eylemlerimizle, bir kartal gibi yırtıcı, bir yılan gibi ürkütücü olmuştuk patron-ağa devleti için. Önce Taşova'da yenilmezliğimizi gösterdik düşmana. Özgür yoldaşımız ölümsüzleşti. Ardından Topçam kırsalında çatıştık düşmanla, 5 karanfilimiz; Mehmet, Ümit, Duran, Dilek, Ümit yoldaşlarımız meşale oldular kızıl kızıl yanan Topçamlara. Onlar teslim olmama geleneği ile ölümsüzleştiler. Elbetteki kanlarının her damlasının hesabını soracağız.

Hüzünlü bir sevinç var içimizde. Başkan Mao'nun sözleri geliyor aklımıza "Düşman sana saldırıyorsa bu iyiye doğru gelişmedir." Onlar da artık güçlendiğimizin, yenilmez olduğumuzun farkındalar. Onun için çaresizliklerini saklayamaz duruma geldiler. Kızıldeniz (Karadeniz) şehitlerini ve tüm devrim şehitlerini saygıyla selamlıyoruz. Çatışmalardan sonra Tokat ve çevresinde gözaltına alınan arkadaşlarımız için tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.
Selam olsun Yeniden İnşa'nın Mimarına!
Selam olsun Yeniden İnşa'nın savaşçılarına!
Yaşasın Halk Savaşı!
Birlik-mücadele-zafer!

Muğla ÖG okurları

Umut dağlarda, umut biziz, umuda kurşun işlemez

Evet yoldaşlar, halkkımızın umudu ne kokuşmuş burjuva demokrasisi -ki o bile ülkemizde yoktur, uygulanan faşist diktatörlüktürne de TC ordusudur. Halkımızın umudu, özgür geleceği Proletarya Partisi'dir. Proletarya Partisi 25 yıldır Türk, Kürt, Çerkez vb. ayrımı yapmadan, MLM biliminden sapmadan ve bu uğurda yüzlerce şehit vererek yoksul ve ezilen halkımızın umudu, onuru ve yolgöstericisidir.

Yoldaşlarımızın şehit düştüğünü ilk duyduğumda, inanmamıştım. Aslında, inanmak istememiştim. Olamaz diyordum. Bu süreçte olmamalı diyordum. Ama radyodan haberleri dinleyince haberin doğru olduğunu anladım. O anki duygularımı anlatmak istesem kelimeler yetmez. Tek bildiğim büyük bir acı hissettiğim. Sonra kendime geldim. Zaten duygusallıktan kurtulunca, olayları birazcık mantıklı düşündükçe bu ülkede bir savaş olduğunu, bedel ödemek ve bedel ödetmenin savaşın bir parçası olduğunu da anlayabilirdim. Zaten birazcık tarihi sorguladığımda bu gibi süreçlerin bize pek yabancı olmadığını görebilirdim. Birinci örneği önderimiz İbrahim Kaypakkaya, Proletarya Partisi'ni kurduktan kısa bir süre sonra şehit düştü. Sonra 2. Genel Sekreter Süleyman Cihan, ondan sonra da 3. Genel Sekreter Kazım Çelik. 1986'da ise 3. Parti Konferansı'nda 9 Parti delegesi faşist TC ordusu tarafından katledildi. Ama bu ölümler Proletarya Partisi'ni onurlu mücadelesinden hiçbir zaman alıkoymadı. Şimdi ise 2.OPK'yı arkada bıraktığımız bir süreçte ve Partinin Yeniden İnşa sürecine girdiği bu dönemde başta şehit düşen 4. Genel Sekreteri ve Yeniden İnşa'nın Mimarı olan M.Demirdağ'ı ve Yeniden İnşa'nın savaşçılarından Ümit San, Ümit Dinler, Duran Salman ve Dilek Konuk yoldaşları sonsuzluğa uğurladık. Dostlar, yoldaşlarımız ve önderimiz şehit düşünce bazı çevrelerde PP öndersiz kaldı, bitti gibi söylemler yayılabilir. Ama aksine her şehidimiz yolumuzu daha çok aydınlatıyor ve mücadele içinde daha da çelikleş-

memizi sağlıyor. Çünkü düşen her yoldaşımız bize binlerce değer ve özgür geleceğin tohumlarını bırakıyor.

Sonuçta can yoldaşlarımızı kızıl şafağa yolcu ettik. Onları güneşin en parlak, en onurlu yerine gömdük. Ağlamak, ağıt yakmak yoldaşlarımızı geri getirmez. Aksine onları üzer, onların rahat uyumasını istiyorsak, herşeyimizle kendimizi Partiye adamak zorundayız. Çünkü onlar böyle yaptı ve bizim de böyle yapmamızı istiyorlardı. Onları yaşatmak istiyorsak, Partiyi yaşatmalıyız. Parti yaşadıkça onlar da yaşayacaklar. Ve her korsanda, her mitingde, her baskında bizimle olacak, bizimle savaşacak ve zafere kadar da bizimle olacaklar.

Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak!

Selam olsun Yeniden İnşanın Mimarı ve savaşçılarına!

İzmir'den bir liseli YDG'li

Ey özgürlük

En gençlerimizi
en yakınlarımızı verdik
ey özgürlük.
Mavzeri yar
dağları mekan eyledik
ey özgürlük
İlmek ilmek dokuduk
köy köy dolaştık
şehir şehir anlattık
ey özgürlük.
Zulmün beynine
hainin yüreğine
kaçkının üstüne yürüdük
ey özgürlük.
İşkence
gördük,
zindan yattık
duvar deldik
ey özgürlük.
"Bıçak sırtında"
kan revan içinde yürüdük
umudu büyüttük
ey özgürlük
D.S. Meriç
Ocak 1998

Bir sevinç var içimde

Bilmem sevinmeli mi Partizan inancıyla
Yeşermek üzere toprağa düşenlere
yoksa üzülmeli mi
kalleşçe katledilmelerine.
Buruk bir sevinç var içimde
Ölüp de yenilmemenin verdiği
düşmana ortalığı dar etmenin verdiği
ideolojiyi ölümüne savunmanın verdiği
Ve ölümsüzleşmenin verdiği bir sevinç
şehitler kervanı geliyor aklıma
en iyilerimizin katıldığı
ve kızıl çiçekli bir ova oluşturduğu kervan.
Yine en iyilerimizdendi Taşova'da
Özgür Kemal Karabulut
Topçamlarda
Ümit, Duran, Ümit Dinler,
Tatlı, şirin, kavgacı Dilek
Ve Yeniden İnşamızın Mimarı
Mehmet Demirdağ yoldaş
Bizler bir uzun yürüyüşteydik
Öldükçe çoğalıyorduk
düşmanın karşısında
Bir sevinç var içimde
Bu sevinç ve inançla
Partizan öfkemi kuşanıp
İktidar namlunun ucundadır
sorulacak hesabımız var diye
haykırmak düşmana
Devrim şehitleri ölümsüzdür!
Yaşasın DHD mücadelemiz!
Bodrum'dan ÖG okurları

Ey Karadeniz!

O gün... yani o an geldiğinde,
kanlarımızla, tırnaklarımızla,
Partizan Öfkelerimizle,
can bedeli kazandığımız altınçağın
şahikalarını, karanlığın ardından
Karadeniz'in alnına doğan
Kızıl Güneş'i şehitlerimizle selamlayacağız.
Ey Karadeniz!
İğde yaprağı kokusu şimdi suların
çay yeşili ormanların
kan renginde şimdi.
Dalgaların
geceleri yırtan bir çığlık gibi
düştü yüreğime.
Artık şahtereler
kan tandına açıyor
Karadeniz!
düşmana inat
dost gülüşünle,
yoldaş sıcaklığında gel.
"Fırtınalar içinde
bıçak sırtında" gel.
Aç koynunu Karadeniz!
Alışmak zordur ölüme biliriz.
Ama yine de ağıt yakmayız biz.
O yüzden ölümün tanımı yok
belleğimizde Karadeniz!
O yüzden
halaylar çekeriz
beşlerin toprakla buluştuğu yerde.
Bahara açışını sularız

yeni bir filize gebe toprağın.
Ölümün tanımı yok belleğimizde
O yüzden
rüzgarlara bıraktık
nemli gözlerimizi.
Tüm hırçınlığınla salsan da
Karadeniz,
yüreğimiz yine yarmakta fırtınaları.
Şimdi,
Mehmet'ce bir gülüş taşımakta
çocuklarımıza dağların.
Papatyalar çoğaltarak
öcün almakta ihanetlerin
Yürüyeceğiz Karadeniz!
"Fırtınalar içinde, bıçak sırtında"
Çürüyen yanlarımızı
yıktık/yıkacağız
Yepyeni/taptaze
bir filize yaklaşıyoruz.
Vardık/varacağız.
Sürekli kılmak için "İnşa"yı
Ayağa kaldırmak için "Parti"yi
yeni baştan.
Silah elde toprağa düşse de
yoldaşlarımız,
ölümün tanımını sildik belleğimizden.
O yüzden
"Hoşçakal" yok bizim lugatımızda!
O yüzden
Selam olsun sana Karadeniz,
Selam olsun beşlere,
Selam olsun "Yeniden İnşa"nın mimarına!
Ahmet Utku

Şimdi dağ olunmalı

Şimdi dağ olmak vardı
sert kayalarıyla sivrilen bir dağ
ve bir dağ ki demir kadar sert
doruklarıyla yüce bir dağ.
Şimdi dağ olmak gerek
binbir çiçeğe can veren,
toprağıyla besleyen, kanıyla sulayarak
kızıllaştıran ve büyüten bir dağ.
Şimdi dağ olmak gerek
kartalları yere inmeyen
ve eteklerinde dağ olmaya gebe
milyonlarca tepecikler büyüten bir dağ.
Şimdi dağ olmak istiyorum
karanlığa inat, günden güne büyüyen
karanlığı en dipten,
en üstten parçalayan bir dağ;
MEHMET DEMİRDAĞ!
Şimdi dağ olunmalı
zifiri karanlıklarda
MLM'nin ışıldağıyla parlayan bir dağ.
Şimdi dağ olmak güzeldir
sevgiyle büyüyen,
eteklerinde yiğitler ağırlayan
ve doruklarında yankılanan
Özgür, Dinler, Konuk, San, Salman'lar
büyüten bir dağ.
Şimdi dağ olmak gerek
hem de zulme kafa tutan
ölümü ölümsüz kılan bir dağ.
Şimdi dağ olmak vardı yoldaşım

hem de adını bilmeden
Anadolu'nun-Karadeniz'in
kekik kokusunu tenine sindiren.
Şimdi dağ olmak vardı
milyonların uğultusunu dinleyen
ve ayağa kalkan
ve silah kuşanan
ve özgürlüğün doyumsuz özlemiyle vuruşan.
Akıner Çağlar, Malatya

Merhaba umudun yoldaşları,
Merhaba Yeniden İnşa'nın savaşçıları,
Merhaba madencinin karanlıktakı feneri,
Merhaba köylünün orağı, çekici, tırpanı, kara sabanı.
Merhaba adı özgürlük olan
Partizanlar!
Merhaba dünya proletaryasının öncü neferleri!
Bizlere bıraktığınız kızıl bayrağı dalgalandırmak boynumuzun borcudur.
20 Ekim-23 Kasım Tokat'ın Amasya Taşova arasında ve Topçam mevkiinde şehit düşen yoldaşlarımız Mehmet Demirdağ, Ümit San, Ümit Dinler, Dilek Konuk, Duran Salman ve Özgür Kemal Karabulut yoldaşları selamlıyoruz.

Elbistan'tan maden işçileri

Ese Yurdu Destanı

Yaylacık dağı duman
Öyle bir kavga başladı ki
Tarih yaşamadı böyle bir an
Düşman bağırıyor; "Ateş etmeyin aman"
Biliyor Partizan'ın öfkesi yaman
Ese Yurdu kokuyor barut ve kan
Toprağa düşüyor beş fidan
Haykırıyor dağlar taşlar
Haykırıyor Partizanlar
"Savulun ey kalleşoğlu kalleşler"
Düşman peşinde bırakıyor leşler
Haykırıyor keleşler
Toprağa düşüyor beşler
Barış'ım önderim güneş gözlüm
Ünal'ım yoldaşım sıra neferim
Yılmaz'ım umudum kartal başlım

Özgür'üm katıksız halk kültürüm
Meral'im ağız dolusu gülüşüm.
Yıldıramaz bizleri faşizmin eli kanlı cellatları
Kalmayacak kanları, sorulmadık hesapları
Özgür doğacak günlere taşıyacağız
Kızıl bayrakları
Karadeniz'den ÖG okurları

Çıksın karşımıza

"Fırtınalar içinde, bıçak sırtında yürüyoruz"
Söyleyin kim
kim engelleyebilir bizi
söyleyin kim
kim mani olabilir bize
söyleyin kim kim
çıksın meydana
çıksın da alnını karışlayalım
Anadolu'nun toprağında döllendik biz
Berdeddin'i
Börklüce'yi
Pir Sultan'ı dölleyen Anadolu
toprağında
Mustafa Suphi'yi
İbrahim'i
Mahir'i

Deniz'i
Mehmet'i yaratan
isyanlar diyarında döllendik
İsyandır anamız
asiyizdir
cengaverizdir
"Yarin yanağından gayrı
paylaşmak için her şeyi"
Göze almışız her türlü ölümü
kaybedecek bir şeyimiz yok
zincirlerimizden başka
çıksın her kimse "ben" diyorsa
"Ben engelleyeceğim sizi
ben mani olacağım size" diyorsa
Çıksın karşımıza
çıksın da alnını karışlayalım
hesapsız ve de kitapsızız
ne korkumuz var ölümden
ne de sizden
sığmıyor içimiz içimize
heyecanlı
ve canlıyız
azimli ve inançlıyız
cesur
ve kararlıyız
and içtik güneşi zaptetmeye
örs
ve çekiç arasında yoğrulduk
orağın keskinliğinde gösterdik
kendimizi
az mı sınadınız bizi?

az mı?
çığlıklarınızı kursağınızda bırakmadık mı?
"Zafer" naraları atarken
öldürdüğünüzü sanırken
yeniden filizlenmedik mi?
Her ölüm
yeni yeni yaşama evrilir
her ölümde binlerce yeşermedik mi?
Biz;
Anadolu topraklarında döllendik
Filizlendik Analodu topraklarında
Kök saldık derinliklerine Anadolu
topraklarının
Çıksın meydana
her kimse
her kimse "ben" diyorsa
"Ben sizi koparacağım
derinliklerden" diyorsa
çıksın karşımıza
çıksın da alnını karışlayalım.
Mican Kızılcan

İnkara inat yeşeriyor kırçiçekleri

Dündü küçük dereler oluşum
akar ağır aksak.
Kimi yel hızında, kimi sel coşunda,

dündü.
Yaratırken Munzur'u dörtbir koldan birleşip
Sekizer, dokuzar, onikişer gözlerle
kimi kandı, kimi şivan...
Bugün Almustayım, Topçamlardayım
Onbin yıllık sevda sıcağı
onbinlerce tohum saçarak
inkara inat yeşeriyor kır çiçekleri
Akan kanın her damlası,
güzel günlerin mayası şehitler onurumuzdur!
Sivas'dan Özgür Gelecek, Halkın Günlüğü ve Atılım okurları

Özgür Yoldaş

Ben Anadolu çocuğuyum
halk safından geldim
ezilip kakılan
dayak yiyip yılmayan
Ağlama anam
çıkacağım dağlara
Amasya'da yazacağız bir destan
TİKKO adına
Aldım silahımı omzuma
Çıktım Amasya dağlarına
Yoldaşlar karşıladı beni;
yoldaş sıcaklığıyla...
Çıktık dağlara
Üç kalleş ihbar etti beni
Taşova yakınlarında
Kanımın son damlasına kadar

savaştım,
teslim olmadım düşmana
Yenilmedim onlara
Çünkü...
İbrahim'den aldığım bayrak vardı
omzumda
Yenilmezliğin destanını yazdık:
Yaşasın ordumuz TİKKO!
Yaşasın Partimiz TKP/ML!
Barış Özgür Yaş:11
28 Kasım 1997

Güneşin sıcaklığına koşanlara

Güneşin sıcaklığına koşuyor bu çocuklar
Karadeniz'in yeşilliğinden
Karadeniz'in hırçın dalgalarından
Bu çocuklar dondurucu kışın sonlarında
Baharın müjdeleyicisi olan kardelenlerdir
Karlar altında yatan
baharı selamlamak için önceden açan
Karadeniz'in azgın dalgalarında
birer köpüktürler, kıyıları döverler
Bıkmadan, usanmadan
güneşin sıcaklığına koşuyor bu çocuklar
Karadeniz'i kendi özsularıyla sulayarak
Kendilerini tohumlaştırıp
toprağına kök salarak
Bakış oluyor bir yerde
Bir yerde Mehmet, Duran, Dilek, Ümitler...

Kaldır başını bak
Sıcak bakışlarını gönderiyorlar
Karadeniz'den
şimdi birleşmişlerdir
kavganın bayrağından dünyayı seyredenlerle,
gül direngenliğiyle dikenlerini savurarak
direnişler yazanlarla
ülkenin dörtbir yanına ışık saçarak
bu ışıkla ilk önce günışır
yeryüzünde
yeryüzü aşkın yüzü olmaya başlar
sonra sevgili,
elinde bir karanfil sunar sevdiğine
dağlar daha bir özgür
deniz daha bir mavi
nehirler daha bir çoşkulu
özgür geleceğin habercileri daha bir
umut tohumları serper toprağa...
Artık "Heyamola!" sesleri daha bir gür
horonlar daha bir inançlı
fındık, tütün, çay, yeşil daha bir canlı, taze.
Yağmur daha bir bereketli...
Çünkü;
Karadeniz çocuklarıyla
Ülkem çocuklarıyla
Güneşin sıcaklığına koşan bu çocuklarla
kendini buluyor Karadeniz
Kendini buluyor ülkem, ülkem insanı
Umudun ayak izi takipçisi değil
umudun ayak izi yapan olmaya
Günışığında Yeryüzü

Gülüşüne kurşun sıktılar

Özgür Kemal Karabulut'un anısına;
Gülüşüne kurşun sıktılar
gülüşüne kurşun
gülüşüne kurşun sıktılar
gülüşüne kurşun
gülüşüne kurşun sıktılar
duydunuz mu?
gülüşüne kurşun
bir değil
on değil
yüzlerce
yüzlerce kurşun sıktılar gülüşüne
duydunuz mu?
Kaskatıydı yüzleri
gülmüyorlardı
ve gülenleri sevmiyorlardı
istemiyorlardı gülmelerini
ve gülenlere kurşun sıkıyorlardı
bir sonbahar günü
Amasya'da
Taşova diye bir yerde
yüzlerce...
Gülüşünü susturamadılar
Gözlerine kurşun sıktılar
gözlerine kurşun
gözlerine kurşun sıktılar
gözlerine kurşun
Gözlerine kurşun sıktılar
duydunuz mu?
Gözlerine kurşun

bir değil
on değil
yüzlerce
Yüzlerce kurşun sıktılar gözlerine
gözlerinden,
gözlerindeki ışıktan korkuyorlardı
Bahar tadındaydı gözleri
içinde dağlar,
ırmaklar,
içinde sevdalar,
içinde destanlar,
içinde yarınlar taşırdı
sınırsızca bir alandı
yürü yürü bitmezdi
çekemedi bunu kem gözler
gözlerine kurşun sıktılar
bir sonbahar günü
Amasya'da
Taşova diye bir yerde
yüzlerce...
Gözlerin söndüremediler.
Yürüyüşene kurşun sıktılar
Yürüyüşüne kurşun
Yürüyüşüne kurşun sıktılar
Yürüyüşüne kurşun
Yürüyüşüne kurşun sıktılar
Duydunuz mu?
Yürüyüşüne kurşun
bir değil
on değil, yüzlerce
yüzlerce kurşun sıktılar yürüyüşüne
yürüyüşünden korkuyorlardı

yürüdüğü mevziden
yürüyüşündeki heybetten korkuyorlardı
yürüyüşündeki ısrardan
yürüyüşüne kurşun sıktılar
bir sohbahar günü
Amasya'da
Taşova diye bir yerde
yüzlerce...
Yürüyüşünü durduramadılar
yürüyor, bakın,
bakın orda,
bakın orda dağlarda,
gerillalar arasında
omzunda silah yürüyor bakın,
gördünüz mü?
Yürüyor işte
başı dik,
adım adım hedefe...
Mican Kızılcan

Özgür olmak sevdiğim

Önünde bir tufan
ve aşılacak dağların
yerli aşkı
yenilmez bir ufuktur
"Özgür" olmak
nicesinde sevinç,
nicesinde boran
ve nicesinde gökyüzü sevdiğim
kaynağını oraktan alan bir pınardan
su içmektir
örsü çekiçle dövmek
ve uzun bir yolda
ıpıslak yürümektir,
gökkuşağının altında çarpışmak
işte sevinç
işte boran
ve işte "Özgür" sevdiğim
yağmur damlasının kurşuna dönüştüğü
Taşova'da yenmektir ölümü
ZAFER.
Zulüm kol geziyorken
toprağa akan her damlada
bir umut
ve bu umut da düşmana karşı yeni bir direniş
işte sevinci
işte acısı insanlığın
işte "Özgür"ü
ve bu sevdada ÖZGÜR olmak.

UMUT YAYIMCILIK KİTAP LİSTESİ

- **SEÇME YAZILAR (TOPLU) - İbrahim KAYPAKKA** .....
- SEÇME YAZILAR I - İbrahim KAYPAKKAYA .....
- **SEÇME YAZILAR II - İbrahim KAYPAKKAYA** .....
- İBRAHİM KAYPAKKAYA HAYATI VE MÜCADELESİ - Nihat BEHRAM...
- **1 MAYIS HARBİYE DİRENİŞİ (1 Mayıs 1990- Belgeler, savunmalar)** ....
- YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN MARX - Rius ve arkadaşları .....
- **YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN MAO - Rius ve arkadaşları** .....
- BAŞKAN MAO'DAN SEÇME SÖZLER (KIZIL KİTAP) .....
- **YENİ DEMOKRATİK DEVRİM Mao ZEDUNG** .....
- ÇİN KÜLTÜR DEVRİMİ TARİHİ - Jean DAUBIER .....
- **FELSEFE BİR SIR DEĞİLDİR** .....
- BEŞİKÇİ'NİN SAVUNDUĞU GÖRÜŞLER ÜZERİNE - Meral GÜNEŞ .....
- **DOGMATO REVİZYONİZMİNİN SEFALETİ ÜZERİNE** .....
- ALPLERDEN MUNZUR'A ENTERNASYONALİZM .....
- **25. YILINDA ŞAN OLSUN GELİNEN BİLGE EVREYE** .....
- TOHUM - Muzaffer ORUÇOĞLU .....
- **NEWROZ - Muzafer ORUÇOĞLU** .....
- KANGURULAR - Muzaffer ORUÇOĞLU .....
- **KAZANACAĞIMIZ GÜNLER İÇİNDİ - Mehmet Ali ESER** .....
- NENEMİN MASALLARI - Serdar CAN (Öykü) .....
- **YUNAN BIÇAĞI - Yılmaz GÜNEY (Öykü)** .....

- KAHRAMANLIK KLAMLARI - Muzaffer ORUÇOĞLU
- **ÜÇBİN YILIN DESTANI - Serdar CAN** .....
- DENİZ ÜSTÜNDE ATEŞ İZLERİ - Ogün K. .....
- **SESSİZLİĞİN ÇIĞLIĞI - Sinan KARAHAN** .....
- URMİYE MAVİSİ - Emir Ali YAĞAN .....
- **PARTİZANIN GÜNLÜĞÜ - Safa FERSAL** .....
- BAHAR ÇİÇEKLERİ VE KRAL - Efendi YILDIZ .....
- **İŞÇİ SENDİKALARI TEMSİLCİLİĞİ VE GÜNÜMÜZ KOŞULLARINDAKİ SORUNLARI (Broşür)** .....
- GENEL GREV NEDİR (Broşür) .....
- **DEVRİMCİ EĞİTİM ÜZERİNE (YDG Eğitim Dizisi II)** .....
- YÜKSEK ÖĞRENİM GENÇLİĞİ ALANINDA GERÇEKLERİ KAVRAYALIM DEVRİME HİZMET EDELİM (YDG Eğitim Dizisi III) .....
- **DEVRİMCİ DEMOKRATİK SAĞLIK EMEKÇİLERİNİN SENDİKAL ANLAYIŞI** .....
- HABERLEŞME VE İLETİŞİM EMEKÇİLERİNİN SENDİKAL ANLAYIŞI (Broşür) .....
- **DEMOKRATİK LİSE MÜCADELESİ VE HALK DEMOKRASİSİNDE LİSE EĞİTİMİ (YDG Eğitim Dizisi I)** .....
- LASTİK-KİMYA İŞÇİLERİNİN PETROL-İŞ 21. OLAĞAN GENEL KURULUNA YAKLAŞIMI (DEVRİMCİ DEMOKRAT SENDİKAL BİRLİK)